

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Öldüğünü ve öpücüğümle uyanmayacağını biliyorum...

NELE
NEUHAUS

PAMUK

PRENSES

ÖLMELİ

ROMAN

İki genç kızın ölümünü unutmak kolay değil
On yıl hapis cezasına rağmen kasaba halkı öfkeli
Ama herkes sessiz!
Çünkü Pamuk Prenses hâlâ uyuyor...

Katil geri döndü ve masum olduğuna inananlar var
Sessizlik hüküm sürmeye devam ediyor!
Ama bu yeni cinayetlere engel değil
Ve çember gitgide daralıyor...

Pamuk Prenses Ölmeli gerilimi dorukta tutan anlatısı, okuyucuyu ters köşeye yatıran kurgusu ve akıcı diliyle olağanüstü bir polisiye. Bir solukta okuyacağınız bu roman ardı ardına ortaya çıkan sırlara rağmen son sayfaya dek gizemini korumayı başarıyor.

"Bu romanda ne cüceler ne de sihirli bir ayna var.
Yine de koca bir elma bahçesini zehirlemeye yetecek
kadar karanlık sır etrafta dolanıyor."

Christian Science Monitor

"**Pamuk Prenses Ölmeli** soğuk bir intikam kadar beyaz,
kıskançlık kadar kırmızı ve cinayet kadar kara bir roman."

Publishers Weekly

"Bu roman, insan ruhunu mesken tutmuş çirkinliği en katıksız
haliyle gözler önüne sererken toplumun içinde büyüyen gizli
oyunları ve tekinsiz entrikaları ustaca gösteriyor."

USA Today

"Neuhaus, ilgi çekici kurgusuyla Stieg Larsson'un
tahtına aday olacak nitelikte."

San Jose Mercury News

www.pegasusyayinlari.com

Kapak Görselleri:

Kadın, © April Elizabeth/Trigger Image;

Orman, Heinz Wohner/LOOK/Getty Images.

PAMUK PRENSES ÖLMELİ

Pegasus Yayınları: 1249
Bestseller Roman: 547

PAMUK PRENSES ÖLMELİ
NELE NEUHAUS
Özgün Adı: Schneewittchen Muss Sterben

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Esra Kökkılıç
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2016

ISBN: 978-605-343-811-3

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin

Bu kitap 2010 yılında List Taschen Verlag tarafından yayımlanmıştır.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

NELE NEUHAUS

PAMUK PRENSES ÖLMELİ

Almancadan Çeviren:

REGAİP MİNARECİ

PEGASUS YAYINLARI

Simone için

Önsöz

Paslı ve dar demir merdiven, aşağıya dimdik iniyordu. Genç adam, duvarda el yordamıyla elektrik düğmesini aradı. Yirmi beş vatlık ampul, birkaç saniye sonra küçük odaya loş bir ışık yaydı. Kocaman demir kapı usulca açıldı. Adam, kızı ziyaret ettiğinde kapının gıcırdayıp onu uyandırmaması için menteşeleri sürekli yağlıyordu. Genç adamın yüzüne, solmaya yüz tutmuş karanfillerin kokusuyla karışmış sıcak bir hava vurdu. İçeri girip kapıyı özenle kapattı, ışığı yaktı ve bir an için hareketsizce durdu. Yaklaşık on metre uzunluğunda ve beş metre enindeki geniş oda sade döşenmişti ancak kızın burada rahat ettiği belliydi. Genç adam, müzik setinin yanına gidip *play* düğmesine bastı. Bryan Adams'ın kalın sesi odayı doldurdu. Aslında genç adam bu müzikten hoşlanmıyordu ancak kız bu Kanadalı şarkıcıya hayrandı ve onun sevdiği şeylere saygılı olmak gerekirdi. Madem kızı saklamak zorundaydı, o halde hiçbir şeyini eksik etmemeliydi. Kız her zaman olduğu gibi yine ağzını açmadı. Onunla konuşmaz, onun sorularını asla yanıtlamazdı ancak genç adam bu durumdan rahatsız değildi. Odayı ikiye ayıran paravanı yana doğru itti. Kız, dar yatakta bütün güzelliğiyle usulca yatıyordu. Ellerini karnının üstünde kavuşturmuş, uzun saçları siyah bir yelpaze gibi başının çevresine yayılmıştı. Yatağın önünde kızın ayakkabıları duruyordu, komodinin üstündeki cam vazo içindeki beyaz zambaklar solmuştu.

6 Kasım 2008, Perşembe

“Görüşmek üzere,” demedi. Hapisten çıkan hiç kimse, “Görüşmek üzere,” demezdi zaten. Özgürlüğüne kavuşacağı günü on yıldır defalarca gözünün önünde canlandırmıştı. Oysa özgürlüğe açılan kapıdan sonrasında düşüncelerinde hiç yer vermediğini o an fark etti. Bir adım ötesi onu şimdi ürkütüyordu. Yaşamına dair hiçbir planı yoktu. Artık yoktu. Aldıkları ceza karşılığında hapisanede sosyal hizmet görevinde bulunmuş geçici mahkûmların paylaşımları olmasa da durumun uzun zamandır farkındaydı, dünya dört gözle onun yolunu beklemiyordu. Hiç de pembe görünmeyen geleceğinin nice güçlüklerle ve yenilgilere gebe olduğunun bilincindeydi. Bir zamanlar lise bitirme sınavlarında en yüksek puanı aldıktan sonra hayalini kurduğu doktorluk kariyeri artık hayal olmuştu. Bir süre gördüğü üniversite öğrenimi ve hapiste eğitimini aldığı tornacılık belki işine yarayabilirdi. Ne olursa olsun, artık yaşamla yüzleşmenin zamanı gelmişti.

Rockenberg Ceza ve Tutukevi’nin sivri uçlarla bezeli, boz rengi demir kapısı madenî bir takırtıyla arkasında kapandıktan sonra, yolun karşı tarafındaki genç kadını gördü. Eski grup arkadaşları arasından ona düzenli olarak mektup yazan tek kişi bu kadın olsa da onu hapishane çıkışında görünce çok şaşırdı. Aslında babasını beklemişti. Genç kadın, gümüş rengi bir cipin çamurluğuna yaslanmış, kulağında cep telefonu, sigarasından art arda nefesler çekiyordu.

Adam durdu. Kız onu fark edince, doğruldu, telefonu paltosunun cebine sokup izmariti yere attı. Adam, bir an duraksadıktan sonra, elinde birkaç parça eşyasını içine doldurduğu bavuluyla Arnavut kaldırımli yolun karşısına geçti ve genç kadının karşısında durdu.

“Selam, Tobi,” dedi kadın, zoraki bir gülümsemeyle. On yıl, uzun bir zamandı; adam ziyaretçi kabul etmediği için bu süre zarfında görüşmemişlerdi.

“Selam, Nadja,” diye yanıt verdi adam. Ona bu yabancı isimle seslenmek tuhaftı aslında. Televizyondaki görüntüsüne kıyasla gerçek hayatta daha genç duruyordu. Karşı karşıya durup bakiştılar, nasıl davranacaklarına karar veremediler. Soğuk bir rüzgâr, kurumuş sonbahar yapraklarını hışırtıyla savurmaktaydı. Güneş, kara bulutların ardına gizlenmişti. Hava soğuktu.

“Bak, çıktın artık.” Kadın, kollarını adamın boynuna dolayıp onu yanağından öptü. “Çok sevindim. Gerçekten.”

“Ben de sevindim.” Bu basmakalıp cümle dudaklarından dökülür dökülmez, bu söylediğim gerçekten doğru mu, diye sordu adam kendine. Sevinç bambaşka bir duygu yaratırdı, oysa onun duyumsadığı şey yabancılık ve güvensizlikti. Adamdan karşılık göremeyince kadın kollarını gevşetti. Bir zamanlar onun komşu kızıydı, adamın en yakın arkadaşıydı, onun yaşamında olması son derece doğaldı. Nadja, adamın hiçbir zaman sahip olmadığı kız kardeşıydı. Gelgelelim artık yalnızca ismi değil, her şeyi değişmişti. Yüzündeki çillerden, dışındaki tellerden ve büyüyen memelerinden utanan erkeksi Nathalie gitmiş, onun yerine ünlü ve çok sevilen oyuncu Nadja von Bredow gelmişti. En büyük hayalini gerçekleştirmek üzere, ikisinin de doğup büyüdüğü kasabadan ayrılmış ve şöhret merdivenini en tepeye kadar tırmanmıştı. Adamsa ayağını bu merdivenin en alt basamağına bile atamayacak durumdaydı. O artık, o günden başlayarak eski bir tutukluydu, cezasını çekmişti ve toplumun onu kollarını açarak karşılamayacağını bilincindeydi.

“Baban bugün için izin alamadı.” Kadın, adamdan bir adım uzaklaşırken gözlerini ondan kaçırmıştı. Sanki adamın çekingenliği şimdi ona geçmiş gibiydi. “Bu yüzden seni almaya ben geldim.”

“Zahmet etmişsin.” Tobias, bavulunu kadının otomobilinin arka koltuğuna atıp ön koltuğa oturdu. Krem rengi deride tek bir çizik yoktu, otomobilin için yeni kokuyordu.

“Vaay,” dedi Tobias, samimi bir hayranlıkla, uçuş kabinini andıran ön konsola bakarak. “Şahane bir otomobil.”

Nadja gülümser gibi yaptı, kemerini bağladı ve anahtarı kontağa takmadan bir düğmeye bastı. Hafif bir vızıltıyla motor hemen çalıştı. Nadja dev aracı ustalıkla manevralarla park yerinden çıkardı. Tobias’ın gözü, hapishane duvarına yaslanmış olan ulu kestane ağaçlarına takıldı. Bu ağaçlar, son on yıl boyunca hücresinin penceresinden dışarıyla tek bağlantısı olmuştu. Ağaçların mevsimlerle birlikte geçirdiği değişimler, Tobias’ın dışarıyla sağladığı tek gerçek ilişkiydi, dünyanın geri kalan bölümü hapishane duvarları arkasındaki belirsiz bir sisin içinde kaybolup gitmişti. Bir kızı öldürmekten hüküm giymiş ve cezasını çekmiş biri olarak o şimdi bu sisin içine dönmek zorundaydı. Üstelik istese de istemese de bu böyleydi.

“Seni nereye götüreyim? Bana gidelim mi?” diye sordu Nadja, otomobilinin direksiyonunu otoyola doğru kırarken. Çıktıktan sonra bir süre onunla kalmasını son mektuplarında Tobias’a defalarca önermişti, çünkü Frankfurt’taki evi yeterince genişti. Aslında Altenhain’a dönüp geçmişle yüzleşmemek Tobias’ın işine gelirdi, ancak arkadaşının önerisini yine de geri çevirdi.

“Daha sonra belki,” dedi Tobias. “Ama önce eve gitmek istiyorum.”

Komiser Pia Kirchhoff, bardaktan boşanırcasına yağan yağmura aldırmaksızın Eschborn yakınlarındaki eski askerî havaalanının pistinde ayakta durmaktaydı. Sarı saçlarını iki yandan örmüş, başına bir kasket oturtmuştu. Ellerini kuş tüyü montunun ceplerine iyice sokmuş, delil güvenliği ekibinden arkadaşlarının ayağının dibindeki deliğin üzerine bir çadır bezi germelerini izliyordu. Harap durumdaki bir uçak hangarının yıkım çalışmaları sırasında kepçe makinesini kullanan işçi boş bir yakıt tankının içinde insan kemikleri ve kafatası bulmuş, hemen polise haber vererek amirinden epeyce azar işitmişti. Çalışmalar iki saattir durmuştu ve Pia, polisin gelmesiyle birlikte kaçak göçmenlerden oluşan yıkım ekibinin kaçıp gitmesi üzerine öfkesini kontrol edemeyen ustabaşının bitmek bilmeyen hakaretlerine tanık oluyordu şimdi. Adam on beş dakika içinde üçüncü sigarasını yakmış, sanki yağmurun montunun yakasından içeri akmasını önleyecekmiş gibi omuzlarını havaya kaldırmıştı. Bir yandan da durmaksızın küfrediyordu.

“Adli tıp hekimini bekliyoruz. Neredeyse gelir.” Ne inşatta çalışan kaçak işçiler ne de yıkım programının aksaması Pia’nın umurundaydı. “Diğer hangarın yıkımına geçsenize!”

“Söylemesi kolay,” dedi ustabaşı, bekleyen kepçe makinesi ve kamyonu göstererek. “Birkaç kemik yüzünden bütün işlerimiz aksadı, dünya kadar para kaybı demek bu.”

Pia, omuzlarını silkerek arkasını döndü. Bir otomobil, her yeri çatlamış beton üzerinden sarsılarak geçti. Her aralığın arasını otlar bürümüş, bir zamanların dümdüz pisti eğri büğrü bir yola dönüşmüştü. Havaalanının kullanılmamasıyla birlikte doğa, insan eliyle yaratılmış her türlü engeli kolayca aşabileceğini göstermişti işte. Pia, söylenip duran ustabaşını öylece bırakıp polis araçlarının yanına park eden gümüş rengi Mercedes’e doğru yöneldi.

“Bakıyorum hiç acelen yok,” diye sitemle karşıladı eski kocasını. “Şifayı kaparsam, sorumlusu sensin.”

Frankfurt adli tıp kurumunun müdür yardımcısı Doktor Henning Kirchhoff, iki ayağının bir pabuca sokulmasından hoşlanmazdı. Tek kullanımlık tulumu sakince üzerine geçirdi, pırıl pırıl parlayan siyah ayakkabılarını çıkarıp lastik çizmeler giydi ve başını tulumun kapüşonuyla örttü.

“Dersim vardı,” diye yanıt verdi sonra. “Ayrıca Messe bölgesinde trafik çok yoğundu. Kusura bakma. Evet, ne yapıyoruz?”

“Eski bir yer altı tankının içinde iskelet var. Yıkım işini yapan şirket iki saat önce bulmuş.”

“Yerinden oynatılmış mı?”

“Sanmıyorum. Yalnızca üzerindeki betonu ve toprağı boşaltmışlar ve tankın kaynaklanmış üst bölümünü ayırmışlar, çünkü bunları tek parçada çıkaramıyorlarmış.”

“Tamam.” Kirchhoff başını salladı, delil güvenliği biriminden gelen memurlara selam verdi ve çadır bezinin altındaki tankın alt kısmının bulunduğu çukura doğru kendini kaydırды. Kirchhoff, bu işin üstesinden gelecek kuşkusuz en doğru kişiydi, çünkü Almanya’nın sayılı adli antropologlarından biriydi, ayrıca insan kemikleri özel çalışma alanıydı. Rüzgâr, bulundukları arazi üzerinde âdeta yatay olarak esmekteydi. Pia iliklerine kadar üşüdüğünü duyumsadı. Yağmur, kasketinin siperinden burnuna damlıyordu, ayaklarını buz kesmişti. Çalışmaları yasaklanmış olan yıkım ekibinin uçak hangarında ayakta durmuş, termostan sıcak kahve içtiklerini görünce, Pia onları kıskanmadan edemedi. Henning, her zaman olduğu gibi yine özenle çalışıyordu; ne zaman önüne bir kemik konsa, zaman ve dış etkenler onun için önemini tamamen yitirirdi. Tankın zeminine diz çökerek iskeletin üzerine abanmış, sırayla bütün kemikleri inceliyordu. O sırada Pia, çadır bezinin altına doğru eğilmiş, kaymamak için merdivene sıkıca tutunuyordu.

Henning başını yukarı doğru kaldırarak, “Eksiksiz bir iskelet,” diye seslendi Pia’ya. “Bir kadına ait.”

“Yaşlı mı genç mi? Ne kadar zamandır orada?”

“Bunu şimdilik kesin olarak söyleyemem. Ancak ilk bakışta doku parçaları göremedim, yani sanırım birkaç yıl olmuş.” Henning Kirchhoff doğruldu ve merdiveni tırmandı. Delil güvenliği ekibi, kemikleri ve çevresindeki toprakları tahliye etme işlemini hemen başlattılar. İskeletin adli tıbbı ulaşması, Henning ve arkadaşlarının detaylı incelemeye başlaması belli ki zaman alacaktı. Kazılarda sıklıkla insan kemikleri bulunurdu. Cesedin ne kadar zamandır orada kaldığının tam olarak saptanması önemliydi, çünkü hayata kast eden ve cinayete kadar uzanan suçlar, otuz yıl geçtikten sonra zaman aşımına uğruyordu. Ancak iskeletin yaşı ve orada ne kadar zamandır bulunduğu belirlendikten sonra kayıp vakalarıyla karşılaştırılmasının bir anlamı oluyordu. Eski askerî havaalanı ellili yıllarda kapatılmıştı, tanklar da muhtemelen en son o yıllarda doldurulmuştu. İskelet Ekim 1991 tarihine kadar havaalanının yanında bulunan Amerikan üssünde görev yapan Amerikalı bir kadın askere ya da paslı tellerin ötesinde yer alan eski mülteci kampında yaşayan bir kadına aitti belki.

“Bir yerde kahve içelim mi?” Henning gözlüğünü çıkarıp camlarını kuruladı, sonra her yeri ıslanmış tulumu üzerinden sıyırdı. Pia, eski kocasına şaşkınlıkla bakıyordu. İş saatinde gidip bir kafeye oturmak hiç ona uygun bir hareket değildi.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Pia kuşkuyla.

Henning dudaklarını büzdü, yüksek sesle iç geçirdi.

“Bayağı köşeye sıkıştım,” dedi. “Ve sana danışmalıyım.”

Kasaba, vadinin ortasında sıkışıp kalmıştı. Belediyenin apartman inşaatına izin vermesiyle yükselmiş, yetmişli yıllardan kalma iki çirkin bina kasabanın tepesine dikilmiş gibi duruyordu. Sağ taraftaki sırtta “Milyonluk tepe” yer almaktaydı; kasabanın eskileri, sonradan gelip yerleşen ve geniş araziler üzerine gösterişli villalar kuran kişilerin yaşadıkları iki caddeye, küçümseyen bir vurguyla bu adı takmışlardı. Baba ocağına yaklaştıkça kalbinin daha hızlı atmaya başladığını duyumsadı. Buraya son kez geldiği günün üzerinden tam on bir yıl geçmişti. Sağ tarafta, Dombrowski ninenin ahşap karkas evi vardı; ancak yandaki iki ev, binayı sıkıştırıp aralarına almamış olsa, çoktan yıkılacakmış gibi duruyordu. Biraz ileride Richter ailesinin çiftliği ve dükkânı yer alıyordu. Çiftliğin çaprazlama karşısında babasının lokantası Goldenen Hahn vardı. Nadja lokantanın önünde duruca, Tobias yutkundu. Binaya bakarken gözlerine inanamadı; dış cephe çürümüş, boyaları kabarmıştı, panjurlar kapalıydı, çatı oluğu aşağıya doğru sarkmıştı. Yerleri otlar bürümüş, menteşeleri kırılmış, avlu kapısı çarpık duruyordu. Tobias kendine hâkim olmasa Nadja’dan yola devam etmesini isteyecekti, buradan çabucak uzaklaşmalıydı. Yine de bu duyguya karşı koymayı başardı; arkadaşına üstünkörü teşekkür etti, otomobilden inip arka koltuktan bavulunu aldı.

Nadja, “Bir şeye ihtiyacın olursa, ara beni,” dedi, sonra gaza bastı ve uzaklaştı. Tobias ne beklemişti ki? Özel bir karşılama mı? Binanın önündeki asfalt dökülmüş park yerinde öylece duruyordu şimdi; burası bir zamanlar bu köhne kasabanın merkeziydi. O günlerde bembeyaz olan sıvalar, hava koşullarının etkisiyle aşınmış ve kabarmıştı, “Zum Goldenen Hahn” yazısı okunamıyordu bile. Giriş kapısının çatlamış olan buzlu camının üstünde asılı olan tabelada, “Geçici olarak kapalıyız” yazmaktaydı ancak harfler solmuştu. Gerçi babası bir ara lokantayı kapattığını söylemiş ve gerekçe olarak bel ağırlarını göstermişti. Gelgelelim babasına bu güç kararı aldırın

gerçek nedenin bu olmadığını Tobias o zaman sezmişti. Hartmut Sartorius üçüncü kuşaktan lokantacıydı, bu mesleğe kendini adanmış biriydi. Hayvanları kendi keser, yemekleri kendi pişirirdi, müşterilerine sunduğu elma şarabını elleriyle hazırlardı. Hasta bile olsa lokantasını tek bir gün ihmal etmemişti. Muhtemelen müşteriler artık ayaklarını çekmişlerdi. İki kişiyi öldürmüş birinin anne ve babasının işlettiği bir lokantada kimse yemek, içmek ve eğlenmek istemezdi. Tobias derin bir soluk aldıktan sonra avlu kapısına doğru yürüdü. Kapının tek bir kanadını bile açmak epeyce güç gerektirdi. Avlunun durumunu şaşkınlık içinde izledi. Bir zamanlar yaz aylarında dalları aşağıya doğru sarkan dev kestane ağacının ve asmalarla sarılı çardağın altında masalar ve sandalyeler dizili olur, garson kızlar hararetle masadan masaya koşarlardı; oysa burası şimdi bakımsızlıktan tanınmayacak durumdaydı. Tobias'ın bakışları karşıki dağlara ve binanın önüne rastgele bırakılmış kullanılmayan eşya, kırılmış mobilya ve döküntülere kaydı. Çardak çökmüş, asma kurumuştu. Kestanenin yere düşen yapraklarını kimse süpürmemiş, çöp konteyneri belli ki haftalardır kapı önüne çıkarılmamıştı, çünkü konteynerin önüne yığılmış olan çöp çuvalları pis bir koku yayıyordu. Annesi ile babası burada nasıl yaşayabiliyorlardı? Tobias, buraya gelirken yüreğinde hissettiği cesaret kırıntısını şimdi tamamen yitirmişti. Evin kapısına çıkan birkaç basamağa güçlkle yöneldi, elini uzatıp zile dokundu. Kalbi, ağzından çıkacakmış gibi atarken kapı usulca açıldı. Tobias'ın, babasını görünce önce gözleri doldu, sonra içini bir öfke kapladı; hem kendine hem de hapse girmesiyle birlikte annesi ile babasına sırtını dönen insanlardı bu öfke.

“Tobias!” Hartmut Sartorius'un çökük yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti. Bir zamanlar canlı ve özgüvenli olan o adamdan eser kalmamıştı. Siyah ve gür saçları kırışmış ve seyrelemişti; bükülmüş beli, yaşamın omzuna bindirdiği ağır yükü taşımakta çok zorlandığını gösteriyordu.

“Ben... Ben aslında ortalığı toplamak istemiştim ama izin alamadım, bir de...” Sustu, derken yüzündeki gülümseme de kayboldu. Ruhen çökmüş olan bu adam şimdi ayakta durmuş, utanarak oğlundan gözlerini kaçırıyordu, çünkü Tobias’ın onda neler gördüğünü kavramıştı. Evet, Tobias’ın gördükleri gerçekten dayanabileceğinden fazlaydı. Genç adam bavulunu atarcasına yere bıraktı, kollarını açtı ve babasına benzetemediği bu sıska, ihtiyarlamış yabancıya sarıldı. Az sonra masa başında karşı karşıya oturmuşlardı, ikisi de şaşkın ve tutuktu. Aslında konuşacak çok şey vardı ancak söze gerek yoktu. Alacalı muşamba masa örtüsü kırıntılarla doluydu, camlar kir içindeydi, pencere önündeki saksı çiçeği hayatta kalma mücadelesini yitireli çok olmuştu. Mutfak havasızdı, içerisi ekşimiş süt ve sinmiş sigara dumanı kokuyordu. 16 Eylül 1997 tarihinde Tobias’ın tutuklandığı o günden beri tek bir mobilya yerinden oynatılmamış, duvardaki tek bir fotoğraf sökülmemişti. Gelgelelim o yıllarda ev aydınlık, bakımlı ve pırıl pırıldı. Ancak annesi evcimen bir kadındı, bu bakımsızlığa nasıl göz yumar, nasıl katlanabilirdi?

“Annem nerede?” diye sordu Tobias, sessizliği sonunda bozarak. Bu sorusunun babasını yeni bir sıkıntıya sürüklediğini sonradan fark etti.

“Biz... Biz aslında sana söyleyecektik ancak... Ancak öğrenmemen daha doğru olur diye düşündük,” dedi Hartmut Sartorius. “Annen bir süre önce... evden ayrıldı. Ama bugün eve döneceğini biliyor ve seni görmek için sabırsızlanıyor.”

Tobias babasına şaşkınlıkla baktı.

“Evden ayrıldı da ne demek?”

“Senden... Sen gittikten sonra çok zorlandık. Dedikoduların ardı arkası kesilmedi. Annen sonunda dayanamadı.” Adamın çattallanmış ve kısılmış olan sesinde suçlama yoktu. “Dört yıl önce boşandık. Annen artık Bad Soden’de yaşıyor.”

Tobias güçlükle yutkundu.

“Neden benden sakladınız?” diye fısıldadı.

“Söylesek neye yarayacaktı ki? Üzülmeni istemedik.”

“Yani sen şimdi burada tek başına mı yaşıyorsun?”

Hartmut Sartorius başını evet anlamında sallayarak, masanın üstündeki kırıntıları elinin kenarıyla sağa sola itti, kırıntılardan simetrik şekiller oluşturdu sonra yine hepsini karıştırdı.

“Peki ya domuzlar, inekler? Tek başına nasıl üstesinden geliyorsun?”

“Onları vereli çok oldu,” dedi babası. “Çiftçiliği ucundan kıyısından sürdürüyorum. Eschborn’da bir lokanta mutfağında iyi bir işim var.”

Tobias yumruklarını sıktı. Yalnızca kendisinin yaşama hakkının elinden alındığını sanarak meğer ne aptallık etmişti! Yaşanan olaylardan annesi ile babasının ne kadar yara aldıklarını hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı. Hapishane ziyaretlerinde ikisi de rol yapmış, çektikleri acılara karşın her şey yolundaymış gibi davranmıştı. Meğer mutlu görünmek için ne kadar zorlanmışlardı! Çaresizce bir öfke, elini Tobias’ın boğazına dolamış onu boğuyordu sanki. Ayağa kalkarak pencerenin önüne gitti, ifadesiz gözlerle dışarıya baktı. Anne ve babasıyla birkaç gün geçirdikten sonra buradan ayrılıp Altenhain’den çok uzaklarda yeni bir hayata başlama planı o anda yerle bir oldu. Burada kalacaktı. Bu evde, bu çiftlikte, masum olmalarına karşın annesi ile babasına işkence çektirilen bu lanet olası kasabada kalacaktı.

✱

Schwarzen Ross’un duvarları lambrili salonu tıka basa doluydu, gürültü de o oranda yüksekti. Altenhain’in neredeyse yarısı buradaydı,

masaları ve barı doldurmuşlardı. Aslında perşembe akşamının erken saatleri için bu pek alışıldık bir görüntü değildi. Amelie Fröhlich, patates kızartmalı üç avcı şnitzelini ustalıkla dokuz numaralı masaya taşıdı ve müşterilere, “Afiyet olsun,” dedi. Başka zaman olsa, çatı ustası Udo Pietsch ve takımı, Amelie’nın sıra dışı fiziğini kast eden tuhaf laflar etmeden duramazlardı ancak o akşam Amelie servisini çırılçıplak yapsa bile, belli ki farkında olmayacaklardı. Salondaki hava, televizyondan şampiyonluk maçlarının verildiği akşamlarda olduğu kadar gergindi. Gerda Pietsch, ana caddedeki bakkalı işleten Richter ailesinin oturduğu yan masaya eğilince, Amelie merakla kulaklarını kabarttı.

“... gelişini gördüm,” diyordu Margot Richter. “Hiçbir şey olmamış gibi çıkıp buraya gelmek nasıl bir utanmazlıktır!”

Amelie mutfağa döndü. Tabakların dağıtıldığı camın önünde Roswitha, dört numaralı masada oturan Fritz Unger’in patates ve otlu tereyağıyla servis edilen orta pişmiş bifteğinin mutfaktan çıkmasını bekliyordu.

Amelie, kendinden yaşça büyük meslektaşına, “Bu akşamki kargaşanın nedenini biliyor musun?” diye sordu. O sırada Roswitha terliğini ayağından çıkarmış, kimseye belli etmeden sağ ayağıyla sol baldırındaki varisleri ovalıyordu. Yanıt vermeden önce patronu yakınlarda mı diye baktı. Ancak lokantanın işletmecisi, içecek siparişlerine kendini öylesine kaptırmıştı ki çalışanlarıyla ilgilenecek durumda değildi.

“Yahu, Sartorius’un oğlan kodesten çıkmış,” dedi Roswitha sesini alçaltarak. “İki kızı öldürdüğü için on yıldır içerdeydi!”

“Aaa!” Amelie’nin gözleri hayretle açıldı. Babasının evinin aşagısında yer alan harap durumdaki kocaman çiftliğinde tek başına yaşayan Hartmut Sartorius’u çok az tanırды, oğlu olduğunu hiç duymamıştı.

“Yaa.” Roswitha başını sallayarak, barda oturmuş yaşlı gözlerle boş boş bakan marangoz Manfred Wagner’i gösterdi. Adam onuncu ya da on birinci birasını içiyordu. Manfred Wagner’in normal koşullarda bu kadar içebilmesi iki saatten uzun sürerdi. “Tobias, Manfred’in kızı Laura’yı öldürdü. Bir de Schneeberger’lerin küçük kızını. Ancak bugüne kadar kızları ne yaptığını kimseye söylemedi.”

“Otlı tereyağlı, patatesli biftek hazır!” Aşçı yamağı Kurt, tabağı camdan itti. Roswitha terliğini giydi ve hınca hınç dolu salondan dolgun bedeniyle ustalıkla geçerek dört numaralı masaya ulaştı. Amelie, Tobias Sartorius adını daha önce hiç duymamıştı. Altenhain’a henüz altı ay önce Berlin’den gelmişti, üstelik bunu kendi isteğiyle yapmamıştı. Kasaba ve sakinleri zerre kadar umurunda değildi. Schwarzen Ross’daki bu işe babasının patronu aracılığıyla girmişti, kasabadan kimseyi tanımıyordu.

“Üç bira, bir diyet kola,” diye seslendi Jenny Jagielski. Genç işletmeci içecek servisine bakıyordu. Amelie bir tepsikaptı, bardakları üstüne dizerken gözü bir an için Manfred Wagner’e kaydı. Kızını, Hartmut Sartorius’un oğlu öldürmüştü demek! Bu çok heyecanlı bir durumdu. Dünyanın en sıkıcı kasabasında beklenmedik uçurumlar açılıyordu demek. Tepsideki üç birayı, Jenny Jagielski’nin erkek kardeşi Jörg Richter ve iki adamın daha oturduğu masaya bıraktı. Aslında barda Jenny değil, Jörg Richter’in durması gerekiyordu. Gelgelelim Jörg Richter, üstüne düşen görevlerin çoğunu yerine getirmezdi. Hele Jenny’nin kocası olan büyük patron lokanta dışındaysa. Amelie, diyet kolayı dört numaralı masada oturan Bayan Unger’e servis etti. Mutfaktaki didişme bir anlığına da olsa kesilmişti. Bütün müşterilerin yemekleri önlerine konmuştu. Roswitha salonda attığı son turda yeni haberler öğrenmişti, şimdi bu duyduklarını kızarmış yanakları ve konuşurken inip kalkan memeleriyle ona merakla kulak veren dinleyicilerine en iyi şekilde sunuyordu. Amelie dışında aşçı yamakları Kurt ile Achim ve aşçı-

başı Wolfgang kulaklarını kabartmışlardı. Margot Richter'in bakkal dükkânı –ki dükkân aslında kadının kocasının olmasına karşın Altenhain'da herkesin “Margot’a gidiyoruz” demesi Amelie’yi çok şaşırtırdı– artık yerinde yeller esen Goldenen Hahn’ın çaprazlama karşısındaydı. Margot ve sohbet için yanına uğrayan kuaför Inge Dombrowski, ikinci saatlerinde *o herifin* kasabaya dönüşünü gözleriyle görmüşlerdi. Tobias gümüş rengi lüks bir araçtan inmiş, babaevine girmişti.

“Bu nasıl bir yüzsüzlük,” dedi Roswitha öfkeyle. “Kızlar öldü ama bu herif hiçbir şey olmamış gibi çıkageldi!”

“Nereye gidecekti ki?” dedi Wolfgang hoşgörülü bir ifadeyle, sonra birasından bir yudum aldı.

“Sen galiba aklını oynattın!” diye Roswitha ona çıkıştı. “Kızının katili karşına dikilse ne yapardın?”

Wolfgang kayıtsızca omuz silkti.

“Sonra ne olmuş?” diye Achim sordu. “Adam nereye gitmiş?”

“Canım nereye gidecek, eve girmiş işte,” dedi Roswitha. “Evin durumunu görünce kim bilir ne kadar şaşırmıştır!”

Sallanır kapı açıldı. Jenny Jagielski mutfağa dalarak, ellerini beline koydu. O da annesi Margot Richter gibi, çalışanlarının o görmeden kasadan para çaldıklarına ya da onu çekiştirdiklerine inanırdı. Peş peşe yaptığı üç doğum, zaten yapılı bir kadın olan Jenny’yi fıçıya dönüştürmüştü.

Jenny, kendinden otuz yaş büyük kadına, “Roswitha!” diye bağırırdı. “On numara hesap istiyor!”

Roswitha sesini çıkarmadan mutfağı terk etti. Amelie de onun arkasından çıkmak istedi ancak Jenny Jagielski kızın yolunu kesti.

“İşe gelirken şu mide bulandırıcı pirsinglerini çıkar, saçını da doğru dürüst tara diye sana kaç kez söyledim!” Şiş yüzünde açıkça kınama vardı. “Ayrıca şu atlet yerine üzerine bir bluz giy!”

Ha bununla, ha iç çamaşırınla servis yapmışsın, hiç fark etmiyor! Burası saygın bir lokanta, Berlin'in yer altı diskoteği değil!"

"Ama erkeklerin hoşuna gidiyor," dedi Amelie, lafın altında kalmayarak. Jenny Jagielski'nin gözleri kısıldı, kalın boynunun üstünde alevleri andıran kırmızı lekeler belirdi.

"Beni hiç ilgilendirmez," diye tısladı Jenny, sesinde tehdit vardı. "Hijyen kurallarını bir oku bakalım!"

Amelie, dilinin ucuna kadar gelen sert sözleri son anda yuttu. Ucuz permadan yanmış tiftik saçlı ve sosis baldırlı Jagielski'den ölesiye iğrense de bu kadınla takışmamalıydı, çünkü Schwarzen Ross'daki bu işe ihtiyacı vardı.

"Siz peki? İşletmeci kadının gözleri şimdi de aşçılarına ateş saçıyordu. "İşiniz yok mu sizin?"

Amelie mutfaktan çıkarken, Manfred Wagner bar sandalyesiyle birlikte yere devrildi.

"Dur be adam!" diye seslendi müdavimlerden biri. "Saat henüz dokuz buçuk!" Masada oturan diğerleri keyifle güldüler. Bu gösteri her akşam benzer bir şekilde –ancak saat on bire doğru– tekrarlandığı için olaya kimse ciddi bir tepki vermedi. Böyle zamanlarda hemen Manfred'in karısına telefon edilir, kadın birkaç dakika içinde çıkagelir, hesabı öder, kocasını sürükleyerek evlerine götürürdü. Ancak Manfred Wagner o akşam koreografiyi değiştirmişti. Her zaman sakın olan adam kimseden yardım almadan yerden güçlkle doğruldu, bira bardağını tuttuğu gibi yere fırlattı. Müdavimlerin masasına yönelince, masalardaki konuşmalar ansızın kesildi.

"Adi herifler," dedi Manfred, dili ağzının içinde dolanarak. "Burada oturmuş, sanki bir şey olmamış gibi abuk sabuk şeylerden konuşuyorsunuz! Öyle ya, sizin umurunuzda mı?"

Wagner, bir sandalye arkılığına dayanmış, kan çanağına dönmüş gözlerle masaya bakıyordu. "Ama ben, ben bu domuzla... karşıla-

şacağım... ve aklıma hep..." Sonra sustu ve yere baktı. O sırada Jörg Richter ayağa kalkmış, elini Wagner'in omzuna koymuştu.

"Gel, kardeşim," dedi Jörg Richter. "Olay çıkarma. Andrea'yı arayayım, gelip seni..."

"Dokunma bana!" diye haykırdı Wagner ve kendinden genç olan adamı öylesine şiddetli itti ki Jörg Richter sendeleyerek yere yuvarlandı. Jörg, düşerken bir sandalyeye tutunmuş, sandalyede oturan müşteriyi de kendiyile birlikte yere sürüklemişti. Ortalık bir anda karıştı.

Manfred Wagner durmadan, "O domuzu geberteceğim!" diye bağırıyor, çevresine rastgele yumruklar indiriyordu. Müdavimler masasındaki bira bardakları devrildi, içindekiler adamların üstlerine, oradan da yerlere aktı. Amelie, kasanın önünde durmuş, gösteriyi hayranlıkla izlerken diğer garson kadın arbedenin ortasında kalmış, canını kurtarmaya çalışıyordu. Schwarzen Ross'da sıkı bir kavga çıkmıştı demek! Şu sıkıcı kasaba da sonunda bir heyecan yaşıyordu işte! Jenny Jagielski, kızın yanından hızla geçerek kendini mutfığa attı.

"Saygın lokanta demek," diye Amelie alaylı bir sesle mırıldanmış, patroniçenin sert bakışlarıyla karşılaşmıştı. Jenny Jagielski, birkaç saniye sonra yanında Kurt ve Achim'le mutfaktan fırladı. İki aşçı yamağı sarhoşu bir çırpıda etkisiz hâle getirdiler. Amelie, kürekle el süpürgesini alıp cam kırıklarını toplamak üzere müdavimler masasına gitti. Bu arada Manfred Wagner direnmekten vazgeçmiş, kendini onu dışarı çıkaranların kollarına bırakmıştı. Ancak kapıya gelince adamların elinden kurtulup arkasına döndü. Sendeleyerek ayakta durabiliyordu, gözleri kan çanağıydı. Ağzından akan salyalar, ağzının kenarlarından bakımsız sakalına damlıyordu. Pantolonunun ön kısmına ansızın koyu bir leke yayılmaya başladı. Adam gerçekten çok sarhoş olmalı, diye Amelie düşündü. Altına işeyen birini o güne kadar görmemişti. O âna kadar içten içe alay

ettiği bu adama şimdi acımaya başlamıştı. Kızı öldürüldüğü için mi her akşam komaya girecek kadar ısrarla içiyordu bu adam? Lokantayı ölüm sessizliği sarmıştı.

“O domuzu ele geçireceğim!” diye gürledi Manfred Wagner. “Geberteceğim onu... O katil köpeği!”

Adam sonra başını önüne eğdi ve hıçkırmaya başladı.

★

Tobias Sartorius duştan çıkıp önceden hazırladığı havluya uzandı. Buğulanmış aynayı elinin tersiyle sildi; aynalı dolabın yanan tek ampulünün yaydığı loş ışıktaki yüzünü inceledi. 16 Eylül 1997 sabahı kendine bu aynada son kez bakmıştı ve çok geçmeden onu tutuklamaya gelmişlerdi. Lise yeterlilik sınavını verdiği o yaz, kendini ne kadar da yetişkin biri gibi hissetmişti! Tobias, gözlerini kapadı, alnını soğuk aynaya yasladı. Her köşesini avucunun içi gibi bildiği bu eve girince, hapiste geçirdiği on yıl silinip gitmişti âdeta. Tobias, tutuklanmadan önceki son günlerin her ayrıntısını anımsadı ve ona her şey dün yaşanmış gibi geldi. O günlerdeki saflığına şimdi inanamıyordu. Ne var ki bugüne kadar hâlâ aydınlatamadığı belleğindeki o boşluklara mahkemeyi inandıramamıştı. Tobias gözlerini açtı, aynaya dik dik baktı, karşısında otuz yaşındaki bir adamın köşeli yüzünü görünce bir anlık şaşkınlık yaşadı. Çene kemiğinden çenesinin ucuna kadar uzanan beyazımsı yara izine parmağının ucuyla dokundu. Bu iz, hapse girdiği ikinci haftadan kalmaydı ve yaralanmasına yol açan olay nedeniyle on yıl boyunca tek kişilik hücreye kapatılmış ve diğer tutuklularla neredeyse hiç iletişim kuramamıştı. Hapishanenin katı hiyerarşisine göre, genç kız katili olan biri, hapiste en ağır muameleyi gören çocuk katillerinden yalnızca bir gömlek daha üstündü. Banyonun kapısı tam

olarak kapanmıyordu ve hava akımını ıslak teninde duyumsayınca Tobias irkildi. Aşağıdan sesler geliyordu. Babasının bir konuğu vardı herhalde. Kapiya arkasını dönüp külotunu, kot pantolonunu ve tişörtünü giydi. Geniş bir alana yayılan çiftliğin az önce diğer bölümünü gezmiş ve ön kısmın arkaya oranla iyi denebilecek durumda olduğunu saptamıştı. Altenhain'ı geldiği gibi terk etmek fikrinden artık tümüyle vazgeçmişti. Babasını bu sefalet içinde tek başına bırakamazdı. Kısa vadede iş bulamayacağını zaten bildiği için, izleyen günlerde önce çiftliği ayağa kaldıracaktı. Neler yapacağını ondan sonra düşünürdü. Banyodan çıktı, delikanlılık günlerinde onun olan odanın önünden geçerek merdivenleri inmeye başladı. İnerken, gıcırdayan basamakları eski alışkanlıkla atladığını fark etti. Babası, mutfaktaki masanın başına oturmuştu, konuğunun sırtı Tobias'a dönüktü. Ancak genç adam onu hemen tanıdı.

*

Başkomiser ve Şiddet Suçları Dairesi Hofheim Bölgesi Kriminal Şube Başmüfettişi Oliver von Bodenstein, akşam dokuz buçukta evine döndüğünde evde tek canlı olarak köpeğini bulmuş, o da onu sevinçle değil, biraz mahcup karşılamıştı. Böyle bir karşılama her zaman suçluluk duygusunun işaretiydi. Bodenstein, bu mahcubiyetin nedeninin kokusunu henüz görmeden almıştı. On dört saatlik zor bir günü geride bırakmıştı. Eyalet kriminal şubede sıkıcı bir toplantıya katılmıştı, ardından Eschborn'da, İngilizce sözcüklere meraklı amiri Doktor Nicola Engel'in "Cold Case" diye tanımladığı bir iskelet bulmuşlardı ve son olarak da Hamburg'a tayin olan K23'ten¹ bir arkadaşlarına veda partisi düzenlemişlerdi. Bodenstein'in midesi gurulduyordu, çünkü epeyce alkol almış, yanında yalnızca

1 Dolandırıcılık, evrakta sahtecilik ve yolsuzluk birimi. (Yay. n.)

birkaç cips atıştırmıştı. Buzdolabını açtı ancak canının çekebileceği hiçbir şey bulamadı. Cosima, ona akşam yemeği hazırlamamışsa bile, hiç değilse alışveriş yapamaz mıydı? Neredeydi acaba? Bodenstein holü geçerken, yerden ısıtmalı kalorifer sayesinde kuruyup yapışkanlı sarımsı bir maddeye dönüşen, kötü kokulu birikintiyi görmezden geldi, sonra merdiveni çıkarak, küçük kızının odasına girdi. Sophia'nın beşiği tahmin ettiği gibi boştu. Cosima her nereye gittiyse ufaklığı da yanında götürmüştü demek. Ona bir not kâğıdı bırakmadığına, hele kısa bir mesaj bile yazmadığına göre, Cosima'yı telefonla aramayacaktı. Komiser duş almak üzere soyunup banyoya doğru yürüdüğü sırada telefon çaldı. Telefon elbette koridordaki konsolun üzerinde bulunan şarj kutusunun içinde değildi, evin kim bilir neresine atılmıştı. Bodenstein giderek artan bir öfkeyle telefonu ararken, salonda yere atılmış bir oyuncağı çiğneyince küfrü bastı. Kanepenin üzerinde duran telefonu gördüğü sırada telefon sustu. Aynı anda evin kapısının açıldığını duydu, ardından köpek heyecanla havlamaya başladı. Cosima salona girdi, bir kolunda uyku mahmuru kızı, diğerinde kocaman bir çiçek buketi vardı.

“Evdesin demek,” dedi Cosima, selam bile vermeden. “Telefonu neden açmıyorsun?”

Komiser artık çileden çıkmıştı.

“Çünkü açabilmek için önce bulmam gerekiyordu. Sen neredeydin peki?”

Cosima yanıt vermedi, komiserin çırılçıplak olmasını bile görmezden geldi, onun yanından geçerek mutfığa girdi. Çiçeği masanın üzerine bırakarak, Sophia'yı çiçeklerin üzerine doğru eğdi. Küçük kız artık iyice uyanmış, huysuzca mızızlanıyordu. Bodenstein minik kızını kucağına aldı. Bebeğin bezinin ağzına kadar dolu olduğunu burnu hemen fark etti.

“Lorenz ile Sophia'yı Thordis'den al diye sana kaç tane kısa mesaj yazdım.”

“Bana kısa mesaj gelmedi.”

Sophia babasının kollarında dönüp ağlamaya başlamıştı.

“Gelemez, çünkü telefonun kapalıydı. Bugün öğleden sonra, Yeni Gine fotoğraf sergisinin açılışı için fotoğraf müzesine gideceğimi haftalardır biliyordun.” Cosima’nın sesi sert çıkıyordu. “Bu akşam evde olup Sophia’ya bakacağına söz vermiştin. Ama sen her zaman yaptığın gibi gelmeyince, üstelik telefonun da kapalı olunca Lorenz uğrayıp Sophia’yı aldı.”

Bodenstein, o akşam eve erken geleceğine dair Cosima’ya söz verdiğini anımsamıştı şimdi. Ne var ki unutmuştu ve bu dalgınlığı onu daha da öfkeliyordu.

“Kızın altı dolu,” dedi komiser, çocuğu kendinden biraz uzaklaştırarak. “Ayrıca köpek çişini eve yapmış. Bari evden çıkmadan önce hayvanı bir dolaştırsaydın. Bir de uzun bir iş gününden sonra hiç değilse buzdolabında yiyecek bir şeyler bulabilmem için alışveriş yapsaydın hiç fena olmazdı.”

Cosima yanıt vermek yerine kaşlarını kaldırıp kocasına sertçe bakınca, Bodenstein iyice çileden çıktı. Çünkü Cosima böyle davranarak onu sorumsuzlukla suçluyordu. Cosima ağlayan çocuğu babasının elinden alıp altını değiştirmek, sonra da yatırmak üzere yukarı çıkardı. Bodenstein mutfakta öylece kaldı, ne yapacağına bir süre karar veremedi. İçinde gururu ile mantığı çatışsa da kazanan yine mantık oldu. İç geçirerek dolaptan bir vazo çıkardı, içine su doldurdu ve çiçekleri yerleştirdi. Depodan bir kova ile bir rulo kâğıt havlu alarak köpeğin holde bıraktıklarını temizlemeye koyuldu. Çünkü Cosima’yla tartışmaya hiç niyeti yoktu.

“Selam, Tobias.” Claudius Terlinden dostça gülümsüyordu. Sandalyesinden doğrularak Tobias’a elini uzattı. “Evine hoş geldin.”

Tobias, uzatılan eli kısaca sıktı ancak sesini çıkarmadı. Geçmişteki en yakın arkadaşı Lars’ın babası olan Claudius Terlinden, onu hapiste birçok kez ziyaret etmiş ve ailesine yardım edeceğine söz vermişti. Tobias, bu adamın gösterdiği yakınlığın nedenlerini hiçbir zaman çözememişti, çünkü soruşturmalar sırasında verdiği ifadeleriyle Terlinden’i oldukça köşeye sıkıştırmıştı. Ancak Terlinden, Tobias’a kin beslemek şöyle dursun, aksine onun için Frankfurt’un en iyi avukatlardan birini tutmuştu. Gelgelelim bu avukat bile Tobias’ın en yüksek cezayı almasının önüne geçememişti.

“Sizleri fazla rahatsız etmeyeceğim, sana bir teklifte bulunmak için geldim,” dedi Claudius Terlinden, sonra mutfak sandalyesine yeniden oturdu. Onca yıldır neredeyse hiç değişmemişti. Yine zayıftı ve aylardan kasım olmasına karşın teni bronzdu, hafifçe kırışmış olan saçlarını geriye doğru taramıştı. Eskiden ince olan yüz hatları şimdi biraz dolgunlaşmıştı. “Önce buralara yeniden alış. Kısa zamanda iş bulamazsan, benimle çalışabilirsin. Ne dersin buna?”

Okuma gözlüğünün üstünden Tobias’a merakla bakıyordu. Claudius Terlinden, ne insanları etkileyebilecek kadar uzun boylu ne de yakışıklıydı ancak başarılı bir işadamı olmanın verdiği özgüvenle çevresine tanrı vergisi bir otorite saçıyordu. Onun bu özellikleri insanları onun karşısında saygılı, dahası köle gibi davranmaya itiyordu. Tobias masa başındaki boş sandalyeye oturmadı, kapı pervazına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Terlinden dışında ona iş teklif eden olmamıştı ancak Tobias’ı kuşkulandıran bir şey vardı. Claudius Terlinden, özel dikim pahalı takım elbisesi, siyah kaşmir paltosu ve pırıl pırıl ayakkabılarıyla bu köhne mutfakta eğreti gibi durmaktaydı. Tobias, bu adam karşısındaki aczini fark etti. Bu adama borçlu kalmak istemiyordu. Bakışları babasına doğru kaydı; yaşlı adam omuzlarını kaldırarak oturmuş, hiç sesini çıkarmıyordu.

Toprak sahibinin huzuruna çıkmış bir köle gibi gözlerini, kavuştuğu ellerine dikmişti. Bu tablo Tobias'ın hiç hoşuna gitmedi. Babası başkasının önünde eğilmek zorunda kalmamalıydı. Hele ki bonkörlük son derece doğal bir şeymiş gibi davranan ve kasabanın yarısını kendisine borçlu hale getiren Claudius Terlinden asla olmamalıydı. Kasaba halkı onun yardımlarının karşılığını verme şansına hiçbir zaman sahip değildi. Terlinden'in yöntemi zaten oldum olası böyleydi. Altenhain'in neredeyse bütün gençleri bir dönem onun yanında çalışmıştı ya da bir başka şekilde ondan yarar görmüştü. Claudius bu yardımları karşılığında kasaba halkından minnetten başka bir şey beklemezdi. Altenhainlilerin yarısı zaten onun yanında çalıştığı için, bu kasabada kutsal bir konuma sahipti. Mutfaktaki sessizlik rahatsız edici boyuta laşmıştı.

“Neyse, tamam.” Terlinden ayağa kalkınca, Hartmut Sartorius derhal yerinden fırladı. “Beni nerede bulacağını biliyorsun. Karar verdiğinde beni bilgilendirmen yeterli.”

Tobias, başını sallamakla yetindi ve Terlinden'in yanından geçmesini izledi. Babası, konuğunu kapıya kadar uğurlarken, o mutfakta bekledi.

“Senin iyiliğini istiyor adam,” dedi Hartmut Sartorius, iki dakika sonra mutfığa döndüğünde.

“Ama ben ondan gelecek iyiliği istemiyorum,” diye çıkıştı Tobias babasına. “Bu ne tavra böyle! Lütfedip de uşağının ziyaretine gelmiş bir kraldı âdeta. Sanki bizden üstün biriymiş gibi!”

Hartmut Sartorius iç geçirdi. Çaydanlığı suyla doldurup ocağın üstüne koydu.

“Bize çok destek oldu,” dedi yaşlı adam alçak sesle. “Bilirsin, hiç birikimimiz yoktu, elimizde avucumuzda ne varsa bu çiftliğe ve lokantaya harcamıştık. Avukatın ücreti çok yüksekti, ayrıca müşterilerin de ayağı kesilmişti. Gün oldu, banka kredilerini ödeyemez

duruma geldim. Banka burayı açık artırmayla satma tehdidinde bulundu. Claudius bütün banka borçlarımızı kapattı.”

Tobias babasına şaşkınlıkla baktı, duyduklarına inanamıyordu.

“Yani çiftliğin tamamı aslında *bu adamın*, öyle mi?”

“Aslına bakarsan, evet. Ancak aramızda bir sözleşme var. Çiftliği ondan ne zaman istersem geri satın alabilirim ve ölünceye kadar intifa hakkına sahibim.”

Tobias’ın bu yeni haberi önce sindirmesi gerekiyordu. Babasının uzattığı çayı geri çevirdi.

“Ona borcun ne kadar?”

Hartmut Sartorius yanıt vermeden önce bir an duraksadı. Oğlunun nasıl parladığını eskiden bilirdi. “Üç yüz elli bin avro. Bankaya ödeyemediğim miktar buydu.”

“Tek başına arazi bile bunun iki katı eder,” dedi Tobias, sesine güçlkle hâkim olmaya çalışarak. “Senin zor durumundan yararlanıp ucuza kapatmış.”

“Başka şansımız yoktu.” Hartmut Sartorius omuzlarını kaldırdı. “Seçeneğimiz kalmamıştı. Yoksa banka çiftliği açık artırmayla satacak, bizi de sokağa atacaktı.”

Babası Tobias’la göz göze gelmemek için, bakışlarını demliğe çevirmişti.

“Baba!”

“Ne yapalım!” Hartmut Sartorius başını kaldırdı. “Yalnızca çayır çimendi buralar.”

Tobias anlamaya başlamıştı. Şimdi kafasında parçalardan bir bütün oluşturmaya başlamıştı. Babası, tarlayı Terlinden’e sattığı için annesi onu terk etmişti demek! O arazi, sıradan çayırılar değil, annesinin bu aileye getirdiği çeyiziydi. Burası, manevi değer taşıyan bir elma ağacı tarlasıyken, 1992 yılında arazi yararlanma planının değiştirilmesiyle birlikte Altenhain sınırları içindeki en

değerli alana dönüşmüştü. Çünkü on beş dönümlük bu arazi, kurulması planlanan sanayi bölgesinin tam ortasında yer almaktaydı ve Terlinden yıllardır buranın peşindeydi.

“Sana karşılığında ne ödedi?” diye Tobias sesini alçaltarak sordu.

“On bin avro,” dedi babası, başını eğerek. Sanayi bölgesinin göbeğinde yer alan böylesine geniş bir parselin gerçek değeri, bu paranın elli katıydı! “Claudius yeni bir bina inşa edecekti ve buraya acilen ihtiyacı vardı. Bizim için yaptığı onca iyilikten sonra burayı ona vermekten başka seçeneğim kalmamıştı.”

Tobias dişlerini birbirine geçirip öfkeyle yumruklarını sıktı. Babasını suçlayamazdı, çünkü ailesinin düştüğü bu berbat durumun tek sorumlusu oydu. Bu evde, bu lanet olası kasabada boğulur gibi olduğunu duyumsadı. Ancak yine de kalacaktı, on bir yıl önce ne olup bittiğini ortaya çıkarmadan buradan gitmeyecekti.

★

Amelie, Zum Schwarzen Ross’dan saat on bire doğru, mutfağın yanındaki arka kapıdan çıktı. Aslında günün konusu hakkında daha çok şey öğrenebilmek için içeride daha uzun süre kalmayı yeğlerdi. Gelgelelim Jenny Jagielski çalışma kanununun gençlerle ilgili maddelerine harfiyen uyan bir kadındı. Çünkü Amelie henüz on yedisindeydi ve Jenny başının resmî makamlarla derde girmesini istemiyordu. Amelie, yasalarla ilgilenmiyordu, garsonluk yaparak cebine biraz para girdiği için hayatından memnundu. Annesi yıllardır söylediklerinde haklıydı, babası tam bir pinti çıkmıştı ve eskisi de aynı işi görüyor gerekçesiyle kızına yeni bir dizüstü bilgisayar için gerekli parayı vermiyordu. Bu acınası kasabada ilk üç ay çok zor geçmişti. Ancak Amelie, zorla gönderildiği Altenhain’da sonsuza dek kalmayacağını bildiği için, on sekizinci doğum gününe kadarki

beş ay boyunca dişini sıkmaya karar vermişti. En geç 21 Nisan 2009'da ilk kalkan trene atlayarak soluğu Berlin'de alacaktı. O gün geldiğinde onu kimse durduramayacaktı. Amelie bir sigara yaktı ve gözleri karanlıkta onu her akşam almaya gelen ve evine kadar yol boyunca eşlik eden Thies'i aradı. İkisinin yakın arkadaşlığı, kasabanın dedikoducu kadınlarına iyi bir malzeme olmuştu. Söylentiler alıp başını gitmişti ancak Amelie hiçbirisiyle ilgilenmiyordu. Thies Terlinden, otuz yaşında olmasına karşın hâlâ ailesiyle yaşıyordu, çünkü kasabanın fısıltı gazetesine göre akıllı pek yerinde değildi. Amelie sırt çantasını omuzladı ve koşmaya başladı. Thies, kilisenin önündeki sokak lambasının altında durmuş, ellerini ceketinin ceplerinde önüne bakmaktaydı. Amelie'nin geçtiğini görünce, hiç ağzını açmadan kızın peşine takıldı.

"Bu akşam büyük olaylar oldu," dedi Amelie, sonra Schwarzen Ross'ta yaşananları ve Tobias Sartorius hakkında öğrendiklerini anlattı. Thies'in onun söylediklerine doğru düzgün yanıt vermesine alışmıştı aslında. Söylentilere bakılırsa Thies alıktı, konuşmıyordu, kasabanın delisiydi. Oysa bu doğru değildi. Thies alık falan değildi, farklıydı, o kadar. Amelie de farklıydı. Babası, kızının Thies'le zaman geçirmesini istemiyordu ancak bunu engelleyemiyordu. Amelie, babasının kısa süren ilk evliliğinden doğmuştu. Genç kız, dar kafalı babasının, üvey annesi Barbara'nın ısrarlarıyla çılgın kızını yanına aldığı için çoktan pişman olduğunu zaman zaman alaycı bir gülümsemeyle düşünürdü. Amelie'nin gözünde babası, duruşu ve omurgası olmayan boz rengi dümdüz bir lekeydi yalnızca. Kişiliğine çok uygun olan ve titizlikle sürdürdüğü muhasebecilik mesleğine kendini kaptırmış yaşayıp gidiyordu ve dikkatleri üzerine çekmemek için elinden geleni yapıyordu. Sabıkalı, davranışlarıyla göze batan, yüzünü yarım kiloya yakın metalle süsleyen, siyahtan başka kıyafet giymeyen, saçı ve makyajıyla Tokio Hotel pop rock grubunun vokalisti Bill Kaulitz'i andıran on yedi yaşındaki kızı,

bu adamın tüylerini diken diken ediyor olmal yd . Arne Fröhlich, Amelie'nin Thies'le arkadaşlık etmesine pek çok nedenden dolayı karşı çıksa da, k zına bu arkadaşlığı doğrudan yasaklamamıştı. Çünkü buna kalkışsa da bir yararı olmayacağını biliyordu. Amelie oldum olası yasaklara karşı çıkmış bir k zdı. Babasının bu arkadaşlığa sessizce katlanmasını, Thies'in, babasının patronunun oğlu olmasına bağlıyordu. Elindeki izmariti bir çukura attıktan sonra, Manfred Wagner, Tobias Sartorius ve yaşamlarını kaybeden iki k z hakkında konuşmayı sürdürdü.

 kili, ışıklandırılmış ana caddeden yürümek yerine, dar ve karanlık olan patikayı yeğlemişlerdi.  ukurlarla dolu bu yol, kilisenin önünden başlayıp mezarlığın kenarından, evlerin bahçelerinin önünden geçerek ormanın başına kadar uzanıyordu. On dakika kadar yürüdükten sonra, ormanın ortasından geçen caddeye ulaştılar. Burası kasabanın yukarı bölümüydü ve geniş araziler üstüne yalnızca üç ev yapılmıştı. Ortadaki evde Amelie, babası, üvey annesi ve üvey annesinden doğma iki küçük kardeşiyle yaşamaktaydı. Onların sağındaki bina, Lauterbach ailesinin villasıyd . Bu villanın biraz solunda yer alan, park benzeri bir araziyle çevrili büyük eski villa, Terlinden ailesine aitti ve ormanın tam ağzına kuruluydu. Terlinden malikânesinin ferforje avlu kapısının yalnızca birkaç metre ötesinde, yamacın tamamını kaplayarak ana caddeye kadar uzanan Sartorius  iftliği'nin arka kapısı yer almaktaydı. Burası eskiden inekler ve domuzlarla dolu gerçek bir  iftlikti. Amelie'nin babasının küçümseyerek sıklıkla söylediği gibi, burası şimdi gerçek bir domuz ahırına dönüşmüş, yüz karası bir arazisiydi. Amelie merdiven başına gelince durdu. Normal zamanlarda Thies'le burada ayrılırlar, genç adam ağzını bile açmadan yürüyüp giderdi. Ancak bu akşam Amelie merdivenlere doğru yönelince, Thies sessizliğini bozdu.

“Eskiden burada Schneebergerler otururdu,” dedi Thies, o tekdüze sesiyle. Amelie şaşkınlıkla arkasına döndü. O akşam ilk kez olarak arkadaşının gözlerinin içine baktı, gelgelelim Thies bu bakışlara her zaman olduğu gibi karşılık vermedi.

“Gerçekten mi?” dedi Amelie, duyduklarına inanamayarak. “Yani, Tobias Sartorius’un öldürdüğü kızlardan biri *bizim evde* mi oturuyordu?”

Thies, kızın yüzüne bakmadan evet anlamında başını salladı.

“Evet. Pamuk Prenses burada otururdu.”

7 Kasım 2008, Cuma

Tobias gözlerini açınca bir an için nerede olduğunu kestiremedi. Hücresinin beyaz badanalı tavanını göreceği yerde, Pamela Anderson bir posterinden ona gülümsüyordu. Artık hapiste olmadığını, baba evindeki eski odasına döndüğünü ancak o zaman kavrayabildi. Hiç kımıldamadan öylece yatarak üstten aralanmış olan pencereden duyulan seslere kulak verdi. Kilise çanı altı kez vurdu, demek saat henüz erkendi; derken bir yerlerde bir köpek havladı, sonra bir başka köpek ona karşılık verdi, çok geçmeden ikisi birden sustular. Odası bıraktığı gibiydi; ucuz kontrplaktan yazı masası, kitaplık ve kapısı çarpık duran gardırop yerli yerindeydi. Eintracht Frankfurt, Pamela Anderson ve 1996'da Formula 1 dünya şampiyonasını kazanan Damon Hill'in Williams takımının Renault arabasına binmiş olan posterleri de duvardan indirilmemişti. Sonra, Mart 1997'de annesi ile babasının ona aldıkları küçük müzik seti. Bir de kırmızı kanepe, üstünde... Tobias yerinden doğrularak başını iki yana salladı. Hapisteyken aklından geçenleri daha iyi denetleyebilmişti. Şimdiyse, acı veren bir sürü düşünce onu esir almaktaydı: Stefanie o akşam ondan ayrılmamış olsaydı, olaylar nasıl gelişirdi? Bugün hâlâ yaşıyor olur muydu? Tobias, ne yaptığını biliyordu. Öyle ya, polis, avukatı, savcı ve hâkim kadın bunu yüzlerce kez açıklamışlardı. Söylenenler mantıklıydı, ortada deliller ve tanıklar vardı; odasında, giysilerinde ve otomobilinde kan lekeleri saptanmıştı. Gelgelelim

Tobias'ın belleğinde iki saatlik bir boşluk vardı. Bu süre o güne kadar kara delik olarak kalmıştı.

Tobias, 6 Eylül 1997'yi ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Kermes alayı, cenazeye saygı nedeniyle iptal edilmişti, çünkü aynı gün öğleden sonra Londra'da Prenses Diana'nın cenaze töreni vardı. Bütün dünya televizyonun başına geçmiş, İngiltere'nin, trafik kazasına kurban giden gözdesine ait tabutun, İngiltere başkentinin caddelerinden geçişini izliyordu. Yine de kermes tümüyle iptal edilmemişti. Öyle ya herkes gündüz dışarı çıkabilir, akşam evine kapanabilirdi!

Tobias iç geçirerek yatağında yan döndü. Ortalık öylesine sessizdi ki kalp atışlarını duyabiliyordu. Bir an için yirmi yaşında olduğunu ve yaşananların gerçekleşmediğini düşledi. Münih'te kazandığı üniversitede hâlâ okuma hakkı vardı. Lise yeterlilik sınavından aldığı 1,1'lik² not ortalamasıyla istediği fakülteye kolayca girebilmişti. Derken bu mutlu anıya hemen acı bir anı karıştı. Sınıf arkadaşlarından birinin Schneidhain'daki bahçesinde yapılan sınav partisinde Tobias, Stefanie'yi ilk kez öpmüştü. Onları gören Laura, öfkeden çıldırmış ve Tobias'ı kıskandırmak için onun gözleri önünde Lars'ın boynuna sarılmıştı. Ancak kollarında Stefanie varken, Tobias nasıl Laura'yı düşünebilirdi ki? Stefanie, hayatı boyunca elde etmek için uğraştığı tek kız olmuştu. Bu, Tobias için çok farklı bir deneyimdi, çünkü bütün kızlar onun peşinde koşar, yakın arkadaşları Tobias'ı sürekli kıskanırdı. Delikanlı haftalarca Stefanie'ye kur yapmış, sonunda onun dikkatini çekebilmişti. O günü izleyen bir ay boyunca, yani 6 Eylül'de düşünden uyanıncaya kadar hayatının en mutlu dönemini yaşamıştı. Stefanie, Kermes Güzeli seçilmişti, bu saçma sapan unvanı o güne kadar her yıl üst üste Laura kazanmıştı. Bu kez Stefanie, Laura'yı geride bırakmıştı.

2 Almanya'da en yüksek not 1, en düşük not ise 6'dır. Lise bitirme sınavlarının sonuçları puan değil, not ortalaması olarak açıklanır, üniversiteler de öğrencileri bu not ortalamalarına göre kabul ederler. (ç. n.)

Tobias, bahçeye kurulu olan çadırın barında Nathalie ve birkaç arkadaşıyla çalışmış, Stefanie'nin önüne gelen her erkekle flört etmesini izlemiş, sonra da kızın ansızın ortadan kaybolduğuna tanık olmuştu. Tobias o gün belki de bünyesinin kaldıramayacağı kadar çok içmişti. Nathalie, onun ne kadar acı çektiğini anlamış, gidip kızı aramasını söylemişti. Bunun üzerine Tobias koşarak çadırdan çıkmıştı. Gelgelelim Stefanie'yi uzun süre araması gerekmemişti ve onu bulduğunda kıskançlık ateşi yüreğini dağlamıştı. Stefanie bunu ona nasıl yapabilirdi? Onu herkesin gözleri önünde nasıl kırabilir ve küçük düşürebilirdi? Bütün bunlar, o saçma tiyatro oyununun saçma başrolünü kapabilmek için miydi? Tobias, üstünden yorganı atarak yataktan fırladı. Çalışmalı, bu acı veren anıları beyninden atmak için bir şeyler yapmalıydı.

*

Yağmur ince ince çiselerken Amelie başı önünde yürüyordu. Üvey annesinin onu otobüs durağına otomobille götürme önerisini yine her sabah yaptığı gibi geri çevirmişti ama şimdi okul otobüsüne yetişmek için acele etmesi gerekiyordu. Kasım ayı tatsız geçiyor, sis ve yağmur eksik olmuyordu. Ancak Amelie bu mevsimin iç karartan hüznünü severdi. Kasaba henüz uykudayken sokaklarda tek başına yürümekten hoşlanıyordu. iPod'unun kulaklığından, en sık dinlediği *darkwave* gruplardan Schattenkindern'in parçalarından biri kulak zarlarını delecek yükseklikte gümbürdemekteydi. Amelie, o gece gözünü kırpmamış, Tobias Sartorius'u ve öldürülen iki kızı düşünmüştü. Laura Wagner ve Stefanie Schneeberger o tarihte on yedilerindeydiler, yani Amelie'nin şimdi olduğu yaşıydılar. Üstelik Amelie şimdi, cinayete kurban giden kızlardan birinin oturduğu evde yaşıyordu. Thies'in "Pamuk Prenses" diye tanımladığı kız hak-

kinda mutlaka daha çok şey öğrenmeliydi. Altenhain’da o zaman neler olmuştu acaba?

Bir otomobil Amelie’nin yanında ansızın durdu. Mutlaka üvey annemdir, diye düşündü Amelie; kadın, insanı sinir eden sevimliliğiyle onu çileden çıkarmaya uğraşıyordu herhalde. Ancak az sonra, gelenin babasının patronu Claudius Terlinden olduğunu anladı. Terlinden, sağ ön camı açmış, Amelie’ye yaklaşması için işaret ediyordu. Amelie müziği kapattı.

“Seni gideceğin yere bırakayım mı?” diye sordu Terlinden. “Sırılsıklam olacaksın!”

Amelie aslında yağmurdan şikâyeti değildi ancak Terlinden’in otomobiline binmekten hoşlanıyordu. Siyah Mercedes’in yeni kokan açık renk deri koltuklarını çok beğeniyor, Claudius Terlinden’in ona gururla tanıttığı otomobilin teknik donanımından büyüleniyordu. Amelie, nedenini çözemiyordu ama bu komşuya yakınlık duyuyordu. Oysa bu adam pahalı takım elbiseleri, gösterişli otomobilleri ve havalı villasıyla, Berlin’deki arkadaşlarıyla her zaman burun kıvırdıkları sevimsiz para babalarından biriydi. Ayrıca bir konu daha vardı. Amelie bazen kendine, ben normal miyim, diye sorardı, çünkü ne zaman bir erkek ona biraz samimi davranırsa, aklına hemen seks gelirdi. Bay Terlinden’in dizine elini koyarak onu açıkça kışkırtsa adam nasıl bir tepki verirdi acaba? Bunu düşünmek bile Amelie’yi heyecanlandırırdı, kıkırdamamak için kendini güclükle tuttu.

“Hadi ama gel!” dedi Terlinden, elini sallayarak. “Bin arabaya!”

Amelie, kulaklığı ceketinin cebine itip yan koltuğa kuruldu. Lüks aracın gülle gibi ağır kapısı, hafif bir tıkırtıyla kapandı. Terlinden, orman içinden geçen yolu aşağı doğru inerken Amelie’ye gülümsedi.

“Neyin var?” diye sordu Terlinden. “Seni çok düşünceli gördüm.”

Amelie bir an için duraksadı. “Size bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette. Sor bakalım.”

“Şu iki kız, hani yıllar önce ortadan kaybolanlar. Onları tanır mıydınız?”

Claudius Terlinden kıza bir an baktı. Artık gülümsemiyordu. “Bunu neden öğrenmek istiyorsun?”

“Merak ettim de ondan. Şu adam geri döneli beri bu konu çok konuşuluyor. Bence çok heyecan verici.”

“Hımm. Bu üzücü bir olaydı. Hâlâ da öyle,” dedi Terlinden. “Kızları elbette tanırdım. Stefanie komşumuzun kızıydı. Laura’yı da çocukluğundan beri tanırdım. Annesi bizim evin işlerine bakardı. Kızların bulunamamış olması aileleri için çok korkunç.”

“Hımm,” dedi Amelie, düşünceli bir tavırla. “Takma adları var mıydı?”

“Kimlerin?” Claudius Terlinden bu soruya şaşırılmış gibiydi.

“Stefanie ile Laura’nın.”

“Bilmiyorum. Neden... dur, evet. Stefanie’nin vardı. Diğer çocuklar ona Pamuk Prenses derlerdi.”

“Neden peki?”

“Güzel bir kızdı, belki onun için.” Terlinden alnını buruşturmuş ve otomobilin hızını düşürmüştü. Okul otobüsü durakta dörtlülerini yakmış, Königstein’a götüreceği birkaç öğrenciyi bekliyordu.

“Yok, öyle değildi,” dedi sonra Claudius Terlinden, anımsayarak. “Sanırım bu ad, okulda sahnelenecek olan bir piyesten geliyordu. Stefanie’ye başrol verilmişti, Pamuk Prenses’i canlandıracaktı.”

“Neden caktı?” diye Amelie merakla sordu. “Canlandırmadı mı?”

“Hayır. Çünkü onu... şey... piyesten önce kız kayboldu.”

Ekmek kızartıcı, kızaran ekmekleri fırlatmıştı. Pia, her iki dilime önce tuzlu tereyağı, sonra da kalınca bir tabaka nutella sürdü ve ekmekleri üst üste kapattı. Tuzlu ve tatlıdan oluşan bu özgün karışımın âdeta bağımlısıydı. Her lokmayı tadını çıkararak çiğnedi, önüne açtığı gazeteye damlamaması için, parmaklarına bulaşan tereyağlı nutellayı iştahla yaladı. Bir gün önce eski havaalanında bulunan iskelet haberini yalnızca beş satırla geçiştiren *Frankfurter Neue Presse* gazetesi, Vera Kaltensee'nin on birinci duruşmasını, bölge ekinde dört sütun halinde duyurmuştu. Pia, o gün saat dokuzda asliye mahkemesinde, geçen yaz Polonya'da meydana gelen olaylarla ilgili ifade verecekti. Düşünceleri farkında olmadan Henning'e kaydı. Bir fincan kahve için bir kafeye gidip üçer fincan içmişlerdi. Henning onunla, on altı yıllık evlilikleri boyunca olmadığı kadar açık konuşmuştu. Ancak Pia onun ikilemine yine de bir çözüm bulamamıştı. Henning, Polonya'da yaşadığı maceradan sonra, Pia'nın en yakın kız arkadaşı Miriam Horowitz'le birlikteydi. Bu beraberliğine karşın, onun için yanıp tutuşan kadın savcı Valerie Löblich'e –Pia'ya açıklamadığı bir nedenden– karşı koyamamış, kadınla birlikte olmuştu. Aslında bu macera Henning'in gözünde bir kaçmaktı, ne var ki bedeli ağır olmuştu: Löblich şimdi hamileydi. Henning, sorunlarının üstesinden gelemiyor, Amerika'ya kaçma planları yapıyordu. Tennessee Üniversitesi'nden yıllardır çok kazançlı, ayrıca bilimsel açıdan çok cazip bir pozisyon teklifi alıyordu. Pia'nın hem Henning'in sorunlarını aklından geçirdiği hem de ilk kalori bombasına bir ikincisini eklememek için kendiyle savaştığı sırada, Christoph banyodan çıkarak, masaya onun karşısına oturdu. Christoph'un saçları henüz ıslaktı. Mutfığa tıraş losyonunun kokusu yayıldı.

“Ne dersin, bu akşam yetişebilecek misin?” diye sordu Christoph, fincanına kahve doldururken. “Annika çok sevinir.”

“Araya başka bir iş girmezse, gelebilirim diye düşünüyorum.” Pia dayanamayarak kendine çikolatalı bir sandviç daha hazırladı. “Bugün dokuzda mahkemede ifade vereceğim, onun dışında acil bir işimiz yok.”

Christoph, nutella ve tuzlu tereyağı ikilisini görünce bıyık altından güldü, sonra sağlıklı tercihiyle gururlanarak arasına taze peynir sıkıştırdığı tahıllı ekmeğinden ısırды. Christoph’a her baktığında Pia hâlâ heyecanlanıyordu. Onun yusuvarlak kahverengi gözlerinin büyüüne henüz ilk karşılaşmalarında kapılmıştı ve bu gözler çekiciliğinden hâlâ hiçbir şey yitirmemişti. Christoph Sander güçlü yönlerini ön plana çıkarma ihtiyacı duymayan, etkileyici bir erkekti. Gerçi Pia’nın amiri kadar baş döndürücü bir yakışıklılığa sahip değildi ancak yüz hatlarında insanı dönüp bir kez daha bakmaya zorlayan bir cazibe vardı. Özellikle de gözlerinden başlayıp bütün yüzüne yayılan gülümsemesi, Pia’da kendini hemen onun kollarına bırakma arzusu uyandırıyordu.

Pia’nın bir cinayet soruşturması sırasında yolunun Kronberg’teki Opel Hayvanat Bahçesi’ne düşmesiyle iki yıl önce tanışmışlardı. Hayvanat bahçesinin müdürlüğünü yapan Christoph’u Pia ilk görüşte beğenmişti ve Christoph, Henning’ten boşandığından beri ilgisini çeken ilk erkek olmuştu. Bu çekim karşılıklıydı. Gelgelelim Oliver von Bodenstein, Christoph’a başlarda uzunca bir süre zanlı gözüyle bakmıştı. Olay çözölüp Christoph tamamen temize çıktıktan sonra ilişkileri hızla ilerlemiş, başlardaki hoşlanma ve etkilenme aşka dönüşmüştü. Şimdi iki yılı aşkın bir süredir beraberler. Gerçi hâlâ ayrı evlerde kalıyorlardı ancak bu durum kısa bir süre sonra değişecekti. Çünkü Christoph’un, karısının on yedi yıl önceki ani ölümünden sonra tek başına büyüttüğü kızları artık yuvadan uçmuştu: Büyük kızı Andrea, bahar aylarından beri Hamburg’da çalışmaya başlamıştı, küçük kızı Antonia artık neredeyse tamamen sevgilisi Lukas’ın evinde kalıyordu, ortanca kız

Annika ise bebeğinin Avustralya’da yaşayan babasının yanına yerleşmeye karar vermişti. Bu gece babasının evinde bir veda partisi veriyordu, ertesi sabah Sydney uçağına binecekti. Pia, Christoph’un bu duruma sıkıldığını biliyordu. Christoph, Annika’yı dört yıl önce karnında bebeğiyle terk eden bu adama güvenmiyordu. Gelgelelim genç adamın lehine sayılabilecek bir husus vardı yine de; Annika o yıllarda hamile olduğunu sevgilisinden gizlemiş ve ondan ayrılmıştı. Ancak artık her şey yoluna girmiş, Jared Gordon bu arada doktorasını tamamlayarak, deniz biyoloğu olmuştu ve Büyük Set Resifi’ndeki bir adada bulunan bir araştırma istasyonunda çalışıyordu. Christoph, bir anlamda meslektaş sayılan Jared’le kızının birleşmelerine –içine sinmese de– onay vermişti.

Pia, Birkenhof Çiftliği’nden ayrılmayı asla kabul etmediği için, Christoph, Bad Soden’deki evini 1 Ocak itibarıyla kiraya vermişti. Annika’nın veda partisi, bu anlamda Christoph’un da yıllardır yaşadığı eve vedası olacaktı. Koliler hazırlanmış, nakliye şirketiyle pazartesi günü için anlaşılmıştı. Pia’nın küçük evinin tadilatı ve bahçeye ek inşaat yapılması için Frankfurt İmar Müdürlüğü’nden izin çıkıncaya kadar, Christoph büyük mobilyalarını bir depoda bekletecekti. Pia, özel hayatının girdiği bu yeni süreçten oldukça memnundu.

★

Tobias, panjurları açmış, evin iç kısmının perişan durumunu gün ışığında incelemişti. Babası alışveriş yapmak için evden ayrılınca, o da camları silmeye başlamıştı. Yemek odasının camıyla uğraştığı sırada babası geri döndü. Yaşlı adam hiç sesini çıkarmadan başını öne eğerek oğlunun yanından geçti ve mutfığa girdi. Tobias camın önüne dayadığı merdivenden inerek, babasının peşi sıra gitti.

“Ne oldu?” Tobias’ın gözü, boş olan alışveriş sepetine takılmıştı.

“Kadın beni dükkâna almadı,” dedi Hartmut Sartorius alçak sesle. “Ama sorun değil. Bad Soden’deki markete gideceğim.”

“Ancak düne kadar Richter’lerden alışveriş ediyordun, öyle değil mi?” diye Tobias sordu. Babası hafifçe başını salladı. Tobias, ani bir kararla vestiyerden ceketini aldı, babasının elindeki, içinde cüzdan olan sepeti kaptı ve evden ayrıldı. Öfkeden titriyordu. Richterler bir zamanlar annesiyle babasının yakın dostlarıydı, şimdi bu sıradan kadın kalkıp babasını dükkândan kovuyordu, öyle mi? Tobias buna göz yummayacaktı. Yolun karşısına geçeceği sırada lokantanın dış cephesinde göz ucuyla kırmızı bir şey fark ederek arkasına döndü. Binanın duvarında kırmızı spreylenmiş boyayla BURADA KATİL BİR DOMUZ OTURUYOR yazılıydı. Tobias, yoldan otomobiliyle geçen herkesin derhal görebileceği bu iğrenç yazıya birkaç saniye dik dik baktı. Kalbi, yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, boğazındaki düğüm büyüdükçe büyüyordu. Sizi domuzlar! Ne yapmaya çalışıyordu bunlar? Dertleri onu baba ocağından kaçırmak mıydı? Ya da bir sonraki aşama evi ateşe vermek miydi yoksa? Tobias ona kadar saydıktan sonra arkasını duvara dönüp yolun karşısına geçti, Richterlerin bakkal dükkânına doğru kararlı adımlarla yürüdü. Dükkâna toplanmış olan dedikoducu kadınlar mafyası onun geldiğini camdan görmüştü. Kapı zili tiz sesiyle çalınca hepsi tiyatro sahnesine dizilmiş gibiydi: Margot Richter, iri vücuduyla sinsice kasanın arkasına azametle kurulmuş, her zaman olduğu gibi demir yutmuş gibi dimdik oturuyordu. Kaba saba kocası arkasına dikilmişti ancak adam tehdit savurur gibi bakmaktan çok, sığınacak yer arıyordu âdeta. Tobias, içerideki herkesi tek tek süzdü. Hepsini tanıyordu, çocukluk arkadaşlarının anneleriydi bunlar. En önde duran kuaför Inge Dombrowski, iftira dolu imaların başlıca kaynağıydı. Onun arkasına bulldog suratlı Gerda Pietsch geçmişti. Kadın, eskiye göre iki misli daha şişmanlamıştı, sivri dilinin ürettikleri de

muhtemelen ikiye katlanmıştı. Onun yanındaki kadın, Nadja'nın annesi Agnes Unger'di, kadın üzüntüden bitmişti, ayrıca saçları da artık kırılaşmıştı. Böyle bir kadından böylesine güzel bir kızın doğmuş olması, inanılacak şey değildi!

“Günaydın!” dedi Tobias. Buz gibi bir sessizlik oldu. Ancak Tobias buna aldırmadan rafların arasında gezinmeye başladı. Gergin sessizlikte, buzdolabının motorlarının gürültüsünden başka bir şey duyulmuyordu. Tobias, babasının alışveriş listesine yazdıklarını istifini bozmadan sepete dolduruyordu. Kasanın önüne geldiğinde, herkes sanki donup kalmış gibi yerinde öylece duruyordu. Tobias, hiç etkilenmemiş gibi görünerek aldıklarını kasanın önündeki banda yerleştirdi, gelgelelim Margot Richter kollarını göğsünde kavuşturmuş, kasayla ilgilenmiyordu. Dükkânın kapısındaki zil bir kez daha çaldı ve yaşananlardan bihaber olan bir kargo şirketi görevlisi, elindeki paketle içeri girdi. Adam ortamın gerginliğini fark edince olduğu yerde kaldı. Tobias, bir milimetre bile yerinden kıımılamıyordu. Bu bir güç savaşıydı, üstelik yalnızca Margot Richter'e değil, bütün Altenhain'a karşı bir mücadele idi.

“Hadi, al hesabı.” Lutz Richter birkaç dakika içinde yelkenleri suya indirmişti. Karısı dişlerini gıcırdatarak söyleneni yaptı ve ağzını bile açmadan Tobias'ın aldıklarını kasaya işledi.

“Kırk iki yetmiş.”

Tobias, kadına elli euroluk banknot uzattı, o da ona para üstünü isteksizce ve hiç konuşmadan verdi. Kadının bakışları, Akdeniz'e bile buz tutturacak kadar soğuktu ancak bu Tobias'ın umurunda bile değildi. Hapiste çok daha başka güç savaşlarına girişmiş ve çoğunda galip gelmişti.

“Ben cezamı çektim ve geri döndüm.” Tobias, afallamış yüzleri bir kez daha tek tek inceledi; dükkândaki herkes başını önüne eğmişti. “İşinize gelse de gelmese de bu böyle.”

Pia, Frankfurt Bölge Mahkemesi'nde görülen Vera Kaltensee davasında tanık olarak dinlendikten sonra kriminal şubeye döndüğünde saat on bir buçuğa yaklaşıyordu. Birkaç haftadır kimse kuşkulu bir şekilde ölmeyi seçmediği için K11³ departmanında buna bağlı olarak işler sakindi. Tek yeni vaka, Eschborn havaalanının yer altı yakıt tankında bulunan iskeletti. Adli tıp sonuçları henüz gelmediğinden, kriminal şube komiseri Kai Ostermann, geçmiş yıllara ait kayıp vakalarını araştırırken acele etmiyordu. Zaten ona yardım edecek kimse de yoktu. Meslektaşı Frank Behnke, bisikletten düştüğünü, yüzünde yaralar ve şişler meydana geldiğini belirterek pazartesi günü bir haftalık rapor almıştı. Komiser Andreas Hasse'nin da hasta olması kimseyi şaşırtmamıştı. Yıllardır birkaç haftalık ya da aylık raporlar alırdı. K11 departmanındaki herkes, Hasse olmadan işlerin üstesinden gelmeye kendini zaten programlamıştı, bu yüzden komiserin yokluğu hissedilmiyordu. Pia, yaşıca en küçük meslektaşı Kathrin Fachinger'le koridordaki kahve makinesinin önünde karşılaştı. Genç komiser, Kriminal Şube Başkanı Doktor Nicola Engel'in asistanıyla sohbet ediyordu. Kathrin'in fırfırlı bluzlar ve ekoseli pantolonlarla dolaştığı yıllar geride kalmıştı. Takınca baykuşa benzediği yuvarlak gözlüğünün yerine artık dikdörtgen, son moda bir çerçeve kullanıyordu. Bir süreden beri de görenleri kışkırtan, incecik düzgün fiziğini gözler önüne seren dar kot pantolonlar, yüksek ökçeli çizmeler ve bel hizasında biten kısa kazaklar giyiyordu. Pia, Kathrin'deki bu değişimin nedenini bilmiyordu ve bunu düşününce, meslektaşlarının özel hayatlarına yabancı olduğunu fark etti. Nedeni ne olursa olsun, servisin küçük kızı özgüvenini açıkça kazanmıştı artık.

3 Kriminal şubeye bağlı olan, ateşli ve ateşsiz her türlü silahla işlenen şiddet olaylarını araştıran birim. (yay. n.)

“Pia! Beklesene!” diye seslendi Kathrin. Pia durdu.

“Bir şey mi var?”

Kathrin kuşkulu gözlerle koridoru taradı.

“Dün akşam birkaç arkadaşım la Sachsenhausen’e gittim,” dedi sonra sesini alçaltarak. “Bil bakalım, kimi gördüm!”

“Johnny Depp’i mi yoksa?” diye espri yaptı Pia. Kathrin’in bu Amerikalı oyuncuya çalgınca hayran olduğunu K11 departmanında bilmeyen yoktu.

“Hayır, Frank’ı gördüm,” diye devam etti Kathrin. “Klapperkahn’ın barında çalışıyor ve hasta falan değil!”

“Hadi ya!”

“Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Aslında amire anlatmam gerekir, öyle değil mi?”

Pia alnını buruşturdu. Ek iş yapmak isteyen bir polis memurunun dilekçe yazması ve kendisine bu iznin verilmesini beklemesi gerekirdi. İyi bir üne sahip olmayan bu meyhane için kesinlikle izin çıkmazdı. Eğer Kathrin’in gözleri onu yanıltmamışsa, Behnke bu hareketiyle ihtar ve para cezası alabilir, hatta disipline bile yollanabilirdi.

“Belki bir arkadaşının yerine geçici olarak yapmıştır bu işi.” Pia’nın Behnke’yi sevdiği söylenemezdi ancak resmî bir suçlamanın doğuracağı sonuçları düşünmekten bile rahatsız olmuştu.

“Hayır, öyle değil.” Kathrin başını iki yana salladı. “Beni görünce hemen yanıma geldi. Arkasından casusluk yapmakla suçladı beni. Saçmalık! Serseri herif bu yetmiyormuş gibi bir de tehdit savurdu, onu ele veririm, günümü görürmüşüm!”

Kathrin haklı olarak çok alınmış ve kızmıştı. Pia, kızın anlattıklarından bir an olsun kuşku duymadı. Bu duydukları, pek sevgili meslektaşına yaraşan özelliklerdi. Behnke’nin diploması yeteneği sıfırdı.

“Schneider’e anlattın mı?” diye Pia sordu.

“Hayır.” Kathrin başını iki yana salladı. “Ama içimden geçen anlatmaktı. Nasıl kızdım, anlatamam!”

“Seni anlıyorum. Frank, insanların tepesini attırma konusunda gerçekten uzmandır. İzin ver, amirimle ben konuşayım. Belki konuyu dallanıp budaklandırmadan çözebiliriz.”

“Neden ama?” diye Kathrin gerildi. “Bu pisliği neden herkes sürekli korur? Canının istediği gibi davranır, hepimizin burnundan getirir ama başına hiçbir şey gelmez.”

Kathrin, aslında Pia’nın da içinden geçenleri söylüyordu. Frank Behnke, adını koyamadığı bir özgürlüğe sahipti. O sırada Bodens-tein koridorunda göründü.

Pia, Kathrin’e baktı. “Ne yapacağına kendin karar ver,” dedi.

“Ben verdim zaten,” dedi Kathrin ve kararlı bir ifadeyle Bodenstein’a doğru yürüdü. “Amirim, çok kısa görüşebilir miyiz? Ancak baş başa.”

★

Amelie, kararını vermişti; Altenhain’da öldürülen kızlarla ilgili araştırma yapmak, okuldan daha önemliydi. Bu nedenle üçüncü dersten sonra, öğretmenini hastalandığına ikna etmişti. Sonra çalışma masasındaki dizüstü bilgisayarının başına geçerek komşu oğlunun adını google’a yazmış ve yüzlerce sonuç almıştı. 1997 yazında meydana gelen olaylar ve Tobias Sartorius’un çocuk mahkemesi tarafından on yıl hapis cezasına çarptırılmasıyla ilgili gazete haberlerini heyecanla okumuştı. Kızların cesetleri bulunamadığı için yalnızca delillere dayalı olarak yargılama yapılmıştı. Tobias, en çok da cesetler ortaya çıkmadığı için suçlanmış, susması ceza artırıcı bir rol oynamıştı. Amelie fotoğrafları inceledi; yüz hatları

henüz oturmamış bir delikanlıydı bu, ileride nasıl bir erkeğe dönüşeceğini kestirmek zor değildi. Tobias Sartorius şimdi çok yakışıklı olmalıydı. Fotoğraflarda bileklerine kelepçeler vurulmuştu ancak yüzünü ne ceketinin ne de bir dosyanın ardına gizlemiş, kameralara doğrudan bakmıştı. Gazeteler onu o tarihte, “Soğukkanlı katil” olarak tanımlamıştı. Tobias Sartorius basının gözünde küstah, taş yürekli ve acımasızdı.

“Öldürülen kızların aileleri, dava sürecine müdahil olarak Tobias S.’den davacı oldular. Tobias S., Taunus havzasındaki küçük bir kasabada lokanta işleten bir ailenin oğlu. Lise bitirme sınavlarında tam puan alan zanlı, kızların anneleri Andrea W. ile Beate S.’nin yalvarmaları karşısında bile duyarsız kaldı. Üstün zekâlı olduğu heyet raporuyla belgelenen S., kızların cesetlerini ne yaptığıyla ilgili sorular üzerine suskunluğunu korudu. Bu taktik mi, yoksa küstahlık mı? Hâkim, S.’ye, itirafta bulunması halinde cinayetten değil, kasıtsız adam öldürmeden yargılanacağını açıklamasına karşın, S. susmayı sürdürdü. Zanlının empati yoksunluğu deneyimli hukukçuları bile şaşırttı. Deliller zincirinde ve olayın gelişimine dair süreçte boşluklar bulunmadığı için zanlının bu suçu işlediğine dair savcılığın hiçbir kuşkusu bulunmamaktadır. S., karar öncesinde birçok kişiye yönelik iftiralarda bulunarak ve belleğinde boşluklar olduğunu öne sürerek suçsuzluğunu kanıtlamaya çalışmış olsa da mahkeme inandığı yolda yürüdü. Tobias S., kararı soğukkanlılıkla dinledi. Mahkeme, kararın temyizini reddetti.”

Amelie, davayla ilgili benzeri haberleri üstünkörü okudu ve sonunda olaydan önceki gelişmelere yer veren bir yazı buldu. Laura Wagner ve Stefanie Schneeberger, 6 Eylül’ü 7 Eylül’e bağlayan gece ortadan kaybolmuşlardı. Altenhain’de o gün kermes düzenlenmişti ve bütün kasaba ayaktaydı. Çok geçmeden Tobias Sartorius soruşturmaların merkezine oturmuştu, çünkü komşular iki kızın o gece Tobias’ın ailesiyle yaşadığı eve girdiklerini ancak bir daha dışarı

çıkmadıklarını söylemişlerdi. Tobias, eski sevgilisi Laura Wagner'le kapı önünde şiddetli bir tartışmaya girmiş, hatta kızı hırpalamıştı. Tobias da Laura da kermeste çok fazla alkol almışlardı. Tobias'ın yeni sevgilisi Stefanie Schneeberger bir süre sonra onlara katılmıştı. Tobias daha sonraki ifadesinde, Stefanie ondan o gece ayrıldığı için üzüntüsünü odasında bir şişeye yakın votka içerek bastırmaya çalıştığını belirtmişti. Ertesi sabah iz takip köpekleri, Sartorius ailesinin evinin bahçesinde kan izlerine rastlamıştı. Tobias'ın otomobilinin bagajı kan içindeydi, ayrıca Tobias'ın giysilerinde ve evinde iki kıza ait olduğu belirlenen kan ve doku parçaları saptanmıştı. Tanıklar, Tobias'ı gecenin geç saatlerinde anayolda otomobiliyle giderken görmüşlerdi. Bunların dışında Stefanie Schneeberger'in sırt çantası Tobias'ın odasından çıkmıştı. Laura Wagner'in kol-yesi, süt sağılan mutfaktaki lavabonun altında bulunmuştu. Olaylar öncesinde yaşanan aşk hikâyeleri vardı: Tobias, Laura'yı Stefanie uğruna terk etmiş, sonra da Stefanie onu bırakmıştı. Cinayetler bunların ardından işlenmişti. Aldığı aşırı alkol, Tobias'ın gözünü döndürmüş olmalıydı. Gerçi Tobias duruşmaların son gününe kadar kızların ortadan kaybolmalarıyla hiçbir ilgisinin bulunmadığını savunmuştu ancak mahkeme onun sözüm ona hafıza boşluklarını dikkate almamıştı. Ayrıca Tobias'ın lehine ifade veren tanık da çıkmamıştı. Aksine arkadaşları mahkemeye, Tobias'ın çabuk parlayan, çoğunlukla sinirli ve kızların onun ayaklarına kapanmasına alışkın biri olduğunu söylemişlerdi. Tobias'ın, Stefanie tarafından terk edilmeye aşırı tepki vermiş olabileceğini varsaymışlardı. Bu ifadeler de eklenince Tobias'ın en ufak kurtuluş umudu kalmamıştı.

Özellikle bu durum Amelie'nin merakını uyandırmıştı; çünkü genç kız haksız suçlamalarla karşılaşmanın ne demek olduğunu çok iyi bildiğinden, adaletsizlik en nefret ettiği şeydi. Tobias, suçsuz olduğunu ısrarla söylerken gerçekten haklıysa, genç adamın neler hissettiğini Amelie çok iyi anlayabiliyordu. Genç kız araştırmalarını

sürdürecekti ama nasıl bir yol izleyeceğini tam olarak bilmiyordu. Öncesinde mutlaka Tobias Sartorius'la tanışmalıydı.

★

Saat beşi yirmi geçiyordu. Bu peronda yarım saat kadar daha beklemesi gerekiyordu, sonra diğer çocuklar gelip belki onu da gençlik merkezindeki provalara götürürlerdi. Nico Bender, sırf oraya gidebilmek için futbol antrenmanına katılmamıştı, çünkü saat altıya beş kala hızlı tramvayla Schwalbach'tan gelen arkadaşlarını kaçırmak istemiyordu. Hayatta en çok sevdiği şey futbol olmasına karşın arkadaş grubu ve onların kurduğu müzik topluluğu her şeyden daha önemliydi. Nico eskiden bu grubun bir üyesiydi ancak annesi ile babası Schwalbach yerine Königstein'daki okula gitmesinde ısrar edince, arkadaşlarından istemeden uzak kalmıştı. Oysa Mark ve Kevin'den çok daha yetenekliydi, gerçekten çok iyi bateri çalabiliyordu. Nico iç geçirerek, peronun diğer ucunda yarım saattir hiç kıpırdamadan duran, başına kasket takmış sakallı adamı izlemeye koyuldu. Adam, yağan yağmura karşın, Nico'nun oturduğu bekleme kabinine girmemişti, sanki ıslanıyor olmak umurunda değil gibiydi. Frankfurt'tan gelen hızlı tramvay perona girdi. İş çıkış trafiği olduğu için tren sekiz vagonluydu. Bulunduğu yer stratejik açıdan doğru muydu acaba? Çocuklar en ön vagonlarsa, onları kaçıracaktı belki. Kapılar açıldı. Yolcular indiler, şemsiyelerini açıp boyunlarını içe doğru çekerek ya üst geçitten koşarak ilerlediler ya da Nico'nun önünden geçerek alt geçide yöneldiler. Nico'nun arkadaşları bu trene binmemişlerdi. Çocuk ayağa kalkıp peron boyunca ağır adımlarla ilerlerken yine o kasketli adam gözüne çarptı. Adam, üst geçide doğru yürüyen bir kadının peşi sıra giderek ona bir şeyler söyledi. Kadın durdu ancak sonra korkmuş olmalı ki elindeki alışveriş poşetini yere attı ve koşarak kaçtı. Adam kadının arkasından

koştı, onu kolundan yakaladı. Kadın adamı yumruklamaya başladı. Nico taş kesilmiş gibi öylece kaldı. Film izliyor gibiydi! Bu arada peron boşalmıştı. Kapılar kapandı ve hızlı tramvay hareket etti. Nico, kadın ile adamı bu kez üst geçidin üzerinde gördü, boğuşuyor gibiydiler. Sonra kadın ansızın gözden kayboldu. Nico, acı fren sesleri duydu, derken sert bir gürültü oldu, bunu çarpışma ve cam parçalarının saçılma sesleri izledi. Tren raylarının ötesinde ardı arkası kesilmeyen otomobillerin farları artık hareket etmiyordu. Nico şaşkına dönmüştü, az önce işlenen ağır bir suça, belki de cinayete tanıklık etmişti. Adam kadını üst geçidin korkuluklarından iterek, trafiği her zaman yoğun olan Limespange kavşağına atmıştı! Adam şimdi başını önüne eğmiş, elinde kadının çantasıyla Nico'ya doğru koşuyordu. Nico, kalbinin korkudan yerinden çıkacağı duygusuna kapıldı. Eğer adam, olup biteni izlediğini anlarsa onu yaşatmazdı. Nico panikle koşmaya başladı. Tavşan gibi alt geçide fırladı, rayların Bad Soden tarafında bıraktığı bisikletine ulaşınca kadar bütün gücüyle durmadan koştu. Artık ne arkadaşları ne müzik topluluğu ne de gençlik merkezi umurundaydı. Bisikletine atladı, pedalları soluk soluğa çevirmeye başladığı sırada adamın merdivenleri çıkıp arkasından bağırdığını fark etti. Nico, korkuyla omzunun üzerinden geriye doğru baktı, adamın peşinden koşmadığını anlayınca rahat bir soluk aldı. Yine de Eichwald Ormanı'nın önünden olabilecek en yüksek hızda ilerleyerek evine ulaştı.

★

Hızlı tramvayın Sulzbach Nord durağındaki kavşak, yangın yerine dönmüştü. Yedi araç birbirine girmişti. İtfaiye erleri, hamlaçlarla ve ağır cihazlarla iç içe geçmiş sacları birbirlerinden ayırmaya çalışıyor, araçlardan akıp yerde biriken benzinin üstüne kum döküyordu. Ambulanslar arka arkaya dizilmiş, sağlık ekipleri kazada yarala-

nanlara müdahale ediyordu. Meraklı vatandaşlar havanın soğuk ve yağışlı olmasına aldırmadan güvenlik şeridinin arkasında yerlerini almış, tüyler ürperten bu oyunu heyecanla izliyordu. Bodenstein, olay yerine ilk gelenlerden biri olan Eschborn cinayet masasından Başkomiser Hendrik Koch'u sonunda bulmuştu.

“Meslek hayatımda çok şeye tanık oldum ancak bu bugüne kadar gördüğüm en berbat olay.” Deneyimli polisin yaşadığı dehşet, yüzüne yansımıştı. Koch, Bodenstein ve Pia'ya durumu kısaca anlattı. Bir kadın, saat 17.26'da yaya üst geçidinden aşağıya düşerek, Schwalbach yönünden gelen bir BMW'nin ön camına çarpmıştı. BMW'nin sürücüsü fren yapamamış, direksiyonu keskin bir şekilde sola kırarak, karşı yönden gelen araçların arasına dalmıştı. Böylece her iki yönde araçlar birbirlerine girmişti. Sulzbach'ta kırmızı ışıktaki duran bir aracın sürücüsü, kadını bir başka kişinin korkulukları üzerinden aşağı attığını gördüğünü söylemişti.

“Kadın ne durumda?” diye Pia sordu.

“Yaşıyor,” dedi Başkomiser Koch ve ekledi, “şimdilik. Şu ilerde bir doktor ambulans içinde müdahalede bulunuyor.”

“Bize bir ölüm olduğunu haber verdiler.”

“BMW'nin sürücüsü enfarktüs geçirerek yaşamını yitirmiş. Korkudan herhalde. Kalp masajı sonuç vermedi.” Başkomiser Koch, başıyla kavşağın ortasına doğru işaret etti. Hurdaya dönmüş BMW'nin yanında bir ceset yatmaktaydı. Güvenlik çemberinin başladığı noktada bir kargaşa vardı. İki polis memuru, yasaklanmış olan alana girmek için uğraşan saçları kırlaşmış bir kadını zorla tutuyordu. Başkomiser Koch'un telsizinden önce bir hışırtı yükseldi, ardından bir kadın sesi duyulur gibi oldu.

“Kadın herhalde BMW sürücüsünün eşi,” dedi komiser, Bodenstein ve Pia'ya. “İzninizle.”

Başkomiser telsize bir şeyler söyledikten sonra olay mahalline doğru hızlı adımlarla yürüdü. Pia, şimdi bu adamın yerinde olmak istemediğini düşündü. Mesleklerinin en ağır tarafı, bir insanın öldüğünü yakınlarına açıklamaktı. Aldıkları psikolojik eğitim de yıllara dayanan deneyim de bu güçlüğü hafifletmiyordu.

“Sen kadınla ilgilen,” dedi Bodenstein. “Ben tanıklarla konuşacağım.”

Pia başını sallayıp ağır yaralı kadının içinde bulunduğu ambulansın yanına gitti. O sırada aracın arka kapısı açıldı, içinden doktor indi. Pia onu daha önceki görevlerden tanıyordu.

“Aa, Bayan Kirchhoff,” dedi doktor, onu başıyla selamlarken. “Hastayı şimdilik stabil duruma getirdik, hemen Bad Soden Hastanesi’ne naklediyoruz. Kemiklerde kırılmalar, yüzde yaralar var, sanırım iç organlar da hasar görmüş. Hasta konuşmıyor.”

“Kimliği hakkında bir bilgiye ulaşabildiniz mi?”

“Kadının bir otomobil anahtarı vardı, şeyde...” Doktor sözünü keserek, bir adım geri gitti, çünkü ambulans hareket etmişti ve sirenler yüzünden konuşmak mümkün değildi. Pia, doktora birkaç şey daha söyledi, sonra teşekkür ederek meslektaşlarının yanına gitti. Yaralı kadının ceketinin cebinde bir otomobil anahtarı bulunmuştu, üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Elli yaşlarında olduğunu varsaydıkları kadın yanına el çantası almamıştı. Üst geçitte ve peronda yapılan aramalar sırasında içi yiyeceklerle dolu bir alışveriş poşeti bulunmuştu. Bodenstein bu arada, kadının düşmesini gören bir sürücüyle görüşmüştü. Adam, kadını birinin ittiğine dair yemin üzerine yemin ediyordu, havanın kararmış olmasına ve yağın yağmura karşın bundan emindi.

Bodenstein ve Pia, üst geçide giden merdivenleri çıktılar.

“Kadın buradan düşmüş.” Pia, köprünün işaretlenmiş olan bölümüne baktı. “Sence yükseklik ne kadardır?”

“Hımm,” dedi Bodenstein, kalça hizasına gelen korkuluklardan aşağıya bakarak. “Beş, altı metre herhalde. Kadının yaşıyor olmasına hâlâ inanamıyorum. Öyle ya, otomobilin hızı oldukça yüksekmış.”

Parçalanmış araçlara, mavi turuncu yanıp sönen sinyal lambalarına ve fosforlu yelekli sağlık ekiplerine insan yukarıdan bakınca, gerçeküstü bir sahneyle karşı karşıyaymış duygusuna kapılıyordu. Bu arada yağmur, farlara yandan vurmaktaydı. Kadın, dengesini yitirip düşerken, artık onun için bir kurtuluş kalmadığını kavradığında kafasının içinden neler geçmişti acaba? Ya da her şey hiçbir şey düşünemeyecek kadar hızlı mı gelişmişti?

“Tanrı onu korumuş,” dedi Pia, ürpererek. “Umarım bundan sonra da elini üstünden çekmez.”

Pia arkasını dönüp perona doğru yürüdü, Bodenstein da peşi sıra geldi. Kimdi bu kadın? Nereden gelip nereye gidiyordu? Az önce her şeyden bihaber olarak hızlı trende oturmuştu, oysa şimdi kemikleri paramparça olmuş halde ambulansın içindeydi. Her şey bu kadar çabuk oluyordu işte. Yanlış bir adım, yanlış bir kişiyle yanlış bir karşılaşma her şeyi bir anda değiştirebiliyordu. Adam kadından ne istemişti acaba? Hırsız mıydı adam? Öyle gibi duruyordu, çünkü kadının yanında bir el çantasının olmaması Bodenstein’a tuhaf gelmişti.

“Her kadın yanında bir çanta taşır,” dedi Pia’ya. “Hem alışveriş de yapmış, parası, cüzdanı olmadan bunu yapamazdı ki.”

“Sen şimdi gerçekten bir adamın kadını saat beş buçukta bir sürü insanın gelip geçtiği bir peronda soymak istediğine mi inanıyorsun?” Pia, gözlerini rayların sağında solunda gezdirdiyordu.

“Belki ortam çok uygundu. Böyle havalarda herkes bir an önce evine gitmeye bakar. Belki adam kadının bankamatikten para çektiğini görmüş, tramvayda peşine düşmüştür.”

“Hımm.” Pia, peronları denetleyen güvenlik kameralarını gösterdi. “Kayıtları incelemeliyiz. Şansımız varsa, kameranın açısı köprüyü de içine alacak kadar geniştir.”

Bodenstein düşünceli bir ifadeyle başını evet anlamında salladı. Adamın biri aklına esip bir çanta çaldı diye, bu akşam iki aile acı haber almak mı zorundaydı? Ne olursa olsun sonuç değişmeyecekti ancak böylesine gülünç bir nedenden bir insanın ölmesi, diğerinin de kırıklar içinde ölüm döşeğinde yatması Bodenstein’a korkunç geliyordu. Alt geçitten çıkan iki polis memuru onlara doğru yaklaştılar. Kadının ceketinin cebinden çıkan otomobil anahtarı, peronların arkasındaki park yerinde buldukları kırmızı Honda Civic’e uymuştu. Plaka sorgulama sonucuna göre, aracın sahibi Neuenhain’da oturuyordu, adı Rita Cramer’di.

★

Bodenstein, BMW’sini ustalıkla bir manevrayla, Bad Soden’in Neuenhain semtindeki çirkin apartmanın önündeki park yerine soktu. Pia, elliye yakın zil arasından Rita Cramer’inkini buluncaya kadar bir süre aramak zorunda kalmıştı. Ancak kapıyı açan olmadı. Pia bunun üzerine, evin diğer sakinlerinin rastgele zillerine basmaya başladı ve sonunda apartmandan içeri girebildi. Binanın içi, dıştan son derece çirkin görünmesine karşın oldukça bakımlıydı. Pia ve Bodenstein’ı, dördüncü katta yaşlıca bir kadın beklemekteydi. Kadın, ikilinin kimliklerini incelerken yüzünde kuşku ve merak karışımı bir ifade belirdi. Pia sabırsızca saatine baktı. Saat dokuza yaklaşıyordu! Annika’nın partisine katılacağına dair Christoph’a söz vermişti ama buradaki işinin ne kadar süreceğini kestiremiyordu. Aslında bu akşam izinliydi. Hasse ile Behnke’ye içinden lanetler yağdırdı.

Çok samimi olmasalar da komşu kadının Rita Cramer'e bir yakınlığı vardı. Pia ve Bodenstein cinayet masasından geldiklerini belgeleyip kazadan söz ettikten sonra kadın, Rita Cramer'in evinin anahtarını güçlük çıkarmadan onlara vermişti. Komşusunun akrabaları bulunup bulunmadığını ne yazık ki bilmiyordu. Ancak söylediğine göre, Rita Cramer'in ziyaretine gelen olmazdı. Dairenin içi moral bozucu bir görünümdeydi. Gerçi her yer tertemiz ve çok düzenliydi, gelgelelim içerisi boş gibiydi. Evde, Rita Cramer'in kişiliğini yansıtacak bir eşya yoktu, fotoğraf söz konusu bile değildi. Duvarlarda asılı olan resimler, marketlerde birkaç avroya satılan türdendi. Bodenstein ve Pia evin içini dolaştılar, kadının yakınlarına ait herhangi bir bilgiye ya da kazaya dair bir ipucuna ulaşabilmek için dolapları ve çekmeceleri karıştırdılar ancak hiçbir şey bulamadılar.

“Burası otel odası kadar kimliksiz,” dedi Bodenstein. “Ben böyle bir ev görmedim.”

Pia mutfığa gitti. Gözü, telesekreter ışığı yanıp sönen telefona takıldı. Dinleme düğmesine bastı. Arayan kişi ne yazık ki kayıt bırakmamış, telefonu kapatmıştı. Ancak Pia ekranda görülen numarayı not etti. Kod numarası Königstein'a aitti. Pia cep telefonunu çıkardı, numarayı çevirdi. Üçüncü zilden sonra karşı tarafta da telesekreter devreye girmişti.

“Bir muayenehane,” dedi Pia. “Bu saatte boş tabii.”

“Telesekreterde başka numaralar var mı?” diye Bodenstein sordu. Pia bütün tuşlara bastı, sonra başını hayır anlamında iki yana salladı.

“Bir insanın bu şekilde yaşayabiliyor olması çok tuhaf.” Pia, elindeki ahizeyi yerine bırakıp mayıs ayından sonra sayfaları çevrilmemiş olan mutfak takvimini inceledi. Takvime tek bir not düşülmemişti. Duvardaki mantar panoda bir pizzacının broşürü ile nisan ayında hatalı park nedeniyle kesilmiş bir trafik cezasının mavi

renkte solmuş bir kopyasından başka bir şey yoktu. İnsan böyle bir evde mutlu ve huzurlu bir yaşam sürüyor olamazdı.

“Şu muayenehaneyi yarın ararız,” dedi Bodenstein. “Bugünlük başka bir bildirimde bulunmayalım. Ben yeniden hastaneye uğrayıp Bayan Cramer’in durumu hakkında bilgi alacağım.”

Daireden çıkarak anahtarı komşu kadına iade ettiler.

“Hastaneye giderken beni Christoph’un evinde indirir misin?” diye sordu Pia, asansörle aşağıya inerlerken. “Yolunun üstünde çünkü.”

“Ha evet, partiye gidecektin sen.”

“Yine nereden öğrendin bakayım?” Pia, cam kapıyı öyle hızlı açtı ki öne doğru eğilmiş, zildeki isimlere bakan bir adamın az kalsın sırtına çarpacaktı.

“Özür dilerim,” dedi Pia, “sizi fark etmemişim.”

Pia adama yan gözle bakarak mahcup bir şekilde gülümsedi.

“Sorun değil,” dedi adam.

Pia ve Bodenstein yollarına devam ettiler. “Ben çalışma arkadaşlarım hakkında bilgi sahibi olmayı severim.” Bodenstein pal-tosunun yakasını kaldırdı. “Bilirsin zaten.”

Pia, o sabah Kathrin Fachinger’le aralarında geçen konuşmayı anımsadı. Bu konuyu açmanın tam zamanıydı şimdi.

“Eh, o zaman Behnke’nin eminim resmî izin almadan ek işte çalıştığını da biliyordur.”

Bodenstein alnını buruşturup Pia’ya kısa bir an baktı.

“Yok, bu sabaha kadar bilmiyordum,” dedi Bodenstein açık yüreklilikle. “Ya sen?”

“Behnke’nin içini açabileceği son kişi benim,” dedi Pia bur-nundan soluyarak. “Sanki hâlâ özel komando timindeymiş gibi özel yaşamını sır gibi saklıyor.”

Bodenstein sokak lambasının loş ışığında Pia’yı süzdü.

“Adamın büyük sorunları var,” dedi sonra. “Geçen yıl karısı onu terk etti, evinin kredisini ödeyemez duruma geldi ve daireyi bankaya iade etti.”

Pia durdu ve Bodenstein’a bir an baktı, nutku tutulmuş gibiydi. Behnke’nin epeydir sinirli, keyifsiz ve saldırgan olmasının nedeni buydu demek. Pia yine de ona acıma duymadı, aksine öfkelen-di.

“Bak, onu yine koruyorsun,” dedi amirine. “Sizin aranızda ne var, neden ona sınırsız özgürlük tanıyorsun?”

“Sınırsız özgürlük falan tanıdığım yok,” dedi Bodenstein.

“O halde adam sürekli hatalar yaptığı, işini savsakladığı halde neden bedel ödemiyor?”

“Fazla baskı yapmazsam, yaşamını bir şekilde yoluna koyar diye ummuştum.” Bodenstein omuzlarını silkti. “Ancak yasak olan bir ek işte çalışıyorsa gerçekten, onun için artık ben de bir şey yapamam.”

“Yani Engel’e bildireceksin, öyle mi?”

“Korkarım bunu yapmak zorundayım.” Bodenstein iç geçir-dikten sonra yeniden yürümeye başladı. “Ancak öncesinde Frank’la konuşacağım.”

8 Kasım 2008, Cumartesi

“Aman Tanrım.” Doktor Daniela Lauterbach, Bodenstein’in onun telefon numarasına nasıl ulaştığını öğrenince, dehşete düşmüştü. Kadının güneş yanığı teni bir anda solmuştu. “Rita yakın arkadaşımıdır. Birkaç yıl önce kocasından boşandı, öncesinde komşuyduk.”

“Bir tanık, Bayan Cramer’i üst geçit korkuluklarından birinin aşağıya attığını gördüğünü söylüyor,” dedi Bodenstein. “Bu nedenle tanımadığımız bir zanlıyı cinayete teşebbüs suçundan arıyoruz.”

“Bu çok korkunç! Zavallı Rita! Durumu nasıl?”

“İyi değil. Hayati risk taşıyor.”

Doktor Daniela Lauterbach, ellerini dua edecekmiş gibi kavuşturup başını üzüntüyle iki yana salladı. Bodenstein kadının yaşını tahmin etmeye çalıştı; kırkların sonunda ya da ellilerin başında olmalıydı. Çok çekici bir fiziğe sahipti, ısıltılı siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kenarlarında ince çizgilerin belirlediği, sıcacık bakan kahverengi gözlerinden samimiyet ve anaç bir ifade yayılıyordu. Daniela Lauterbach, belli ki hastalarına ve onların sorunlarına zaman ayıran bir doktordu. Geniş bir dairede yer alan muayenehanesi, Königstein’in yaya bölgesindeki bir kuyumcunun üstündeydi. Yüksek tavanlı aydınlık dairenin yerleri parke kaplıydı.

“Ofisime geçelim,” dedi Doktor Lauterbach. Bodenstein, doktorun peşi sıra çok geniş bir odaya girdi. Odada ilk dikkati çeken

kocaman antika bir çalışma masası oldu. Duvarlardaki karanlık tonlarda büyük ekspresyonist tablolar, iç açıcı ortamla sıra dışı ancak ilginç bir zıtlık oluşturmaktaydı.

“Size kahve ikram edebilir miyim?”

“Evet, çok memnun olurum.” Bodenstein, gülümseyerek başını salladı. “Bugün kahve içmeye fırsat bulamamıştım.”

“İşe çok erken başlıyorsunuz demek.” Daniela Lauterbach, tıp kitaplarıyla dolu bir konsolun üstünde duran otomatik espresso makinesinin altına bir fincan yerleştirip düğmeye bastı. Makinenin öğütme sistemi takırtılar çıkarmaya başladı. Oda bir anda yeni çekilmiş kahvenin mis gibi kokusuyla doldu.

“Ama siz de erkenciniz,” dedi Bodenstein. “Üstelik günlerden cumartesi.”

Bodenstein, akşam geç saatte muayenehane telefonunun tele-sekreterine bir not bırakmış, Lauterbach da onu sabah yedi buçukta aramıştı.

“Cumartesi öğleden önceleri hasta ziyaretlerine giderim.” Doktor Lauterbach, Bodenstein’a kahve fincanını uzattı. Bodenstein kahvesini sade olarak içeceğini söyleyip süt ve şeker istemedi. “Sonrasında malum rapor yazma işlerim başlar. Biriken evraklar gitgide çoğalıyor ne yazık ki. Oysa bu zamanımı hastalarımın harcamak isterdim.”

Daniela Lauterbach, komiseri eliyle çalışma masasının önüne davet etti, Bodenstein bunun üzerine ziyaretçi koltuklarından birine oturdu. Çalışma masasının arkasındaki pencerenin parka ve Königstein Kalesi’ne bakan müthiş bir manzarası vardı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi Daniela Lauterbach, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra.

“Bayan Cramer’in dairesinde ne yazık ki yakınlarına ait hiçbir ipucuna rastlayamadık,” dedi Bodenstein. “Ancak kaza haberini vermemiz gereken biri mutlaka vardır.”

“Rita’nın boşandığı eşiyle hâlâ iyi bir ilişkisi var,” dedi Daniela Lauterbach. “Eski eşi durumu öğrenince eminim onunla ilgilenecektir.” Yeniden üzüntüyle başını iki yana salladı. “Bunu kim yapmış olabilir?” Kahverengi ceylan gözleriyle Bodenstein’a düşünceli düşünceli bakıyordu.

“Bunu biz de merak ediyoruz. Düşmanı var mıydı?”

“Rita’nın mı? Yok canım, tabii ki hayır! Son derece cana yakın bir insandır, üstelik yaşamı boyunca çok çekti. Yine de yaşama küsmedi.”

“Çok çekti derken, neyi kast ediyorsunuz?” Bodenstein, doktoru dikkatle süzüyordu şimdi. Daniela Lauterbach’ın heyecansız ve sakin tavrını çok sevmişti. Kendi aile hekimi, hastalarına fabrikasyon bir sistem içinde bakardı. Bodenstein ne zaman doktoruna gitse, onun telaşla gerçekleştirdiği muayeneden sinirleri gerilmiş olarak çıkardı.

“Rita’nın oğlu hapse girdi,” dedi Doktor Lauterbach iç geçirerek. “Bu, Rita’yı çok sarstı. Sanırım evliliği de bu yüzden yıkıldı.”

Kahvesinden bir yudum almaya hazırlanan Bodenstein, duydukları karşısında donup kalmıştı.

“Bayan Cramer’in mi oğlu hapiste? Neden?”

“*Hapisteydi*, iki gün önce çıktı. On yıl önce iki kızı öldürdü.”

Bodenstein belleğini zorladı ancak Cramer adlı iki kişiyi öldürmüş genç bir katil aklına gelmiyordu.

“Rita, bu korkunç olayla bağlantı kurulmaması için, boşandıktan sonra kızlık soyadını aldı,” dedi Daniela Lauterbach, Bodenstein’ın düşüncelerini okumuşçasına. “Eski soyadı Sartorius idi.”

*

Pia gözlerine inanamıyordu. Boz rengi geri dönüşüm kâğıdı üzerine yazılmış olan resmî dildeki yazıyı hızla okudu. Frankfurt İmar

Müdürlüğünden uzun zamandır beklediği zarfı posta kutusunda bulunca kalbi sevinçle hoplamıştı, gelgelelim bunları okuyacağını hiç beklemiyordu. Christoph’la birlikte Birkenhof Çiftliği’nde yaşamaya karar verdikleri günden beri, iki kişiye bile yetmeyen, hele konuklara kesinlikle yer olmayan küçük evi genişletmeyi planlıyorlardı. Pia, mimar bir arkadaşına evin tadilat projesini hazırlatmış ve belediyeye inşaat ön başvurusunda bulunmuştu. O günden sonra, bir an önce inşaaata başlayabilmek için heyecanla belediyeden gelecek yanıtı beklemişti. Mektubu üç kez okuduktan sonra bir kenara bıraktı, mutfaktaki masanın başından kalkarak banyoya girdi. Hızla aldığı duştan sonra vücuduna bir havlu dolayıp aynanın karşısında kendini bezgin bir ifadeyle süzdü. Pia partiden ayrıldığında saat üç buçuktu, yine de sabah yedide yataktan kalkarak köpekleri gezdirmiş, öteki hayvanlara da yem vermişti. Sonra bir ara yağmurun dinmesinden yararlanarak iki taya lonj yaptırmış ve ahırları temizlemişti. Sabaha kadar eğlenecek kondisyona sahip değildi artık. İnsan kırk bir yaşına gelince, uykusuz bir geceden sonra yirmi birinde olduğu kadar kolayca toparlanamıyordu. Pia, omuzlarına kadar inen sarı saçlarını düşünceli bir ifadeyle fırçaladıktan sonra ortadan ikiye ayırarak ördü. Bu sarsıcı haberden sonra zaten uyuyamazdı artık. Mutfğa döndü, can sıkıcı mektubu masadan alıp yatak odasına gitti.

“Günaydın tatlım,” diye mırıldandı Christoph, ışıktan rahatsız olan gözlerini kısarak. “Saat kaç?”

“Ona çeyrek var.”

Christoph yatakta doğruldu, sızlanarak şakaklarını ovuşturdu. Aslında alkolle arası olmamasına karşın akşam epeyce içmişti. “Annika’nın uçağı kaçtaydı?”

“Öğleden sonra ikide. Yeterince vaktimiz var.”

“O ne öyle?” diyesordu Christoph, Pia’nın elindeki zarfı görünce.

“Bir felaket,” dedi Pia somurarak. “İmar Müdürlüğünden gelmiş.”

“Eee?” Christoph uyanmaya çalışıyordu.

“Yıkım kararı çıkmış!”

“Ne dedin?”

“Önceki sahipleri evi izinsiz yapmışlar, aklın alabiliyor mu? Biz dilekçe vererek uyuyan yılanı uyandırmışız! Yalnızca bir kulübe ile at ahırını kurulmasına izin var. Gerçekten anlayamıyorum!”

Pia yatağın kenarına oturmuş, başını iki yana sallıyordu.

“Kaç yıldır burada oturuyorum, muhtara kayıtlıyım, belediye çöpleri topluyor, su ve atık için ödeme yapıyorum. Bunlar ne sanmışlar böyle? Kulübede falan yaşadığımı mı?”

“Ver bakayım.” Christoph başını kaşıyarak mektubu okumaya başladı.

“Tabii ki itiraz edeceğiz. Böyle bir şey olamaz. Komşun kocaman bir hangar inşa etsin ama sana küçük bir ev için bile izin verilmesin, yok öyle şey!”

Komodinin üstündeki cep telefonu çalmaya başladı. O gün acil vaka nöbeti olan Pia, telefonu isteksizce açtı, bir dakika boyunca hiç konuşmadan dinledi.

“Geliyorum,” dedi sonra, telefonu kapattı ve yatağın üstüne fırlattı. “Lanet olsun.”

“Gitmen mi gerekiyor.”

“Ne yazık ki evet. Niederhöchstadt karakolundaki arkadaşlara bir çocuk başvurmuş, dün akşam peronda durduğu sırada bir adamın bir kadını korkuluklar üzerinden aşağıya attığını gördüğünü söylemiş.”

Christoph, bir kolunu Pia’nın omzuna dolayarak onu kendine doğru çekti. Pia yüksek sesle iç geçirdi. Christoph onu önce yanından sonra dudaklarından öptü. Şu konuşmaya meraklı oğlan bugün ikindiye kadar bekleseydi, olmaz mıydı? Pia’nın canı hiç

mi hiç çalışmak istemiyordu. Aslında bu hafta sonu nöbet sırası Behnke'nindi. Ama o *hastaydı*. Hasse de *hastaydı*. Cehenneme kadar yolunuz var, aptal herifler! Pia kendini arkaya doğru atarak, Christoph'un sıcacık bedenine sokuldu. Christoph elini havlunun altına soktu, sevgilisinin karnını okşadı.

“Şu kâğıt parçası yüzünden canını sıkma,” diye fısıldadı Pia'yı öperken. “Mutlaka bir çözüm bulacağız. Yarın gelip evi yıkacak değiller nasılsa.”

“Her yerde ve her işte sorun çıkıyor,” diye mırıldandı Pia ve çocuğu Niederhöchstadt'daki karakolda bir saat bekletmeye karar verdi.

*

Bodenstein, Bad Soden hastanesinin karşısına park etmiş, otomobilinin içinde Pia'yı bekliyordu. Daniela Lauterbach ona Rita'nın Altenhain'da yaşayan boşandığı eşinin adresini vermişti. Bodenstein, adama kötü haberi götürmeden önce hastaneye uğramış, Rita Cramer'in son durumu hakkında bilgi almıştı. Kadın ilk geceyi atlatmıştı, şimdi ameliyat sonrası uyutuluyordu. Saat on bir buçukta Pia'nın otomobili Bodenstein'inkinin yanında durdu, Pia indi ve su birikintilerinin üzerinden hoplayarak amirinin yanına geldi.

“Çocuk adamı açık bir şekilde tarif etti.” Pia yan koltuğa oturdu, kemeri bağladı. “Kai, güvenlik kamerası kaydından düzgün bir görüntü çıkarabilirse, basına dağıtacak bir fotoğraf elde etmiş oluruz.”

“Harika.” Bodenstein motoru çalıştırdı. Pia'ya, Rita Cramer'in eski kocasının evine onunla gelmesini rica etmişti. Altenhain'a doğru yaptıkları kısa yolculuk sırasında Doktor Daniela Lauterbach'la görüşmesini anlattı. Pia dikkatini toplamakta zorlanıyordu, çünkü akıllı İmar Müdürlüğünden gelen yazıdaydı. Yıkım kararı! Her şeyi

hesaba katmıştı ancak bu aklına gelmemiştir! Ya Belediye kararında ısrar eder, evini zorla yıkarsa ne yapardı? Christoph'la nerede yaşadılar?

“Sen beni dinliyor musun?” diye Bodenstein sordu.

“Elbette,” dedi Pia. “Sartorius. Komşu kadın. Altenhain. Kusura bakma, eve geldiğimizde saat dörttü.”

Pia esnedi ve gözlerini kapadı. Yorgunluktan ölüyordu. Ne yazık ki Bodenstein kadar güçlü bir iradeye sahip değildi. O, uykusuz gecelerden ve zorlayıcı sorgulamalardan sonra bile kendini bırakmayan bir adamdı. Pia, amirini esnerken görmüş müydü hiç?

“Vaka, on bir yıl önce manşetlerden verilmişti,” diye anlattı amiri. “Tobias Sartorius, doğrudan delillere dayalı bir yargılamayla, cinayet ve adam öldürme suçlarından en yüksek cezaya çarptırılmıştı.”

“Yaa,” diye mırıldandı Pia. “Anımsar gibiyim. Cesetsiz çifte cinayet. Çocuk hâlâ içeride mi?”

“Değil işte. Tobias Sartorius perşembe günü hapisten çıkmış, Altenhain'a babasının yanına dönmüş.”

Pia birkaç saniye düşündükten sonra gözlerini açtı.

“Çocuğun hapisten çıkması ile annesinin uğradığı saldırı arasında bir bağlantı olabilir mi demek istiyorsun?”

Bodenstein ona sırtarak baktı.

“İnanılır gibi değil,” dedi sonra.

“Nedir o?”

“Keskin zekân seni uyurken bile yarı yolda bırakmıyor.”

“Kim demiş uyuyorum diye!” Pia, yeniden esnememek için kendini güçlkle tutuyordu.

Altenhain tabelasını geçerek Daniela Lauterbach'ın Bodenstein'a verdiği Haupt Caddesi'ndeki adrese ulaştılar. Bodenstein direksiyonu, eski lokantanın önündeki bakımsız park yerine doğru kırdı. O sırada bir adam, binanın ön cephesine kırmızı boyayla yazılmış

bir yazıyı, beyaz badanayla kapatmaya çalışıyordu. Bina cephesinde, BURADA KATİL BİR DOMUZ OTURUYOR yazılıydı. Kırmızı harfler, beyaz boyanın altından hâlâ okunabiliyordu. Avlu kapısının önündeki kaldırımında orta yaşlarda üç kadın durmaktaydı.

Pia ve Bodenstein inmek üzere otomobilin kapısını açtıklarında kadınlardan birinin, “Katil seni!” diye hakaret ettiğini duydular. “Defol buradan, pislik herif! Yoksa sana gününü gösteririz!”

Kadın, yere tükürdü.

“Ne oluyor burada?” dedi Bodenstein. Ancak kadınlar onu dikkate bile almadan çekip gittiler. Evin önündeki adam hakaretleri duymazdan gelmişti. Bodenstein, adama kibarca selam verdi, kendini ve Pia’yı tanıttı.

“Bu kadınlar sizden ne istiyorlar?” diye sordu Pia merakla.

“Onlara sorsanıza,” diye tersledi adam onu. Gelenlere göz ucuyla baktıktan sonra işine devam etti. Havanın soğuk olmasına karşın üzerinde boz rengi uzun kollu bir tişört, kot pantolon vardı, ayağına da terlik giymişti.

“Bay Sartorius’la görüşmek istiyoruz.”

Bunun üzerine adam döndü ve Pia onu tanıır gibi oldu.

“Siz dün akşam Neuenhain’da, Bayan Cramer’in oturduğu evin önünde değil miydiniz?” diye sordu. Adam bu soruya şaşırıysa bile hiç belli etmedi. Deniz mavisi gözleriyle Pia’ya dik dik bakıyor, asla gülümsemedi. Pia, bütün bedeninin ısındığını fark etti.

“Evet, doğru,” dedi adam. “Yoksa yasak mı?”

“Hayır, elbette değil. Ancak oraya neden gitmiştiniz?”

“Anneme gitmiştim. Sözleşmiştik ama gelmedi. Kaygılandım.”

“Aa, o zaman siz Tobias Sartoris’sunuz?”

Adamın kaşları kalktı, yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi.

“Evet, oyum. Şu kızların katili.”

Adamın insanı tedirgin eden bir çekiciliği vardı. Sol kulağın-
dan çenesine kadar uzanan solmuş yara izi, düzgün hatlı yüzünü
bozmak yerine sanki daha ilginç kılmıştı. Adamın ona bakma şekli,
nedenini çıkaramasa da Pia'da tuhaf bir duyguya yol açmıştı.

“Anneniz dün akşam ağır bir kaza geçirdi,” diye söze karıştı
Bodenstein. “Gece ameliyata alındı, şimdi yoğun bakımda. Du-
rumu kritik.”

Pia, Tobias Sartorius'un burun deliklerinin bir an için açıldı-
ğını fark etti. Tobias Sartorius önce dudaklarını birbirine bastırdı,
sonra elindeki ruloyu beyaz boyayla dolu kovanın içine fırlatarak
avlu kapısına doğru yürüdü. Bodenstein ve Pia, bir an göz göze
geldikten sonra Tobias'ın peşi sıra yürüdüler. Avlu, çöplüğe dön-
müştü. Bodenstein ansızın bir çığlık atıp taş kesilmiş gibi durdu.
Pia, amirine doğru döndü.

“Ne var?” diye hayretle sordu.

“Fare!” diye soludu Bodenstein. Rengi, kireç gibi olmuştu. “Pis
hayvan ayağımın üstüne çıktı!”

“Bu pisliğin içinde hiç şaşmadım.” Pia, omuzlarını silkti ve
yoluna devam etmek istedi. Gelgelelim Bodenstein yerinden kı-
mıldamıyordu.

“Hayatta en çok fareden nefret ederim,” dedi Bodenstein sesi
titreyerek.

“Ama sen çiftlikte büyümüş birisin,” dedi Pia. “Çok fare gör-
müş olmalısın.”

“Sorun da bu zaten.”

Pia başını şaşkınlıkla iki yana salladı. Amirinin böyle bir fobisi
olabileceği hiç aklına gelmemişti.

“Hadi ama,” dedi Pia. “Bizi görünce kaçır onlar. Çöplük fa-
releri korkaktır. Bir kız arkadaşımın iki tane evcil faresi vardı.
Farklıydılar tabii. Biz onlarla...”

“Sus, duymak istemiyorum!” Bodenstein derin bir soluk aldı.

“Sen önden yürü!”

“Gerçekten inanmıyorum sana!” Bodenstein arkasına geçince Pia sırtıtmadan edemedi. Amiri, eve doğru giden dar patikanın iki yanındaki çöp yığınlarını kuşkuyla ve her an kaçacakmış gibi bir ifadeyle inceliyordu.

“Ay, bir tane daha! Hem de en şişkolarından.” Pia ansızın durmuştu. Bodenstein ona arkadan çarptı ve panikle çevresine bakındı. Her zaman sergilediği serinkanlılığının yerinde yeller esiyordu şimdi.

“Şaka yaptım,” diye sırttı Pia.

Ama Bodenstein onun bu hareketine gülemedi.

“Bunu bir daha tekrarlarsan dönüşte yürürsün, ona göre,” dedi Bodenstein. “Az kalsın kalp krizi geçirecektim!”

Yürümeye devam ettiler. Tobias Sartorius eve girmiş ancak kapıyı açık bırakmıştı. Birkaç metre kaldığında Bodenstein, Pia’nın önüne geçerek kapı önündeki üç basamağı çıktı. Bataklıkta yürümüş ancak artık sağlam bir zemine basmak isteyen bir gezgin gibiydi. Kapıda omuzları sarkmış yaşlıca bir adam belirdi. Ayağında yıpranmış terlikler, leke içinde gri bir pantolon, sırtında da sıksa vücudundan dökülen, lime lime olmuş bir hırka vardı.

“Hartmut Sartorius’la mı görüşüyorum?” diye sordu Pia.

Adam başını salladı. Çiftlik gibi o da ihmal edilmişti. İnce, uzun yüzüne derin kırışıklar yerleşmişti. Tobias Sartorius’la aralarındaki tek benzerlik, olağanüstü mavilikteki gözleriydi, gelgelelim adamın bakışlarında hiçbir ısıltı kalmamıştı.

“Eski karımla ilgili gelmişsiniz, oğlum öyle söyledi.” Adamın sesi cılız çıkıyordu.

“Evet,” dedi Pia başını sallayarak. “Kendisi dün ağır bir kaza geçirdi.”

“İçeri buyurun.” Adam, konukları dar ve loş bir koridordan geçirerek mutfığa aldı. Mutfak kir içinde olmasa aslında hoş ve samimi bir mekândı. Tobias pencerenin önüne geçmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Bodenstein hızla kendine geldikten sonra, “Adresinizi Doktor Lauterbach’tan aldık,” diye söze başladı. “Tanık ifadelerine göre, eski eşiniz dün akşama doğru Sulzbach Nord hızlı tramvay durağındaki üst geçit korkulukları üzerinden aşağıya, hareket halindeki bir otomobilin önüne atılmış.”

“Aman Tanrım.” Çökük yüzündeki bütün renkler ansızın uçan adam, sandalyenin arkılığına tutundu. “Ama... ama böyle bir şeyi kim yapabilir ki?”

“Bunu bulacağız,” dedi Bodenstein. “Kimin yapmış olabileceği konusunda bir fikriniz var mı? Eski eşinizin düşmanları var mıydı?”

“Annemin düşmanı olamaz,” diye söze karıştı Tobias Sartorius yerinden kımıldamadan. “Ancak benim var. Şu lanet olası kasaba olduğu gibi bana düşman.”

Sesinde acı vardı.

“Kuşkulandığınız biri var mı?” diye sordu Pia.

“Hayır,” dedi Hartmut Sartorius bir çırpıda. “Hayır, böylesine korkunç bir şeyi kimseden beklemem.”

Pia’nın gözü, hâlâ pencere önünde duran Tobias Sartorius’a takılmıştı. Işık yüzüne vurduğu için Pia onun mimiklerini tam olarak seçemiyordu. Ancak kaşlarını kaldırması ve dudaklarını büzmesi, babasıyla aynı fikirde olmadığını gösteriyordu. Pia, genç adamın kaskatı olmuş bedeninden yayılan öfke dalgalarını duyumsar gibiydi. Tobias Sartorius’un gözlerinde uzunca zamandır bastırdığı, büyük bir yangına dönüşmek için bahane bekleyen tehlikeli küçük bir alev yanmaktaydı. Tobias Sartorius kuşkusuz saatli bir bombaydı. Oysa babası, çok yaşlı bir adam gibiydi, güçsüz ve yorgundu.

Zaten evin ve çiftliğin hali onun durumunu açıkça anlatmaktaydı. Bu adam yaşama isteğini kaybetmiş, kelimenin tam anlamıyla çöken yaşamının enkazı altında sıkışıp kalmıştı. Bir katilin anne ve babası olmak her zaman zordu ancak Altenhain gibi küçücük bir kasabada her gün yeni bir saldırıya katlanmak Hartmut Sartorius ve eski eşi için kim bilir ne kadar ağırdı? Zaten Bayan Sartorius bu yüke daha fazla dayanamamıştı. Kocasını burada tek başına bırakıp giderken mutlaka vicdan azabı duymuştu. Yeni bir yaşama başlamayı başaramadığı, bomboş evinin ruhsuzluğundan belliydi.

Pia, Tobias Sartorius'a baktı. Genç adam, başparmağının eklemi kemiriyor, önüne bakıyordu. İfadesiz yüzünün ardında acaba neyin hazırlıklarını yapıyordu? Annesi ile babasının başına açtığı işlerin altında mı eziliyordu?

Bodenstein'in uzattığı karviziti, Hartmut Sartorius şöyle bir baktıktan sonra hırkasının cebine soktu.

"Belki siz ve oğlunuz eski eşinizle ilgilenebilirsiniz. Durumu gerçekten iyi değil."

"Elbette. Şimdi hemen hastaneye gidiyoruz."

"Birinden kuşkulandığınız an, lütfen beni çekinmeden arayın."

Baba Sartrorius başını salladı, oğlundan hiçbir tepki gelmedi. Pia'nın içinde tuhaf bir önsezi oluştu. Umarım Tobias Sartorius annesine saldıran adamı kendi imkânlarıyla aramaya kalkışmaz, diye düşündü.

*

Hartmut Sartorius otomobilini garaja soktu. Rita'yı ziyaret etmek korkunç geçmişti. Görüştüğü doktor öngöründe bulunmaya cesaret edememişti. Omurgası neredeyse hiç hasar almadığı için Rita'nın aslında şanslı olduğunu söylemişti. Gelgelelim, bir insanın vücu-

dunda bulunan iki yüz altı kemiğinden yarısı kırılmıştı. Hele hareket halindeki bir otomobilin üzerine düştüğü için iç organlarda oluşan hasar çok ağırdı. Dönüş yolunda Tobias ağzını açmamış, asık suratla sürekli önüne bakmıştı. Baba oğul avlu kapısından geçip eve doğru yürüdüler. Evin önündeki merdivenlere geldiklerinde Tobias durdu ve ceketinin yakasını kaldırdı.

Hartmut Sartorius oğluna, “Niyetin ne?” diye sordu.

“Gidip biraz temiz hava almak istiyorum.”

“Şimdi mi? Saat on bir buçuğa geliyor. Sicim gibi yağmur yağıyor. Hava berbat, sıırıslıklam olacaksın.”

“On yıldır hava nedir bilmedim ben.” Tobias babasına baktı. “İslanmak beni rahatsız etmiyor. Hem hiç değilse bu saatte beni kimseler görmez.”

Hartmut önce duraksadı, sonra elini oğlunun koluna koydu.

“Bir çılgınlık yapayım deme, Tobi. Söz ver bana lütfen.”

“Elbette yapmam. Sen sakın üzülme.” İçinden gelmemesine karşın hafifçe gülümsedi ve babası eve girinceye kadar kapının önünde bekledi. Başını önüne eğip boş duran ahırların ve samanlığın önünden geçti. Her yer zifiri karanlıktı. Annesini dağılmış kemikleri ve her yerine takılmış borular ve cihazlarla yoğun bakım ünitesinde yatarken görmek Tobias’a umduğundan daha çok dokunmuştu. Annesine yapılan saldırının, onun hapisten çıkmasıyla bir bağlantısı olabilir miydi? Eğer annesi ölürse –ki doktorlar bu olasılık üzerinde de duruyorlardı– o zaman onu üst geçitten iten her kimse, cinayet işlemiş olacaktı.

Tobias, avlu kapısının önüne gelince durdu. Kapı kapalıydı, çevresini kuru yapraklar ve otlar sarmıştı. Muhtemelen son yıllarda hiç açılmamıştı. Yarın ilk işi, buraları temizlemeye başlamak olacaktı. Aradan geçen on yıldan sonra, temiz havaya çıkmayı ve kendi seçtiği bir işi yapmayı çok özlemişti. Hapishanede geçen ilk

yirmi günden sonra, zihnini zorlamazsa bunayacağını anlamıştı. Avukatı, erken tahliye şansının olmadığını söylemişti, çünkü temyiz talebi reddedilmişti. Tobias bu nedenle açık öğretim için Hagen Üniversitesi'ne başvurmuş ve tornacılık eğitimine hemen kabul edilmişti. Her gün sekiz saat çalışmış, ardından bir saat spor yaptıktan sonra gecenin geç saatlerine kadar başını kitaplarından kaldırmamıştı. Amacı, hapishane yaşamının tekdüzeliğini katlanılır kılmaktı. Yıllar geçtikçe katı kurallara alışmıştı, şimdi yaşamının dağınıklığı onu ürkütüyordu. Hapishaneyi özlediği yoktu elbette ancak özgürlüğe alışması biraz zaman alacaktı. Tobias, avlu kapısının üstünden atladı ve dev bir ağaca dönüşen vişnenin altında durdu. Sonra sola dönerek, Terlinden malikânesinin dış kapısının önünden geçti. Çift kanatlı ferforje kapı kapalıydı, kapı direğinin tepesine takılı olan kamera yeniydi. Evin hemen arkasında orman başlıyordu. Tobias, elli metre kadar yürüdükten sonra kasabanın içinden geçip mezarlığa kadar uzanan dar patikaya saptı. Sonra birbirlerine çok yakın inşa edilmiş olan evlerin arka bahçe ve arka avlularının önünden yürüdü. Tobias her köşeyi, her merdiven basamağını ve her çiti tanıyordu, değişen hiçbir şey olmamıştı. Çocukluk ve delikanlılık çağlarında kiliseye, spora ya da arkadaşlarla buluşmaya giderken buradan defalarca koşarak geçmişlerdi. Ellerini ceketinin cebine soktu. Sol taraftaki küçücük bir evde ihtiyar Maria Kettels otururdu. Bu kadın, olay gecesini Stefanie'yi gördüğünü söylediği için onun lehine tanıklık edebilecek tek kişiydi ancak mahkeme onun ifadesine başvurmamıştı. Çünkü Altenhain'da herkes, Kettels-Marie diye takıldıkları yaşlı kadının demans hastası olduğunu, üstelik gözlerinin neredeyse hiç görmediğini bilirdi. Kadın o tarihlerde seksenini aşmış olduğuna göre, şimdi çoktan mezarlığa taşınmıştı herhalde. Maria Kettels'in arazisinin hemen bitişiğinde Paschke ailesinin evi vardı. Her zamanki gibi çok bakımlı olan o evinin yanındaki alan, Sartorius çiftliği idi. Baba Paschke, tek

bir ot bile görse, hemen kimyasal maddelerle işe girişirdi. Adam eskiden belediyede işçiydi ve evinin yapımında belediye şantiyesindeki malzemeleri kullanmıştı. Aynı şekilde Hoechst AG'de çalışan bütün komşuları da bunun adaletsizlik olabileceğini akıllarına bile getirmeden evlerini ve bahçelerini firmanın malzemeleriyle yenilemişlerdi. Paschkeler, Tobias'ın arkadaşı Felix'in anneanne ve dedesiydiler. Bu kasabada herkes birbiriyle bir şekilde akrabaydı ve herkes birbirinin aile hikâyesini yakından bilirdi. En gizli sırlar bile bilinir, komşuların kusurları, başlarına gelen olaylar ve hastalıkları hakkında her köşede dedikodu yapılırdı. Altenhain dar bir vadiye kurulmuş olması nedeniyle coğrafi açıdan genişlemeye uygun bir konumda değildi, yeni binalara boğulmaktan böylece kurtulmuştu. Yeni taşınanlar neredeyse hiç olmadığı için kasaba halkı yüz yıldan beri pek değişmemişti.

Tobias mezarlığa ulaştığında küçük ahşap kapıyı omuzuyla itti, kapı ağır bir gıcırtyla açıldı. Mezar taşları arasında yer alan dev ağaçların çıplak dalları, gitgide fırtınaya dönüşen rüzgârda sarsılmaktaydı. Tobias mezarların arasında ağır ağır yürüdü. Mezarlıklardan oldum olası korkmazdı. Aksine burada huzur bulurdu. Kiliseye doğru ilerledi; o sırada kuledeki saat, on iki kez vurarak gece yarısını haber veriyordu. Durdu, başını arkaya attı, yukarı doğru bakarak, boz rengi kuvarsit kaplı bodur kuleyi seyretti. Yoksa Nadja'nın önerisini kabul edip kendi ayaklarının üzerinde duracak duruma gelene kadar onun evinde mi kalmalıydı? Onu Altenhain'da istemiyorlardı, bu açıkça ortadaydı. Ancak babasını öylece ortada bırakamazdı ki! İki kızı öldürmekten hüküm giymiş olmasına karşın ona hiçbir zaman sırtını dönmeyen ailesine karşı borçluydu. Tobias kilisenin çevresini dolanarak avluya girdi. Sağ tarafında birinin hareket ettiğini duyumsayınca korkuyla irkildi. Sokak lambasının loş ışığında siyah saçlı bir kızı fark eder gibi oldu. Kız ana kapının yanındaki bankın arkasına oturmuş, si-

gara içiyordu. Tobias gözlerine inanamadı, kalp atışları hızlandı. Önünde Stefanie Schneeberger oturmaktaydı.

*

Kilisenin saçağının altında ansızın bir adamın belirmesi, Amelie'yi de çok korkutmuştu. Adamın ceketi yağmurdan sırılsıklam olmuştu, yüzüne düşmüş siyah saçlarından sular damlıyordu. Amelie onu daha önce hiç görmemişti ancak kim olduğunu hemen anladı.

“İyi akşamlar,” dedi Amelie, iPod'unun kulaklığını çıkarırken. iPod'ununu kapatıncaya kadar geçen süre içinde kulaklıktan, kesinlikle en sevdiği müzik topluluğu olan Diary of Dreams'in solisti Adrian Hates'in sesi çınladı. Sonra derin bir sessizlik oldu, yağmurun şakırtısından başka bir şey duyulmadı. Kilisenin alt kısmında kalan yoldan bir otomobil geçti. Farlar, adamın yüzünü bir salise için aydınlatmıştı. Hiç kuşkusu yoktu, bu, Tobias Sartorius'tu! Amelie, internette onun pek çok fotoğrafını gördüğü için Tobias'ı tanımakta gecikmedi. Aslında hoş birine benziyordu. Hatta çok hoş. Şu kasabadaki herkesten çok farklıydı. Hele bir katile hiç benzemiyordu.

“Selam,” dedi Tobias, epeyce bekledikten sonra. Kızı tuhaf bir ifadeyle süzüyordu. “Bu kadar geç bir saatte burada ne yapıyorsun?”

“Müzik dinliyorum. Sigara içiyorum. Yağmur, gidip eve kapanamayacağını kadar şahane yağıyor.”

“Yaa.”

“Ben, Amelie Fröhlich,” dedi kız. “Sen de Tobias Sartorius, öyle değil mi?”

“Evet. Nereden bildin?”

“Hakkında çok şey duydum.”

“Altenhain’da yaşayınca bundan kurtuluş yok sanırım.” Tobias’ın sesinde alaycı bir tını vardı. Nasıl davranması gerektiğini düşünür gibiydi.

“Ben sadece mayıstan beri buradayım,” dedi Amelie. “Aslında Berlinliyim. Ancak annemin yeni herifiyle öyle kapıştık ki annem beni babam ile üvey annemin yanına sürdü.”

“Onlar da geceleri dışarıda istediğin gibi dolaşmana izin veriyorlar, öyle mi?” Tobias Sartorius duvara dayanmış, kıza ısrarla bakmaktaydı. “Üstelik bir katil kasabaya dönmüşken?”

Amelie sırtıttı. “Sanırım bu haberi henüz duymadılar. Ama ben duydum. Çünkü ben akşamları şurada çalışıyorum.” Kız, kilisenin yanındaki park yerinin karşı sırasında yer alan lokantayı gösterdi. “Orada iki gündür senden başka bir şey konuşulmuyor.”

“Nerede?”

“Schwarzen Ross’da.”

“Haa. Orası eskiden yoktu.”

Amelie, öğrendiklerini anımsadı; o cinayetlerin işlendiği yıllarda Altenhain’in tek lokantası Goldenen Hahn’ı Tobias Sartorius’un babası işletmekteydi.

“Peki, sen bu saatte burada ne yapıyorsun?” Amelie, sırt çantasından sigara paketini arayıp bulmuş, Tobias’a uzatıyordu.

Tobias bir an duraksadıktan sonra bir sigara alarak kızın çakmağıyla yaktı.

“Öylesine dolaşıyorum.” Bir bacağına duvara yasladı. “On yıl içerdeydim, o zaman bunu yapamıyordum.”

Bir süre hiç konuşmadan karşılıklı sigaralarını içtiler. Park yerinin karşı tarafından, son müşteriler Schwarzen Ross’dan çıkmaktaydılar. Sesleri, kiliseye kadar çınladı, sonra otomobil kapılarını hızla çarptılar. Motorlar çalıştı, derken bütün sesler kesildi.

“Gece yarısı bu karanlıkta, korkmuyor musun?”

“Yoo.” Amelie, başını hayır anlamında iki yana salladı. “Berlinliyim. Bazen, boş duran yıkık evlerde arkadaşlarımla geceyi geçirdiğim olmuştur. Orada yaşayan serserilerle ya da polisle başımın derde girdiği de olmuştur.”

Tobias, sigarasının dumanını burnundan üfledi.

“Nerede oturuyorsun?”

“Terlindenlerin bitişiğindeki evde.”

“Öyle mi?”

“Evet, biliyorum. Thies anlattı bana. Eskiden Pamuk Prenses orada oturmuş.”

Tobias donup kalmıştı.

“Ama şimdi yalan söylüyorsun,” dedi genç adam, bir süre sustuktan sonra. Sesi şimdi değişmişti.

“Hayır, söylemiyorum,” diye diretti Amelie.

“Yalan söylüyorsun. Thies konuşmaz. Asla konuşmaz.”

“Benimle konuşur. Arada sırada. Çünkü o benim arkadaşım.”

Tobias sigarasından bir nefes çekti. Sigaranın ateşi yüzünü aydınlatınca, Amelie, onun kaşlarını kaldırdığını fark etti.

“Senin sandığın gibi bir arkadaşlık değil,” dedi Amelie aceleyle.

“Thies benim en yakın arkadaşım. Ve de tek arkadaşım...”

9 Kasım, 2008, Pazar

Kontes Leonora von Bodenstein'in yetmişinci doğum günü kutlaması, seçkin Schloss Otel'de değil, Bodenstein'in yengesinin şiddetle karşı çıkmasına karşın çiftliğin manejinde yapılıyordu. Çünkü kontes, kendi ifadesiyle tantana istemiyordu. Mütevazı ve doğasever bir kişilik olduğu için ahırlarda ya da manejde küçük ve derli toplu bir kutlamayla yetinmekten yanaydı. Bu durumda gelini Marie-Louise von Bodenstein onun arzularına uymak zorunda kalmıştı. Organizasyonu üstlenmiş ve her zamanki kararlı ve profesyonel yaklaşımıyla ortaya baş döndürücü bir sonuç çıkarmıştı.

Bodenstein ve Cosima, yanlarında kızları Sophia'yla birlikte Bodenstein malikânesine saat on birde ulaşmışlar, güçlükle bir park yeri bulabilmişlerdi. At ahırının parke taşlarla kaplı tarihî iç avlusunda ve restore edilmiş olan ahşap karkas binalarının hiçbir yerinde tek bir saman parçası bile kalmamıştı. Ahır kapıları ardına kadar açılmıştı.

"Aman Tanrım," dedi Cosima gülerek. "Bence Marie-Louise, Quentin'e zorla gece mesailerı yaptırmış!"

1850 yılında inşa edilmiş olan tarihî yüksek ahır, şatonun kare biçimindeki ahırlar bölümünün bir ayağını oluşturmaktaydı. Yılların etkisiyle hepsinin üzerinde örümcek ağlarından, tozdan ve kırlangıç dışkısından bir tabaka oluşmuştu ancak şimdi bunlardan tek bir iz bile kalmamıştı. Atların bulunduğu bölmeler, yüksek ta-

vanlar belli ki yeni temizlenmişti, pırıl pırıl parlamaktaydı, bölümlü pencere doğramaları da tertemizdi. Duvarlardaki av sahnelerini betimleyen tabloların bile renkleri canlanmıştı. Ahır içi yollardaki curcunayı kendi bölmelerinden merakla izleyen atların, o günün şerefine yeleleri örülmüştü. Hasat şenliklerinde yapıldığı gibi özenle süslenmiş olan giriş avlusunda, Schloss Otel garsonları şampanya servisi yapmaktaydılar.

Bodenstein sıırıttı. Erkek kardeşi Quentin rahat bir insandı. Ziraatçıydı, mülkü ve at ahırlarını o yönetiyordu ve yılların çevrede bıraktığı izlerden hiç rahatsızlık duymazdı. Şatonun üst katında yer alan restoranın sorumluluğunu çoğunlukla karısına yüklemişti, Marie-Louise de burayı son yıllarda ünü bölgenin sınırlarını aşan yıldızlı, birinci sınıf bir mekâna dönüştürmüştü.

Anneleri, manejin girişindeki salonda aile bireyleri ve onu tebrik eden kalabalığın arasındaydı. Burası da gözleri kamaştıracak şekilde dekore edilmişti. Bodenstein annesine iyi dileklerini ilettikten hemen sonra, yakın dostları olan Kelkheim Binicilik Derneği'nin trompetçileri, manejde programı açtılar. Binicilik öğrencileri, hocalarıyla birlikte kontes için sürpriz bir gösteri sergilediler. Bodenstein, elinde kamerayla özel günü ölümsüzleştiren oğlu Lorenz'le biraz konuştu. Turun ve ardından atların üstünde yapılacak olan akrobasi gösterisinin sorumluluğu, Lorenz'in kız arkadaşı Thordis'deydi. Thordis ayrıca sonlara doğru gerçekleşecek olan engelli yarışta at üstünde olacaktı. Bodenstein, kutlama için özel olarak gelen kız kardeşi Theresa'yı kalabalıkta yakalamayı başarmıştı. Uzun süredir görüşmedikleri için birbirlerine anlatacak çok şey birikmişti. Cosima, Sophia'yı kucağına almış, annesi Kontes Rothkirch'le birlikte, manejin uzun tarafındaki tribünden atların gösterisini izliyordu.

“Cosima sanki on yıl gençleşmiş,” dedi Bodenstein'in kız kardeşi şampanyasından bir yudum alırken. “Kıskanmamak elde değil.”

“Küçük bir çocuk ve iyi bir koca mucizeler yaratabiliyor,” dedi Bodenstein sırıtarak.

“Benim küçük kardeşim her zamanki gibi yine kendine yontuyor,” dedi Theresa alaylı bir tonda. “Seni duyan, bir kadının güzelliğinde gerçekten erkeklerin payı olduğunu sanacak!”

Theresa, Bodenstein’dan iki yaş büyüktü ve her zaman olduğu gibi yine hayat doluydu. Hatları düzgün bir yüze sahipti ancak yine de güzel olduğu söylenemezdi. Siyah saçlarının yer yer kırışmaya başlamış olması, kadının çekiciliğinden hiçbir şey azaltmamıştı. Theresa bir defasında saçındaki her beyaz telin ardında büyük emekler yattığını söylemişti. Erken yaşta ani bir kalp kriziyle kaybettiği kocasından geriye; Hamburg’da tanınmış ancak yıkık dökük bir kahve işletmesi, Schleswig-Holstein eyaletinde ciddi bir şekilde elden geçmesi gereken aile yadigârı bir şato, Hamburg’un en iyi semtlerinde ancak borç batağı içinde birkaç taşınmaz mal kalmıştı. Doktoralı bir işletmeci olan Theresa, kocasının ölümünden sonra üç çocuğuyla birlikte gelecek kaygıları içine düşmüş, sonra ipleri eline almış, bankalara ve alacaklılara karşı amansız bir savaşa girişmişti. Aradan geçen on yılda, bütün gücünü işine verdiği ve akıllıca taktikler uyguladığı için şirketi de özel mülkleri de kurtarmış ve ayağa kaldırmıştı. Tek bir çalışanını bile işten çıkarmayan Theresa, şimdi ekibi ve iş ortakları karşısında büyük bir saygınlığa sahipti.

“Erkekler demişken,” diye söze karıştı Quentin. “Esa, senin durumlar nasıl? Yeni haberler var mı?”

Theresa gülümsedi. “Bir hanımefendi yaşadıklarının tadını çıkarır ve susar.”

“Neden onu da getirmedi?”

“Çünkü zavallı adamın üstüne atlayıp onu didik didik edeceğinizi biliyordum da ondan.” Theresa başıyla, nefeslerini tutmuş,

manejde olup bitenleri izleyen annesi ile babasına ve diğer akrabalara işaret etti. “Bir de diğer meraklılar tabii.”

“Demek ki biri var hayatında,” diye eşelemeyi sürdürdü Quentin. “Kimdir bu adam, anlatsana!”

“Hayır.” Theresa, kardeşlerinin en küçüğü olan Quentin’e boşalan kadehini uzatmıştı. “İçkimi tazelesen iyi olacak.”

“Hep ben,” diye sızlandı Quentin ancak sonra eski alışkanlıkla söz dinledi ve uzaklaştı.

“Cosima’yla sorunlarınız mı var?” dedi Theresa, Bodenstein’a dönerek.

Bodenstein, ablasına şaşkınlıkla baktı.

“Hayır,” dedi. “Nereden çıkardın?”

Theresa omuzlarını silkti ancak kardeşinin karısından gözlerini ayırmadı. “Aranızda bir şeyler değişmiş.”

Bodenstein, ablasının sezgilerinin her zaman tuttuğunu bilirdi. Cosima’yla aralarının çok parlak olmadığını gizlemenin bir yararı yoktu.

“Geçen yaz yirmi beşinci evlilik yıldönümümüzü kutladıktan sonra küçük bir kriz yaşadık,” dedi. “Cosima, Mallorca Adası’nda yazlık bir ev kiralamıştı ve orada ailece üç hafta tatil yapmamızı istiyordu. Ağır bir vakanın üstündeydik, bir hafta sonra ben dönmek zorunda kaldım. Bana çok kızdı.”

“Yaa.”

“Beni, her şeyi önceden konuşmamıza karşın, onu sürekli Sophia’yla yalnız bırakmakla suçladı. Ne yapabilirdim ki? Doğum izni alacak ya da ev erkeği olacak hâlim yok ki!”

“Ama ailenle tatil yapmaya üç hafta ayırabilmelisin,” dedi Theresa. “İşlerine karışmak istemem ancak sen memursun. Yokluğunda işlerini üstlenecek biri vardır değil mi?”

“Ses tonundan, işimi küçümsediğini mi çıkarmalıyım?”

“Bu kadar kırılgan olma, hayatım!” diye yatıştırdı onu ablası. “Ama Cosima kızmakta haklı. Çünkü onun da bir mesleği var. Sen kıdemli maço kimliğiyle karını çocuk, mutfak ve ev işleri arasına sıkışmış olarak görmeyi eminim çok isterdin. Hatta Cosima’nın artık araştırmalara katılmaması ve elinin altında olması hoşuna bile gidiyordur.”

“Hiç de öyle değil!” dedi Bodenstein şaşkınlıkla. “Ben onun çalışmalarını her zaman destekledim. Ayrıca şahane bir iş yapıyor.”

Theresa kardeşine baktı, yüzüne alaylı bir gülümseme yayılmıştı. “Saçmalama. Buna herkesi inandırabilirsin ama beni değil. Eh, seni az çok tanıyor sayılırım.”

Bodenstein sustu, yakayı ele vermişti. Bakışları Cosima’ya doğru kaydı. Ablası oldum olası onun yarasına dokunmayı bilirdi. Bu kez de haklıydı. Sophia’nın doğumundan beri, Cosima’nın dünya tarihi peşinde haftalarca dünyanın dört bir köşesini dolaşamıyor olması işine geliyordu. Ancak bu gerçeği ablasının ağzından duymak hoşuna gitmemişti.

Quentin, üç kadeh şampanyayla yanlarına dönünce iki kardeş konuyu değiştirerek sıradan olaylar hakkında konuşmayı başladılar. Binicilik gösterisi tamamlandıktan sonra Marie-Louise, çalışanlarının ahırların önündeki salona yıldırım hızıyla kurdukları büfeyi açtı. Bembeyaz örtülü ve sonbahar çiçekleriyle bezeli bistro masalar, dizi dizi yemek masaları ve yastıklarla donatılmış banklar herkesi ziyafete davet etmekteydi. Bodenstein, uzun zamandır görmediği akrabalar ve tanıdıklarla karşılaştı, birlikte bol bol sohbet edip güldüler. Ortam çok rahattı. Başkomiser, Cosima’yla Theresa’nın sohbet ettiklerini görünce ablasının kadın hakları söylemleriyle karısını kışkırtıyor olmaması için içinden bildiği bütün duaları okudu. Sophia gelecek yıl yuvaya başlayacaktı, Cosima o zaman kendine daha çok zaman ayırabilecekti. Karısı şu sıralar yeni bir film projesi üzerinde çalışıyor ve oldukça yoruluyordu. Bodenstein

içini saran olumlu duyguların etkisiyle, bundan böyle eve daha erken gitmeye ve kızıyla ilgilenip Cosima'nın yükünü hafifletebilmek için hafta sonları çalışmamaya karar verdi. Böyle yaparsa, Mallorca'da ettikleri kavgadan beri gergin olan ilişkilerinin düzeleceğini düşündü.

“Baba.” Bodenstein, omzuna dokunan büyük kızı Rosalie'ye döndü. Yıldızlı Fransız aşçısı Jean-Yves St. Clair'in yanında staj gören Rosalie, büfenin denetimini üstlenmişti. Elinden tuttuğu Sophia, baştan aşağı kahverengimsi bir maddeye bulanmıştı. Bodenstein, umarım düşündüğüm şeyden değildir, diye geçirdi içinden.

“Annemi bulamıyorum,” dedi Rosalie gergin bir sesle. “Şu cücenin üstünü değiştirebilir misin? Annem arabaya mutlaka yedek giysi almıştır.”

“Bu elindeki ve yüzündekiler ne böyle?” Bodenstein, uzun bacıklarını masanın altından güçlükle çıkarmaya çalışıyordu.

“Merak etme, çikolatalı mousse yalnızca,” dedi Rosalie. “Benim işimin başına dönmem gerek.”

“Gel bakayım, seni afacan ufaklık.” Bodenstein, küçük kızını tutup kucağına aldı. “Sen yine ne hâle gelmişsin, hı?”

Sophia, minicik ellerini babasının göğsüne bastırıp tepinmeye başladı. Özgürlüğünün kısıtlanmasına dayanamıyordu. Elma yanakları, kadife gibi yumuşacık siyah saçları ve deniz mavisi gözleriyle çok sevimli bir çocuktü. Ancak Sophia annesine çekmişti, aklına koyduğunu mutlaka yapardı. Bodenstein, kucağında kızıyla ahır kapısından çıkıp avluyu geçti. Başını farkında olmadan sola, iç avlunun karşı tarafındaki demirhanenin açık duran kapısına doğru çevirdi. Orada bir aşağı bir yukarı yürüyerek cep telefonuyla konuşan Cosima'yı görünce çok şaşırdı. Karısının elini saçlarında gezdirmesi, başını yan yatırıp gülmesi ona tuhaf geldi. Cosima telefon etmek için neden gizlenme ihtiyacı duymuştu ki? Karısı onu

görmeden hızlı adımlarla yoluna devam etti. Gelgelelim, hafif de olsa bir güvensizlik duygusu yüreğini dağlamıştı.

*

Her pazar günü olduğu gibi, Schwarzen Ross'un müdavimleri kilise çıkışı yine bir araya gelmişlerdi. Sabah buluşmaları erkekler arasında gerçekleşirdi, kadınların işi, evde o gün masaları süsleyecek olan fırında kızarmış etle uğraşmaktı. Amelie, Altenhain'da bağnazlığın pazar günleri zirve yaptığını düşünürdü. Ayrıca patron da o gün lokantada bizzat bulunurdu. Andreas Jagielski, hafta arası Frankfurt'taki iki lüks restoranıyla ilgilenir, Schwarzen Ross'da yönetimi karısı ve kayınbiraderine bırakırdı. Yalnızca pazar günleri buraya gelirdi. Amelie patronundan pek hoşlanmıyordu. Jagielski, kurbağa gibi patlak gözlü, kalın dudaklı, iri yarı bir adamdı. Amelie'nin Roswitha'dan öğrendiğine göre, Berlin Duvar'ı yıkıldıktan sonra Altenhain'a gelen ilk Doğu Almanlardan biriydi. Önceleri Goldenen Hahn'da aşçı olarak çalışmıştı ancak patronunun iflas edeceğine dair ilk işaretleri fark eder etmez, haince bir kararla Schwarzen Ross'u açarak, ona rakip olmuştu. Lokantasında Hartmut Sartorius'un menüsünün birebir aynısını uygulamış ancak fiyatları epeyce aşağı çekmişti. Ayrıca müşterilerine geniş bir park yeri sağlayarak, eski patronunun önünü kesmiş, Goldenen Hahn'ın sonunda kapısına kilit vurulmasına ciddi katkılar sağlamıştı. Roswitha, vefasını göstererek son âna kadar Sartorius'un yanında çalışmakta ısrar etmiş, Jagielski'nin iş teklifini sonradan gönülsüzce kabul etmişti.

Amelie o sabah büyük bir özenle hazırlanmıştı. Yüzündeki bütün piercingleri çıkarmış, saçlarını iki yandan örmüş ve hafif bir makyaj yapmıştı. Üvey annesinin gardırobundan XXS beden beyaz bir bluz ödünç almış ve kendi dolabını biraz karıştırdıktan sonra, oldukça seksi ekoseli bir mini etek bulmuştu. Kıyafetini,

kalın siyah bir çorap ve baldırlarda biten bağcıklı botlarla tamamlamıştı. Üstüne aslında dar gelen bluzun birkaç düğmesini aynanın karşısında açmış, siyah sutyeninin ve göğüs çatalının görünmesini sağlamıştı. Jenny Jagielski, Amelie'nin bu kışkırtıcı kıyafetini görmezden gelmiş, kızı bir an süzmekle yetinmişti. Amelie'nin dekoltesine uzun uzun bakan kocası, sonra kıza imalı bir ifadeyle göz kırpmıştı. Andreas Jagielski şimdi salonun ortasında yer alan ve tıklım tıklım dolu olan müdavimler masasında Claudius Terlinden ile Gregor Lauterbach'ın arasına oturmuştu. Bu iki adam Schwarzen Ross'a çok ender uğrayan müşterilerdi ve o gün dostça ve halka yakın bir tavırla kasabalılar arasında yerlerini almışlardı. Bardaki müşteriler de dirsek dirseğe oturuyor, Jenny ve erkek kardeşi Jörg soluk almadan içki dolduruyordu. Manfred Wagner kendine gelmiş, dahası berbere bile gitmişti. Dağınık sakalından kurtulmuş, eskiye göre daha medeni bir görünüm kazanmıştı. Amelie, bir tepsi dolusu birayla müdavimlerin içkisini tazelemeye geldiğinde, Tobias Sartorius adını duyunca kulaklarını dikti.

“...her zamanki gibi küstah ve kibirli,” diyordu Lutz Richter. “Buraya çıkagelmesi, insanları kışkırtmaktan başka bir şey değil.”

Salonda onu onaylayan mırıltılar yükseldi. Tek susanlar Terlinden, Lauterbach ve Jagielski'ydi.

“Böyle devam ederse, kurşunu beynine yiyecek,” dedi biri.

“Burada fazla kalmayacak,” dedi bir başkası. “Bunun için gerekeni yapacağız.”

Bunu söyleyen, çatı ustası Udo Pietsch'ti; diğerleri başlarını sallayıp mırıldanarak ona destek verdiler.

“Sevgili arkadaşlar, aranızdan hiç kimse gerekeni falan yapmayacak,” diye araya girdi Terlinden. “Bu delikanlı cezasını çekti ve sıkıntı yaratmadığı sürece babasının yanında istediği kadar kalabilir.”

Masadaki sesler kesildi. Kimse Terlinden'e karşı çıkacak cesareti gösteremiyordu. Amelie adamlardan bazılarının aralarında gizlice bakıştıklarını gördü. Claudius Terlinden, oradaki tartışmaya nokta koymuş olabilirdi ancak Altenhain'da Tobias Sartorius'a karşı topluca duyulan nefreti engelleyemezdi.

"Beylere sekiz bira," dedi Amelie, gitgide ağırlaşan tepsiyi masanın üstüne bırakırken.

"Aaa, teşekkürler Amelie." Terlinden kıza bakarak dostça başını salladı. Ancak bir salise için yüzünde farklı bir ifade belirmişti. Terlinden kendini hızla toplayarak zoraki bir biçimde gülümsedi. Amelie, dış görünümünü değiştirmiş olmasının Terlinden'i şaşırttığını anlamıştı. O da adama bakarak gülümsedi, cilveli bir edayla başını yan yatırdı, namuslu kızlardan beklenmeyecek kadar uzunca bir süre Terlinden'in bakışlarına karşılık verdi, sonra yan masanın üstündekileri toplamaya başladı. Kız, her hareketini Terlinden'in izlediğini duyumsadı, bunun üzerine boş bardaklarla dolu tepsiyle mutfığa doğru yürürken kalçasını bilerek biraz salladı. İçinden, adamların daha çok içmesi için dua etti. Çünkü masada daha ilginç şeyler duyabilmek için yanıp tutuşuyordu. Bu olaya ilgi duymasının ilk nedeni, kendisi ve cinayete kurban giden kız arasında bir bağlantı kurmuş olmasıydı. Ancak önceki gece Tobias Sartorius'u tanıdıktan sonra, bir başka dürtüsü daha vardı: Bu adamı beğenmişti.

*

Tobias Sartorius'un nutku tutulmuştu. Nadja ona, Frankfurt Batı Limanı yakınlarındaki Karpfenweg'de oturduğunu söylediğinde, Gutleut semtinde yenilenmiş eski bir bina düşlemişti. Şu gördüğü ev hiç aklına gelmemişti. Garın birkaç blok güneyinde yer alan eski batı limanının dev arazisi üzerinde yepyeni lüks bir mahalle

kurulmuştu. Kara tarafına modern plazalar, eski iskelenin yerine ise yedişer katlı on iki apartmandan oluşan “Karpfenweg” isimli bir site inşaa edilmişti. Tobias otomobilini yol kenarına park etmiş, kolunun altına sıkıştırdığı çiçek demetiyle, eski limanın üzerine inşa edilmiş olan köprüden şaşkınlık içinde geçmekteydi. Suyun renginin karaya çaldığı marinada birkaç yat durmaktaydı. İkinciye doğru Nadja onu aramış ve evinde akşam yemeğine davet etmişti. Gerçi Tobias’ın canı hiç şehre inmek istememişti ancak on yıldır verdiği destek ve gösterdiği sadakatten dolayı, kendini genç kadına karşı borçlu hissediyordu. Tobias, telefon görüşmesinden sonra duş almış, saat yedi buçukta babasının otomobiliyle yola çıkmıştı. Ancak onu bekleyen değişikliklerden habersizdi. İlk şaşkınlığını, Bad Soden’de Tengelmann süpermarketin önündeki yola yapılmış olan göbeği görünce yaşadı. Main Taunus Zentrum⁴ da çok gelişmişti. Frankfurt’a gelince başı iyiden iyiye dönmüştü. Onun gibi deneyimsiz bir sürücü için bu şehir tam bir kâbustu. Evi, uzun aramalardan sonra bulabilmiş ancak randevuya kırk beş dakika gecikmişti.

“Asansörle yedinci kata çık.” Nadja’nın diyafondan yükselen sesi çok neşeliydi. Kapı otomatığı vızıldadı, Tobias apartmanın granit ve camla kaplı şık sahanlığına adım attı. Her yeri camla çevrili asansörle birkaç saniye içinde yukarı çıkmıştı. Suyun üzerinden, Frankfurt’un son yıllarda hızla değişmiş olan silüetine bakmak baş döndürücüydü. Belli ki kente yeni gökdelenler kurulmuştu.

“Sonunda geldin!” dedi Nadja, yedinci katta asansörden inen Tobias’ı karşılarken. Tobias, gelirken benzinciden aldığı, jelatine sarılı çiçekleri beceriksizce Nadja’ya uzattı.

“Bunlara ne gerek vardı.” Nadja çiçekleri aldı, Tobias’ı elinden tutarak dairesine soktu. Evin içini görünce genç adamın nutku

4 Frankfurt’un batısında yer alan Sulzbach kasabasının en büyük alışveriş merkezi. (ç. n.)

tutuldu. Daire kocamandı. Pırıl pırıl parlayan parkelere kadar inen geniş pencereler her yöne müthiş bir manzara sunuyordu. Şömine-
nin alevi çıtırdıyor, Leonard Cohen'in sıcacık sesi nerede oldukları
görünmeyen hoparlörlerden eve yayılıyordu. Hünerli ellerden çıkma
bir aydınlatma sistemi ve yanan mumlar, zaten geniş olan eve daha
da derinlik katmıştı. Tobias'ın içinden bir an, hemen arkasını dönüp
buradan kaçmak geldi. Kıskanç biri değildi aslında ancak bu rüya
gibi evi görünce kendini, daha önce hiç olmadığı kadar başarısız
hissetmiş, boğazına bir yumru oturmuştu. Nadja'yla onun arasında
dünyalar vardı. Bu kadın ne istiyordu ki ondan? Ünlüydü, varlıklıydı,
çok güzeldi; istese akşamlarını, onun gibi yaşama küsmüş eski bir
mahkûm yerine zengin, eğlenceli ve esprili insanlarla geçirebilirdi.

"Ceketini alayım," dedi Nadja. Tobias üstünü çıkarırken sırtın-
daki ucuz ve dökük ceketten utandı. Nadja onu, orta tezgâhlı geniş
mutfağına gururla soktu. Mutfakta ağırlıklı olarak granit ve çelik
kullanılmıştı, elektrikli aletler Gaggenau markaydı. İçerisi mis gibi
kızarmış et kokuyordu, Tobias midesinin kasıldığını duyumsadı.
Gün boyu avluda çalışmış, çöpleri boşaltmıştı, neredeyse hiçbir
şey yememişti. Nadja, krom kaplamaları ıslıl ıslıl yanan Amerikan
malı buzdolabından bir şişe Moët&Chandon çıkarırken, bu evi
aslında Frankfurt'ta film çektiği dönemlerde yatacak bir yeri olsun
diye açtığını anlatıyordu, çünkü otel hayatını sevmiyordu. Ancak
daire zamanla evi olmuştu. İki kristal kadehe şampanya doldurdu,
birini Tobias'a uzattı.

"Gelmene sevindim," dedi Nadja gülümseyerek.

"Ben de davet için teşekkür ederim," dedi Tobias. İlk şoku
atlatmış, genç kadının gülümsemesine karşılık verecek kadar ken-
dini toplamıştı.

"Sana içelim," dedi Nadja, kadehini Tobias'a uzatarak.

“Hayır, sana,” dedi Tobias, ciddi bir ifadeyle. “Her şey için teşekkürler.”

Nadja ne kadar da güzelleşmişti! Çok düzgün olmasına karşın eskiden onu sertleştiren çilli, erkeksi yüzündeki ifade, yumuşamıştı. Renkli gözleri ıslık ıslık, topladığı bal rengi saçlarından kurtulan birkaç tutam, hafif güneş yanığı zarif ensesine dökülmüştü. Nadja ince ancak sıksa değildi. Dolgun dudakları arasında parıldayan dişleri bembeyaz ve düzgündü; buluş çağında nefret ederek taktığı diş teli, olumlu sonuç vermişti. Birbirlerine karşılıklı gülümseyerek içkilerinden birer yudum aldıkları sırada Nadja’nın yüzünün yerini ansızın bir başka kadının ki aldı. Tobias tıp eğitimini tamamlayıp iyi kazanan bir doktor olduktan sonra Stefanie’yle tam da böyle yaşamayı düşlemişti. Stefanie’nin hayatının aşkı olduğundan emindi, yaşamını onunla birleştirmek istemiş, ondan çocukları olmasını arzulamıştı.

“Neyin var?” diye sordu Nadja.

Tobias, genç kadının onu dikkatle süzdüğünü fark etti.

“Bir şey yok. Neden?”

“Ansızın korkmuş gibi baktın da.”

“Kaç zamandır şampanya içmediğimi biliyor musun?” Tobias, gülümsemeye çalışsa da Stefanie’yi anımsamak yüreğini dağlamıştı. Aradan geçen onca yıla karşın onu düşünmeden edemiyordu. Mutluluk düşleri yalnızca dört hafta sürmüş, sonra felaketle sonuçlanmıştı. Rahatsızlık veren bu anıları kafasından atmaya çalışarak, Nadja’nın özenle süslediği mutfak masasına oturdu. Menüde, peynir ve ıspanakla doldurulmuş tortellini, şarap soslu dana fileto, rende parmesanlı roka salatası, yanında da on beş yıllık pomerol şarabı vardı. Tobias, gelirken çektiği korkuların aksine Nadja’yla sohbet etmenin hiç de güç olmadığını anladı. Nadja işini, başına gelen komik ve ilginç olayları anlatıyordu, bunu, başardıklarıyla

övünmeden, eğlenceli bir tarzda yapıyordu. Tobias, üçüncü kadehten sonra, içtiği kırmızı şarabın etkisini duyumsamaya başladı. Bu arada mutfaktan çıkmış, salondaki deri kanepeye geçmişlerdi. Eski ve iyi dostlar gibiydiler. Tobias kanepenin bir ucunda, Nadja diğer ucunda oturuyordu. Şöminenin üstünde Nadja'nın ilk sinema filminin afişi asılıydı. Bu, onun oyuncu olarak kazandığı büyük başarının tek işaretiydi.

“İnanılmayacak bir noktaya gelmişsin,” dedi Tobias dalgın dalgın. “Seninle müthiş gurur duyuyorum.”

“Teşekkür ederim.” Nadja gülümseyerek bir bacağına altına aldı. “Öyle ya, çirkin Nathalie'nin ünlü bir film yıldızı olacağına eskiden kim inanırdı?”

“Sen hiçbir zaman çirkin değildin,” diye karşı çıktı Tobias. Nadja'nın kendini çirkin olarak görmesine çok şaşırmıştı.

“Ama benimle hiç ilgilenmezdin.”

O akşam sohbet ilk kez, o ana kadar ikisinin de kaçındığı nazik konuya gelmişti.

“Sen her zaman benim en yakın dostum oldun,” dedi Tobias. “Seninle çok zaman geçirdiğim için bütün kızlar seni kıskanırdı.”

“Ama beni hiç öpmedin...”

Nadja bunu cilveli bir tarzda söylemişti. Tobias bunu duyunca, Nadja'yı o yıllarda kırmış olabileceğini anladı. Bir kızı en yakın dostu olarak görmek, Tobias'ın gözünde bir rütbe sayılsa da hiçbir kız yakışıklı bir erkeğin en yakın dostu olmak istemezdi. Tobias, neden Nadja'ya hiç âşık olmadığını anımsamaya çalıştı. Onu kız kardeşi gibi gördüğü için mi? Gerçekten de aynı kum havuzunda oynamışlar, anaokuluna ve ilkokula birlikte gitmişlerdi. Nadja'nın yaşamında olması onun için vazgeçilmezdi. Ancak şimdi bir şeyler değişmişti. Nadja değişmişti. Tobias'ın yanında şimdi anaokulu günlerinin o güvenilir, dürüst yoldaşı Nathalie oturmuyordu. Yanında

oturan, son derece çekici, çok güzel bir kadındı. Tobias şimdi bu kadının ona açıkça sinyaller gönderdiğini kavramaya başlıyordu. Nadja ondan gerçekten dostluktan başka bir şey istiyor olabilir miydi?

“Neden hiç evlenmedin?” diye sordu Tobias ansızın. Sesi boğuk çıkıyordu.

“Doğru adama rastlamadım da ondan.” Nadja omuzlarını silkti, sonra öne doğru eğilerek boşalan kadehleri doldurdu. “Benim mesleğimde ilişkiler yürümüyor. Ayrıca erkekler başarılı bir kadına dayanamıyorlar. Kibirli, kendine âşık bir meslektaşımı da ben istemiyorum. Ben halimden memnunum.”

“Kariyerini adım adım izledim. İnsanın içerideyken okumaya ve televizyon izlemeye bolca vakti oluyor.”

“En çok hangi filmimi beğendin?”

“Bilmiyorum.” Tobias gülümsedi. “Hepsi güzel.”

“Beni pohpohluyorsun.” Nadja başını yana yatırmıştı. Bir saç tutamı alnına düştü. “Aslında sen hiç değişmemişsin.”

Nadja bir sigara yaktı, bir nefes çektikten sonra sigarayı eskiden yaptığı gibi Tobias’ın dudaklarının arasına soktu. Yüzleri şimdi çok yakınlaşmıştı. Tobias elini kaldırarak, Nadja’nın yanağını okşadı. Kadının soluğunu yüzünde, sonra da dudaklarını dudaklarında hissetti. İkisi de bir an duraksadılar.

“Eski bir mahkûmla arkadaşlık ettiğin duyulursa, arkandan iyi şeyler söylemezler,” diye fısıldadı Tobias.

“Biliyor musun, arkamdan ne söyledikleri hiç umurumda olmadı,” dedi Nadja boğuk bir sesle. Tobias’ın elindeki sigarayı alarak arkasında duran küllüğe rastgele bir biçimde attı. Tobias, Nadja’nın onu arzulamasını kendi ihtirasının yansıması olarak algıladı ve genç kadını kendine doğru çekti. Elleri, genç kadının bacaklarından kalçalarına doğru kayd. Nadja dilini Tobias’ın ağzına sokunca, genç adamın kalp atışları hızlandı. En son ne zaman bir kadınla birlikte olmuştu? Anımsayamadı. *Stefanie... Kırmızı kanepeler... Öpüş-*

meleri şiddetlendi. Dudaklarını birbirinden ayırmadan giysilerini üzerlerinden sıyırdılar, konuşmadan ve soluk soluğa, birbirlerini okşamadan seviştiler. Duygusallığa nasılsa daha sonra yeterince zamanları olacaktı.

10 Kasım 2008, Pazartesi

Claudius Terlinden kahvesini ayakta içerken, mutfak penceresinden aşağıdaki komşu eve bakıyordu. Elini çabuk tutarsa kızı yine otobüs durağına kadar bırakabilirdi. Ticari mümessili Arne Fröhlich, ilk evliliğinden olma yetişkin sayılabilecek kızını ona birkaç ay önce tanıştıtırırken, Claudius Terlinden'in gözünden kaçırmıştı. Kızın piercingleri, çılgın saç modeli, tuhaf siyah giysileri, huysuz yüz ifadesi ve soğuk tavrı onu yanıltmıştı. Ancak dün akşam Schwarzen Ross'da kız ona gülümseyince, beyninde bir şimşek çakmıştı. Kız, tuhaf bir şekilde Stefanie Schneeberger'e benziyordu. İnce ve solgun yüzü, dolgun dudakları, zekâ fışkıran siyah gözleri – evet, inanılacak gibi değildi!

“Pamuk Prenses,” diye mırıldandı Claudius Terlinden. Düşünde onu görmüştü. Şimdiki zaman ile geçmişin birbirine karıştığı huzursuz edici, uğursuz bir rüyaydı bu. Gecenin ortasında kan ter içinde uyanmış, gördüklerinin yalnızca düş olduğunu kavrayabilmesi biraz zamanını almıştı. Arkasında adım sesleri duyunca döndü. Karısı mutfaktan içeri girmişti, sabahın erken saati olmasına karşın saçları yine mükemmel taranmıştı.

“Erkencisin.” Claudius Terlinden eviyeye doğru gidip fincanını sıcak suyun altına tuttu. “İşin mi var?”

“Saat onda Verena'yla şehirde buluşacağım.”

“İyi.” Karısının günlerini nerede geçirdiği umurunda bile değildi.

“Yine başa döndük,” dedi karısı. “Her şeyin üzerine sünger çekilmişken.”

“Ne konuda?” Terlinden karısına şaşkınlıkla baktı.

“Sartoriusların buradan taşınıp gitmeleri sanırım en doğrusu olurdu.”

“Nereye gidecekler ki? Böyle bir hikâye insanı her yerde bulur.”

“Olsun. Bir sürü sorun çıkacak. Kasabadakiler bilenmiş durumda.”

“Ben de bundan korkuyordum.” Claudius Terlinden fincanını bulaşık makinesine yerleştirdi. “Bu arada, Rita cuma akşamı başına gelen bir olayda ağır yaralanmış. Söylenene göre, biri onu bir köprüden hareket halindeki bir otomobilin üstüne atmış.”

“Nee?” Christine Terlinden gözlerini hayretle iri iri açtı. “Nereden duydu?”

“Dün akşam ayaküstü Tobias’la görüşmüştüm.”

“Ne yaptın, ne yaptın? Bana bundan neden söz etmedin?” Kadın, kocasına inanmayan gözlerle bakıyordu. Christine Terlinden, elli bir yaşında olmasına karşın olağanüstü güzel bir kadındı. Boyasız sarı saçları kısa ve kâküllüydü. Ufak tefek bir kadındı, sabahlık içinde bile şık görünmeyi başarabiliyordu.

“Çünkü seni akşam göremedim.”

“Çocukla konuşuyorsun, onu hapiste ziyaret ediyorsun, ailesine destek oluyorsun. Seni o olaylar sırasında işin içine çektiğini nasıl unutursun?”

“Unuttuğumu kim söylüyor?” dedi Claudius Terlinden. Gözü, duvardaki saate kaydı. Yediyi çeyrek geçiyordu. Amelie on dakika sonra evden çıkacaktı. “Tobias o zaman polise yalnızca duyduklarını söyledi. Aslında böylesi daha iyiydi, yoksa...” Ansızın sustu. “Her şeyin böyle geliştiğine memnun olmalısın. Yoksa Lars bugün bulunduğu yerde olamazdı.”

Terlinden, karısının uzattığı yanağına âdet yerini bulsun diye bir öpücük kondurdu.

“Hemen çıkmalıyım. Bu akşam geç kalabilirim.”

Christine Terlinden, evin kapısının kapanma sesini bekledi, sonra dolaptan bir fincan alıp kahve makinesine yerleştirdi, double espresso düğmesine bastı. Elinde fincanıyla pencerenin önüne gitti, kocasının siyah Mercedes’inin avlu kapısından çıkarak, aşağıya doğru inişini izledi. Araç az sonra Fröhlich’lerin evinin önünde durdu, fren lambaları sabahın yarı karanlığında ışıldamaktaydı. Kocasını beklediği her halinden belli olan komşu kızı, otomobile bindi. Christine Terlinden derin bir soluk aldı, parmakları fincanı sertçe kavradı. Amelie Fröhlich’i ilk kez gördüğünde neler olacağını sezmişti. Kızın uğursuz benzerliği hemen dikkatini çekmişti. Ayrıca Thies’le arkadaşlık yapması hiç hoşuna gitmiyordu. Engelli oğlunu bütün bu olayların dışında tutmak hiç kolay olmamıştı. Yoksa her şey yeniden mi yaşanacaktı? Yıllarca unutmaya çalıştığı çaresizlik duygusu ansızın içini sardı.

“Hayır, Tanrım, olamaz,” diye mırıldandı. “Yalvarırım, yalvarırım tekrarlanmasın.”

*

Ostermann’ın perondaki güvenlik kamerası kayıtlarından kestiği fotoğraf, gerçi siyah beyaz ve düşük çözünürlükteydi ancak kasketli adam yine de açıkça seçilebiliyordu. Ne yazık ki kameranın açısı, köprüde olup bitenleri almaya yetmemişti, gelgelelim on dört yaşındaki Niklas Bender’in tanıklığı ve ikna edici ifadesi, bulunması halinde adamı tutuklamaya yetiyordu. Bodenstein ve Pia, ellerindeki fotoğrafı Hartmut Sartorius ve oğluna göstermek üzere Altenhain’a gittiler. Ancak zile defalarca basmalarına karşın kapıyı açan olmadı.

“Gel şu karşıdaki dükkâna gidip fotoğrafı oradakilere göstereyim,” dedi Pia. “Ben bu saldırının Tobias’la ilgili olduğu duygusunu içimden atamıyorum.”

Bodenstein başını evet anlamında salladı. Pia’nın, tıpkı ablası Theresa gibi güçlü önsezileri vardı ve varsayımlarında çoğunlukla haklı çıkardı. Bodenstein, gece boyunca Theresa’nın sözlerini düşünmüş ve Cosima’nın demirhanede kiminle konuştuğunu anlatmasını beklemişti. Bu telefon konuşmasının önemsiz olduğuna, Cosima’nın bu nedenle ona bu görüşmeden söz etmeyi unuttuğuna kendini inandırmaya çalışmıştı. Cosima telefonla çok konuşurdu, çalışanları onu pazar günleri bile ararlardı. Bodenstein o sabah kahvaltıda, bu olaya fazlaca anlam yüklememeye karar vermişti, hem Cosima ona karşı son derece normal davranıyordu. Karısının keyfi yerindeydi ve o günkü planlarını neşeyle anlatmıştı: Filmin montajını yapacaktı, metni seslendirecek olan kişiyle buluşacaktı, ekiple Mainz’da öğle yemeği yiyeceklerdi. Yani her şey çok normal gözüküyordu. Evden çıkarken, yirmi beş yıldır neredeyse her sabah yaptığı gibi, karısı onu öpmüştü. Yok, gerçekten boşuna kuruntu yapıyordu.

Pia ile Bodenstein bakkala adımlarını atar atmaz kapı zili çalmaya başladı. O sırada kasabanın en son dedikodularını birbirleriyle paylaşmakta olan birkaç kadın, ellerinde alışveriş sepetleriyle rafların arasından başlarını uzattılar.

“İş sende, amirim,” diye fısıldadı Pia, Bodenstein’a. Çünkü amiri, müthiş yakışıklılığı ve Cary Grant karizmasıyla bütün kadınları kolayca avucunun içine almakta ustaydı. Ne var ki Bodenstein o gün formunda değil gibiydi.

“Bence sen yap,” dedi Bodenstein. Aralık duran kapıdan arka bahçe görülüyordu. Saçları kırışmış iri yarı bir adam, bir kamyonetten sebze ve meyve sandıkları indiriyordu. Pia omuzlarını silkti ve kadınlara doğru ilerledi.

“Günaydın,” dedikten sonra kimliğini gösterdi. “Hofheim cinayet masasından geliyorum.”

Kuşkulu ve meraklı bakışlar hemen üzerine doğruldu.

“Hartmut Sartorius’un eski karısı, cuma akşamı kallesçe bir saldırıya uğradı.” Rita olayını dramatize etmeden aktarmaya çalışıyordu. “Rita Cramer’i tanıdığınızı düşünüyorum, doğru mudur?”

Kadınlar başlarını salladılar.

“Rita Cramer’i, köprünün üstünden hareket halindeki bir otomobilin önüne atan adamın elimizde fotoğrafı var.”

Kimsenin şaşkınlık göstermemesine bakılırsa, kaza haberi kasabaya çoktan yayılmıştı. Pia, fotoğrafı çıkarıp beyaz önlüğüne bakarak dükkânın sahibi olduğunu düşündüğü kadına doğru uzattı.

“Bu adamı tanıyor musunuz?”

Kadın, fotoğrafa gözlerini kısarak bir an baktı, sonra başını kaldırıp iki yana salladı.

“Hayır,” dedi kadın, üzülmüş gibi yaparak. “Maalesef. Böyle birini daha önce hiç görmedim.”

Diğer üç kadın da başlarını çaresizce iki yana salladılar. Ancak içlerinden birinin dükkân sahibi kadınla bir an bakışması, Pia’nın gözünden kaçmamıştı.

“Gerçekten emin misiniz? Bence bir kez daha bakın. Fotoğrafın kalitesi pek iyi değil çünkü.”

“Bu adamı tanımıyoruz.” Dükkân sahibi kadın fotoğrafı Pia’ya uzatırken aynen onun kendisine baktığı gibi bakıyor, kılı bile kıpırdamıyordu. Yalan söylüyordu. Açıkça belliydi.

“Üzüldüm.” Pia gülümsüyordu. “Adınızı öğrenebilir miyim?”

“Richter. Margot Richter.”

O sırada bahçedeki adam paldır küldür dükkâna girdi, elindeki üç meyve sandığını patırtıyla yere indirdi.

“Lutz, kriminal polisten gelmişler,” dedi Margot Richter, Pia ve Bodenstein’in ağızlarını bile açmalarına fırsat vermeden. Kadının kocası yaklaştı. Uzun boylu ve yapılıydı. Koca burunlu, sevimli yüzü soğuktan ve uğraşmaktan kızarmıştı. Karısına bakışından, onun sözünden çıkmadığı anlaşılıyordu. Fotoğrafı pençe gibi elleriyle kavradı ancak henüz bakamadan Margot Richter elinden çekip aldı.

“Bu herifi kocam da tanımaz.”

Pia, bu adama içinden acıdı. Belli ki mutsuz biriydi.

“İzninizle.” Pia, fotoğrafı kadının elinden alıp kadının karşı koymasına bile zaman tanımadan yeniden adamın burnunun dibine tuttu. “Bu adamı daha önce hiç gördünüz mü? Eski bir komşunuzu cuma günü hareket halindeki bir otomobilin önüne itmiş. Rita Cramer o günden beri yoğun bakımda uyutuluyor, yaşayıp yaşamayacağı henüz belli değil.”

Richter duraksadı, vereceği yanıtı tartar gibiydi. İyi bir yalancı değildi ancak söz dinleyen bir kocaydı. Karısına bir an için tedirgin bir ifadeyle baktı.

“Hayır,” dedi sonunda. “Tanımıyorum.”

“İyi. Teşekkür ederim.” Pia, gülümsemeye çalıştı. “İyi günler.”

Dükkândan Bodenstein’la birlikte çıktılar.

“Adamı hepsi tanıyor,” dedi Pia.

“Evet, kesinlikle.” Bodenstein aşağıdaki anayola baktı. “Şurada bir kuaför var. Gel bir de oraya uğrayalım.”

Dar kaldırımda birkaç metre ilerledikten sonra, küçük ve külüstür salona girdiler. Kuaför kadın o sırada suçunun bilincindeymiş gibi bir ifadeyle telefonu kapatıyordu.

“Günaydın,” dedi Pia, telefonun bulunduğu yere doğru başını sallayarak. “Eminim Bayan Richter neden burada olduğumuzu size anlatmıştır. Bu durumda sorumu size de yöneltmeme gerek kalmıyor.”

Kadın, Pia'ya sersemlemiş gibi baktıktan sonra gözü Bodenstein'a takıldı. Pia, amiri bugün formunda olsaydı, bu kuaför kadının ona direnemeyeceğini düşündü.

Bir dakika sonra sokaktaydılar yine. "Neyin var senin?" dedi Pia, kızar gibi. "Şu kuaför teyzeye bir kez gülümsemen yeterdi aslında. Hemen yelkenleri suya indirir, sana bizim zanlının adını, adresini, telefonunu bile verirdi."

"Kusura bakma," dedi Bodenstein, uyuşuk bir sesle. "Bugün nedense kendimi işe veremiyorum."

Daracık yoldan bir otomobil geçti, onu ikincisi, sonra da bir kamyon izledi. Pia ve Bodenstein, bir duvara sıkıca yaslanmamış olsalar, araçlar yan aynalarıyla onlara çarpacaktı.

"Bugün hemen Sartorius vakasının eski dosyalarını isteteceğim," dedi Pia. Sana yemin ederim, her şey bununla bağlantılı."

Soruşturmayı, çiçekçi, çocuk yuvası ve ilkokul idari biriminde sürdürmüşler ancak hiçbir sonuç alamamışlardı. Margot Richter talimatlarını bütün kasabaya yaymıştı. Kasaba halkı kenetlenmiş, kendilerinden olan kişiyi korumak için derin bir sessizliğe bürünmüştü.

*

Amelie, Thies'in iki saksı palmyesi arasına onun için özel olarak gerdiği hamağa uzanmış, hafifçe sallanmanın tadını çıkarıyordu. Bölümlü pencerenin arkasında şakır şakır yağan yağmur, Terlin-denlerin villasının geniş bahçesindeki kocaman salkımsöğüdün arkasında bulunan seranın çatısına gürültüyle iniyordu. Seranın içi sıcacık ve aydınlıktı, parkın narin Akdeniz bitkilerinin kışı geçirdikleri bu yatay yapıyı Thies atölye olarak kullandığı için, her yer boya ve tiner kokuyordu. Üzerlerine resim yapılmış yüzlerce tuval,

boyutlarına göre titizlikle sıralanmış olarak duvarlarda asılıydı. Boş kavanozlara onlarca fırça konmuştu. Thies, yaptığı her şeyde olağanüstü düzenliydi. Bütün saksı bitkileri –zakkumlar, palmiyeler, ağaçmineleri, limon ve portakal ağaçları– kurşun askerler gibi boyutlarına göre yan yana dizilmişti. Hiçbir şey bulunduğu yere rastgele bırakılmamıştı. Thies'in geniş bir araziye yayılmış olan parkın yaz aylarında bakımını yaparken kullandığı bütün aletler ve cihazlar ya duvarlarda asılıydı ya da yere özenli dizilmişti. Amelie bazen Thies'i kızdırmak için bunlardan birinin yerini değiştirir ya da bir sigara izmaritini bilerek yere atardı. Thies, onun için dayanılmaz olan bu durumu her defasında hemen düzeltirdi. Amelie saksıların yerini değiştirmişse, Thies bunu da hemen fark ederdi.

“Ay, çok heyecanlı,” dedi Amelie. “Aslında daha çok şey öğrenmek istiyorum ama nasıl yapacağım, bilemiyorum.”

Yanıt almayı bekleme de Thies'e şöyle bir baktı. Arkadaşı, resim sehпасının önüne geçmiş, bütün dikkatini vererek resim yapıyordu. Thies'in çizdiklerinin hepsi kasvetli tonlarda soyut resimlerdi; Amelie bunların depresif insanların evlerine uygun tablolar olmadığını düşünüyordu. Thies ilk bakışta oldukça normal görünüyordu. Donuk bir ifadesi olmasa, oval yüzü, ince düzgün burnu, dolgun dudaklarıyla oldukça yakışıklı bir adamdı. Güzel annesine benzerliği açıkça ortadaydı. Annesinin sarı saçlarını, gür ve siyah kirpiklerle çevrili masmavi gözlerini almıştı. Amelie onun en çok ellerini severdi. Thies, ince uzun parmaklarıyla piyanist ellerine sahipti, bu elleri bahçe işleri bile bozamamıştı. Thies sinirlendiği zaman bu eller kontrolden çıkar, kafesinde ürkmüş kuşlar gibi çırpınırcasına sağa sola saldırırlardı. Thies şimdi sakindi, resim yaparken genellikle böyle olurdu.

“Çok merak ediyorum,” dedi Amelie, düşünceli düşünceli, “Tobias şu iki kıza ne yapmış olabilir? Bunu neden hiç açıklamadı? Anlatsa bu kadar uzun zaman hapiste yatmazdı belki. Bence tu-

haf. Ama çocuk bir şekilde hoşuma gidiyor. Bu kasabadaki diğer erkeklerden farklı.”

Amelie, kollarını ensesinde kavuşturdu, gözlerini kapadı ve huzurlu bir ifadeyle düşüncelere daldı. “Onları parçalamış mıdır acaba? Belki de evinin bahçesinde bir yere gömmüş, üzerlerine beton dökmüştür.”

Thies, hiç aldırmadan işini sürdürdü, paletin üstünde koyu yeşil ve bordo renkli boya karıştırdı, biraz düşündükten sonra sonuçtan memnun olmadı ve karışıma beyaz boya ekledi. Amelie hamağı durdurdu.

“Piercinglerimi çıkarınca beni daha güzel buluyor musun?”

Thies susuyordu. Amelie sarsılan hamakta usulca doğrulup yere indi ve Thies’in yanına gitti. Arkadaşının omzu üzerinden tuvale baktı. Thies’in iki saat içinde neler yaptığını görünce ağzı açık kaldı.

“Vayyy,” dedi Amelie. Hem şaşırmış hem de çok etkilenmişti. “Süper olmuş!”

*

Frankfurt cinayet masası arşivinden gelen yıpranmış on dört dosya, Pia’nın çalışma masasının yanında, bir kolinin içinde durmaktaydı. Main-Taunus havzasında 1997 yılında Şiddet Suçları Dairesi henüz yoktu. Hessen eyaleti emniyetinin yeniden yapılandığı birkaç yıl öncesine kadar cinayet, tecavüz ve kasıtsız adam öldürme vakalarına Frankfurt K11 departmanı bakıyordu. Pia dosyaları hemen inceleyemeyecekti, çünkü Doktor Nicola Engel saat dörtte, o çok meraklısı olduğu ekip toplantılarından birini yapacağını duyurmuştu.

Toplantı odasının havası sıcak ve boğucuydu. Gündemde önemli bir konu bulunmadığı için, toplantı durgun ve can sıkıcı

geçiyordu. Yağmur pencerelere çarparak inerken gökyüzünü kara bulutlar kaplamış, hava da kararmıştı.

“Kimliğini belirleyemediğimiz zanlının fotoğrafı bugün basına dağıtılsın,” diye emir verdi Kriminal Şube Başkanı. “Adamı tanıyan biri çıkıp bize başvuracaktır.”

O sabah solgun bir yüzle işe gelmiş olan ve hiç konuşmayan Andreas Hasse hapşırıldı.

“Keşke evinden çıkmasaydın, hepimizi hasta edeceksin,” diye Hasse’nın çıkıştı yanında oturan Kai Ostermann. Ancak Hasse yine ağzını açmadı.

“Başka bir konu var mı?” Doktor Nicola Engel, keskin bakışlarını sırayla herkesin üzerinde gezdirdi. Ekibi onunla göz göze gelmekten kaçınırdı, çünkü kadının âdeta insanların beynini okuyabilmek gibi bir özelliği vardı. Sismografik algısıyla salondaki gerginliği sezmişti, şimdi bunun nedenini bulmaya çalışıyordu.

“Sartorius vakasının dosyalarını getirttim,” diye Pia söz alarak konuştu. “Bayan Cramer’e düzenlenen saldırının, Tobias Sartorius’un tahliyesiyle doğrudan bağlantılı olduğunu hissediyorum. Altenhainliler bugün fotoğraftaki adamı tanıdılar ancak bunu inkâr ettiler. Adamı korumak istiyorlar.”

“Siz de mi böyle düşünüyorsunuz?” dedi Nicola Engel, dalgın dalgın oturmuş, önüne bakan Bodenstein’a dönerek.

“Kesinlikle böyle olabilir.” Bodenstein başını salladı. “İnsanların tepkisi çok tuhaftı.”

“Peki.” Nicola Engel, Pia’ya baktı. “Dosyaları inceleyin. Ancak eski dosyalarla fazla zaman harcamayın. Biliyorsunuz, adli tıptan iskelet sonuçlarını bekliyoruz ve bu işin önceliği var.”

“Tobias Sartorius’dan bütün Altenhain nefret ediyor,” dedi Pia. “Babasının evinin dış cephesine yazılar yazmışlar. Cumartesi günü kaza haberini vermek üzere oraya gittiğimizde yolun karşı tarafında üç kadın durmuş, Tobias Sartorius’a hakaretler yağıdırıyorlardı.”

“Ben o herifi o yıllardan bilirim.” Hasse birkaç kez hafifçe öksürdü. “Bu Sartorius acımasız bir katildir. Bilinç kaybına uğradığına ve hiçbir şeyi anımsamadığına herkesi inandırmaya çalışan küstah ve kendini beğenmiş bir erkek güzelidir o. Oysa bulgular ortadaydı. Herif içeri atılıncaya kadar yalan söyledi.”

“Ancak şimdi cezasını çekti ve sosyal yaşama yeniden katılmaya hakkı var,” dedi Pia. “Kasaba halkının tutumuna bir anlam veremiyorum. Neden yalan söylüyorlar? Kimi korumaya çalışıyorlar?”

“Eski dosyalarda bu sorularının yanıtını bulacağını mı umuyorsun?” Hasse başını iki yana salladı. “Herif ondan ayrılan kız arkadaşını vurmuş, eski kız arkadaşı onları gözetleyip bu olaya tanık olduğu için o da ölmek zorunda kalmış.”

Pia, normal koşullarda umursamaz biri olan meslektaşının bu alışılmamış çabası karşısında çok şaşırmıştı.

“Böyle olmuş olabilir,” dedi Pia. “Ancak adam on yıl hapis yatarak bunun bedelini ödemiş. Eski sorgu kayıtlarında Rita Cramer’i köprüden iten kişiye rastlayabilirim belki.”

“Ne istiyorsun ki o...” diye Hasse yeniden söze girdi ancak Nicola Engel bu tartışmayı yarıda kesti.

“İskeletle ilgili veriler bize ulaşıncaya kadar Bayan Kirchhoff dosyaları inceleyecek.”

Konuşulacak konular tamamlanmıştı, toplantı sonlandırıldı. Nicola Engel doğrudan odasına geçti, K11 ekibi dağıldı.

“Eve gitmeliyim,” dedi Bodenstein saatine göz attıktan sonra. Pia’nın niyeti de hemen daireden çıkıp dosyaların bir kısmını eve götürmektir. Belli ki burada önemli bir olay olmayacaktı.

*

“Valizinizi evinize taşıyayım mı, Müdürüm?” diye sordu şoför. Ancak Gregor Lauterbach başını hayır anlamında iki yana salladı.

“Ben hallederim.” Gülümsüyordu. “Siz bir an önce evinize gidin, Forthuber. Yarın sabah sekizde gelseniz yeter.”

“Peki. Size iyi akşamlar dilerim, Müdürüm.”

Lauterbach başıyla selam verip küçük valizini aldı. Üç gündür evden uzaktı. Önce Berlin’de çeşitli görüşmeleri olmuş, sonra Stralsund’da eğitim müdürlükleri toplantısına katılmıştı. Baden-Württemberg ve Nordrhein-Vestfalya eyaletinden gelen meslektaşları, öğretmen açığının kapatılmasına dair yönetmelikle ilgili olarak birbirlerine girmişlerdi. Lauterbach, kapıyı açıp alarm sistemini tek tuşla kapatırken telefonun çaldığını duydu. Derken telesekreter devreye girdi, gelgelelim arayan kişi not bırakma zahmetinde bulunmadı. Gregor Lauterbach, elindeki bavulu merdivenin önüne bıraktı, ışığı yaktı ve mutfığa girdi. Postadan gelen, temizlikçi kadının iki deste halinde mutfak masasına bıraktığı zarflara yan gözle baktı. Daniela henüz eve dönmemişti. Lauterbach doğru hatırlıyorsa, karısının o akşam Marburg’daki bir tıp kongresinde sunumu vardı. Lauterbach salona geçti, konsolun üstündeki şişeleri bir süre inceledikten sonra, seçimini kırk iki yıllık Black Bowmore Scotch viskiden yana yaptı. İçki, ona yanaşmaya çalışan adını anımsamadığı birinin armağanıydı. Şişeyi açtı, bir kadehe iki parmak kalınlığında viski doldurdu. Wiesbaden’de Eğitim Müdürü olarak göreve başladığından bu yana Daniela’yla ya rastlantısal olarak ya da randevu defterlerini karşılıklı kontrol etmek için görüşüyorlardı. On yıldır aynı yatağı paylaşmıyorlardı. Lauterbach’ın Idstein’da kimsenin bilmediği bir dairesi vardı, orada haftada bir kez gizli sevgilisiyle buluşurdu. Kadına henüz ilişkilerinin başında Daniela’dan boşanmayı düşünmediğini açıkça söylediği için, bu konu aralarında bir sorun yaratmıyordu. Daniela’nın da bir ilişkisi olup olmadığını bilmiyordu, zaten karısına bunu sormazdı da. Kravatını gevşetti, takım elbisesinin ceketini çıkartıp koltuklardan birine attı ve vis-

kisinden bir yudum aldı. Ev telefonu yeniden çalmaya başladı. Üç zilden sonra telesekreter yeniden devreye girdi.

“Gregor.” Arayan bir erkekti, sesinden acelesi olduğu belliydi. “Oradaysan lütfen aç. Çok önemli!”

Lauterbach bir an duraksadı. Sesi tanıdı. Her zaman, her şey çok önemliydi. Ancak iç geçirdikten sonra telefonu yine de açtı. Arayan kişi sözü uzatmadan doğrudan konuya girdi. Lauterbach onu dinlerken ensesindeki saçların diken diken olduğunu hissetti. Ayağa kalktı. Tehlike, yırtıcı bir hayvan gibi üstüne atlamıştı âdeta.

“Aradığın için teşekkür ederim,” dedi Lauterbach boğuk bir sesle, sonra telefonu kapattı. Odanın yarı karanlığında öylece dondu kaldı. Eschborn’da iskelet bulunmuştu. Tobias Sartorius, Altenhain’a dönmüştü. Kim olduğu bilinmeyen biri onun annesini köprüden itmişti. K11’den hırslı bir kadın memur eski defterleri karıştırıyordu. Lanet olsun. Pahalı viskinin tadı tuzu kalmamıştı. Lauterbach, kadehini atarcasına bir yere bıraktı ve hızla merdivenleri çıkıp yatak odasına girdi. Bütün bunların hiçbir anlamı olmayabilirdi. Hepsi rastlantıdır, diye kendini yatıştırmaya çalıştı. Ancak başaramadı. Yatağının kenarına oturdu, ayakkabılarını çıkardı ve kendini geriye doğru bıraktı. Tatsız ve kopuk kopuk resimler beyninin içinde dönmeye başladı. Aslında anlamsız bulduğu tek bir hatalı karar, nasıl olur da böylesine bir felaket zincirine yol açabilirdi? Lauterbach gözlerini kapadı. Yorgunluk bütün bedenini esir almıştı. Düşünceleri, o an, düşler dünyasının karmaşık yolları ve anılar arasında gidip geldi. *Kar gibi beyaz, kan gibi kırmızı, abanoz gibi kara...*

11 Kasım 2008, Salı

“İskelet, ölüm anında on beş ile on sekiz yaş arasında olan bir kıza ait.” Doktor Henning Kirchhoff’un acelesi vardı. Bilirkişi olarak görevlendirildiği bir vaka için Londra uçağına yetişmesi gerekiyordu. Bodenstein bir sandalyeye oturmuş onu dinlerken, Kirchhoff valizine evraklarını dolduruyor, bir yandan da cesedin yaşına işaret etmede kullanılan dişlerin tamamen, kalça kemiğinin ise yer yer erimiş olduğundan söz ediyordu.

“Ceset ne kadar süredir yakıt tankının içindeymiş?” diye sözünü kesti Bodenstein dayanamayarak.

“On, en çok on beş yıldır.” Adli tıp hekimi, ışıklı panoya geçerek, bir röntgen filmini gösterdi. “Kızın bir dönem üst kolunda bir kırık meydana gelmiş. Burada kırığın kaynadığı yer açıkça görülüyor.”

Bodenstein gözlerini röntgen filmine dikmişti. Kemikler, siyah zemin üstünde ıslıl ıslıl görünmekteydi.

“İlginç olan bir nokta daha var...” Kirchhoff, bildiklerini bir çırpıda ortaya döken insanlardan değildi. Acelesi olduğu zamanlarda bile işine heyecan katmayı severdi. Birkaç röntgen filmini atladı, aralarından seçtiklerini panonun floresan ışığının önüne, kol kemiği filminin yanına taktı. “Sanırım kızın çene yapısı dar olduğu için, üst çenenin sağ ve solundaki iki azı dişi çekilmiş.”

“Bu ne demek?”

“Sizin ekibin yükünü üstünden aldık demek.” Kirchhoff kaşlarını kaldırmış, Bodenstein’a dik dik bakıyordu. “Diş yapısıyla ilgili verileri kayıp datasıyla bilgisayarda karşılaştırırken bir şey yakaladık. Şu kız, 1997’den bu yana kayıp listesinde. Elimizdeki röntgenleri, kayıp kızın röntgenleriyle kıyasladık ve bir de gördük ki,” doktor, ışıklı panoya bir film daha taktı, “şurada kırığın yeniyken görüntüsü var.”

Eschborn’daki işçilerin eski havaalanında rastlantısal olarak kimi bulduklarını Bodenstein artık anlamıştı ancak sabırlı davranmaya çalışıyordu. Ostermann, son on beş yıl içinde kaybolan ve izlerine rastlanamayan bütün kızların ve genç kadınların bir listesini hazırlamıştı. Listenin en üstünde Tobias Sartorius’un öldürdüğü iki kızın isimleri vardı.

“Geriye organik maddeler kalmadığı için,” diye Kirchhoff konuşmayı sürdürdü, “DNA dizilemesi yapılamadı ancak mitokondriyal DNA elde edebildik, derken bir şey daha yakaladık. Yakıt tankındaki kızın adı...”

Kirchhoff sustu, masasının çevrisini dolandı ve kâğıt yığınlarını eşelemeye başladı.

“Laura Wagner ya da Stefanie Schneeberger,” dedi Bodenstein. Kirchhoff başını kaldırdı yüzünü ekşiterek gülümsedi.

“Siz bir oyunbozansınız, Bodenstein,” dedi. “Madem sabırsızlığınızla en can alıcı noktayı berbat ettiniz, aslında Londra’dan dönüşüme kadar sizi çırpındırmam gerekir. Ancak beni bu berbat havada otomobilinizle hızlı tramvaya bırakırsanız, iskeletin iki kızdan hangisine ait olduğunu söylerim.”

*

Pia çalışma masasının başına geçmiş, düşünüyordu. Gece geç saatlere kadar dosyaları incelemiş ve birkaç tutarsızlığa takılmıştı.

Tobias Sartorius vakasının verileri açıldı, aleyhteki kanıtlar da ilk bakışta kesindi. Ancak yalnızca ilk bakışta! Pia sorgu tutanaklarını okurken beyninde sorular belirmişti, dosyaları inceledikçe bunlara yanıt bulamamıştı. Tobias Sartorius, ikisi de on yedi yaşında olan Stefanie Schneeberger ve Laura Wagner'i öldürme suçundan çocuk mahkemesinde en yüksek cezaya çarptırıldığında yirmi yaşındaydı. Bir komşuları, 6 Eylül 1997 akşamı geç saatlerde iki kızın Sartorius'ların evine bir dakika arayla peş peşe girdiklerini gördüğünü söylemişti. Bu tanığa göre, Tobias ile ayrıldığı kız arkadaşı Laura Wagner henüz sokaktayken yüksek sesle tartışmışlardı. Olayın öncesinde üçü de kermese gitmiş ve görgü tanıklarının ifadesine göre çok fazla miktarlarda alkol almışlardı. Mahkeme, Tobias'ın ani heyecana kapılarak kız arkadaşı Stefanie Schneeberger'i başına krikoyla vurarak, ardından da olaya tanık olan eski kız arkadaşı Laura'yı öldürdüğüne kanıtlanmış gözüyle bakmıştı. Laura'nın evin her yerine saçılan, Tobias'ın giysilerinde ve otomobilinin bagajında bulunan kan lekelerinden yola çıkılarak, olayın benzersiz bir canavarlıkla gerçekleşmiş olması gerekiyordu. Cinayet bulguları, vahşeti ve işlenen suçu gözler önüne sermekteydi. Evde yapılan aramada Stefanie'nin sırt çantası Tobias'ın odasında, Laura'nın kolyesi süt sağılan mutfaktaki lavabonun altında ve cinayet silahı olan krikonun ahırının arkasındaki gübrelikte bulunmuştu. Stefanie'nin, kavgadan sonra sırt çantasını arkadaşının odasında unuttuğu yolundaki savunma, dikkate alınmamıştı. Daha sonra başka tanıklar, Tobias'ın saat 23.00 sularında otomobiliyle Altenhain'i terk ederken görmüşlerdi. Ancak arkadaşları Jörg Richter ve Felix Pietsch saat 23.45'te kapı önünde Tobias'la konuşmuşlardı! O sırada üstü başı kan içinde olan Tobias, arkadaşlarının kermes ağacının başında nöbet tutma önerisini geri çevirmişti.

Pia, bu saat bilgilerine takılmıştı. Mahkeme, Tobias'ın iki kızın cesetlerini bagajına koyduğu otomobiliyle kasabadan uzaklaştırdığını varsaymıştı. İyi de kırk beş dakika içinde bu iş nasıl yapılırdı?

Pia kahvesinden bir yudum alıp çenesini eline dayadı. Dalgındı. Meslektaşları o yıllarda çok titiz davranmış, Altenhain’da yaşayan neredeyse herkesi sorgulamışlardı. Pia yine de bir şeyin gözden kaçtığı duygusu içindeydi.

Kapı açıldı, içeri Hasse girdi. Rengi kireç gibiydi, burnu silinmekten kıpkırmızı kesilmişti.

“Eee,” dedi Pia, “düzeldin mi biraz?”

Hasse, yanıt olarak iki kez art arda hapşırdı, sonra burnundan soluk almaya çalıştı ve omuzlarını silkti.

“Andreas, git evine yahu!” Pia başını iki yana sallıyordu. “Yatağa yat ve iyileş. Şu sıralar burada biliyorsun iş yok.”

“Sen yol alabildin mi?” Hasse, Pia’nın masasının yanına yığılmış olan dosyalara kuşkuyla baktı. “Bir şey bulabildin mi?”

Pia, arkadaşının ilgisine bir an için şaşırdı. Hasse herhalde, ondan yardım istemesinden korkuyordu.

“Nasıl algıladığına bağlı,” dedi Pia. “İlk bakışta, her şey titizlikle incelenmiş gibi duruyor. Ancak bence yine de yanlış olan bir şey var. O zaman soruşturmayı kim yürütmüştü?”

“Frankfurt K11 departmanı, Başkomiser Brecht,” dedi Hasse. “Onunla görüşmek istersen, bir yıl geç kaldın, çünkü geçen kış öldü. Cenazesine gitmiştim.”

“Yaa.”

“Emekli olduktan bir yıl sonraydı. Devlet baba böyle ölümleri sever. Altmış beşine kadar didinip durursun, sonra da tahtalı köyü boylarsın.”

Pia, Hasse’nın sesindeki burukluğu duymazdan geldi. Hasse, ömründe bir kez olsun bile ölümüne didinmemiş bir arkadaştı!

Bodenstein, Doktor Kirchhoff'u hızlı tramvayın Stadion durağına bıraktıktan sonra, Frankfurt otoyolunun bağlantı yoluna doğru hareket etti. Laura Wagner'in annesi ile babası, kızlarının kaderi hakkında sonunda kesin bilgi alabileceklerdi. Kızlarının cansız bedeninden geriye kalan parçaları on bir yıl sonra toprağa verebilmek ve kızlarıyla vedalaşabilmek belki acılarını biraz olsun dindirecekti. Bodenstein düşüncelere öylesine dalmıştı ki önündeki koyu renkli X5'in plakasını fark edebilmesi birkaç saniyesini aldı. Cosima'nın Frankfurt'ta ne işi vardı? Daha bu sabah, filmin montajını bir türlü bitiremedikleri için bütün haftayı Mainz'daki televizyon kanalında geçireceğinden yakınmamış mıydı? Bodenstein karısının cep numarasını çevirdi. Çiseleyen yağmur görüşü güçleştirse de, öndeki arabanın sürücüsünün cep telefonunu kulağına götürdüğünü seçebildi. Hoparlörden karısının tanıdık sesini duyunca gülümsedi. Tam, *dikiz aynana baksana*, diyecekti ki bir şey onu durdurdu. Ablasının sözleri beynine hücum etti. Cosima'yı sınayacak ve duyduğu kuşkunun yersiz olduğunu kendine kanıtlayacaktı.

“Şu an ne yapıyorsun?” diye sordu. Karısından aldığı yanıtla âdeta dili tutuldu.

“Hâlâ Mainz'dayım. Bugün elimi neye attıysam, ters gitti,” dedi Cosima. Bunu öyle bir tonda söylemişti ki normal koşullarda ona hemen inanırdı. Karısının yalanı, Bodenstein'i şoka sokmuştu, bütün bedeninin titrediğini duyumsadı. Direksiyonu daha sıkı kavradı, ayağını gazdan çekti, koltuğa yaslandı ve bir aracın önüne geçmesini sağladı. Cosima yalan söylüyordu! Ve de yalan söylemeye devam ediyordu! Cosima sinyalini verip A5 otoyoluna saparken kocasına bütün sahneleri değiştirdiğini ve bu nedenle montajı bir türlü tamamlayamadığını anlatıyordu.

“Montaj odası bize saat on ikiye kadar tahsis edilmişti,” dedi Cosima. Bodenstein'in vücudundaki bütün kan, sanki kulaklarına hücum etmişti. Cosima'nın, onun Cosima'sının böylesi bir soğuk-

kanlılıkla yalan söyleyebilmesi katlanılır gibi değildi. İçinden, avazı çıktığı kadar bağırarak, *Lütfen, lütfen yalan söyleme, arkadayım*, demek geçti. Ancak hiçbir şey söyleyemedi, yalnızca bir şeyler geveledi ve telefonu kapattı. Şubeye kadar yoluna hipnozdaymış gibi devam etti. Polis araçlarının bulunduğu garajların önüne gelince motoru kapattı ve araçtan inmedi. Yağmur, BMW'nin tavanına vuruyor, sonra camlardan aşağı akıyordu. Bodenstein'in dünyası yıkılmıştı. Lanet olsun, Cosima ona neden yalan söylüyordu ki? Bunun tek bir açıklaması vardı; karısı, onun duymasını istemediği bir şey yapmıştı. Bunun ne olabileceğini Bodenstein asla öğrenmek istemiyordu. Böyle işler başkalarının başına gelirdi, neden onu bulmuştu ki? Araçtan inip binaya doğru yürüyebilecek duruma gelmesi on beş dakikasını aldı.

*

Tobias, traktör römorkuna yüklediği tahta parçaları, eski eşya ve çöpleri, iptal edilmiş olan yemliğin yanında duran konteynerlere doldururken yağmur durmaksızın yağıyordu. Atık toplama şirketinden gelecek olan adam, çeri çöpü önceden doğru dürüst ayırmazsa, bu işin çok pahalıya mal olacağını söylemişti. Hurdacı metal hurdaları öğle öncesi gelip almıştı. Önünde bir altın madeni durduğunu anlayınca, adamın gözlerinde âdeta dolar işaretleri belirmişti. Adam, yanında getirdiği iki yardımcısıyla birlikte eskiden inekleri bağladıkları paslı zincirlerden, ahır ve samanlığa ait büyük parçalara kadar her şeyi yükleyip götürmüştü. Hurdacı, Tobias'a dört yüz elli euro ödemiş ve kalan eşyaları almak üzere haftaya yeniden geleceğine söz vermişti. Komşusu Paschke'nin, yaptığı her hareketi gözetlediğinden Tobias'ın hiç kuşkusu yoktu. Yaşlı adam perdenin arkasına gizlenmiş, zaman zaman başını aradan uzatmadan

edememişti. Tobias ona hiç aldırmadı. Babası dört buçukta işten döndüğünde avludaki çöp yığınlarından eser kalmamıştı.

“Ama sandalyeler,” dedi Hartmut Sartorius üzülererek, “iyi durumdaydılar. Bir de masalar. Bunların hepsi boyanabilirdi...”

Tobias babasıyla birlikte eve girdi ve bir sigara yakarak sabahdan beri hak ettiği ilk molasını sonunda verdi. Merdivenin en üst basamağına oturdu, artık derli toplu görünen avluya keyifle baktı. Avlunun ortasında şimdi eski kestane ağacından başka bir şey kalmamıştı. Nadja. İki gece öncesine dönmeye kendine ilk kez izin veriyordu. Otuz yaşında olabilirdi ancak seks konusunda tam bir yeni yetmeydi. Nadja’yla paylaştıklarıyla kıyaslayınca, eskiden yaşadıklarının çocukça şeyler olduğunu anladı. Karşılaştırma olanağı bulunmadığı için eskileri hayal gücünde abartmış, müthiş ve eşsiz deneyimler olarak görmüştü. Şimdi her şeyi yerli yerine oturtabiliyordu. Çocuksu yakınlaşmalar, küf kokulu delikanlı yatağına girip çıkmalar, kotunu külotuyla birlikte dizlerine indirip odasının kapısının anahtarı olmadığı için anne ya da babasının ansızın içeri girebileceği korkusuyla kulaklarını diktiği günler...

“Uff,” diye iç geçirdi Tobias, düşünceli bir ifadeyle. Kulağa abartılı gibi geliyordu ancak Nadja sayesinde gerçek bir erkek olmuştu şimdi. Kanepe üstündeki hızlı birleşmeden sonra yatağa geçmişlerdi ve Tobias hepsi bu kadar sanmıştı. Sarılmışlar, birbirlerini okşamışlar, konuşmuşlardı. Nadja, ona henüz o yıllarda âşık olduğunu itiraf etmişti ancak bunu onu hayatında artık bulamayınca anlayabilmişti. Ondan sonra karşısına çıkan her erkeği, bilinçaltı onunla kıyaslamıştı. Artık yuva arkadaşıyla bir ilgisi kalmayan baş döndürücü güzellikteki bu yabancının itirafları Tobias’ın hem aklını karıştırmış hem de onu çok mutlu etmişti. Nadja asla üstesinden gelemeyeceğini sandığı ve onu kan ter içinde bırakan zirvelere taşımayı bilmişti. Tobias, hâlâ Nadja’nın kokusunu duyuyor, onu hissediyor ve ağzında onun tadını alıyor gibiydi. Yaşananlar tek

kelimeyle şahaneydi. Muhteşemdi. Şehvet doluydu. Tobias düşüncelere dalmış, usulca yaklaşan adımları duymamıştı. Evin köşesinden bir karaltı çıkınca, korkuyla irkildi.

“Thies?” dedi Tobias. Ayağa kalktı ancak komşu oğluna yaklaşma hele sarılma girişiminde bulunmadı. Thies Terlinden bu tür yakınlaşmaları oldum olası sevmezdi. Zaten şimdi de Tobias’dan gözlerini kaçırıyordu. Kollarını bedenine sıkıca yapıştırmış, konuşmadan bekliyordu. Engelli olduğu anlaşılmıyordu. Lars da şimdilerde böyle görünüyormuş olmalıydı. Thies’in ondan iki dakika daha küçük olan ikizi Lars, kardeşinin hastalığı nedeniyle istemedenden de olsa Terlinden hanedanının veliahdı ilan edilmişti. Tobias, en yakın arkadaşı Lars’ı 1997 yılının o lanetli eylül gününden sonra bir daha hiç görmemişti. Tobias, Lars’la kardeş gibi olmalarına karşın Nadja’yla ondan hiç söz etmediklerini şimdi fark etmişti. Kendilerine, Astrid Lindgren’in romanındaki Beyaz Gül çetesinin kahramanları Kalle, Anders ve Eva-Lotte’nin isimlerini takmışlardı. Thies, hiç beklemediği bir anda ona doğru adım attı, avucunu açarak elini uzattı. Tobias, Thies’in ne istediğini anlayınca şaşırdı: Eskiden avuçlarının içine üçer kez vurarak selamlaşırlardı. Önceleri gizli bir çete işareti olan bu hareketi zamanla sevmiş ve korumuşlardı. Tobias onun avucuna vurunca Thies’in güzel yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

“Selam, Tobi,” dedi Thies, kendine özgü, her türlü vurgudan uzak sesiyle. “Döndüğüne çok sevindim.”

*

Amelie uzun tezgâhın üstünü siliyordu. Schwarzen Ross’un salonu henüz boştu, zaten beş buçuk, akşam müşterilerinin gelmesi için erken bir saatti. Her zamanki kıyafetlerinden vazgeçmekte o sabah

zorlanmamış olması Amelie'yi şaşırtmıştı. Yoksa annesi haklı mıydı? Goth giysileri Amelie'nin savunduğu gibi bir hayat görüşü değil de gerçekten büyü çağına özgün bir başkaldırı yöntemi miydi? Bol ve simsiyah giysileri, takıları, ağır makyajı ve uğraş gerektiren saç modeliyle Berlin'de rahattı. Bütün arkadaşları onun gibiydi, karakarga sürüsü gibi caddelerde dolaşırlar, kovboy çizmeleriyle elektrik direklerini tekmelerler, canları istediğinde çöp kutularıyla futbol oynarlardı ancak hiç kimse dönüp onlara bakmazdı. Öğretmenlerin ve kimi bağnazların arkalarından ne söyledikleri umurunda değildi, zaten Amelie onları algılamazdı bile. Onun gözünde yalnızca dudaklarını oynatıp saçmalayan rahatsız edici varlıklardı hepsi. Derken her şey bir anda değişmişti. Pazar günü erkeklerin hayran bakışlarını üzerinde hissetmişti, bundan hoşlanmıştı. Bu bakışların nedeninin, ortaya çıkardığı vücut hatları ve derin dekoltesi olduğunu şimdi biliyordu. Claudius Terlinden ve Gregor Lauterbach dâhil Schwarzen Ross'daki bütün erkeklerin gözlerini kalçasına diktiklerini anlayınca, hoşlanmaktan da öte, kendini bulutların üstünde gibi hissetmişti. Bu duygu hâlâ sürmekteydi. Jenny Jagielski sallana sallana mutfaktan çıktı. Terliklerinin kauçuk tabanlarından kulakları tırmalayan bir ses yayılıyordu. Amelie'nin kıyafetini görünce kadın kaşlarını kaldırdı.

“Korkuluktan vampa dönmüşsün,” dedi kinayeli bir tonda. “Eh, zevk meselesi.”

Sonra Amelie'yi eleştirecek bir yer aradı, tozuna bakmak için işaret parmağını tepsiye sürdü. Sonuçtan memnun olmuştu.

“Bardakları yıkasan iyi olur,” dedi kadın. “Kardeşim sanırım yine yetiştirememiş.”

Öğle servisinden kalma düzinelerce kirli bardak evyenin içinde durmaktaydı. Burada ne iş yaptığı Amelie için fark etmiyordu. Önemli olan her akşam yevmiyesini alıyor olmasıydı. Jenny, barın önündeki sandalyelerinden birine oturdu ve sigara içilmesinin yasak

olmasına karşın bir tane yaktı. Yalnız ve keyfi yerinde olduğunda bunu hep yapardı. Amelie, bu fırsatı kaçırmayıp kadına Tobias Sartorius hakkında sorular sordu.

“Onu tabii ki eski günlerden tanırım,” dedi Jenny. “Tobi, erkek kardeşimle yakın arkadaştı, bizim eve sıklıkla gelirdi.”

Jenny iç geçirdi ve başını iki yana salladı.

“Yine de buraya dönmese iyi olurdu.”

“Neden?”

“Neden olacak? Kızlarının katiliyle yolda karşılaşmak Manfred ve Andrea için ne kadar ağır olur, bir düşünsene!”

Amelie, bardaklardan birkaçını yıkamış özenle kuruluyordu.

“Bu kasabada neler olmuştu?” diye Amelie umursamıyormuş gibi sordu. Aslında çaba göstermesine gerek yoktu, çünkü şefinin canı sohbet etmek istiyordu.

“Tobi önce Laura’yla birlikteydi, sonra da Stefanie’yle. Stefanie, Altenhain’a yeni gelmişti. Kızların ortadan kaybolduğu gün kermesimiz vardı. Bütün kasaba çadırdıydı. Ben o tarihte on dört yaşındaydım ve o akşam çadırda sonuna kadar kalma izni koparttığım için çok mutluydum. Açıkçası olaylardan haberim olmadı. Ertesi sabah iz takip köpekleri ve helikopterler çevreyi sarmıştı, Laura ile Stefanie’nin kaybolduklarını o zaman öğrendim.”

“Altenhain gibi küçük bir kasabada böylesine heyecan verici olayların yaşanabileceği hiç aklıma gelmezdi,” dedi Amelie.

“Evet doğru, büyük heyecandı,” dedi Jenny, dolma gibi parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın dumanına dalgın dalgın bakarak. “Gelgelelim o gecedен sonra bu kasabada hiçbir şey eskisi gibi olamadı. Eskiden herkes birbiriyle arkadaştı. Bu bitti. Tobias’ın babası Goldenen Hahn’ı işletiyordu, orası her akşam çok hareketliydi, müşterisi buradan çok daha fazlaydı. Salonları kocamandı,

karnavalda kıyamet kopardı. Schwarzen Ross o zamanlar henüz yoktu. Kocam eskiden Goldenen Hahn'ın aşçısıydı."

Kadın sustu, belli ki anılara dalmıştı. Amelie, kül tablasını kadının önüne itti.

"Polisin, Jörg ve arkadaşlarını saatlerce sorguladığını hatırlıyorum," diye devam etti Jenny sonra. "Kimse bir şey bilmiyordu. Sonra da kızları Tobi öldürdü dediler. Polis, Tobi'nin otomobilinde Laura'nın kanını ve yatağının altında da Stefanie'nin eşyalarını bulmuş. Stefanie'nin öldürüldüğü krika, Sartoriusların yemliğinden çıkmış."

"Berbat bir şey bu. Laura ve Stefanie'yi tanır mıydınız?"

"Laura'yı evet. O kız erkek kardeşimin grubundaydı; Felix, Micha, Tobi, Nathalie ve Lars hep birlikteydiler."

"Nathalie? Lars? Kim bunlar?"

"Lars Terlinden. Nathalie Unger, ünlü bir oyuncu oldu sonra. Şimdiki adı Nadja von Bredow. Belki televizyonda görmüşsünüdür onu." Jenny önüne bakıyordu. "İkisi de büyük adam oldular. Lars'ın sanırım bir bankada şahane bir pozisyonu varmış. Fazlasını kimse bilmiyor. Lars, Altenhain'dan çıkıp gitti ve bir daha dönmedi. Eh, ben de hep dünyaya açılmanın düşlerini kurardım. Gelgelelim hayat çoğu zaman düşündüğün gibi geçmiyor..."

Şişko, morali her zaman bozuk şefini on dört yaşında neşeli bir kız olarak düşlemekte zorlanıyordu Amelie. Sürekli zırlayan üç çocuğu ve vücudunu ima ederek herkesin içinde ona "Michelin" diye seslenen kocasıyla bu kasabada tıklıp kaldığı için mi Jenny bu kadar geçimsizdi acaba?

Jenny'nin anılara dalıp gitmesinden korkan Amelie, "Peki Stefanie?" diye sordu, "O nasıl biriydi?"

"Hımm." Jenny dalgın dalgın boşluğa baktı. "Güzeldi. Kar gibi beyaz, kan gibi kırmızı, abanoz gibi kara."

Bakışları, Amelie'nin renkli gözlerine ve sarı kirpiklerine takıldı. "Sen biraz ona benziyorsun." Sesi, iltifat eder gibi çıkmamıştı. "Gerçekten mi?" Amelie, elindeki işi bıraktı.

"Stefanie, bu kasabanın diğer kızlarının kumaşından değildi," diye sözlerini sürdürdü Jenny. "Kız buraya ailesiyle yeni taşınmıştı. Tobi, ona görür görmez âşık oldu ve Laura'dan ayrıldı." Jenny küçümseyen bir tavırla güldü. "Bunun üzerine erkek kardeşim kendine gün doğduğunu sandı. Bütün oğlanlar Laura için yanıp tutuşurdu. Kız gerçekten çok güzeldi. Ancak bir o kadar da kaprisli. Kendi değil de Stefanie kermes güzeli seçildi diye öfkesinden delirdi."

"Schneebergerler buradan neden taşındılar?"

"Çocuğunun başına böylesine korkunç bir şeyin geldiği kasabada sen olsan kalır mıydın? Olaydan sonra üç ay daha buradaydılar ve bir gün çekip gittiler."

"Hm. Peki Tobi? O nasıl biriydi?"

"Bütün kızlar ona âşıktı. Ben de." Jenny, muhtemelen genç ve incecik olduğu, gelecekle ilgili düşler kurduğu yılları anımsamış, yüzüne hüznü bir ifade çökmüştü. "Tobi müthiş yakışıklıydı ve de çok havalıydı. Yine de diğer çocuklar gibi kibirli değildi. Havuza giderlerdi, benim de onlara katılmama karşı çıkmazdı. Diğerleri söylenip dururlardı, ufaklık evinde otursun falan derlerdi. Ama o çok tatlıydı. Bir de akıllı. Herkes onun ileride büyük bir adam olacağına inanırdı. Sonra o olay oldu işte. Alkol insanı gerçekten değiştiriyor. Tobi bir şey içince kendi olmaktan çıkıyor..."

Kapı açıldı, iki adam içeri girdi. Jenny hemen sigarasını söndürdü. Amelie, yıkadığı bardakları yerlerine kaldırdı, sonra müşterilerin yanına giderek onlara menü kartını verdi. Dönüşte masalardan birinde duran gazeteyi aldı. Gözü, bölge sayfalarındaki açık olan sayfaya takıldı. Polis, Tobias'ın annesini köprüden aşağıya iten adamı aramaktaydı.

“Vayyy,” diye mırıldandı Amelie gözlerini iri iri açarak. Fotoğraf kalitesi çok düşük olmasına karşın, adamı hemen tanımıştı.

*

Bodenstein’ı, Cosima’yla karşılaşacağı anın kaygısı sarmıştı. Şu bedeki odasında uzun uzun bu konuyu düşünmekten kendini alamamıştı. Eve girdiği sırada duyduğu su seslerinden karısının banyoda, küvetin içinde oturduğunu anlamıştı. Kollarını iki yana sarkıtmış mutfakta dururken gözü, Cosima’nın sandalye kenarına asılı olan çantasına kayd. Bodenstein o güne kadar bir kez olsun karısının çantasını kurcalamamıştı. Karısının çalışma masasını karıştırmak da hiçbir zaman aklının ucundan geçmemişti, çünkü ona her zaman güvenmiş ve kendinden sakladığı bir şeyi olmadığını varsaymıştı. Ancak şimdi durum farklıydı. Bodenstein bir an için kendiyile savaştıktan sonra çantayı aldı, cep telefonunu buluncaya kadar hızlı hareketlerle karıştırdı. Cihazı açarken yüreğinin ağzına geldiği duygusuna kapıldı. Cosima telefonunu kapatmamıştı. Bodenstein yaptığıнын yanlış olduğunu biliyordu ancak başka seçeneği yoktu. Menüde kısa mesajlara girdi. Bir akşam önce saat 21.48’de Bodenstein’in tanımadığı bir numaradan Cosima’ya bir mesaj gelmişti: “Yarın, 9.30? Aynı yerde?” Cosima bir dakika sonra yanıt vermişti. Kendisi o sırada neredeydi de Cosima’nın yanıt olarak, “Tamamdır, şimdiden heyecanlandım!!!” yazdığını görmemişti? Hem de üç ünlem koyarak? Bodenstein’in huzursuzluğu arttı. Gün boyu aklından çıkaramadığı endişeleri doğrulanıyor gibiydi. Üç ünlem koyduğuna göre, mesajın sahibi doktor ya da kuaför olamazdı. Bu seçenekler onu pazartesi akşamı saat ona on kala böylesine heyecanlandıramazdı çünkü. Bodenstein, cep telefonunda karısını ele verebilecek başka bilgiler ararken bir kulağı da yukarıdaydı. Ancak Cosima kayıtları daha yeni silmiş olmalıydı, başka hiçbir

şey bulamadı. Bodenstein kendi telefonunu çıkardı ve salı sabahı karısıyla belli ki ilk kez buluşmayacak olan kişinin numarasını kaydetti. Sonra karısının telefonunu kapağını kapatarak çantasına geri koydu. Kendini berbat hissediyordu. Cosima'nın onu aldattığı, ona yalan söylediği düşüncesi dayanılır gibi değildi. Yirmi beş yıllık evliliklerinde karısına bir kez bile yalan söylememişti. Dürüstlük her zaman yararına olmasa da yalanlar ve sahte vaatler onun karakterine ve aldığı disiplinli eğitime tersti. Şimdi yukarı çıkmalı, Cosima'yı kuşkusuyla yüzleştirmeli ve ona neden yalan söylediğinin hesabını sormalıydı. Bodenstein, iki eliyle gür, siyah saçlarını karıştırdı, sonra derin bir soluk aldı. Hayır, hiçbir şey söylemeyecekti. Huzurlu bir evlilik yanılsamasını ve görüntüsünü bir süre daha koruyacaktı. Belki korkaklık ediyordu ancak yaşamını gözden çıkarma gücüne sahip değildi. Her şeyin görüldüğü gibi olmama olasılığı az da olsa hâlâ vardı.

*

İkişer ikişer ya da küçük gruplar halinde geliyorlar, şifreyi verdikten sonra arka kapıdan kiliseye alınıyorlardı. Davet sözlü olarak yapılmıştı ve önemli olan şifreydi, çünkü yalnızca doğru kişilerin katılması onun için çok önemliydi. Daha büyük bir felaketin önüne geçebilmek için böyle gizli bir toplantı yapmasının üstünden on bir yıl geçmişti. Durumun daha ciddi boyutlara ulaşmaması açısından yeniden önlem almanın zamanı çoktan gelmişti. Galeride, orgun yanındaki ahşap kirişin arkasına gizlenmiş, aşağıdaki bankların dolmaya başlamasını gitgide artan bir gerginlikle izliyordu. Mihrapta titreyerek yanan birkaç mum, kemerli nefin tavanı ve duvarlarında tuhaf gölgeler oluşturmuştu. Dışarıdaki sisli havaya karşın içeride yanan lambaların aydınlattığı kilise pencereleri ne yazık ki dikkat çekecek kadar belirgindi. Hafifçe öksürdü, terli ellerini birbirine

sürttü. Saate baktı, zamanın geldiğini anladı. Herkes oradaydı. Ahşap döner merdiveni tırabzana tutunarak usulca inerken, basamaklar ağırlığı altında gıcırdıyordu. Karanlıktan, mumların yaydığı loş ışığa geçti, fısıltılar bir anda kesildi. Kilise çanı on bir kez çaldı, koreografi kusursuzdu. Orta koridorun ilk sırasının önüne geçti, tanıdık yüzlere baktı. Gördükleri onu cesaretlendirmişti. Bütün gözlerin üstüne yöneldiğini fark edince, geçmişteki kararlılığı duyumsadı. Meselenin ne olduğunu herkes anlamıştı.

“Bu akşam burada toplandığınız için teşekkür ederim,” diye uzun süredir ölçüp biçtiği konuşmasına başladı. Kısık sesle konuşmasına karşın, sesi geniş alanın en dip köşesine kadar ulaşmaktaydı. Kili- senin akustiğinin mükemmel olduğunu koro provalarından bilirdi. “O buraya döndüğünden beri durum sürdürülemez boyuta ulaştı. Bugün buraya gelmenizi rica ettim çünkü bu konu karşısındaki tavrımızı birlikte belirmemiz gerekiyor.”

Deneyimli bir hatip değildi, başkalarının karşısında konuşurken belli etmese de daima olduğu gibi yine tir tir titriyordu. Buna karşın kendi ve kasabanın dileğini birkaç cümleyle özetlemeyi başardı. O akşam orada bulunan hiç kimseye konunun ne olduğunun bildirilmesi gerekmiyordu ve o kararını açıkladığında kimsenin kılı bile kıpırdamadı. Bir an için ölüm sessizliği oldu. Bir kişi belli belirsiz öksürdü. Terinin sırtından aşağıya aktığını duyumsadı. Niyeti- nin mutlak bir zorunluluktan kaynaklandığından kuşku duymasa da, kilisede bulunduğundan ve onları cinayet işlemeye çağırığının bilincindeydi. Otuz dört kişinin gözlerinin içine tek tek baktı. Bu insanların hepsini gözünü açtığından bu yana tanıyordu. Hiçbiri burada konuşulanlar hakkında ağzını açmazdı. On bir yıl önce de böyle olmuştu. Heyecanla bekledi.

“Ben varım,” diye bir ses yükseldi sonunda üçüncü sıradan.

Sessizlik oldu. Bir gönüllüye daha ihtiyaç vardı, en az üç kişi olmalıydılar.

“Ben de varım,” dedi bir kişi daha. Kalabalık, toplu halde iç geçirdi.

“Peki.” Rahatlamıştı. Bir an için insanların yan çizmesinden korkmuştu. “Önce bir uyarı yapılacak. Kendiliğinden çekip gitmezse, işi ciddiye bindireceğiz.”

12 Kasım 2008, Çarşamba

Doktor Nicola Engel, epeyce zayıflamış olan K11 ekibine sıkıntıyla baktı. Sabah toplantısında dört kişi kalmışlardı, Behnke dışında Kathrin Fachinger de yoktu. Ostermann, basına dağıtılan fotoğrafın memnun edici sayılmayan sonuçlarını raporlarken Bodenstein dalgın bir ifadeyle kahvesini karıştırıyordu. Pia, amirinin uykusunu alamamış gibi görüldüğünü düşündü. Neyi vardı acaba? Birkaç gündür kimseyi yanına yanaştırmıyordu. Pia'nın aklına ailevi sorunlar geldi. Bodenstein iki yıl önce mayıs ayında da çok tuhaf davranmıştı. Cosima'nın bir sağlık sorunu olduğundan endişelenmiş ancak sonrasında boşuna üzüldüğünü anlamıştı. Cosima hamileydi ancak onun bundan haberi olmamıştı.

“Evet.” Doktor Engel, Bodenstein yerine sözü aldı. “Uçak hangarında bulunan iskelet 1997 Eylül’ünden beri kayıp olan Altenhainlı Laura Wagner’e ait. DNA uyuyor, ayrıca sol üst koldaki kaynamış olan kırık, kızın sağlığında çekilmiş röntgen filmleriyle örtüşüyor.”

Adli tıp raporunun içeriğinden Pia ve Ostermann'ın haberi vardı ancak en yüksek amirlerinin sözünü bitirmesini sabırla beklediler. Acaba Doktor Engel kendi çalışmalarını sıkıcı bulduğu için mi sürekli olarak K11'in işlerine karışıyordu? Oysa selefi Doktor Nierhoff yalnızca senede bir, o da gerçekten ses getiren bir vakaya baktıklarında ortaya çıkardı.

“Tek merak ettiğim nokta,” dedi Pia, Doktor Engel konuşmasını bitirdikten sonra, “Tobias Sartorius’un kırk beş dakika gibi bir süre içinde nasıl olup da Altenhain’dan Eschborn’a gittiği, koruma altında ve kapalı olan askerî bir bölgeye girdiği ve burada cesedi bir yer altı tankının içine atabildiğidir.”

Masadakiler susuyordu. Bodenstein dışında herkes gözlerini Pia’ya dikmişti.

“Sartorius, kızları sözüm ona baba evinde öldürmüş,” dedi Pia. “Komşular, onun Laura Wagner’le birlikte eve girdiğini ve daha sonra da Stefanie Schneeberger’e kapıyı açtığını görmüşler. Ondan sonra, arkadaşları onu çağırmaya geldiklerinde Tobias evdeymiş.”

“Ne demeye çalışıyorsunuz?” diye sordu Doktor Engel.

“Katilin belki Tobias Sartorius olmadığını.”

“Tabii ki oydu,” diye hemen karşı çıktı Hasse. “Adamın mahkûm edildiğini unuttun mu yoksa?”

“Evet, sadece delillere dayalı bir yargılamayla mahkûm edilmişti. Dosyaları incelerken bazı tutarsızlıklar buldum. Komşuları saat on bire çeyrek kala Stefanie Schneeberger’in Tobias Sartorius’un evine girdiğine tanık olmuşlar, yarım saat sonra da başka tanıklar Tobias’ın otomobilini Altenhain’da görmüşler.”

“Evet,” dedi Hasse. “Tobias kızları öldürmüş, otomobiline binip cesetlerden kurtulmuş. Bunların hepsi kanıtlanmış.”

“O zamanlar, Tobias’ın cesetleri yakınlarda bir yerlere bıraktığı varsayılmış. Ancak bunun böyle olmadığını bugün artık biliyoruz. Kapalı askerî bölgeye bu adam nasıl girmiş?”

“Gençler orada sıklıkla gizlice eğlenceler düzenlerlermiş. Bildikleri gizli bir giriş varmış.”

“Saçmalık bu.” Pia başını hayır anlamında iki yana salladı. “Sarhoş bir adam bütün bunları tek başına nasıl başarır? Peki,

ikinci cesedi ne yapmış? Onu tankın içinde bulamadık! Bu süre bu işlere yetmez, arkadaşlar!”

“Bayan Kirchhoff,” diye Doktor Engel uyardı. “Burada soruşturma yapmıyoruz. Fail zamanında yakalanmış, tutuklanmış, yargılanmış ve cezasını çekmiş. Kızın ailesine gidin, kızlarından geriye kalanların bulunduğunu haber verin, o kadar.”

*

“O kadar!” Pia, amirinin taklidini yaptı. “Bu işi olurluna bırakmaya hiç niyetim yok. O yıllarda soruşturmanın özenli yapılmadığı ve sonuçlara rastgele varıldığı açıkça ortada. Neden peki, neden?”

Direksiyonu Pia’ya bırakmış olan Bodenstein yanıt vermedi. Uzun bacaklarını daracık görev aracında altına almış, gözlerini kapatmış ve yol boyunca ağzını açmamıştı.

“Senin neyin var, söyler misin Oliver?” diye sordu sonunda Pia. Biraz kızmış gibiydi. “Gün boyu yanımda sanki bir ceset oturdu, sıkıldım artık!”

Bodenstein tek gözünü açıp iç geçirdi. “Cosima dün bana yalan söyledi.”

İşte. Ailevi sorundu demek. Pia tahmin etmişti.

“Ne var bunda? Hangimiz yalan söylemedik ki?”

“Ben.” Bodenstein öteki gözünü de açtı. “Cosima’ya hiçbir zaman yalan söylemedim. Şu Kaltensee olayını bile ona zamanında açıklamıştım.”

Hafifçe öksürdükten sonra bir gün önce yaşananları Pia’ya anlattı. Pia onu dinledikçe huzursuzluğu arttı. Duydukları gerçekten ciddi şeylerdi. Bu koşullarda bile, karısının telefonunda gizlice kanıt aradığı için Bodenstein’in aristokrat onuru suçluluk duygusuna kapılmasına yol açıyordu.

“Anlattığın her şeyin son derece masum birer açıklaması olabilir,” dedi Pia, oysa buna inanmıyordu. Cosima von Bodenstein güzel ve çekici bir kadındı. Film yapımcılığı, ona serbest çalışma olanağı sunuyor ve ekonomik açıdan kimseye ihtiyaç duymamasını sağlıyordu. Son zamanlarda çiftin arasında sıklıkla Pia’nın da kulağına gelen ufak tefek tartışmalar yaşanmıştı ancak amiri bunların üzerinde durmamıştı. Başını kuma gömerek yaşayan Bodenstein şimdi beynine yumruk yemiş gibi olmuştu. Pia, amirinin gün boyunca başka insanların ilişkilerinin derinlerine nasıl ısrarla indiğini düşündükçe, Bodenstein’in kendi özel yaşamı karşısındaki tutumuna anlam veremiyordu. Bodenstein, Pia’nın aksine olaylara genelde duygusal yaklaşmazdı, mesleği ile arasına içsel bir mesafe koyar, kendini tanık olduğu şeylerin dışında tutardı. Acaba benzeri olayların başına gelmeyeceğine inanıyor ve evlilik sorunları gibi dünyevi meselelere her zaman hâkim olabileceğini mi düşünüyordu? Cosima’nın elinde küçük bir çocukla evde oturup onun dönüşünü beklemekten mutlu olabileceğine mi inanıyordu gerçekten? Cosima, bambaşka bir yaşama alışmış bir kadındı.

“Başkasıyla buluşup bana başka bir yerde olduğunu söylüyorsa da mı?” dedi Bodenstein. “Yok, bu masumca değil. Ben şimdi ne yapmalıyım?”

Pia hemen yanıt vermedi. Onun yerinde olsa, gerçeği öğrenmek için her şeyi göze alırdı. Muhtemelen çılgınlık, gözyaşları ve suçlamalar arasında partnerini sorguya çekerti. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak onun için olanaksızdı.

“Doğrudan sor bence,” diye önerdi Pia. “Yüzüne karşı yalan söyleyecek hâli yok.”

“Hayır,” dedi Bodenstein, kararlı bir sesle. Pia sessizce içini çekti. Oliver von Bodenstein diğer insanlardan farklıydı işte. Belki ailesini dağıtmamak ve dışarıya karşı her şeyin yolunda olduğu iz-

lenimi verebilmek için bir rakibinin olmasını kabullenir ve sessizce acı çekerdi. İrade konusunda yıldızlı pekiyi hak eden bir adamdı.

“Cep telefonu numarasını aldın mı?”

“Evet.”

“Ver bana. Ben arayayım. Gizli numaradan.”

“Yok, aramasan daha iyi.”

“Gerçeği öğrenmek istemiyor musun?”

Bodenstein duraksadı.

“Bana baksana,” dedi Pia, “neler olduğunu öğrenemezsen, bu anlattıkların seni için için kemirecek.”

“Lanet olsun!” diye gürledi Bodenstein. “Keşke onu görseydim! Keşke telefonla aramasaydım!”

“Hem gördün hem de aradın! O da yalan söyledi.”

Bodenstein derin bir soluk aldıktan sonra saçlarını karıştırdı. Pia amirini hiç böyle çaresiz görmemişti. Vera Kaltensee’nin kızının ona şantaj yapabilmek için, uyuşturucu verip onu cinsel eylemlere zorladığını ortaya çıkardığında bile böylesine şaşkın değildi. Bu olay onu çok daha fazla sarsmıştı.

“Eğer beni... beni aldattığını öğrenirsem ne yaparım?”

“Cosima’nın davranışlarını daha önce de yanlış yorumlamıştın,” dedi Pia, yatıştırıcı bir tonda.

“Bu kez farklı,” dedi Bodenstein. “Aldatıldığından kuşkulanırsan, gerçeği öğrenmek ister miydin?”

“Hem de yüzde yüz!”

“Ama eğer...” Bodenstein devam edemedi. Pia sesini çıkarmadı. Manfred Wagner’in, Altenhain sanayii bölgesindeki marangozhanesine gelmişlerdi. Erkekler, hepiniz aynısınız, diye düşündü Pia. İş yaşamında karar vermekte hiç zorlanmazlardı. Ama konu ilişkiyeriyse ve işin içine duygular da girerse, hepsi bir numaralı korkaktı.

Amelie, üvey annesinin evden çıkmasını beklemişti. İlk dersin boş olduğu yalanına Barbara hemen inanmıştı. Genç kız kendi kendine sırtıttı. Bu kadın öylesine iyi niyetliydi ki insan ona yalan söylemekten bile heyecan duymuyordu. Oysa annesi kuşkucu bir kadındı. Kızının söylediği tek bir söze ilke olarak inanmazdı. Amelie de bu nedenle ona sürekli yalan söylemeyi alışkanlık haline getirmişti. Öyle ki annesi doğrulara değil, uydurduklarına inanır olmuştu.

Amelie, Barbara'nın iki küçük çocuğunu Mini Cooper'ına bindirip gitmesini bekledi, sonra kapıdan usulca çıkıp Sartoriusların avlusuna koştu. Hava henüz karanlıktı, sokaklar bomboştu, hatta Thies bile görünürlerde yoktu. Amelie, karanlık avludaki samanlığın ve içinde uzunca zamandır hayvanların bulunmadığı yatay ahır binasının önünden usulca geçerken kalbi gümbürdüyordu. Duvar hizasında yürüyerek köşeyi döndü ve karşısında yüzleri örtülü iki karaltı görünce korkudan kalp krizi geçireceğini sandı. Bağırmasına fırsat bile kalmadan adamlardan biri onu yakalayıp elini ağzına kapattı. Sonra, kolunu acımasızca arkasına doğru büküttüğü kızı duvara bastırdı. Amelie, duyduğu acıdan soluk alamadı. Bu adam kim oluyordu da ona böyle saldırıyordu? Hem bu adamlar sabahın yedi buçuğunda burada ne arıyorlardı? Amelie, genç yaşamında daha tehlikeli koşulların üstesinden gelmiş biriydi, şimdi de ilk dehşetten sonra korku değil öfke duyuyordu. Onu demir gibi saran kollara karşı direndi, tekmeler savurdu ve saldırganın yalnızca gözlerini açıkta bırakan maskesini başından çekmeye çalıştı. Çaresizliğin verdiği güçle adamın ağzını açıkta bırakabilmişti. Sonra doğrudan gözünün önünde, eldiven ve ceket kolu arasında açık kalmış bir parça ten gördü ve oraya var gücüyle dişlerini geçirdi. Adam çılgınlığı basıp Amelie'yi yere savurdu. Ne o ne de arkadaşı böylesi bir dirençle karşılaşacaklarını hesaba katmışlardı. Amelie'yle uğraşmaktan ve

öfkelerinden burunlarından soluyorlardı şimdi. Derken öteki adam kaburgalarına bir tekme savurunca Amelie soluksuz kaldı. Adam bununla kalmayıp kızın yüzüne yumruğunu indirdi. Amelie'nin gözünün önünde yıldızlar belirdi. O sırada içgüdüğü onu düştüğü yerde kalması ve çenesini tutması için uyarıyordu. Adımlar hızla uzaklaştı ve bütün sesler kesildi. Amelie şimdi kendi şiddetli soluğundan başka bir şey duymuyordu.

“Lanet olsun,” diye sövdü genç kız ve güçlkle doğrulmaya çalıştı. Üstü başı leş gibi ve sırlıklam olmuştu. Çenesinden akan kan, ellerine damladı. Pislik herifler bayağı canını yakmışlardı.

★

Wagner Marangozhanesi ve bitişindeki ev, inşaat sürerken paraların tükendiği izlenimini uyandırıyordu. Burası, boyasız duvarları, yarı parke taşlı, yarı asfaltlanmış zemini ve bolca çukurlarıyla, en az Sartorius çiftliği kadar iç karartıcıydı. Her yere ahşap kalaslar ve tahta parçaları yığılmıştı, bunlardan bazıları yosun tutmuştu, sanki yıllardır burada duruyorlarmış gibiydiler. Atölyenin duvarına naylona sarılı kapılar yaşlıydı ve her yer kir içindeydi.

Pia, ev olarak kullanılan bölümün kapısının ziline bastı, sonra üzerinde “Ofis” yazan kapıya geçti ancak açan olmadı. Atölyenin içinde ışık yandığını gören Pia, demir kapıyı iterek içeri girdi. Bodenstein onu izledi. İçeride yeni kesilmiş odun kokusu vardı.

“Kimse yok mu?” diye seslendi Pia. Amiriyle birlikte her yeri dağınık olan atölyeyi boydan boya yürüdüler ve tahta yığınlarının arkasında oturmuş, kulağına taktığı kulaklıktan çıkan müziğin ritminde başını sallayan bir delikanlı gördüler. Genç adam ağzında sigarası, bir eliyle bir şey boyuyordu. Bodenstein omzuna doku-

nunca irkilerek döndü. Kulaklıkları çekerek çıkarırken yüzünde suçlu bir ifade vardı.

“Sigarayı söndürün,” dedi ona Pia. Delikanlı denileni hemen yaptı. “Bay ya da Bayan Wagner’i arıyoruz. Buralarda olabilirler mi?”

“Şu karşiki ofisteler,” dedi delikanlı. “Yani sanırım oradalar.”

“Teşekkür ederim.” Pia, delikanlıya yangın yönetmeliğini anımsatma gereği duymadan, belli ki hiçbir şey umurunda olmayan patronu aramaya koyuldu. Manfred Wagner’i daracık ve penceresiz bir odada buldular. İçerisi öylesine tıka basa doluydu ki üç kişi aynı anda odaya sığamayacak gibiydi. Adam, ahizeyi kaldırıp telefonun yanına koymuş, bulvar gazetesi okuyordu. Belli ki burada müşteriye önem verilmiyordu. Bodenstein, önceden açtığı kapıyı kendini göstermek için tıklatınca, adam ilgisiz bir ifadeyle başını kaldırdı.

“Evet?” Adam ellilerin ortasında olmalıydı ve günün erken saatinde içki kokuyordu. Kahverengi iş tulumu, âdeta haftalardır çamaşır makinesi görmemiş gibiydi.

“Bay Wagner?” diye devreye girdi Pia. “Hofheim cinayet masasından geliyoruz, sizinle ve eşinizle görüşmek istiyoruz.”

Adamın yüzü kireç gibi oldu. Pia’ya, kanlanmış bulanık gözleriyle tavşanın yılanı bakması gibi baktı. Aynı anda binanın önünde bir otomobil durmuş, kapısı kapatılmıştı.

“İşte... işte geldi... karım,” diye adam kekeleydi.

Andrea Wagner, topukları beton zeminde takırtılar çıkararak atölyeye girdi. Saçları kısa ve sarıya boyanmıştı ve kadın sıska denecek kadar zayıftı. Bir zamanlar güzel bir kadın olduğu belliydi ancak şimdi üzüntüden çökmüştü. Acılar, mutsuzluklar ve kızının yazgısı yüzünde derin izler bırakmış, onu yaşama küstürmüştü.

“Kızınız Laura’dan geriye kalanların bulunduğunu söylemek için geldik,” dedi Bodenstein, kendini Bayan Wagner’e tanıttikten sonra. Bir an için sessizlik oldu. Manfred Wagner hıçkırmaya

başladı. Tıraşsız yanağından bir damla yaş süzüldü, sonra yüzünü elleriyle kapadı. Karısı sakın ve serinkanlıydı.

“Nerede?” diye sordu kadın yalnızca.

“Eschborn’daki eski askerî havaalanında.”

Andrea Wagner derin bir iç geçirdi. “Sonunda.”

Bu tek sözcükte, on cümleyle bile ifade edilemeyecek bir rahatlama vardı. Bu iki insan kim bilir kaç gün, kaç gece korkuyla beklemiş ve boşuna umutlanmıştı? Geçmişle yaşamak kim bilir ne dayanılmazdı? Öteki kızın annesi ile babası taşınıp gitmişlerdi ancak Wagnerler tek gelir kaynakları olan atölyeyi gözden çıkaramamışlardı. Kasabada kalmışlar ve kızlarının bir gün geri döneceğine dair besledikleri umut her geçen gün azalmıştı. Belirsizlik içinde geçen on bir yıl onlara cehennem azabı gibi gelmiş olmalıydı. Kızlarını toprağa verip onunla vedalaşmak belki bir avuntu olurdu.

*

“Hayır, bırak,” diye direndi Amelie. “O kadar kötü değil. Biraz morarır, o kadar.”

Tabii ki soyunmayacak ve o serseri herifin ayakkabısıyla neresine tekme attığını Tobias’a göstermeyecekti. Böylesine kir içinde ve dağılmış halde onun karşısında oturmak bile zaten çok zoruna gitmişti.

“Ancak yaranın dikilmesi gerekir.”

“Saçmalama, geçer gider.”

Tobias onu sabahın yedi buçuğunda üstü başı kan ve pislik içinde kapının önünde dikilirken bulduğunda hayalet görmüş gibi olmuştu. Amelie, onun avlusunda az önce maskeli iki adamın saldırısına uğradığını anlatınca kulaklarına inanamamıştı. Kızı mutfaktaki sandalyeye oturtmuş, yüzündeki kanları canını

acıtmadan temizlemişti. Burun kanaması dinmişti. Ancak kızın kaşının üstünde açılan ve Tobias'ın geçici olarak bantla kapatmaya çalıştığı yara, yeniden kanamaya başlamıştı.

“Sen bu işi gerçekten biliyorsun.” Amelie yan yan sıırttı ve cebinden bir sigara çekti. Kız, titrediğini ve kalbinin hızla attığını duyumsadı ancak bunun nedeni yaşadığı saldırı değil, Tobias'dı. Gün ışığında ve yakından bakınca, sandığından daha yakışıklıydı. Elleri tenine dokundukça elektrik çarpmış gibi oluyordu. Bir de o inanılmaz mavi gözleriyle endişeli ve dalgın ifadeyle yüzüne baktıkça Amelie'nin kendine hâkim olması güçleşiyordu. Bir zamanlar Altenhain'ın bütün kızları onun peşinden koşmakta haklıydılar!

“Adamlar burada ne aramış olabilirler?” dedi Amelie. Tobias o sırada kahve makinesiyle uğraşıyordu. Amelie merakla çevresine bakındı. O iki kız, Pamuk Prenses ve Laura demek bu evde öldürülmüşlerdi. Pamuk Prenses ve Laura.

“Muhtemelen beni bekliyorlardı, sen de yollarına çıktın,” dedi Tobias. Masanın üstüne iki fincanla şekerlik koydu, sonra buzdolabından süt çıkardı.

“Ne kadar rahat söylüyorsun! Korkmuyor musun peki?”

Tobias masaya yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Başını yan yatırarak kıza baktı. “Ne yapabilirim? Saklanayım mı? Kaçayım mı? Onları sevindirmeyeceğim.”

“Gelenlerin kim olduğunu tahmin edebiliyor musun?”

“Tam olmasa da tabii.”

Amelie, Tobias'ın bakışları karşısında bütün bedeninin ısındığını duyumsadı. Ne oluyordu ki? Böylesi hiç başına gelmemişti! Onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyordu, bakarsa, içinde yarattığı duygusal karmaşayı Tobias fark edebilirdi. Kahve makinesinden tuhaf ve kesik sesler gelmeye, buharlar çıkmaya başlamıştı.

“Makinenin kirecinin temizlenmesi gerekir,” dedi Amelie. Tobias’ın karanlık yüzünde beliren sevimli gülümseme, sert ifadesini bir anda tamamen değiştirmişti. Amelie, gözlerini Tobias’a dikti. Şimdi onu koruma, ona destek olma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

“Kahve makinesi öncelikli bir iş değil.” Tobias sırtıttı. “Önce dışarıyı düzenlemeliyim.”

O sırada dış kapının zili çınladı. Tobias pencereden baktı, yüzündeki gülümseme hemen kayboldu.

“Yine polisler gelmiş,” dedi, gergin bir sesle. “Bence kaybol. Seni burada görmelerini istemiyorum.”

Kız başını sallayarak kalktı. Tobias onu holden geçirdi, sonra bir kapıyı gösterdi.

“Bu kapıdan çık, süt sağma mutfağından geçerek ahırlara gelsin. Tek başına yapabilir misin?”

“Elbette. Ben korkmam. Hava aydınlandı, o heriflerin dışarıda beklediklerini sanmam,” dedi Amelie soğukkanlı bir tavırla. Göz göze geldiler, Amelie başını eğdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Tobias. “Yürekli bir kızsın.”

Amelie, bu sözleri el hareketiyle geçiştirdi ve gitmek üzere arkasını döndü. Tobias’ın aklına bir şey gelmişti.

“Dursana,” diye seslendi.

“Evet?”

“Sahi çiftlikte ne arıyordun?”

“Anneni köprüden iten adamın kim olduğunu gazetede gördüğüm fotoğraftan anladım,” dedi Amelie, kısa bir duraksamadan sonra. “Adam, Manfred Wagner, Laura’nın babası.”

“Yine mi siz?” Tobias Sartorius, polislerle karşılaşmaktan hoşlanmadığını gizlemeye çalışmadı. “Fazla zamanım yok. Konu nedir?”

Pia, içerideki kokuyu almaya çalıştı. Burnuna taze demlenmiş kahve kokusu geliyordu.

“Konuğunuz mu var?” diye Pia sordu. Çünkü Bodenstein az önce mutfak penceresinden koyu renk saçlı bir kadını görür gibi olmuştu.

“Hayır, yok.” Tobias kollarını göğsünde kavuşturarak, kapının önünde durdu. Yağmur çiselemeye başlamış olmasına karşın onları içeri almıyordu. Yapacak bir şey yoktu.

“Çılgınlar gibi çalışmış olmalısınız,” dedi Pia, samimi bir gülümsemeyle. “Burası şahane görünüyor.”

Pia’nın samimi yaklaşımı sonuç vermedi. Tobias Sartorius mesafeli duruşunu koruyor, beden diliyle onları reddediyordu.

“Laura Wagner’den geriye kalanların bulunduğunu size haber vermek için geldik,” dedi Bodenstein.

“Nerede bulundu?”

“Aslında bunu sizin bizden daha iyi bilmeniz gerekir,” dedi Bodenstein soğuk bir ifadeyle. “Sonuçta Laura’nın cesedini 6 Eylül 1997 gecesi otomobilinizin bagajında siz taşımışsınız.”

“Hayır, böyle bir şey yapmadım.” Tobias alnını buruşturdu ancak sesi hâlâ sakindi. “Laura koşup gittikten sonra onu bir daha görmedim. Ancak bunu sanırım yüz kez söyledim, öyle değil mi?”

“Laura’nın iskeleti Eschborn’daki eski askerî havaalanında sürdürülen inşaat çalışmaları sırasında bulundu,” dedi Pia. “Bir yer altı yakıt tankı içinde.”

Tobias ona bakarak yutkundu. Gözlerinden, duyduklarını kavrayamadığı yansıyor.

“Havaalanında demek,” dedi Tobias usulca, kendiyle konuşur gibi. “Bu, hiç aklıma gelmezdi.”

Reddeden tavrını ansızın yitirmişti, üzgün, dahası yıkılmış gibiydi. Pia, onun işlediği suçla yüzleşeceği ana hazırlanabilmek için tam on bir yıl zamanı olduğunu düşündü. Kızların cesetlerinin günün birinde bulunacağını hesaba katmış olmalıydı. Tepkisini çalışmış, inandırıcı bir şekilde şaşırmış oynamak için uzun uzadıya düşünmüştü belki de? İyi de böyle davranması için bir neden var mıydı? Cezasını çekmişti, cesetlerin nerede bulunduğu umurunda bile olmazdı. Pia, Hasse'nın bu adamı tarifini anımsadı: Küstah, kendini beğenmiş, acımasız. Doğru muydu bu?

“Tankın içine atığınızda Laura ölmüş müydü, bunu öğrenmek istiyoruz,” dedi Bodenstein. Pia, gözünü Tobias'dan ayırmıyordu. Tobias'ın yüzü bembeyaz kesilmişti, sanki ağlamaya başlayacakmış gibi dudakları seğiriyordu.

“Size bunun yanıtını veremem,” dedi Tobias kısık sesle.

“Siz vermezseniz, kim verecek?” diye Pia sordu.

“Bu soru on bir yıldır gece gündüz aklımı kurcalıyor.” Sesini güçlkle denetliyor gibiydi. “Bana inanıp inanmamanız umurumda değil. Kötü adam damgası yemeye nasılsa çoktan alıştım.”

“Kızlara ne yaptığınızı o yıllarda söylemiş olsaydınız, şimdi anneniz çok daha iyi durumda olurdu,” dedi Bodenstein.

Tobias ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu.

“Bu, annemi hangi domuzun köprüden ittiğini bulduğunuz anlamına mı geliyor?”

“Hayır, henüz bulamadık,” dedi Bodenstein. “Ancak artık bu kişinin kasabadan biri olduğunu düşünüyoruz.”

Tobias acı acı güldü.

“Böylesine keskin bir zekâya sahip olduğunuz için tebrikler,” dedi alaycı bir tonda. “Size yardım edebilirdim, çünkü kimin yaptığını biliyorum. Ama bunu neden yapayım ki?”

“Çünkü o kişi bir suç işledi,” dedi Bodenstein. “Bildiklerinizi bize anlatmak zorundasınız.”

“Hiçbir boka zorunlu değildim.” Tobias Sartorius başını iki yana salladı. “Belki o yıllardaki meslektaşlarınızdan daha iyi olabilirsiniz. Eğer polis o zaman doğru dürüst çalışıp gerçek katili bulsaydı, bugün annem de babam da ben de *çok daha iyi durumda* olurduk.”

Pia, ortamın elektriğini dağıtacak bir şey söylemek isterken, Bodenstein ondan önce davrandı. “Elbette.” Sesinde iğneleyici bir tını vardı. “Siz masumsunuz. Biz bunu biliriz. Hapishanelerimiz masumlarla dolup taşar.”

Tobias, Bodenstein’a baktı, yüzü taş kesilmişti. Öfkesini güçlkle bastırdığı gözlerinden okunuyordu. “Siz aynasızlar hepiniz aynısınız, burnu havada ve başına buyruk,” diye tısladı. “Burada dönenlerden haberiniz bile yok. Şimdi defolun buradan! Beni artık rahat bırakın!”

Pia ve Bodenstein ağızlarını bile açamadan, Tobias kapıyı suratlarına çarptı.

“Bunu söylememeliydin,” dedi Pia sitemle, otomobile doğru yürüdükleri sırada. “Şimdi adam bize düşman oldu ve biz karşılığında bir adım bile yol alamadık.”

“Haklıydım ama!” dedi Bodenstein. “Gözlerini gördün mü? Bu herif her şeyi yapabilir. Annesini köprüden kimin ittiğini biliyorsa gerçekten, o adamın yaşamı şimdi tehlikede.”

“Önyargılı davranıyorsun,” dedi Pia. “Adam eğer haksız yere içeri girdiyse, on yılı aşkın hapis yattıktan sonra evine dönüyor ve orada her şeyin değiştiğini görüyor. Annesine saldırıyorlar, kadın ağır yaralı, kasabadan birileri babasının evinin duvarına yazılar yazıyor. Bu adamın öfkelenmesi çok mu şaşırtıcı?”

“Çok rica ederim Pia! Bu adamın haksız yere çifte cinayetten hüküm giydiğine ciddi ciddi inanmıyorsun herhalde!”

“Ben hiçbir şeye inanmıyorum. Ancak eski dosyalarda tutarsızlıklar buldum ve şüphelerim var.”

“Bu adam acımasız. Kasabalıların tepkilerine gelince; bu insanları anlıyorum.”

“Bir dakika, sen şimdi evin duvarlarına yazılar yazılmasını ve insanların birleşerek bir suçluyu korumalarını savunmuyorsun, değil mi?” Pia şaşkınlıkla başını iki yana salladı.

“Bunları savunduğumu söylemiyorum ki,” dedi Bodenstein. Kapının kemeri altında durmuşlar, elli yıllık karı kocalar gibi tartışıyorlardı. O sırada Tobias Sartorius’un evden çıktığını ve arka avludan geçerek gözden kaybolduğunu fark etmediler.

✱

Andrea Wagner uyuyamıyordu. Laura’nın cesedi, daha doğrusu cesedinden geriye kalanlar bulunmuştu. Belirsizlik sonunda bitmişti. Zaten uzun zamandır mucize beklemiyordu. İlk duyduğunda sonsuz bir rahatlama hissetmiş, sonra acı yine başlamıştı. Ağlamayı ve yas tutmayı kendine on bir yıl boyunca yasaklamış, kaybolan evladının acısına kendini teslim eden kocasına destek olmaya çalışmıştı. Andrea Wagner’in kendini bırakıp çökmeye hakkı yoktu. Ortada yürümesi gereken bir şirket vardı, aksi halde banka kredileri ödemezdi. Sonra öteki çocuklarının sağlıklı bir anneye sahip olmaya hakları vardı. Hiçbir şey eskisi gibi değildi artık. Manfred bütün gücünü ve yaşam sevincini yitirmişti. Kendine sürekli acımasıyla ve düştüğü alkol bağımlılığıyla karısının gücünü emiyordu. Andrea Wagner’in kocasına çok kızdığı zamanlar olurdu. Manfred, Tobias’ın ailesine karşı duyduğu kini içinden geldiği gibi kusma hakkını kendine tanımıştı.

Andrea Wagner, Laura'nın odasının kapısını açtı; burada on bir yıldır hiçbir şey değiştirilmemişti. Manfred bu konuda ısrar etmiş, o da karşı çıkmamıştı. Işığı yaktı, Laura'nın çalışma masasının üstünden fotoğrafını eline aldı. Gözünden yaşların akmasını bekledi ama öyle olmadı. Aklına, on bir yıl önce polisin kapılarına gelip bulgular doğrultusunda kızlarının katilinin Tobias Sartorius olduğunu söylediği an geldi.

Neden Tobias, diye düşünmüştü o gün Andrea Wagner şaşkınlık içinde. Aklına bir anda başka on isim gelmişti, onların Laura'dan intikam almak için Tobias'dan çok daha fazla nedenleri olabilirdi. Kasabada Laura'nın arkasından dedikodu yapıldığını Andrea Wagner bilirdi. Gözü yükseklerde, fırsatçı küçük sürtük derlerdi ona. Manfred büyük kızını taparcasına ve hiç eleştirmeden sever, onun her hatasına bir gerekçe uydururdu. Oysa Andrea, Laura'nın zayıf yönlerini de görür ve yaşı ilerledikçe bu huylarından vazgeçeceğini umardı. Kızın buna ne yazık ki fırsatı olmamıştı. Aslında tuhaftı, Andrea Wagner, Laura'yla ilgili güzel bir anısını hatırlamakta zorlanıyordu. Aklında daha çok, sıklıkla yaşadıkları olumsuz olaylar kalmıştı. Laura babasını küçümser ve ondan utanırdı. Claudius Terlinden gibi kibar ve güçlü bir babası olsun isterdi, bu düşüncelerini aklına estikçe Manfred'in yüzüne söylerdi. Manfred, güzel kızının ağzından çıkan bu incitici sözleri sesini bile çıkarmadan sineye çekerek ve Laura'ya olan derin sevgisi hiç eksilmezdi. Andrea, kızını ne kadar az tanıdığını anlayınca sarsılmış ve onu yetiştirirken hata yaptığını düşünmüştü. Ayrıca korkuya da kapılmıştı. Eğer annesinin, patronu Claudius'la ilişkisi olduğunu öğrenirse, Laura ne yapardı?

Andrea Wagner kaç gece sabahlara kadar uyuyamamış, kızını düşünmüştü. Sonraki yıllarda üzüntüsü daha da artmıştı, çünkü Laura kasabada önüne gelen çocukla ilişkiye giriyordu ve en son Tobias'la birlikteydi. Bu arkadaşlığa başlar başlamaz değişmiş, mutlu ve huzurlu bir kız olmuştu. Tobias ona iyi gelmişti. Tobias kuşkusuz

çok özel bir delikanlıydı. Yakışıklıydı, muhteşem bir öğrenci ve sporcu. Kasabadaki öteki çocuklar onun sözünden çıkmazlardı. Tobias, Laura'nın uzun zamandır beklediği erkekti, onun parıltısı yanında taşıdığı kıza da yansiyordu. Altı ay boyunca her şey yolunda gitmişti – ta ki Stefanie Schneeberger kasabaya gelinceye kadar. Laura, bu kızın kendine rakip olabileceğini hemen kavramış ve Stefanie'yle arkadaşlık kurmuştu. Gelgelelim çabaları boşa çıkmıştı. Tobias, Stefanie'ye âşık olmuş ve Laura'dan ayrılmıştı. Laura yenilgiyi sindirememişti. O yaz gençlerin arasında neler yaşandığını Andrea Wagner tam olarak bilemiyordu ancak emin olduğu bir şey vardı ki Laura arkadaşlarını Stefanie'ye karşı kıskırtarak ateşle oynuyordu. Andrea Wagner, kızını bir gün ofisteki fotokopi cihazının önünde görmüştü, makinenin yanında bir deste kâğıt duruyordu. Bunlara bir göz atmak istemiş, bunun üzerine Laura zıvanadan çıkmıştı. Anne ile kız arasında şiddetli bir tartışma yaşanmış, Laura kapıldığı heyecanla makinenin içindeki kâğıdı unutmuştu. Beyaz kâğıdın üstünde kalın ve iri puntolarla tek bir cümle yazılıydı: PAMUK PRENSES ÖLMELİ. Andrea Wagner kâğıdı katlayıp kaldırmış ancak ne kocasına ne de polise göstermişti. *Onun* kızının bir başka insanın ölümünü diliyor olması, Andrea Wagner için dayanılmazdı. Yoksa Laura kendi entrikasının kurbanı mı olmuştu? Hiç ağzını açmamış, Manfred'in kızı her akşam göklere çıkarmasını sessizce dinlemişti.

“Laura,” diye fısıldadı kadın, fotoğrafı işaret parmağıyla okşayarak. “Ne yaptın sen?”

Derken yanağından bir damla yaş süzüldü. Andrea Wagner gözlerini kırptırdı, yüzünü eliyle sildi. Gözlerini yaşlarla dolduran duygu acı değil, kızını sevmemiş olmanın verdiği vicdan azabıydı.

Evinin önüne geldiğinde saat bir buçuktu. Üç saat boyunca nereye gittiğini bilmeden dolaşıp durmuştu. O gün sanki herkes ve her şey üstüne üstüne gelmiş, o da eve sığamamıştı. Önce Amelie eli yüzü kan içinde karşısına dikilmişti. Onu görünce büyük şok yaşamıştı. Hayır, vücudundaki adrenalin düzeyini Everest Dağı'nın tepesine yükselten neden kızın yüzündeki kanlar değil, Amelie'nin Stefanie'yle inanılmaz benzerliği idi. Oysa Amelie çok farklı biriydi. Onu kandıran, baştan çıkaran, parmağında oynatan, sonra da acımasızca sepetleyen kendini beğenmiş güzellik kraliçesine benzemiyordu Amelie. O, etkileyici bir kızdı. Ayrıca dokunmaktan ve dokunulmaktan korkmazmış gibi duruyordu.

Sonra polisler çıkagelmmişti. Laura'nın cesedi bulunmuştu. Yağmur çok şiddetli yağdığı için çiftliği temizleme işlerini bırakmış, öfkesini odasını boşaltmaktan almıştı. Duvarlardaki çocukça posterleri yırtarak sökmüş, dolap ve çekmece içlerinde ne varsa hiç düşünmeden mavi çöp poşetlerine tıkmıştı. Bütün ıvır zıvırdan bir an önce kurtulmalıydı! Derken eline bir CD geçmişti. Sarah Brightman ve Andrea Bocelli'nin *Time to say good bye*'ına öylece bakmıştı. Haziran ayındaki lise mezuniyet partisinde bu şarkı çalarken ilk kez öpüştükleri için Stefanie ona bu CD'yi armağan etmişti. Tobias CD'yi müzikçalara yerleştirmiş ve hoparlörden yükselen ilk sesle birlikte içini saran ve hâlâ sıyrılamadığı derin bir boşluk duygusuna sürüklenmişti. Kendini hapishanede bile böylesine yalnız, böylesine terk edilmiş hissetmemişti. Çünkü içerideyken, gelecekteki güzel günlerin umudunu taşıyordu, oysa şimdi beklediği hiçbir şey kalmamıştı. Yaşamı bitmişti.

Nadja onu bir anlık şaşkınlıktan sonra hemen içeri almıştı. Oysa Tobias onun evde olmadığını sanmıştı. Hayır, onunla sevişmek için gelmemişti, bu aklından bile geçmemişti. Ancak Nadja'yı uyku mahmuru, gözünü kısıarak ışığa bakarken ve sarı saçları omzuna düşmüş olarak görünce, onun güzelliğine ve cana yakınlığına da-

yanamamıştı. Yıldırım çarpmış gibi olmuş, içini hiç ummadığı bir şehvet ateşi sarmıştı.

“Sen ne...” diye başlamıştı Nadja, ancak Tobias dudaklarını dudaklarına bastırıp onu kendine doğru çekince sorusunu tamamlayamamıştı. Tobias, Nadja’nın direnip onu kendinden uzaklaştıracağından biraz korkmuştu aslında. Ancak öyle olmamıştı. Nadja onun ıslak deri ceketini omuzlarından indirmiş, gömleğinin düğmelerini açmış ve tişörtünü yukarı sıyırmıştı. Bir an sonra kendilerini yerde bulmuşlardı. Tobias sert bir darbeye onun içine girer girmez, Nadja dilini onun ağzına sokmuş, daha sert ve daha hızlı gidip gelmesini sağlamak için ellerini Tobias’ın kalçalarına bastırmıştı. Tobias çok geçmeden içinde dev dalgaların kabardığını duyumsamış, bütün gözeneklerinden terler fışkırtan alevler bedenini sarmıştı. Derken müthiş bir rahatlamayla sarsılmış, iniltileri küçük çığlıklara dönüşmüştü. Tobias, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken birkaç saniye daha Nadja’nın üstünde yatmış, yaptıklarına kendi de inanmamıştı. Sonra Nadja’yı hafifçe yana doğru kaydırmış ve gözlerini kapayarak sırtüstü yatmış, sudan çıkmış balığın çırpınması gibi soluk almaya çalışmıştı. Sonra Nadja’nın usul usul gülümsemesiyle gözlerini açmıştı.

“Ne var?” diye şaşkınlıkla fısıldamıştı Tobias.

“Sanırım birazcık daha egzersiz yapmamız gerekiyor,” demişti Nadja. Sonra zarif hareketle yerden kalkmış, Tobias’a elini uzatmıştı. Tobias bu eli tutmuş ve sızlanarak yerinden kalkmıştı. Kot pantolonunu ve ayakkabılarını çıkardıktan sonra Nadja’nın peşi sıra yatak odasına gitmişti. Geçmişin ağırlığından kurtulmuştu. Hiç değilse o an için.

13 Kasım 2008, Perşembe

“Dün polisler geldi.” Tobias, Nadja’nın ikram ettiği kahveyi üfledi. Gece bu konuyu açmak istememişti ancak şimdi Nadja’ya olanları mutlaka anlatmalıydı. “Eschborn’daki havaalanında Laura’nın iskeletini bulmuşlar. Bir yer altı tankının içinde.”

“Ne dedin sen?” Nadja, tam kahvesinden bir yudum alacağı sırada taş kesilmişti. Geçenlerde birlikte yemek yedikleri mutfakta kurşuni granitten yapılmış masanın başında oturuyorlardı. Saat henüz sabahın yedisiydi ve büyük pencerelerin ardındaki manzara kapkaranlıktı. Nadja sekiz uçağıyla, dizinin yeni bölümünün dış çekimlerinin yapılacağı Hamburg’a uçacaktı. Bu dizide komiser rolündeydi.

“Ne zaman...” Nadja fincanını masaya bıraktı. “Şey diyorum... İskeletin Laura’ya ait olduğunu nereden anlamışlar?”

“Bilmem.” Tobias başını iki yana salladı. “Daha fazla bilgi vermediler. Hatta önce iskeleti buldukları yeri bile açıklamak istemediler. Baş aynasız, nerede olduğunu zaten benim çok iyi bildiğimi söyledi.”

“Aman Tanrım,” diyebildi Nadja. Akli başından gitmişti.

“Nadja.” Tobias, öne doğru eğilerek Nadja’nın elini tuttu. “Gözünün önünden kaybolmamı istersen, lütfen söyle.”

“Neden böyle bir şey isteyeyim ki?”

“Benden tiksindiğini görmediğimi mi sanıyorsun?”

“Saçmalama.”

Tobias, genç kadının elini bırakarak ayağa kalktı ve ona sırtını döndü. Bir an için kendiyle savaştı. Gece boyunca gözünü kırpmamış, Nadja’nın düzenli soluk alıp verişlerini dinlerken, böyle bir kadının ondan kim bilir ne zaman bıkacağını düşünmüştü. Nadja’nın onu bahanelerle atlatacağı, yalanlar söyleyerek ondan kaçacağı günden daha şimdiden korkuyordu. O gün mutlaka gelecekti, bundan kaçış yoktu. Ona uygun bir adam değildi o. Nadja’nın dünyasına ve yaşamına asla yakışmazdı.

“Bu konuyu öylece yok sayamayız,” dedi Tobias buruk bir sesle. “Ben cinayetten hüküm giydim ve on yıl içerideydim. Bütün bunlar yaşanmamış ve bizler hâlâ yirmilerimizdeymişiz gibi davranamayız.”

Tobias arkasını döndü. “Laura ile Stefanie’yi kimin öldürdüğüne dair zerre kadar fikrim yok. Tek bildiğim, bu kişinin ben olmadığım! Ama neden anımsamıyorum ki? Tek anımsadığım... Evet, tek anımsadığım bir karadelik. O zamanlar adli psikolog kadın, insan beyninin böylesi büyük şoklara bellek boşluğuyla tepki verdiğini ileri sürmüştü. Ancak hiç değilse bir parçasını anımsamam gerekmez miydi sence? Örneğin Laura’yı bagaja koyup bir yerlere götürdüğümü... Ama ben *hiçbirini* anımsamıyorum. Anımsadığım tek sahne, Stefanie’nin bana... beni... beni artık sevmediğini söylemesi. Sonra, ne zaman bilmiyorum, Felix ve Jörg kapıya gelmişlerdi ancak ben o kadar çok votka içmiştim ki midem bulanıyordu. Derken ansızın polisler kapıya dayanıp benim Laura ile Stefanie’yi öldürdüğümü ileri sürdüler!”

Nadja oturmuş, ona zümrüt yeşili iri gözleriyle bakıyordu.

“Anlıyor musun Nadja?” Tobias’ın sesi yalvarır gibiydi. Derinlerine gömdüğü acı, yine su yüzüne çıkmıştı, üstelik şimdi her zamankinden daha şiddetliydi. Üstelik yaşamını baştan sona etki-

liyordu. Tobias, Nadja'yla bir beraberliği göze alamıyordu, çünkü düş kırıklığıyla sonlanacağını biliyordu. "O gün gerçekte neler olduğunu bilmemek bana korkunç azap veriyor. Ben katil miyim? Ya da değil miyim?"

"Tobi," dedi Nadja usulca. "Seni seviyorum. Hem de kendimi bildim bileli. Eğer yapmışsan bile benim için hiç fark etmiyor."

Tobias çaresizlik içinde yüzünü buruşturdu. Nadja onu anlamak istemiyordu. Oysa Tobias'ın ona inanan birine ihtiyacı vardı. Ona gerçekten güvenen birine. O, yaşamının sonuna kadar dışlanarak yaşayacak bir insan değildi, eğer öyle olacak olursa çöker, mahvolurdu.

"Ama benim için fark ediyor," dedi Tobias kararlı bir sesle. "Yaşamımın on yılını kaybettim. Artık bir geleceğim yok benim. Kim olduğunu bilmediğim birisi geleceğimi elimden aldı. Her şey bitmiş gibi davranamam ben."

"Peki, bitmiş gibi davranmayıp da ne yapacaksın?"

"Gerçeği bilmek istiyorum. Sonunda gerçekten cinayet işlediğimi öğrenme riskini bile göze alıyorum."

Nadja sandalyeyi iterek ayağa kalktı, usulca Tobias'a doğru yürüdü. Genç adamın beline sarılıp gözlerini gözlerine dikti.

"Sana inanıyorum," dedi usulca. "Eğer istersen, atacağın her adımda sana destek olurum. Ancak Altenhain'a geri dönme. Lütfen."

"Başka nereye gidebilirim ki?"

"Burada kal. Ya da Tessin'deki evimde. Ya da Hamburg'da." Nadja gülümsedi, bu fikri hoşuna gitmişti. "Evet! Hemen gel benimle! Evi seveceksin. Tam su kenarında."

Tobias duraksadı. "Babamı şu durumda yalnız bırakamam. Ayrıca annemin bana ihtiyacı var. Biraz iyileşsin, belki olabilir."

"Buradan otomobile atladın mı on beş dakikada babandasın." Nadja iri yeşil gözlerini Tobias'ınkilere yaklaştırmıştı. Tobias'ın burnuna onun teninin ve şampuanının kokusu geldi. Almanya'nın

bütün erkekleri, Nadja von Bredow'un, gel benim evimde otur, demesinin düşünüyormaktaydı. Peki, Tobias'ı durduran neydi?

"Tobi, lütfen!" Nadja, onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Senin için kaygılanıyorum. Başına bir şey gelsin istemiyorum. Ya o heriflerin yoluna o kız değil de sen çıksaydın?"

Amelie! Tobias onu unutmuştu! Bu kız Altenhain'da, o korkunç olaylarla ilgili gerçeğin gizli olduğu yerdeydi.

"Ben kendimi korurum," dedi Tobias. "Sen merak etme."

"Seni seviyorum, Tobi."

"Ben de seni seviyorum," dedi Tobias, sonra Nadja'yı sıkıca kendine doğru çekti.

*

"Amirim?" Kai Ostermann odasının kapısı önünde durmuş, elindeki iki kâğıdı havaya kaldırmıştı.

Bodenstein durdu. "Ne var?" diye sordu.

"Şunlar az önce faksla geldi." Ostermann, kâğıtları uzatırken, Bodenstein'in yüzünü dikkatle inceledi. Ancak amirinin ifadesinde bir değişiklik görmeyince yorum yapmaktan vazgeçti.

"Teşekkür ederim," dedi Bodenstein. Odasına doğru yürürken kalp atışlarını duyuyordu. Gelen, Telekom'dan önceki gün istediği, Cosima'nın cep telefonunun konum bilgisi dökümüydü. Yaşamında ilk kez olarak, mesleki olanaklarını özel bir konu için kullanmıştı. Ters bir memur, bu yaptığını makamını suistimal olarak değerlendirebilirdi. Ancak Bodenstein'in gerçeği öğrenme ihtiyacı her türlü duygunun ve yasağın önüne geçmişti. Dik durmaya karar vererek çalışma masasına oturdu. Gördükleri, son umutlarını da yıktı. Cosima, gerçekten de iki gün Mainz'a gitmiş, birer saat kalmıştı. Buna karşın sekiz günü öğleye kadar Frankfurt'ta geçirmişti. Bodenstein

dirseklerini masaya dayadı, çenesini ellerine yaslayarak bir an düşündü. Sonra telefonu alıp Cosima'nın ofisini aradı. Cosima'nın prodüksiyon asistanı ve her işine koşan Kira Gasthuber ikinci zilden sonra telefonu açtı. Cosima'nın kısa süreliğine dışarıda olduğunu söyledi ve ona neden karısını cebinden aramadığını sordu.

Bana yalan söylemesin diye, aptal şey, diye içinden geçirdi Bodenstein. Telefonu kapatacağı sırada, fonda küçük kızının incecik sesini duyunca beyninde alarm zilleri çalmaya başladı. Cosima, Sophia'yı her yere yanında götürürdü, çocuğu şimdi neden ofiste bırakmıştı ki? Hazırcevap Kira'nın bu soruya da yanıtı hazırды; Cosima çabuk dönecekti, ayrıca Sophia onunla ve René'yle olmaktan çok mutluydu. Bodenstein telefonu kapattıktan sonra kafası iyice karışmıştı, masanın başından bir süre kalkamadı. Cosima'nın telefonundan kaydedilen beş sinyal, Frankfurt Nordend'e, Glauburg Caddesi, Oder Yolu, Eckenheimer Caddesi ve Eschersheimer Parkı'nı içine alan bölgeyi kapsıyordu. Haritaya bakınca burası belki küçük görünebilirdi ancak bölgede yüzlerce apartman, binlerce daire bulunuyordu. Lanet olsun! Nerelerdeydi bu kadın? Ve de kiminleydi? Onu gerçekten aldattığı kesinleşirse, nasıl bir tepki vermeliydi? Hem karısının onu aldatma ihtiyacı duyabileceğine neden böylesine inanmıştı? Doğruydu, cinsel yaşamları Sophia'nın doğumundan sonra önceden olduğu gibi hareketli değildi ancak bu durum, aileye bir bebeğin katılmasının doğal bir sonucuydu. Cosima'nın ihmal edildiği anlamına da gelmezdi. Yoksa? Karısıyla son kez ne zaman seviştiğini tam olarak anımsayamadığı için utandı. Düşündü ve hesapladı. Dur, biliyorum! Bir arkadaşlarının doğum günü partisinden hafif sarhoş ve çakırkeyif dönmüşlerdi. Bodenstein, ajandasını çıkarıp karıştırdı. Yaprakları geriye doğru çevirdikçe, içini kaplayan tuhaf duygu şiddetleniyordu. Yoksa Bernhard'ın doğum gününü deftere yazmaya unutmuş muydu? Hayır, unutmamıştı. Bernard, Rhengau'daki Johannisberg Sarayı'nda ellinci yaşını kutlarken tak-

vimler 20 Eylül'ü gösteriyordu. Bu doğru olamazdı! Bodenstein saymaya başladı ve Cosima'yla sekiz haftadır sevişmediğini anlayınca utandı. Karısının ihanetinin sorumlusu sonuçta o muydu? Kapı vuruldu. Gelen Nicola Engel'di.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Bodenstein.

“Başkomiser Behnke'nin,” diye amiri buz gibi bir sesle konuşmaya başladı, “izinsiz ek iş yaptığını ve Sachsenhausen'deki bir meyhanede çalıştığını bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

Lanet olsun! Özel sorunları öne geçmiş, Bodenstein bu konuyu unutmuştu. Haberi nereden aldığını Nicola Engel'e sormadı, ayrıca kendini savunmaya da kalkışmadı.

“Önce kendisiyle konuşmak istemiştım,” dedi Bodenstein yalnızca. “Ancak buna fırsatım olmadı.”

“Buna bu akşam 18.30'da fırsatın olacak. Behnke'yi buraya çağırdım, hasta ya da sağlam, umurumda değil. Bu işi nasıl temizleyeceksin, görelim bakalım.”

★

Henüz gümrük kontrol noktasının önünden geçip çıkışa doğru yürürken cep telefonu çalmaya başladı. Lars Terlinden, evrak çantasını diğer eline geçirerek telefonu açtı. Yönetim kurulu Zürih'te sabahtan akşama kadar onu doğduğuna pişman etmişti. Oysa bugün böylesine hırpaladıkları iş için onu daha üç ay önce göklere çıkarmışlardı. Ne yapabilirdi, falcı değildi. Doktor Markus Schönhausen'ın aslında Matthias Mutzler diye biri olduğunu, Potsdam değil, Svabya Alpleri'ndeki bir kasabadan geldiğini ve tehlikeli bir dolandırıcı olduğunu nereden bilebilirdi? Çalıştığı bankanın hukuk servisi görevini gerektiği gibi yerine getirememişse, bu onun sorunu değildi.

Birkaç kişi kapıya konmuştu, eğer üç haneli milyon avroluk zararı kapatmanın bir yolunu bulamazsa, sıra şimdi ondaydı.

Buzlu cam kapılar önünde açılırken, “Yirmi dakikaya kadar ofisteyim,” dedi telefonda asistanına. Yorulmuş ve tükenmişti, sinir sistemi artık bu dünyayı kaldıramıyordu. Oysa henüz otuzundaydı. İlaç almadan uyuyamıyordu, iştahı yoktu, tek yapabildiği içmektir. Lars Terlinden alkolik olma yolunda hızla ilerlediğinin bilincindeydi ancak içine düştüğü çukurdan çıkmadan bu konuyla ilgilenemeyecekti. Oysa çıkabileceğine dair tek bir umut da yoktu. Dünya ekonomisi sallantıdaydı, Amerika’nın en büyük bankaları iflas ediyordu. Lehman Brothers henüz başlangıçtı. İsviçre’nin en büyük bankalarından biri olan kendi işvereni, geçen yıl dünya çapında beş bin çalışanının işine son vermişti, ofisler ve koridorlar gelecek korkusu içinde kıvranan insanlarla doluydu. Telefonu yeniden çaldı ancak Lars Terlinden hiç oralı olmadan cihazı cebine soktu. Schönhausen’in gayrimenkul imparatorluğunun altı hafta önce çöktüğü haberi onu hazırlıksız yakalamıştı, oysa o, her şeyden habersiz henüz iki gün önce Schönhausen’le Berlin Adlon’da öğle yemeği yemişti. Kaçıp gittiği için şimdi İnterpol tarafından aranan adi herif, iflasının açıklanacağını çoktan bildiği halde karşısına kurulmuştu. Lars Terlinden son bir hamleyle kredi portföyünün büyük bir bölümünü teminat gösterip yatırımcılara satmayı son anda başarmıştı ancak üç yüz elli milyon avro havaya uçmuştu.

Lars Terlinden’in önüne bir kadın çıktı. Genç adamın acelesi vardı, kadının yanından geçip yürümeye çalıştı ancak kadın inatla durdu ve ona bir şeyler söyledi. Lars, ancak fark edebildi; kadın, sekiz yıldır görmediği annesiydi.

“Lars!” dedi kadın yalvarırcasına. “Lütfen Lars, bekle!”

Annesi hiç değişmemişti. İnce ve bakımlıydı, altın sarısı saçlarını dümdüz kestirmişti. Yüzünde hafif bir makyaj vardı, güneş

yanığı dekoltesini inci bir kolye süslüyordu. Annesinin yumuşak bir ifadeyle gülümsemesi, Lars'ı çileden çıkarmıştı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu asık suratla. “Seni kocan mı yolladı?”

Babam sözcüğü ağzından çıkamıyordu artık.

“Hayır, Lars. Dur ama artık. Lütfen.”

Lars gözlerini kaydırdı ve durdu. Çocukken annesine hayrandı ve ona tapardı. Annesi birkaç günlüğüne ya da haftalığına seyahate çıkıp onu ve Thies'i evdeki yardımcı kadına bıraktığında onu çok özlerdi. Lars, annesinin bütün hatalarını affetmiş, onun sevgisini kazanmak için çok uğraşmıştı ancak karşılığında gülümseme, güzel sözler ve vaatlerden başka bir şey görememişti. Lars, annesinin bazı duygulara sahip olamadığı için onlara bir şey veremediğini ancak uzun yıllar sonra anlayabilmişti. Christine Terlinden bomboş bir insandı, ruhsuz ve kişiliksiz bir güzeldi. Yaşamdaki tek amacı, işadamları Claudius Terlinden'i kusursuz temsil eden bir eş olabilmektir.

“İyi görünüyorsun, oğlum. Ama biraz zayıfsın.” Özünden vazgeçmiyordu. Onca yıldan sonra ağzından ancak basmakalıp cümleler çıkabiliyordu. Annesinin onu yaşamı boyunca kandırdığını anladıktan sonra Lars Terlinden'in bu kadına saygısı kalmamıştı.

“Ne istiyorsun, anne?” diye yineledi sabırsızca.

“Tobias hapisten çıktı ve kasabaya döndü,” dedi kadın sesini alçaltarak. “Polis, Laura'nın iskeletini bulmuş. Eschborn'daki eski havaalanında.”

Lars, dişlerini birbirine geçirdi. Büyük bir hızla geçmişe döndü. Frankfurt Havaalanı'nın geliş holünde ansızın büzüldü, on dokuz yaşındaki sivilceli, korku içindeki çocuk oluverdi. Korkunun adı Laura'ydı! Kızın yüzünü, gülüşünü, bir anda yok edilen yaşam sevincini hiç unutmuyacaktı. Babası, Tobias'la bile görüşmesine fırsat tanımadan, onun adına yıldırım hızıyla kararlar vermiş, Lars'ı, Oxfordshire'ın uzak bir yerindeki bir tanıdığının çiftliğine sürmüştü.

Geleceğini düşün oğlum! Bu işe burnunu sokma, çeneni tut yeter. O zaman bir şey olmaz. Tabii ki babasının sözünü dinlemişti. Burnunu sokmamış ve susmuştu. Tobias'ın hüküm giydiğini duyduğunda çok geç olmuştu. Bu konuyu, o korkunç geceyi, dehşeti ve korkusunu düşünmemek için on bir yıl boyunca elinden ne geliyorsa yapmıştı. On bir berbat yıl boyunca, unutabilmek için kendini gece gündüz işe vermişti. Şimdi annesi kürküne sarınmış ve salınarak gelmiş, bebeksi gülümsemesiyle eski yaralarını deşmişti.

“Anne, bu konu beni ilgilendirmiyor artık,” dedi Lars sert bir tonda. “Benim hiçbir ilgim yok.”

“Ama...” diye başladı kadın ancak Lars sözünü bitirmesine izin vermedi.

“Beni rahat bırak!” diye tısladı genç adam. “Anladın mı? Bir daha beni rahatsız etmeni istemiyorum! Yaşamın boyunca yaptığın gibi benden uzak dur, yeter!”

Lars, annesini orada bırakıp arkasını döndü ve hızlı adamlarla ilerleyerek istasyona inen yürüyen merdivene yöneldi.

*

Garajda eskiden yaptıkları gibi şişeden bira içiyorlardı. Tobias huzursuzdu, görünüşe bakılırsa diğerlerinin de ondan farkı yoktu. Neden gelmişti peki buraya? Eski arkadaşı Jörg, ikinci vakti onu telefonla aramış, Felix ve birkaç arkadaşlarıyla bira içmeye davet ederek şaşırtmıştı. Jörg'in amcasına ait olan büyük garajda gençler önce mopetlerini, sonra motosikletlerini daha sonraki yıllarda da otomobillerini tamir ederlerdi. Jörg yetenekli bir kaportacıydı, henüz küçük bir çocukken otomobil yarışçısı olmayı düşlerdi. Garaj, Tobias'ın anılarında kaldığı gibi motor yağı, boya, deri ve cila kokuyordu. Tıpkı eskiden olduğu gibi eski tezgâhın, otomobil lastiklerinin ve

ters çevirdikleri bira kasalarının üstüne oturmuşlardı. Hiçbir şey değişmemişti. Tobias, orada bulunduğu için neşeliymiş gibi geçen konuşmalara karışmıyordu. Gerçi onu herkes tokalaşarak karşılamıştı ancak yeniden buluşmanın coşkulu geçtiği söylenemezdi. Bir süre sonra Tobias'ın yanında yalnızca Jörg ve Felix kalmışlardı. Felix, çatı ustası olmuştu, babasının şirketinde çalışıyordu. Henüz buluş çağındayken bile yapılı bir çocuktur, yaptığı ağır iş ve yoğun bira tüketimi sonucunda iri kıyım biri olup çıkmıştı. Mülayim bakan gözleri, güldüğü zaman bir yağ tabakasının içinde kaybolup gidiyordu. Ona baktıkça Tobias'ın aklına üzümünün görünmediği üzümlü sandviçler geliyordu. Jörg ise neredeyse eskisi gibiydi, yalnızca alnı epeyce açılmıştı.

“Lars neler yaptı?” diye Tobias sordu.

“Babasının ondan beklediklerini yapamadı.” Felix haince sırıttı. “Zenginlerin de çocuklarıyla sorunları olabiliyor. Çocuklardan biri mankafa, öteki babasının ağzına sıçtı.”

“Lars sıkı bir kariyer yaptı,” dedi Jörg. “Annem anlattı, Lars'ın annesinden duymuş. Yatırım bankacılığı. Büyük para. Evli, iki çocuğu var, İngiltere'den döndükten sonra Glashütten'de koca bir villa satın almış.”

“Ben hep onun ilahiyat okuyup papaz olacağını düşünürdüm,” dedi Tobias. En yakın arkadaşının ansızın ve vedalaşmadan yaşamından çıkıp gitmiş olması Tobias'ın hâlâ canını acıtıyordu.

“Ben hiçbir zaman çatı ustası olmak istememiştim.” Felix, çakmağının yardımıyla bir şişe daha bira açtı. “Beni orduya istemediler, polis de olamadım, fırıncının yanında çıraklığı bıraktım, şeyden kısa bir süre sonra... aman biliyorsunuz işte...”

Felix, sözlerini yarıda kesti ve gözlerini yere dikti.

“Ben de geçirdiğim kazadan sonra otomobil yarışçısı hayalimden vazgeçtim,” diye Jörg telaşla araya girdi. Suskunluğun daha da

rahatsız edici bir boyuta ulaşmasını önlemek istiyordu. “Bu nedenle kendimi Formula 1’de değil, Schwarzen Ross’da buldum. Ablamın Jagielski’yle evlendiğini biliyorsun, değil mi?”

Tobias başını salladı. “Babam o zamanlar söz etmişti.”

“Eh, ne yapalım.” Jörg, şişedeki biradan bir yudum aldı. “Anlaşılan aramızdan hiç kimse düşlerine erişememiş.”

“Ama Nathalie erişti,” dedi Felix. “Kız ünlü bir oyuncu olacağını söylerdi, biz de onunla ne alay ederdik yahu!”

“O kız oldum olası tuttuğunu koparan biriydi,” dedi Jörg. “Bize nasıl emirler yağdırırdı! Ancak böylesine ünleneceği hiç aklıma gelmezdi.”

“Öyle.” Tobias hafifçe sırtıttı. “Benim de hapiste tornacılık eğitimi alacağım ve ekonomi okuyacağım aklıma gelmezdi.”

Arkadaşları bir an için ne tepki vereceklerini bilemediler ancak sonra gülmeye başladılar. Alkol, ortamı yumuşatmıştı. Beşinci şişeden sonra Felix’in dili çözölmüştü.

“O zaman polisler senin eve uğradığımızı söylediğim için kendimi bugün hâlâ suçluyorum, oğlum,” dedi Tobias’a, elini arkadaşının omzuna koyarak.

“Sizler gerçeği anlattınız.” Tobias omuzlarını silkti. “İşin nerelere varacağını kimse kestiremezdi. Ancak artık fark etmez. Aranıza döndüm ve kasabadaki birçok insan gibi benden kaçmadığınız için gerçekten mutluyum.”

“Saçmalama.” Jörg, Tobias’ın omzuna dostça vurdu. “Bizler arkadaşız yahu! Amcamın bin saat uğraşıp toparlayabildiği eski Opel’i nasıl çarpıp hurdaya çevirmiştik, hatırlıyor musun? Ne kıyamet kopmuştu ama!”

Tobias da Felix de olayı anımsamışlardı. Böylece, “*Hatırlıyor musun?*” ile biten cümlelere sıra gelmişti: Terlinden’lerde verilen partide, kızların soyunmalarını ve anne Terlinden’in kürk mantola-

rını giyip evin içinde koşturmalarını hatırlıyor musun? Micha'nın doğum gününde polislerin kapıya dayanmasını hatırlıyor musun? Mezarlıktaki nefes kesen cesaret gösterilerini? Gençlik takımının İtalya seyahatini? Aziz Martin Günü'nde ateşi tutuşturmak için Felix'in bir bidon benzin dökmesiyle ateşin kontrolden çıkmasını hatırlıyor musun? Anılar tazelendikçe garaj kahkahaları çınladı. Jörg, gülmekten gözlerinden akan yaşları sildi.

“Kız kardeşimin babamın cebinden desteyle havaalanı anahtarlarını çalmasını, eski uçak hangarında yarış yaptığımızı hatırlıyor musunuz peki? Ne heyecandı ama!”

*

Amelie, çalışma masasına oturmuş, internette gezinirken kapı zili çaldı. Genç kız dizüstü bilgisayarını kapattı ve yerinden fırladı. Saat on bire çeyrek vardı! Lanet olsun! Babasıyla üvey annesi anahtarlarını yanlarına almayı unutmuşlar mıydı yoksa? İkinci zile meydan vermeden kapıyı açabilmek için ayağında çoraplarla merdivenlerden aşağıya koştu. Bir saat önce güçlükle uyutabildiği kardeşlerinin uyanmalarını istemiyordu çünkü. Kapının sağındaki ve solundaki iki kamerayla bağlantılı olan monitöre baktı. Net olmayan siyah beyaz görüntüde sarışına benzeyen bir adam vardı. Amelie kapıyı hızla açtı ve karşısında Thies'i görünce çok şaşırdı. Thies, tanıştıkları günden beri kapıya gelmemiş, hele zile hiç basmamıştı. Amelie arkadaşının durumunu fark edince kızın şaşkınlığı kaygıya dönüştü. Thies'i hiç böyle gergin görmemişti. Thies, ellerini sağa sola sallıyor, göz bebeklerini sürekli oynatıyor ve vücudunun her yeri seğiriyordu.

“Neyin var?” diye sordu usulca Amelie . “Bir şey mi oldu?”

Thies, yanıt vermek yerine Amelie'ye geniş bir kurdeleyle bağlanmış bir rulo kâğıt uzattı. Dışarısı soğuktı, Amelie'nin ayakları bir anda buz kesmişti. Ancak genç kız kendi durumuna aldırmadan arkadaşı adına tedirgin oldu.

“İçeri girmek istemez misin?”

Thies, başını hızla iki yana salladı ve izleniyor olmaktan korkarcasına sürekli etrafına bakındı.

“Bu resimleri sakın kimseye gösterme,” dedi Thies, her zaman kısık olan ses tonuyla. “Hepsini saklayacaksın.”

“Elbette,” dedi Amelie, “saklarım.”

Yolun üzerine çöken sisin arasından bir otomobil farı göründü ve araç Lauterbachların bahçe girişine yöneldiğinde farları Thies ile Amelie'yi aydınlattı. Garaj, Amelie'nin üstünde durduğu basamağın beş metre kadar altındaydı. Daniela Lauterbach, Amelie'nin orada yalnız olduğunu gördü, çünkü yer yarılmış, Thies içine girmişti sanki. Daniela Lauterbach kontağı kapattı ve otomobilinden indi.

“Selam, Amelie,” dedi kadın samimi bir sesle.

“Selam, Bayan Lauterbach,” dedi Amelie.

“Neden kapı önünde duruyorsun ki? Kapıda mı kaldın yoksa?”

“İşten az önce döndüm,” dedi Amelie düşünmeden; komşu kadına neden yalan söylediğini kendi de bilmiyordu.

“Neyse. Babanlara selam söyle. İyi geceler!” Doktor Lauterbach kıza el salladıktan sonra, iki araçlık garajın elektrikle çalışan kapısını uzaktan kumandayla açtı. İçeri girdi ve kapı yeniden kapandı.

“Thies?” diye tısladı Amelie. “Neredesin?”

Thies, kapının yanındaki dev porsukağacının arkasından çıkınca Amelie durduğu yerde korkuyla sıçradı.

“Bu ne demek oluyor şimdi?” diye Amelie fısıldadı. “Neden?..”

Thies'in yüzünü görünce söyleyecekleri boğazında düğümlenip kaldı. Genç adamın gözlerinde derin bir korku vardı. Kaygısının

nedeni neydi acaba? Amelie, arkadaşını yatıştırmak isteyen üzgün bir ifadeyle elini ona doğru uzattı ancak Thies irkilerek geri çekildi.

“Resimleri çok iyi korumalısın.” Sözleri kesik kesikti, gözlerinden ateş çıkıyordu. “Sakın kimseye gösterme! Sen bile bakmayacaksın! Söz ver bana!”

“Tamam, tamam. Söz veriyorum. Ama bunlar...”

Amelie daha sözlerini tamamlayamadan Thies puslu karanlığın içinde kaybolup gitmişti. Genç kız başını iki yana sallayarak onun arkasından baktı. Arkadaşının bu davranışına bir anlam verememişti. Ama Thies'i olduğu gibi kabul etmesi gerektiğini biliyordu.

*

Cosima salondaki kanepenin üstünde derin bir uykuya dalmış, köpekleri de onun dizlerinin arasına büzülmüştü. Bodenstein içeri girip bu huzur verici sahneyi içselleştirmek için öylece durunca, köpek başını bile kaldırmamış, kuyruğunu sallamakla yetinmişti. Cosima usulca horluyordu; okuma gözlüğü burnuna kaymıştı, uykuya dalmadan önce okuduğu kitap göğsünün üstündeydi. Başka zaman olsa Bodenstein karısının yanına gider, onu korkutmamaya özen göstererek bir öpücükle uyandırırdu. Gelgelelim aralarına ansızın örülen o görünmez duvar komiseri durdurdu. Karısını gördüğünde her zaman içini saran şefkat duygusunun şimdi olmadığını şaşkınlıkla fark etti. Kuşku, evliliğini kemirip bitirmeden karşılıklı konuşmanın zamanı gelmişti. Aslında şu an Cosima'yı omuzlarından tutup sarması, ona neden yalan söylediğinin hesabını sorması gerekiyordu. Ancak huzurun bozulmasından ve kaldıramayacağı bir gerçeği duymaktan çekindiği için buna cesaret edemiyordu. Arkasını döndü ve mutfığa doğru yürüdü. Yiyecek bir şeyler ko-

sima uyandı. Uyku mahmurluğu içinde mutfığa geldi. Bodenstein o sırada buzdolabından yoğurt çıkarıyordu.

“Selam,” dedi Bodenstein.

“Uyumuşum,” dedi Cosima. Bodenstein yoğurduğunu kaşık-larken karısını yan gözle süzüyordu. Cosima’nın yüzünde daha önce hiç dikkatini çekmemiş olan kırışıklar vardı, ayrıca boynu sarkmaya başlamış, yorgun gözlerinin altında torbalar oluşmuştu. Cosima, kırk beş yaşını gösteriyordu artık. Güven duygusuyla bir-likte gözlerindeki perdeler de mi yok olmuştu yoksa?

“Bugün beni neden cebimden değil de ofisten aradın?” dedi Cosima, buzdolabında bir şey ararken.

“Bilmem, anımsamıyorum,” diye yalan söyledi Bodenstein, kaşığıyla yoğurt kabını kazırken. “Sanırım farkında olmadan ofis numaranı seçtim, sonra da neden aradığımı unuttum. Önemli değildi demek ki.”

“Main Taunus alışveriş merkezine bir şeyler almaya gitmiştim.” Cosima buzdolabını kapatıp, esnedi. “Kira, Sophia’ya baktı. Öyle olunca işler daha hızlı hallediliyor.”

“Hıı, tabii.” Boş yoğurt kabını köpeğin önüne bıraktı. Bir an için düşündü; acaba neler satın aldığını karısına sorsa mıydı? Çünkü onun ağzından çıkan tek bir söze inanmıyordu artık. Ama biliyordu ki bunu asla yapamayacaktı.

★

Amelie resim rulosunu gardırobuna saklamış, yeniden bilgisayarın başına geçmişti. Gelgelelim dikkatini toplayamıyordu. Sanki resimler ona, “*Bak bize! Hadi ama! Çıkar bizi oradan!*” diye sesleniyorlardı.

Amelie oturduğu sandalye üstünde arkasına döndü, gözünü gardıroba dikerek vicdanıyla çelişti. Aşağıda otomobil kapıları sertçe kapanıyor, evin kapısı açılıyordu.

“Biz geldik!” diye seslendi babası. Amelie, misafir olduğu bu evin insanlarına, “Hoş geldiniz” demek için aşağıya indi. Barbara ve yumurcaklar ona bu evde güler yüzle davransalar da Amelie onlara ailesi gözüyle bakmıyordu. Genç kız odasına döndü, yatağına uzandı ve düşünmeye başladı. Yan tarafta tuvaletin sifonu çekildi. Resimlerde ne olabilirdi ki? İki gün önce gördüğü kendi harika portresi dışında Thies her zaman soyut ıvır zıvırlar çizirdi. Ancak Thies bunları neden ısrarla saklamak istiyordu acaba? Müthiş önemsedığı ortadaydı, çünkü hiç yapmadığı bir şey yapmış, onun kapısına gelmiş ve resimleri kimseye göstermemesini istemişti. Bu çok tuhaftı.

Amelie, el ayak çekilinceye kadar bekledi, sonra dolabın kapağını açıp ruloyu çıkardı. Rulo ağırdı, içinde iki ya da üç resimden fazlası olmalıydı. Ayrıca burnuna yeni yapılmış resimlerde olduğu gibi yoğun boya kokusu gelmiyordu. Thies’in ruloya doladığı kurdeleye üst üste attığı düğümleri dikkatle çözdü. Küçük sayılabilecek boyutta sekiz resim ortaya çıktı. Bunlar Thies’in alışılmış resim tekniğinden çok farklıydı, nesneleri ve insanları ayrıntılı bir şekilde betimliyordu. Amelie birinci resme dikkatle bakınca donup kaldı. Ensesinde bir karıncalanma duyumsadı, kalp atışları hızlandı. Kapıları ardına kadar açılmış büyük bir samanlıkta iki delikanlı, yerde yatan ve başı bir kan birikintisinin içine gömülmüş sarışın bir kızın üstüne eğilmişlerdi. Siyah kıvrıkcık saçlı bir başka delikanlı yanlarında ayakta duruyordu, dördüncü bir genç, yüzündeki dehşet ifadesiyle olanlara bakana doğru koşuyordu. Bu dördüncü delikanlı Thies idi! Amelie’nin aklı başından gitmişti, hızla diğer resimlere geçti.

“Aman Tanrım!” diye fısıldadı sonra. Yine kapısı açık olan samanlık, yanında daha alçak olan ahır binası ve aynı kişiler. Thies, samanlık kapısının dibinde oturuyor, siyah kıvrıkcık saçlı delikanlı ahırın açık duran kapısının önünde dikilmiş, içeride olup bitenleri izliyordu. Delikanlılardan biri sarışın kıza tecavüz ediyor, öteki de kızı sıkıca tutuyordu. Amelie, yutkunarak bir başka resme geçti. Burada yine samanlık vardı, üstüne açık mavi kısa bir elbise giymiş olan siyah, uzun saçlı bir başka kız bir erkekle öpüşüyordu. Erkek, bir elini kızın göğsüne bastırmış, kız da bir bacağına erkeğin uyluğuna dolamıştı. Sahne, inanılmaz ölçüde gerçekmiş gibi duruyordu. Öteki resimlerde de görülen kıvrıkcık saçlı delikanlı, karanlık samanlığın arka fonunda açıkça seçilebiliyordu. Resimler, fotoğraf gibiydi âdeta. Thies, elbiselerin renklerinden, kızın kolyesine ve tişörtün üstündeki yazıya kadar hiçbir ayrıntıyı kaçırmamıştı. İnandırıcı gibi değildi! Resimlerde görülen yer açıkça Sartorius ailesinin çiftliği idi. Betimlenen sahneler, 1997 Eylül’ünde yaşanan olaylardı. Amelie, son resmi iki eliyle düzelttikten sonra donup kaldı. Evin içi öylesine sessizdi ki nabız atışlarını kulaklarında duyumsadı. Resim, siyah saçlı kızla öpüşen erkeği önden gösteriyordu. Amelie bu erkeği tanıyordu. Hem de yakından tanıyordu.

14 Kasım 2008, Cuma

“Günaydın.” Gregor Lauterbach, asistanı Ines Schürmann-Liedtke’nin selamını başıyla aldıktan sonra, Wiesbaden’in Luisen Meydanı’nda bulunan Hessen Eyaleti Eğitim Müdürlüğü binasındaki geniş çalışma odasına girdi. Randevu defteri o gün çok kabarıktı. Saat sekizde bakanlık müsteşarıyla görüşecekti, saat onda genel kurulda bir konuşma yapacak, gelecek yılın bütçe taslağını sunacaktı. Hessen’in Amerikalı kardeş eyaleti Wisconsin’den gelen öğretmenler heyetiyle bir saatlik kısa bir öğle yemeği yenecekti. Gelen mektuplar, önem derecesine göre sıralanmış ve çeşitli renklerde dosyalanmış olarak masasının üstünde beklemekteydi. En üstteki dosyada imzalaması gereken yazışma vardı. Lauterbach ceketinin düğmesini açtı, en önemli işlerini hızla aradan çıkarmak üzere masanın başına geçti. Saat sekize yirmi vardı. Bakanlık müsteşarı her zaman olduğu gibi mutlaka yine zamanında gelirdi.

“Kahveniz, Müdürüm.” Ines Schürmann-Liedtke içeri girdi ve masanın üstüne dumanı tüten bir fincan bıraktı.

“Teşekkür ederim.” Lauterbach gülümsedi. Bu kadın yalnızca çok zeki ve son derece becerikli bir asistan değildi, ona aynı zamanda müthiş bir göz ziyafeti çekiyordu. Kadın etli butluydu, siyah saçları ve iri siyah gözleri vardı, teni ballı süt gibiydi. Biraz karısı Daniela’ya benziyordu. Lauterbach bazen şehvetli gündüz düşleri kurar, başrolü de bu kadına verirdi. Ancak gerçek yaşamda asistanına

karşı her zaman saygılı davranırdı. İki yıl önce göreve başlarken bakanlığındaki ofis personelinin değiştirme hakkına sahipti, ancak Ines'i ilk görüşte beğenmişti. Asistanı da işini kaybetmemenin karşılığı olarak ona mutlak bağlılık ve inanılmaz bir çalışkanlıkla hizmet ediyordu.

“Bugün yine müthiş görünüyorsunuz, Ines,” dedi Lauterbach, kahvesinden bir yudum alırken. “Yeşil renk size çok yakışıyor.”

“Çok teşekkür ederim, efendim.” Ines, gönlünü okşayan bu sözlerle gülümseyerek karşılık verse de, hemen profesyonelliğe dönerek telefon edenlerin ve geri aranmayı bekleyenlerin listesini okudu. Lauterbach, Ines'in yazmış olduğu mektupların altını imzalarken onu yarı kulağıyla dinledi, arada başını evet ya da hayır anlamında salladı. Lauterbach, asistanı odasından çıkınca Ines Schürmann-Liedtke'nin sıraladığı mektupları önüne çekti. Destede, “kişisel” oldukları vurgulanmış olan dört zarf vardı ve asistanı bunları açmamıştı. Lauterbach dört zarfı da mektup açıcısıyla açtı, ilk iki mektubu üstünkörü okuyup kenara bıraktı. Üçüncü mektubu açtığı anda soluğu kesildi:

Çeneni tutmayı sürdürürsen hiçbir şey olmayacak. Aksi halde, bir zamanlar reşit olmamış öğrencini samanlıkta becerirken ne düşdüğüünü polis öğrenecek. Pamuk Prenses'ten sevgilerle.

Lauterbach'ın ağız bir anda kurumuştu. Bir anahtar destesinin fotoğrafını gösteren ikinci sayfaya baktı. İçini korku sardı, buz gibi terler dökmeye başladı. Bu, şaka değil acı gerçeğin ta kendisiydi. Hızla düşünmeye çalıştı. Bunu kim yazmıştı? Kızla yaptığı kaçamaktan kimin haberi olabilirdi? Hem lanet olsun, bu mektup neden tam da şimdi geliyordu? Gregor Lauterbach, kalbinin göğsünden dışarı fırlayacağı duygusuna kapıldı. O zamanlar yaşananları aklına getirmemeyi on bir yıl boyunca pekâlâ başarmıştı. Ancak şimdi her şey sanki dün olmuş gibi yine gözünün önünde canlan-

mıştı. Ayağa kalkarak pencerenin önüne gitti, bomboş olan Luisen Meydanı'na baktı. Hava gitgide aydınlanıyor, kent, puslu bir kasım sabahına uyanıyordu. Lauterbach ağır ağır soluk alıp verdi. Hayır, sinirlerinin bozulmasına izin veremezdi! Masasının çekmecesinden yıpranmış not defterini bulup çıkardı, bu deftere yıllardır telefon numaraları yazardı. Telefon ahizesine uzanırken elinin titrediğini görünce canı sıkıldı.

★

Dallı budaklı meşe ağacı geniş parkın ön tarafındaydı, bütün araziye çepeçevre saran duvardan en fazla beş metre uzaklıktaydı. Belki yaz aylarında ağacın yaprakları örttüğü için ağaç ev daha önce hiç dikkatini çekmemişti. Çürümüş merdivenin hiç sağlam durmayan, üstelik son günlerde yağın yağmurdan kayganlaşan basamaklarını mini etek ve külotlu çorapla tırmanmak hiç kolay değildi. Kız, Thies'in o dakikalarda atölyesinden çıkmaması için içinden dua ediyordu. Eğer onu burada görürse, ne yaptığını hemen anlardı. Sonunda ağaç eve güçlkle ulaştı ve dört ayak üzerinde sürünerek içine girdi. Burası, orman içine kurulan avcı kulübeleri gibi sağlam kütükten yapılmış küçük bir yerd. Amelie dikkatle doğrulup çevresine bakındıktan sonra banka oturdu ve ön pencereden aşağıya baktı. Doğru tahmin etmişti! Ceketinin cebinden iPod'unu çıkararak, dün gece fotoğraflarını çektiği resimleri açtı. Açılar yüzde yüz doğruydu. Buradan kasabanın yarısı rahatlıkla görülebiliyordu, ayrıca Sartorius çiftliğinin samanlık ve inek ahırının bulunduğu ön kısmı doğrudan aşağıdaydı. Bütün ayrıntılar çıplak gözle olduğu gibi seçiliyordu. Amelie, karayemiş ağacının on bir yıl önce küçük bir funda olduğunu varsaydı ve buna göre bu resimleri yapan kişinin olayları tam olarak bu noktadan gözetlemiş olması gerekiyordu. Amelie bir sigara yakıp ayaklarını duvara yasladı.

Burada oturan kişi kimdi? Thies olamazdı, çünkü o üç resimde de yer alıyordu. Biri buradan fotoğraflar çekmiş, Thies de onlara bakarak resimlerini mi çizmişti? Bundan daha ilginç bir soru daha vardı: Resimlerdeki diğer kişiler kimdi? Kızlar Laura Wagner ve Stefanie “Pamuk Prenses” Schneeberger’di, bu açıktı. Samanlıkta Pamuk Prenses’le ilişkiye giren adamı da tanıyordu. Ancak o üç delikanlı kimdi? Amelie sigarasından dalgın dalgın bir nefes çekti, edindiğı bilgilerle ne yapacağını düşündü. Polise gitmeyi aklından bile geçirmiyordu. Geçmişte polislerle kötü deneyimleri olmuştu, zaten bu küçük kasabaya sürülmesinde onların da payı vardı. Şimdi yanında yaşadığı babası son on iki yıldır doğum günleri ve Noel dışında onu neredeyse hiç aramazdı. İkinci seçenek, konuyu babası ile üvey annesine açmaktı ama onlar da soluğı karakolda alırlar, sonuçta değişen bir şey olmazdı. Sartorius çiftliğinde bir hareketlenme sezince dikkat kesildi. Tobias, samanlığa girmişti ve çok geçmeden eski traktörün motoru takırdamaya başlamıştı. Tobias, yağmurun diğer günlere göre daha az yağdığı günü muhtemelen değerlendiriyor ve çiftliğe çekidüzen verme işini sürdürüyordu. Acaba resimlerden *ona* mı söz etmeliydi?

★

Üstünden on bir yıl geçtiğini ve iki cinayet vakasıyla ilgili yeni soruşturma başlatılmayacağını Doktor Engel üstüne basarak söylemiş olsa da Pia on altı dosyayı incelemeyi sürdürüyordu. Bunun belki bir nedeni de İmar Müdürlüğü’nün sert sözlerle verdiği gözdağını düşünmekten kurtulmaktı. Birkenhof Çiftliği’ndeki yeni evi hayalinde çoktan döşemiş, nicedir düşlediğı zevkli ve huzurlu bir yuvaya dönüştürmüştü bile. Christoph’un moblelerinin çoğı, Pia’nın düşündeki döşeme tarzına son derece uygundu. Manastırdan çıkma, çok eski yıllardan kalma, her yeri çizik yemek masasına on

iki kişi rahatlıkla sığabilirdi. Sonra Christoph'un kış bahçesinde kullandığı buruşuk deriyle kaplı kanep, antika konsol, zarif uzanma koltuğu... Pia iç geçirdi. Kim bilir belki her şey iyi yönde gelişir, İmar Müdürlüğü inşaat iznini verir, o da sonunda kolları sıvardı.

Pia dikkatini yeniden önündeki dosyaya verdi, bir raporu hızla okudu ve iki ismi not etti. Tobias Sartorius'la son görüşmesinden üzerinde tuhaf bir duygu kalmıştı. Ya adam baştan beri doğruyu söylüyorsa ya kızların katili gerçekten o değilse? O zaman, gerçek katilin hâlâ elini kolunu sallayıp ortalıkta dolaşıyor olması bir yana adli hata hem Tobias Sartorius'un yaşamından on yıl çalmış hem de babasının bütün düzenini yerle bir etmiş olurdu. Pia, notlarının yanına Altenhain'ın krokisini çizdi. Kim, nereden oturuyordu? Kim, kiminle arkadaştı? İlk bakışta anlaşılan, o yıllarda Tobias Sartorius ve ailesinin kasabada saygı ve sevgi gören insanlar olduklarıydı. Satır aralarını okudukça, sorgulanan kişilerin kıskançlıkları açıkça ortaya çıkıyordu. Tobias Sartorius olağanüstü yakışıklı bir genç adamdı, zeki, dinamik ve eli açıktı. Muhteşem bir geleceğe dair olabilecek en iyi koşullara sahipti. Sınıf birincisiydi, sporda rakip tanıımıyordu, kızlar peşinde koşuyordu ve kimse onun hakkında olumsuz konuşmuyordu. Pia, fotoğraflara baktı. Tobias'ın, yağlı yüzleri sivilce dolu, silik arkadaşları kendilerini onunla kıyasladıkça acaba neler hissetmişlerdi? Her zaman birinin gölgesinde kalmak, kasabanın en güzel kızlarının yalnızca ikinci seçeneği olmak nasıl bir duyguydu acaba? Bu koşullarda kıskançlık ve haset kaçınılmaz duygular değil miydi? Sonra ansızın, küçük yenilgilerin intikamının alınacağı bir fırsat doğmuştu: *"Yani evet, Tobias çabuk parlayan biridir biraz,"* demişti en yakın arkadaşlarından biri. *"Özellikle de biraz içince. O zaman gerçekten zıvanadan çıkar."*

Tobias'ın o yıllardaki öğretmeni onu çok iyi, çok hırslı, her istediğini elde edebilen, buna karşın çok disiplinli ders çalışan bir öğrenci olarak tanımlamıştı. Tobias ekip lideriydi, kendini beğen-

mişliğe varan bir özgüveni vardı, çabuk öfkelenen bir gençti ve yaşına göre oldukça olgundu. Tek çocuktu, annesi ile babası ona tapıyordu. Tobias'ın rakipleri ve yenilgiyle başa çıkamayan bir yapısı vardı. Lanet olsun, şunu nerede okumuştun? Pia, sayfaları bir ileri, bir geri karıştırmaya başladı. Tobias'ın, kayboldukları sırada kızları da okutan öğretmeninin sorgu tutanağı yok olmuştu. Pia çok şaşırdı. Önceki hafta dosyalardan çıkardığı isim listesini, şimdi hazırladığı notlarla kıyasladı.

“Olmaz böyle şey,” dedi Pia.

“Ne oldu?” Ostermann, kendi ekranının arkasından başını uzatmış, ağzında bir şeyler çiğniyordu.

“Stefanie Schneeberger ve Tobias Sartorius'la ilgili Gregor Lauterbach'ın sorgu tutakları dosyada eksik,” dedi Pia, sayfaları karıştırmayı sürdürürken. “Bu nasıl olabilir?”

“Başka bir dosyaya girmiştir.” Ostermann kendini yeniden işine ve yediği çöreğe vermişti. Ostermann, bu yağlı halkalara bayılırdı ve Pia arkadaşının bu beslenme alışkanlığıyla nasıl şişman biri olup çıkmadığına yıllardır şaşırdı. Ostermann'ın, her gün vücuduna yüklediği binlerce kaloriyi yakan olağanüstü bir metabolizması olduğunu düşünürdü. Pia onun yerinde olsa bunca beslenmeye yerinden kalkamaz duruma gelirdi.

“Hayır.” Pia başını iki yana salladı. “Gerçekten yok olmuşlar!”

“Pia,” dedi Ostermann, sabırlı bir ses tonuyla. “Burası *emniyet*. Öyle canı isteyen buraya girip eski dosyalardan tutanak çalamaz!”

“Bunu ben de biliyorum. Ama gerçek şu ki ortada yoklar. Geçen hafta okumuştum bu tutanakları.” Pia alnını buruşturdu. Eski vaka kimin ilgisini çekmiş olabilirdi? Aslında önemsiz sorgu tutanaklarının çalınması için bir neden de yoktu. Masa telefonu çalmaya başladı. Pia ahizeyi kaldırıp dinledi. Wallau'da bir kamyon yoldan çıkmış, birkaç kez takla attıktan sonra yanmaya başlamıştı. Sürücü

ağır yaralıydı. İtfaiye enkazdan, tanınmayacak kadar yanmış iki ya da üç kişinin cesedini çıkarmıştı. Genç kadın iç geçirerek dosyayı kapattı, notlarını bir çekmeceye kaldırdı. Bu berbat havada çamur deryasına dönmüş bir tarlada sürünmeyi düşünmek hiç hoşuna gitmemişti.

*

Rüzgâr, samanlığın çevresinde uğultuyla esiyor, çatı kirişleri arasından hışırdıyor ve içeri girmek istercesine kapıyı sallıyordu. Tobias Sartorius hiç oralı olmadı. İkinci vakti bir emlakçıyla görüşmüş, haftaya çarşamba günü çiftliği göstermek üzere randevu vermişti. O güne kadar avlunun, samanlığın ve eski ahırların tertemiz olması gerekiyordu. Tobias, eski otomobil lastiklerini römorkun kasasına art arda atıyordu. Düzinelerce lastik samanlığın bir köşesine yığılmıştı. Babası bunları, tarladaki saman ve kuru ot balyalarına örttüğü brandaların üstüne ağırlık olarak kullanmış ve yıllarca saklamıştı. Artık saman balyaları olmadığına göre, bu lastiklerin hepsi çöptü.

Gün boyunca silik bir anının gölgesi onu kovalayıp durmuş ve çılgına çevirmişti. Çünkü bunun ne olduğunu bir türlü çıkarmıyordu. Akşam garajda arkadaşlarının birinin söylediği bir şey, Tobias'ın beyninde şimşek gibi çakmış, bir çağrışım yapmıştı. Gelgelelim o anı, bilincinin derinlerine gömülmüş, genç adam ne kadar uğraşırsa uğraşsın, su yüzüne çıkmamakta ısrar etmişti. Tobias soluk soluğa durdu, terden ıslanan alnını koluyla sildi. Hafif bir serinlik hissedince arkasını döndü ve göz ucuyla bir hareket algılayınca korkuyla irkildi. Siyahlar giymiş, yüzlerini kar maskeleriyle örtmüş üç karaltı, samanlığa girmişti. İçlerinden biri, kapının ağır demir sürgüsünü içeriden kapattı. Adamlar hiç konuşmadan ayakta durup maskelerinin altından Tobias'a dik dik baktılar. Eldivenli

ellerindeki beyzbol sopaları niyetlerini ortaya koyuyordu. Tobias'ın bedeni saçının telinden ayak parmaklarının ucuna kadar bir anda adrenalin hücumuna uğradı. Hiç kuşkusu yoktu, bu adamlardan ikisi Amelie'yi döven kişilerdi. Gerçek hedeflerini, yani onu ele geçirmek için yine gelmişlerdi. Tobias geri çekilerek bu üç adamın elinden nasıl kurtulacağını hızla düşünmeye başladı. Samanlıkta ne pencere ne de arka kapı vardı. Ancak boş duran ot ambarına çıkan bir merdiven vardı, burası Tobias'ın tek şansıydı! Adamların niyetini anlamaması için merdiven yönüne bakmamaya çalıştı. İçini gitgide artan bir şiddetle saran paniğe karşın sakin durmayı başardı. Adamlar yanına gelmeden merdivene ulaşmalıydı. Tobias koşmaya başladığında onlar beş metre kadar uzaktaydı. Birkaç saniye sonra merdivenin başına geldi, olanca gücüyle yukarı tırmandı. Bir beyzbol sopasının hızla baldırına indiğini hissetti. Canı acımadı ancak sol bacağı uyuşmuştu. Tobias, dişlerini birbirine geçirerek tırmanmayı sürdürdü. Gelgelelim peşinden gelen adamlardan biri ona yetişmiş, ayağını kavramış ve aşağıya doğru çekiyordu. Tobias merdiven basamaklarına sıkıca tutundu ve adamı diğer ayağıyla tekmelemeye başladı. Adamın acıyla çığlık attığını duyduktan sonra ayak bileğindeki elin gevşediğini hissetti. Merdiven sallandı. Eli boşlukta kalan Tobias az kalsın dengesini kaybedecekti. Üç basamak eksikti! Aşağıya doğru bakınca kendini, peşine kana susamış üç vahşi köpeğin düştüğü, ağaca tırmanmış bir kedi gibi hissetti. Tobias bir şekilde bir sonraki basamağa ayağını atabildi, kendini bütün gücüyle yukarı doğru çekti. Uyuşmuş olan ve şimdi karıncalanmaya başlayan bacağına kullanamıyordu. Sonunda ot ambarına ulaşmıştı. Adamlardan ikisi peşi sıra merdiveni tırmanmaya başlamışlardı, üçüncü adam ortada yoktu. Yukarısı loştu, Tobias telaşla çevresine bakındı. Merdiven, kirişlere vidalanmıştı, tekmeleyip devirmesi olanaksızdı! Sekerek çatının en alçak yerine doğru koştu, elini alttan yukarı doğru bastırarak, kiremitleri sökmeye çalıştı. Birinci,

derken ikinci kiremit yerinden oynadı. Tobias omzunun üstünden sürekli merdivenin bulunduğu yere bakıyordu. Derken adamlardan birinin başı ot ambarının kenarından göründü. Lanet olsun! Çatıda açılan delik, Tobias'ın içinden geçemeyeceği kadar dardı. Bundan bir sonuç alamayacağını anlayınca, çatı penceresine doğru koştu. Pencerenin birkaç metre altında, otomobil lastikleriyle dolu römork duruyordu. Çaresizliğin verdiği cesaretle kendini aşağıya bıraktı. Peşindeki adamlardan biri merdiveni tırmanmaktan vazgeçerek, kocaman bir siyah örümcek gibi basamakları inmeye başlamıştı. Tobias kendini yere attı, römorkun altına gizlendi. Eliyle yerleri yokladı, temizlik çılgınlığına lanetler yağdırdı. Ortalıkta, kendini savunmak için silah olarak kullanabileceği hiçbir şey bırakmamıştı! Kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibi atarken her türlü riski göze alarak koşmaya başladı.

Sürgüye elini attığı sırada adamlar ona yetişti. Beyzbol sopaları şimdi omuzlarına, kollarına ve beline iniyordu. Tobias'ın dizlerinin bağı çözüldü, yattığı yerde büzüldü, kollarını, korumak istercesine başına doladı. Adamlar hiç konuşmadan hem vuruyor hem de tekmeler savuruyordu. Sonra genç adamın kollarını yakalayıp var güçleriyle arkaya doğru büktüler ve kazağıyla tişörtünü çekip başından çıkardılar. Tobias sızlanmamak ve onlara yalvarmamak için dişlerini birbirine geçirdi. Adamlardan birinin çamaşır ipinden ilmik yaptığını gördü. Tobias kendini ne kadar savunursa savunsun, onlar üstün ve güçlüydü. El ve ayak bileklerini arkadan bağladılar, ilmiği de boynuna geçirdiler. Paket gibi bağlanmış olarak ve bedeni çıplak bir halde, sert ve buz gibi soğuk zemin üzerinde onu arka duvara kadar yerde sürüklediler, sonra leş gibi kokan bir bezi ağzına tıkayıp gözlerini bağladılar. Tobias kesik kesik soluyarak yerde yatıyor, kalbi hızla atıyordu. Bir milimetre hareket edecek olsa, çamaşır ipi soluk almasını engelliyordu. Tobias seslere kulak verdi ancak hızını kesmeden devam eden fırtınanın sesinden

başka bir şey duyamadı. Bu üç adam bu kadarla yetinecek miydi? Onu öldürmeyecekler miydi? Gitmişler miydi yoksa? Vücutundaki gerginlik biraz azalır, kasları gevşer gibi olmuştu. Gelgelelim erken umutlanmıştı. Tobias bir cızırdama duydu, sonra burnuna boya kokusu geldi. Aynı anda yüzünün ortasına bir darbe indi, burun kemiği çatırdayarak kırılırken beynine kurşun yemiş gibi oldu. Gözlerine yaşlar hücum etti, kan burnunu tıkadı. Ağzındaki tıkaç yüzünden soluk alamıyordu. Korku, yüz kez daha şiddetli olarak geri dönmüştü, çünkü kendine saldıranları artık göremiyordu. Darbeler ve tekmeler birbirini izlerken, saatler, günler ve haftalar gibi uzun gelen saniyelerde artık onu öldüreceklerinden emin oldu.

★

Schwarzen Ross'da işler o gün durgundu. Müdahimler masasının her zaman toplanan oyun grubunda eksikler vardı. Jörg Richter'in bile gelmemiş olması kız kardeşinin moralini çok bozmuştu. Çünkü Jenny Jagielski o akşam anaokulunun veli toplantısına katılacaktı ancak erkek kardeşi olmayınca, Schwarzen Ross'u elemanların eline bırakmak istemedi. Üstelik o akşam Roswitha hasta olduğunu bildirmişti, servis ona ve Amelie'ye kalmıştı. Saat dokuz buçuğu gösterirken Jörg Richter ve arkadaşı Felix Pietsch çıkageldiler. Islanmış ceketlerini çıkarıp masalardan birinin başına geçtiler. Çok geçmeden iki adam daha geldi; Amelie onları patronunun erkek kardeşiyle sık sık bir arada görmüştü. Jenny, sert adımlarla erkek kardeşinin yanına gittiğinde öfkesi burnundaydı, gelgelelim Jörg lafı uzatmadan ablasını yanından kovaladı. Jenny Jagielski ağzını büzerek tezgâhın arkasına döndüğünde, boynu öfkesinden al al olmuştu.

“Bize dört bira getir!” diye seslendi Jörg, Amelie'ye.

“Yok size bir şey!” diye tısladı Jenny öfkeyle. “Bok herif seni!”

“Ama ötekiler müşteri,” dedi Amelie safça.

“Onların hiç para ödediğini gördün mü?” diye Jenny atladı. Amelie bunun üzerine başını iki yana sallayınca söylenmeyi sürdürdü: “Ne müşterisiymiş! Asalak bunlar!”

İki dakika sonra Jörg Richter tezgâhın arkasına geçmiş, fıçıdan dört bardak bira çekiyordu. Jörg, en az ablası kadar gergindi, iki kardeş seslerini yükseltmeden sert bir şekilde tartıştılar. Amelie neler olduğunu merak etmişti. İçeride nedenini kestiremediği bir elektiriklenme vardı. İri yarı Felix Pietsch’in yüzü kıpkırmızı kesilmişti, diğer iki adamın da yüzleri asıktı. Oyun grubunun üç üyesi paldır küldür içeri girip henüz yuvarlak masaya oturmadan patates, biftek ve bira siparişi verince, Amelie düşüncelerinden sıyrıldı. Onlar da ıslanmış ceket ve paltolarını çıkarıp oturdular. İçlerinden biri olan Lutz Richter hemen bir şeyler anlatmaya başladı. Masadakiler kafa kafaya verip anlatılanları dikkatle dinlemeye koyuldular. Amelie, elinde içeceklerle masaya gelince Richter sustu, kızın onu duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledi. Amelie, adamların bu tuhaf davranışının üstünde durmadı, çünkü aklı yine Thies’in resimlerine kaymıştı. Belki şimdilik en iyisi Thies’in ondan istediğini yapmak ve suskunluğunu korumaktı.

★

Kapıdan içeri girdi, sıırıslıklam olmuş ceketıyla kir içindeki ayak-kabıllarını sundurmada çıkardı. Vestiyerin yanındaki aynada kendi bakışlarıyla karşılaşınca farkında olmadan başını eğdi. Yaptıkları doğru değildi. Kesinlikle doğru değildi. Terlinden bunu duyacak olsa, onun da ötekilerinin de işi biterdi. Mutfğa girdi, buzdolabının kapağında bir şişe bira bulunca sevindi. Kasları sızlıyordu,

sabah kollarında ve bacaklarında morluklarla uyanacaktı mutlaka, çünkü herif çok direnmişti. Ancak boşuna çabalamıştı. Onlar üç kişi olarak ondan güçlüydüler. Yaklaşan adım sesleri duydu.

“Ee?” dedi karısı meraklı bir sesle. “Nasıl geçti?”

“Planlandığı gibi.” Adam, karısına doğru dönmedi, çekmecedен bir açacak alarak şişeye geçirdi. Kapak tıslayarak gevşedi ve “lop” sesi çıkararak açıldı. Adam ürperdi. Tobias Sartorius’un burun kemiği onun yumruk darbesiyle kırılırken aynen bu sesi duymuştu.

“O acaba?..” Kadın cümlesini tamamlamamıştı. Adam bunun üzerine arkasına dönerek karısını süzdü.

“Muhtemelen,” dedi. Adam oturunca eski püskü mutfak sandalyesinin her yeri onun ağırlığı altında gıcırdadı. Biradan bir yudum aldı ancak tadına varamadı. Ötekilere kalsa onu ölüme terk edeceklerdi. Ancak Tobias Sartorius bayılınca, ötekiler görmeden, boğulmasın diye gidip tıkaçı ağzından çıkarmıştı. “Ama şu kesin, asla unutmayacağı bir ders verdik.”

Karısı kaşlarını kaldırdı ve başını çevirdi.

“Unutmayacağı bir ders demek. Ne kadar şahane,” dedi, küçümseyen bir tonda.

Adam, Tobias’ın gözlerindeki ölüm korkusunu anımsadı. Onu bağladıktan sonra kendi zayıflığının acısını bütün gücüyle savurduğu yumruklardan ve tekmelerden çıkarmıştı. Şimdi yaptıklarından utanıyordu. Yok, çok ama çok büyük bir hataya düşmüşlerdi!

“Pısırikler sizi,” diye ısrar etti karısı. Adam, içini saran öfkeyi güçlkle bastırıyordu. Karısı ondan ne bekliyordu ki? Birini öldürmesini mi? Hem de komşusunu? Şu sıralar en son istedikleri şey, kasabayı köşe bucak araştırıp aptalca sorular soran polislerle karşı karşıya gelmekti. Çok sır vardı ve öylece kalmaları gerekiyordu.

Hartmut Sartorius uykusundan uyandığında saatler gece yarısını henüz geçmişti. Televizyon hâlâ açıktı, ekranda bir korku filmi oynuyor, kan gövdeyi götürüyordu. Gençler çılgınlık atarak maskeli bir psikopatın elinden kaçmaya çalışıyor, o da onları elindeki baltayla sırayla öldürüyor sonra testereyle doğruyordu. Hartmut Sartorius uyku mahmurluğu içinde kumandayı buldu ve televizyonu kapattı. Ayağa kalktığı anda dizleri sızladı. Mutfağın ışığı yanıyordu, ocakta üstü kapakla örtülü tavanın içindeki şnitzele ve patateslere dokunulmamıştı. Duvardaki saate baktı, çok geç olduğunu anladı. Tobias'ın ceketi vestiyerde yoktu ancak otomobil anahtarı aynanın önünde duruyordu. Demek ki Tobias bir yere gitmemişti. Bu çocuk temizlik işini gerçekten abartmıştı. Çiftliği emlakçıya gelecek hafta tertemiz göstermeyi aklına koymuştu. Hartmut Sartorius oğlunun her önerisine onay vermişti ancak emlakçı konusunda Claudius'la görüşmesi gerektiğini biliyordu. Tobias'ın işine gelmesi de mülkün tek sahibi Claudius Terlinden'di. Tuvalet gitti, sonra mutfak masasının başında bir sigara içti. Bu arada saat bire yirmi vardı. Hartmut Sartorius iç geçirerek ayağa kalktı, hole geçti. Eski hırkasını sırtına giydi ve kapıyı açtı; dışarıda yağmurlu ve fırtınalı bir gece vardı. Evin köşesindeki ışık yanmayınca şaşırdı, çünkü Tobias oraya üç gün önce bir sensör takmıştı. Avluyu yürüdü, ahırın ve samanlığın ışıklarının kapalı olduğunu gördü. Ancak otomobil de traktör de yerlerinde duruyordu. Tobias acaba arkadaşlarına mı gitmişti? İnek ahırının elektrik düğmesine dokunurken içini tuhaf bir duygu kapladı. Elektrik düğmesinden ses gelmiş ancak ışık yanmamıştı. O televizyonun karşısında rahatça uyurken oğlunun başına bir iş gelmemiş olması için içinden dua etti. Süt sağılan mutfığa girdi. Sigorta kutusu buradaydı, burası evin sigorta sistemine bağlı olduğu için ışıkları yanıyordu. Sigortaların üçü atmıştı. Düğmelere basar basmaz, ahır kapısı ve samanlık kapısı üstündeki lambalar yandı.

Hartmut Sartorius avluyu geçerken keçe terlikleriyle su birikintisine dalınca küfrü bastı.

“Tobias?” Yaşlı adam durdu ve dinledi. Çıt çıkmıyordu. Ahır boştu, oğlu ortalıkta yoktu. Yoluna devam etti. Rüzgâr saçlarını savuruyor, yün hırkasının ilmekleri arasından soğuk içine işliyordu. Üşüdüğünü hissetti. Fırtına, karabulutları dağıtmıştı. Şimdi küçük bulut kümeleri, ilk dördün evresindeki ayın önünden geçip gitmekteydi. Avlunun üst kısmında yan yana duran üç konteyner, ayın solgun ışığında düşman tanklarını andırıyordu. Samanlık kapısının kanatlarından birinin gıcırdayarak rüzgârda sallandığını görünce, bir terslik olduğu duygusu şiddetlendi. Kapıyı tutmaya çalıştı ancak rüzgârın yeni bir hamlesiyle kapı âdeta direnişe geçmişti. Hartmut Sartorius içeri girdi ve sıkıca tuttuğu kanadı kapattı. Lamba birkaç saniye sonra söndü ancak yaşlı adam çiftliğinin yabancısı olmadığı için elektrik düğmesini karanlıkta da bulmakta gecikmedi.

“Tobias!” Floresan boruları önce vızıldayıp sonra yandılar. Hartmut Sartorius aynı anda duvardaki kırmızı yazıyı gördü: SÖZ DİNLEMİYEN BAŞINA GELENE KATLANIR! Sonra yerde iki büklüm olmuş silueti gördü. Dehşet içinde titremeye başladı. Ayağı samanlara takıldı, tökezledi, dizlerinin üstüne çöküp neler olduğunu fark etti. Gözünden yaşlar boşandı. Tobias’ın ellerini ve ayaklarını bağlamışlardı. Boynuna geçirip sıktıkları ip ensesini kesmişti. Tobias’ın gözleri de bağlıydı, yüzü ve çıplak bedeni gördüğü ağır işkencenin izlerini taşıyordu. Olayın üstünden saatler geçmiş olmalıydı, çünkü kanlar kurumuştı.

“Aman Tanrım, aman Tanrım, Tobi!” Hartmut Sartorius, titreyen ellerle ipleri çözmeye başladı. Oğlunun çıplak sırtına kırmızı boyayla “KATİL!” yazmışlardı. Tobias’ın omzuna dokununca ürperdi. Tobias’ın teni buz gibiydi.

15 Kasım 2008, Cumartesi

Gregor Lauterbach evinin salonunda bir aşağı bir yukarı volta atarken çok huzursuzdu. Üç kadeh viski içmiş, gelgelelim alkolün rahatlatıcı etkisini bu kez görememişti. Gün boyunca imzasız mektupta yazanları düşünmemeye çalışmış ancak evine ayak basar basmaz korku yine içini sarmıştı. Daniela yattığı için onu rahatsız etmek istemedi. Bir an, dikkatini dağıtmak için metresini arayıp onunla garsoniyerinde buluşmayı düşünmüş, sonra vazgeçmişti. Bu kez sorununun üstesinden tek başına gelmek zorundaydı. Bir uyku hapı alıp yatağına uzanmıştı. Telefonun çalmasıyla gece yarısı birden uykusundan sıçramıştı. O saatte gelen telefonlar hiç hayırlı olmazdı. Yatağında titreyerek ve ter içinde öylece yatmış, korkudan delireceğini sanmıştı. Daniela telefonu odasından açmış, sonra onu uyandırmamak için koridoru usulca geçmişti. Gregor Lauterbach evin kapısının kapandığını duyunca yatağından kalkıp aşağıya inmişti. Karısının hastalarına gittiği geceler olurdu. Onun acil vaka nöbetlerini aklında tutmuyordu. Bu arada saat üçe gelmişti ve Gregor Lauterbach sinir krizi geçirmek üzereydi. Ona bu mektubu kim yollamış olabilirdi? Pamuk Prenses'ten, ondan ve düşürdüğü anahtarlardan kimin haberi vardı? Off! Kariyeri, itibarı, bütün yaşamı tehlikedeydi! Bu mektup ya da bir benzeri başkasının eline geçerse, hayatı sönerdi. Basın zaten pusuya yatmış,

ses getirecek bir skandal bekliyordu. Ter içinde kalmış ellerini bor-nozuna sildi. Kadehine bir viski daha doldurdu ve kanepeye geçti. Yalnızca antrenin ışığı yanıyordu, salon karanlıktı. Daniela'ya bu mektuptan söz edemezdi. Aslında zamanında da çenesini tutmuş olsa iyi ederdi. On yedi yıl önce bu evi yaptıran, son kuruşuna kadar ödeyen karısıydı. Aksi halde onun kısıtlı memur maaşıyla asla böyle bir villa sahibi olamazlardı. Daniela, sıradan bir lise öğretmeni olan Gregor'un elinden tutup onu gerekli sosyal ve siyasi çevrelere sokmaktan zevk duymuştu. Daniela çok iyi bir hekimdi, Königstein ve çevresinde çok sayıda varlıklı ve nüfuzlu özel hastaları vardı. Bu insanlar kocasının siyasi yeteneğini keşfetmiş ve desteklemişlerdi. Gregor Lauterbach her şeyini karısına borçluydu, o yıllarda Daniela az kalsın elini üstünden çekeceği sırada bunu acı bir şekilde anlamıştı. Karısı onu bağışlayınca çok rahatlamıştı. Daniela elli sekiz yaşında olmasına karşın hâlâ mükemmel bir fiziğe sahipti ve bu gerçek Gregor'un canını sıkıyordu. O olaydan sonra bir daha hiç sevişmemiş olsalar da Daniela'yı gerçekten seviyordu. Yaşamına ve yatağına girip çıkan bütün kadınlar gözünde önemsizdi, yalnızca bedensel ihtiyacını karşılıyorlardı. Gregor, Daniela'yı kaybetmek istemiyordu. Hayır, onu asla *kaybetmemeliydi!* Ne pahasına olursa olsun! Daniela onun hakkında çok fazla şey biliyordu, zayıf noktalarını, aşağılık komplekslerini ve başarısız olmaktan duyduğu ancak son zamanlarda kontrol altına aldığı derin korkularını tanıyordu. Anahtar sesi duyunca Lauterbach ürperdi. Ayağa kalktı ve ayağını sürüyerek hole doğru yürüdü.

“Sen uyumuyor musun?” dedi karısı şaşkınlıkla. Yine her zamanki gibi sakin ve huzurluydu. Gregor kendini fırtınaya yalananmış ve gözü uzaklardaki kurtarıcı deniz fenerini arayan bir denizci gibi duyumsadı.

Daniela onu dikkatle süzdükten sonra koku almak istercesine burnunu çekti. “Sen içmişsin. Bir şey mi oldu?”

Onu ne kadar da iyi tanıyordu! Karısını o güne kadar hiç kandıramamıştı. Merdivenin alt basamağına oturdu.

“Uyuyamıyorum,” dedi yalnızca, nedenini söylemedi, bahane uydurmadi. Sonra ansızın karısının anaç sevgisine, kollarına ve onu avutan sözlerine şiddetle ihtiyaç duyduğunu anladı.

“Sana bir Lorazepam vereyim,” dedi Daniela.

“Hayır!” Gregor Lauterbach ayağa kalktı, biraz sendeledikten sonra elini karısına doğru uzattı. “İlaç almak istemiyorum. Benim istediğim...”

Karısının şaşkınlıkla ona baktığını görünce sustu. Kendini şimdi zavallı ve küçücük duyumsuyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordu karısı usulca.

“Bu gece senin yanında uyumak istiyorum, Dani,” diye buruk bir sesle fısıldadı Gregor. “Lütfen.”

*

Pia, mutfak masasında karşılıklı oturdukları kadına baktı. Adli tıbbın Laura'nın cesedini teslim edeceğini Andrea Wagner'e söylemişti. Kızın annesinin soğukkanlı duruşunu görünce, Laura ve onun Tobias Sartorius'la olan ilişkisi hakkında kadına birkaç soru sormak istedi.

“Bu sizi neden ilgilendiriyor?” diye sordu kadın kuşkuyla.

“Son günlerde eski dosyaları etraflıca inceledim,” dedi Pia. “Bence o yıllarda gözden kaçan bir şey olmuş. Tobias Sartorius’a Laura'nın bulunduğunu açıkladığımızda, onun kızınızın nerede olduğunu gerçekten bilmediği duygusuna kapıldım. Lütfen beni yanlış anlamayın, onun masum olduğunu söylemeye falan çalışmıyorum.”

Andrea Wagner ona ifadesiz gözlerle baktı. Bir süre hiç sesini çıkarmadı.

“Artık bunları düşünmekten vazgeçtim,” dedi sonra kadın. “Bütün kasabanın gözleri önünde yaşama devam ediyor olmak zaten yeterince güç. Öteki iki çocuğum ölen ablalarının gölgesinde büyümek zorunda kaldılar. Onların olabildiğince normal bir çocukluk geçirebilmeleri için çok çaba harcadım. Gelgelelim, olanları kabullenemediği için her akşam Schwarzen Ross’da bayılıncaya kadar içen bir babayla bu dediğimi yapabilmek hiç kolay değil.”

Kadın bunları acıklı bir sesle değil, tarih dersi verirmiş gibi söylemişti.

“Artık kendimi bu konuya kapattım. Yoksa burada her şeyimiz çoktan yok olup giderdi.” Eliyle, çalışma masasının üstündeki kâğıt destelerini gösterdi. “Ödenmemiş faturalar, alacaklılardan uyarı mektupları. Evimizin ve marangozhanenin açık artırmayla satılmaması ya da Sartoriusların durumuna düşmemek için Bad Soden’de bir markette çalışıyorum. Ayakta kalmak zorundayız. Kocamın yaptığı gibi geçmişte yaşama lüksüm yok benim.”

Pia sesini çıkarmadı. Korkunç bir olayın bütün ailenin yaşamını tamamen raydan çıkarmasına ve yerle bir etmesine ilk kez tanık olmuyordu. Andrea Wagner gibi, durumun düzeleceği umudunu taşımadan her sabah yeniden kalkıp yaşama kaldığı yerden devam eden insanlar kim bilir ne kadar güçlü kişiliklerdi? Bu kadının yaşamında onu sevindirebilen bir şey kalmış mıydı acaba?

“Tobias’ı doğduğu günden beri tanırım,” diye devam etti Andrea Wagner. “Bu kasabadaki bütün insanlarla olduğu gibi o aileyle dosttuk. Kocam itfaiye başçavuşuydu, aynı zamanda spor takımının antrenörüydü, Tobias onun en iyi forvetiydi. Manfred onunla her zaman gurur duyardı.” Kadının solgun ve çökmüş yüzünde beliren hafif gülümseme hemen kayboldu. Sonra iç geçirdi. “On-

dan kimse böyle bir şey beklemezdi. Önceleri ben de inanmadım. Ancak insanların beyninin içini göremiyorsunuz, öyle değil mi?”

“Evet, çok haklısınız.” Pia başını salladı, kadını anlıyordu. Wagner ailesi kim bilir ne acılar yaşamıştı, Pia eski yaraları deşmek niyetinde asla değildi. Aslında çoktan aydınlatılmış olan bir vakayla ilgili sorular sorması için bir dayanağı da yoktu. Şu adını koyamadığı duygusu dışında...

Pia, Bayan Wagner’le vedalaşarak evden çıktı, perişan durumdaki avludan geçerek otomobiline doğru yürüdü. Atölyeden kulağına testere sesleri geldi. Pia durdu, sonra geri dönerek atölyenin kapısını araladı. Kızını yakında toprağa verebileceğini ve bu korkunç olayın artık son bulacağını Manfred Wagner’e söylemek insani bir görevdi. Adam böylece belki yaşama yeniden tutunabilirdi. Manfred Wagner, sırtı kapıya dönük olarak tezgâhın başında durmuş, bir tahta bloku şerit testereden geçiriyordu. Motoru kapatınca Pia ona seslendi. Adam, kulak koruyucu takmamış, başına kir içinde bir kasket geçirmişti, ağzında da sönmüş küçük bir puro vardı. Manfred Wagner, Pia’ya bir an ters ters baktıktan sonra yeni bir tahta blok almak üzere uzandı. O sırada diz yapmış pantolonu aşağı doğru kayd ve hiç de güzel bir görüntü sergilemeyen kıllı kuyruk sokumu ortaya çıktı.

“Ne istiyorsunuz?” diye söylendi sonra. “İşim var.”

Son görüşmelerinden sonra tıraş olmamıştı, üstünden başından bayat, kıyafetlere uzun zaman önce sinmiş ter kokusu geliyordu. Pia ürpererek bir adım geri çekildi. Tanrı’nın her günü böylesine bakımsız bir adamla yaşamak nasıl da korkunç olmalıydı! Andrea Wagner’e şimdi daha çok acıyordu.

“Bay Wagner, az önce eşinizle görüştüm ancak size de kendim açıklamak isterim,” diye söze başladı Pia.

Wagner doğrularak Pia’ya döndü.

“Adli tıp...” Pia sustu. Kasket! Sakal! Hiç kuşku yoktu, karşındaki adam, güvenlik kamerasından edindikleri fotoğrafla aradıkları kişiydi!

“Ne?” Adam, saldırmaya hazır ve umursamaz bir ifadeyle bakarken Pia’nın düşüncelerini okumuşçasına bir anda rengi attı. Geriye doğru gitti, suçluluk duygusu yüzünden okunuyordu.

“Bir... bir kazaydı,” diye kekeleyerek ellerini havaya kaldırdı. “Yemin ederim, niyetim bu değildi. Ben... ben yalnızca onunla konuşmak istemiştim, gerçekten!”

Pia derin bir soluk aldı. Rita Cramer’e yapılan saldırının 1997 sonbaharındaki olaylarla bir bağlantısı olabileceğini tahmin ederken demek ki haklıydı.

“Ama... ama o pis katilin hapisten çıkıp yeniden Altenhain’a geldiğini duyunca... İşte o zaman eski acılarım depreşti. Rita’yla aram iyidir diye düşündüm. Eskiden hepimiz dosttuk. Onunla konuşup bu herifin buradan çekip gitmesini sağlamasını isteyecektim... ama o beni görünce kaçtı... bir de bana vurdu, beni tekmeledi... ve ansızın... ansızın kan beynime sıçradı...”

Manfred Wagner sustu.

“Karınızın bundan haberi var mı?” diye Pia sordu.

Wagner sessizce başını hayır anlamında iki yana salladı. Omuzları öne düşmüştü.

“Önce bilmiyordu. Ama sonra fotoğrafı gördü.”

Altenhainlılar nasıl tanıdıysa, Andrea Wagner de kocasını o fotoğrafta seçmişti elbette. Manfred Wagner’i korumak için hepsi susmuştu. O, içlerinden biriymiş, ayrıca kızı vahşice elinden alınmış bir adamdı. Belki de Sartorius ailesine yaşattığı acı için adalet yerini buldu diye düşünüyorlardı.

“Bütün kasaba sizi koruduğu için bu işten kurtulacağınızı mı düşündünüz?” Pia, Manfred Wagner’e artık acıımıyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı adam. “Ben... ben aslında polise gidecektim.”

Adam ani bir öfkeyle parladı, sıkıdığı yumruğunu tezgâha indirdi. “O iğrenç katil cezasını çekti, kurtuldu ama benim Laura’m ebediyen gitti! Rita beni dinlemek istemeyince gözüm döndü. Ayrıca korkuluklar çok alçaktı.”

*

Andrea Wagner ellerini göğsünde kavuşturmuş, kocasının iki polis eşliğinde götürülmesini ifadesiz gözlerle avludan izliyordu. Kocasına fırlattığı bakışta çok şey gizliydi. Bu iki insan arasında değil sevgi, zerre kadar duygu bile kalmamıştı. Onları bir arada tutan belki çocuklar, gündelik sorumluluklar ya da ayrıldıktan sonra ne yapacaklarını kestirememiş olmalarıydı, fazlası kesinlikle yoktu. Andrea Wagner, acılarıyla yüzleşmek yerine kendini alkole vererek onlardan kaçmayı seçen kocasını hiç önemsemiyordu. Acılarıyla yoğrulmuş bu kadın, Pia’nın içini sızlattı. Wagner ailesinin geleceği geçmişinden parlak olamayacaktı. Pia, polis aracı avludan ayrılınca kadar bekledi. Bodenstein’i bilgilendirmişti, o, şubede Wagner’i sorgulayacaktı.

Pia otomobiline bindi, emniyet kemerini taktı ve manevra yaptı. Çoğunlukla Terlinden firmasından oluşan küçük sanayi bölgesinden geçti. Yüksek bir çitin ardındaki geniş arazide bakımlı yeşil alanlar ve park yerleri bulunuyordu. Önünde bir metre yüksekliğinde camdan duvarın bulunduğu, yarım daire şeklindeki büyük ana binaya ulaşabilmek için bekçi kulübesinden ve bariyerlerden geçmek gerekiyordu. Bariyerlerin önünde kamyonlar dizilmiş, içeri girmek için beklemekteydi. Bariyerin karşı tarafında bir kamyon nöbetçiler tarafından aranıyordu. Pia’nın arkasındaki kamyon korna çaldı.

Pia, Hofheim yönündeki B 519 otoyoluna sapmak için sol sinyali yakmıştı ancak Sartorius ailesine uğramaya karar vererek sağa girdi.

Sabahki sis dağılmış, yerini yağışsız ve güneşli bir güne bırakmıştı. Kasımın ortasında âdeta yazdan kalma bir gün yaşıyorlardı. Altenhain'da yaşam durmuş gibiydi. Pia, iki köpeğini dolaştıran genç bir kadın ve çiftliğinin girişinde durup kolunu alçak kapıya yaslamış ve yaşlıca bir kadınla sohbet eden yaşlı bir adamdan başka kimseleri göremedi. Önündeki otopark henüz boş olan Schwarzen Ross'un ve kilisenin önünden geçti, sağa doğru kıvrılan keskin virajı aldı. Duman rengi tüylü şişko bir kedi, bütün heybetiyle salınarak dar yoldan karşıya geçtiği için frene basmak zorunda kaldı. Hartmut Sartorius'un eski lokantasının önüne Frankfurt plakalı gümüş rengi bir Porsche Cayenne park etmişti. Pia da aracını onun yanına bırakarak kapıları ardına kadar açık olan avluya girdi. Buradaki çöp dağlarından ve eski eşya yığınlarından eser kalmamıştı, muhtemelen fareler de daha verimli arazilere çekilmişlerdi. Pia, evin kapısı önündeki üç basamağı çıkarak zile bastı. Kapıyı Hartmut Sartorius açtı, yanında sarışın bir kadın duruyordu. Pia, Nadja von Bredow'u fark edince gözlerine inanamadı. Bu ünlü oyuncunun yüzünü, son olarak oynadığı sevilen polisiye dizisindeki Komiser Stein rolü dışında da bütün ülke tanıyordu. Bu kadın burada ne arıyordu?

"Ben onu bulurum," dedi kadın Hartmut Sartorius'a. Bu uzun boylu, zarif kadının yanında yaşlı adam her zamankinden daha çökmüş duruyordu. "Şimdilik çok teşekkürler. Görüşeceğiz zaten."

Nadja von Bredow, Pia'ya göz ucuyla baktı, başıyla bile selam vermeden yanından geçip gitti. Pia onun arkasından baktı, sonra Tobias'ın babasına döndü.

"Nathalie komşumuzun kızıdır," dedi hemen yaşlı adam, çünkü Pia'nın gözlerindeki şaşkınlığı fark etmişti. "Tobias'la beraber büyü-

düler ve oğlum içeride olduğu sürece Nathalie onunla bağlantısını hiç kesmedi. Bütün arkadaşları arasında bir tek o.”

“Öyle mi?” Pia başını salladı. Öyle ya, ünlü bir oyuncu da bir yerlerde büyümüştü, o yer neden Altenhain olmasındı ki?

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Oğlunuz evde mi?”

“Hayır. Dolaşmaya çıktı. İçeri buyurun lütfen.”

Pia, yaşlı adamın peşi sıra mutfığa girdi. Burası da avlu gibi son ziyaretine kıyasla oldukça derli topluydu. İnsanlar polisleri neden mutfaklarına alırlardı acaba?

✱

Amelie ellerini ceketinin ceplerine sokmuş, orman kenarındaki yolda düşünceli düşünceli yürüyordu. Geceki şiddetli yağmurdan sonra sakın ve ılık bir güne uyanmışlardı. Meyve ağaçlarının bulunduğu çayırların üstünü ince bir sis tabakası kaplamıştı. Güneş, kurşuni bulutlar arasından yüzünü göstermek için kendine bir yol bulmuş, sonbahar renklerine boyanmış olan ormanı yer yer kızıla bürümüştü. Dallardaki son yapraklar sarı, kırmızı ve kahverengi ışıklar saçıyor, ortalık meşe palamudu ve nemli toprak kokuyordu. Bir yerlerde yakılmış olan ateşin dumanı havaya karışmıştı. Kent çocuğu Amelie ciğerlerini bu tertemiz havayla doldurdu. Kendini o gün hiç olmadığı kadar coşkulu hissetti ve taşra yaşamının altında iyi yönleri de olduğunu içinden itiraf etti. Kasaba, aşağıdaki vadideydi. Uzaktan nasıl da huzur dolu görünüyordu! Bir otomobil, kırmızı uğur böceği gibi caddeyi tırmandı ve yan yana dizili evlerin arasından kaybolup gitti. Eski yol tabelasının altındaki bankta bir adam oturuyordu. Amelie yaklaştıkça, bu adamın Tobias olduğunu şaşkınlıkla fark etti.

“Selam,” dedi Amelie ve Tobias’ın önünde durdu. Tobias başını kaldırdı. Onun yüzünü görünce kızın şaşkınlığı dehşete dönüştü. Tobias’ın yüzünün sol yarısını mosmor lekeler kaplamış, bir gözü şişmekten kapanmış ve burnu patates kadar olmuştu. Kaşındaki bir yara pensle tutturulmuştu.

“Selam,” dedi Tobias. Bir an karşılıklı bakıştılar. Tobias’ın güzelim mavi gözleri buğuluydu, canının çok yandığı yüzünden belliydi. “Sonunda beni ele geçirdiler. Dün gece, samanlıkta.”

“Aferin onlara.” Amelie, Tobias’ın yanına oturdu. Bir süre ikisi de konuşmadı.

“Aslında polise gitmen gerek,” dedi Amelie çekinerek. Söylediğinin doğruluğundan kendi de emin değildi.

Tobias, isteksizce soludu.

“Hayatta gitmem. Sigaran var mı?”

Amelie sırt çantasını karıştırdı, buruşmuş sigara paketiyle bir çakmak buldu. İki sigara yakıp, birini Tobias’a uzattı.

“Dün akşam Jenny Jagielski’nin erkek kardeşi, yanında arkadaşı şişko Felix’le Schwarzen Ross’a epeyce geç geldi. İki kişiyi daha yanlarına alarak bir köşeye oturdular, davranışları çok tuhaftı,” dedi Amelie, Tobias’a bakmadan. “Müdavimler masasındaki her zamanki oyunda baba Pietsch, bakkal Richter ve Dombrowski yoktu. Geldiklerinde saat ona çeyrek vardı.”

“Hıı,” dedi Tobias, sonra sigarasından bir nefes çekti.

“Belki onlardan birileri yaptı.”

“Hem de çok büyük bir olasılıkla,” dedi Tobias umursamadan.

“Peki ama... kimlerin yaptığını biliyorsan...” Amelie başını çevirip Tobias’la göz göze gelince hemen gözlerini kaçırdı. Tobias’la gözlerine bakmadan konuşmak daha kolaydı.

“Neden benden yanasın?” diye sordu ansızın Tobias. “İki kızını öldürmekten on yıl hapis yattım.”

Sesi dokunaklı değildi, yalnızca yorgun ve bıkkındı.

“Ben de bir arkadaşım uğruna yalan söyleyip polislerin bulunduğu uyuşturucunun bana ait olduğunu savunduğum için üç hafta nezarete yattım,” dedi Amalie.

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Senin iki kızı öldürdüğüne inanmadığımı.”

“Çok tatlısın.” Tobias öne doğru eğilerek yüzünü buruşturdu. “Unutma ki hepsi de aleyhime olan yığınla kanıtın bulunduğu bir dava söz konusu.”

“Biliyorum.” Amelie omuzlarını silkti, sigarasından bir nefes daha çektikten sonra izmariti yolun karşısındaki çayirlara fırlattı. Ona mutlaka resimlerden söz etmeliydi! Peki, konuya nasıl girmeliydi? Lafı dolandırmayı seçti.

“Lauterbachlar eskiden de mi burada otururlardı?”

“Evet,” dedi Tobias şaşırarak. “Neden sordun?”

“Bir resim var,” dedi Amelie. “Hatta birkaç tane. Resimleri gördüm, üçünde Lauterbach da var.”

Tobias kıza dikkatle baktı, onu anlamadığı gözlerinden okunuyordu.

“Şöyle, o malum günde gerçekte olanları gözetlemiş olan birisi var bence,” dedi Amelie biraz duraksadıktan sonra. “Thies bana resimleri verdi, bunlar...”

Kız sustu. Bir otomobil süratle dar yolu tırmandı, gümüş rengi bir cipti bu. Çakıl taşları geniş lastikler altında gıcırdadı ve Porsche Cayenne ikisinin önünde durdu. Araçtan güzel ve sarışın bir kadın indi. Amelie yerinden fırlayıp sırt çantasını omuzladı.

“Dur, bekle!” Tobias kolunu yalvarırcasına uzattı ve yüzünü acıyla buruşturarak ayağa kalktı. “Ne resimleri? Ne olmuş Thies’e? Nadja benim en yakın arkadaşımıdır. Bunları ona da anlatabilirsin.”

“Yok, boş ver.” Amelie, kadına kuşkuyla baktı. Kadın çok narindi, çok şık görünüyordu, daracık kot pantolon, boğazlı kazak ve üstünde pahalı bir tasarımcının kocaman logosunun bulunduğu, kuştüyü dolgulu bej rengi bir yelek giymişti. Düz sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Düzgün yüzünde kaygılı bir ifade vardı.

“Selam!” dedi kadın, onlara doğru gelirken. Bakışlarıyla Amelie’den rahatsız olduğunu gösterdi, sonra hemen Tobias’a döndü. “Aman Tanrım, sevgilim!” Elini usulca Tobias’ın yanağına koydu. Bu yakınlık Amelie’nin yüreğini sızlatmış, genç kız bu Nadja denen kadından hiç hoşlanmamıştı.

“Daha sonra görüşürüz,” dedi Amelie ve onları baş başa bıraktı.

★

Pia o gün ikinci kez birinin mutfağında oturmuş ve kahve teklifini teşekkür ederek geri çevirmişti. Az önce Hartmut Sartorius’a Manfred Wagner’in suçunu itiraf ettiğini ve tutuklandığını haber vermişti.

“Eski eşinizin durumu nasıl oldu?” diye sordu sonra.

“Hiç değişmedi,” dedi Sartorius. “Doktorlar kaçamak konuşuyor, kesin bir şey söylemiyorlar.”

Pia, Tobias’ın babasının zayıflıktan çökmüş yüzüne baktı. Bu adam belki Wagnerlerden daha büyük acılar çekmişti. Çünkü ölen kızların ailelerinin daima yanlarında olunmuş, onlara destek verilmişti. Buna karşın failin ailesi oğullarının suçundan dolayı cezalandırılmıştı. Sessizlik rahatsız edici boyuta ulaşmıştı. Pia, buraya neden geldiğini aslında bilmiyordu. Burada ne arıyordu gerçekten?

“Sizi ve oğlunuzu artık rahat bırakıyorlar mı?” diye sordu Pia sonunda.

Hartmut Sartorius acı acı güldü. Bir çekmeceyi açtı, içinden aldığı buruşturulmuş bir kâğıdı Pia’ya uzattı.

“Bunu bugün posta kutusunda buldum. Tobias buruşturup attı, ben sonra çöpten aldım.”

Katil ailesi, yazıyordu kâğıtta. Defolup gidin buradan, yoksa bir facia yaşanacak.

“Tehdit mektubu,” dedi Pia. “Gönderen belli değil, öyle mi?”

“Öyle tabii.” Sartorius omuzlarını silkti, sonra yine masanın başına oturdu. “Dün Tobias’a samanlıkta saldırmışlar, feci şekilde dövmüşler oğlumu.” Yaşlı adamın sesi titriyordu. Kendine hâkim olmaya çalışsa da, gözleri ıslanmıştı.

“Kimler?” diye Pia sordu.

“Hepsi işte.” Sartorius, çaresizce elini salladı. “Yüzleri maskeliymiş, ellerinde beyzbol sopaları varmış. Tobias’ı samanlıkta bulduğumda... önce... önce oğlumun öldüğünü sandım.”

Dudaklarını ısırıp başını önüne eğdi.

“Neden polis çağırmadınız?”

“Çünkü yararı olmayacaktı. Bu işin sonu yok.” Adam başını iki yana sallarken yüzünde yılgın ve çaresiz bir ifade vardı. “Tobias çiftliği olabildiğince derleyip toparlamaya ve buraya bir alıcı bulmaya çalışıyor.”

“Bay Sartorius.” Pia, tehdit mektubunu elinden bırakmamıştı. “Oğlunuzun olayıyla ilgili dosyaları inceledim. Bazı tutarsızlıklar dikkatimi çekti. Tobias’ın avukatının o zaman temyize gitmediğine şaşırdığımı söyleyebilirim.”

“Aslında gitmek istedi ancak mahkeme temyizi reddetti. Deliller, tanık ifadeleri... Her şey açıldı.” Sartorius yüzünü sıvazladı. Adamın her hareketinden çaresizlik yansıyor.

“Ancak şimdi Laura’nın cesedi bulundu,” diye dayattı Pia. “Ama bir türlü anlayamadığım bir şey var. Oğlunuz nasıl olur da kırk beş dakika gibi kısa bir süre içinde kızın cansız bedenini evden çıkarıp otomobilin bagajına yükler, Eschborn’da denetim altında tutulan

bir arazide bulunan eski askerî havaalanına getirir ve buradaki eski bir yer altı tankının içine atar?”

Hartmut Sartorius başını kaldırıp Pia’ya baktı. Nemli mavi gözlerinde minicik bir umut ışığı yanar gibi olduysa da hemen söndü.

“Hiçbir yararı olmaz. Elimizde yeni kanıtlar yok. Olsa bile, oğlum buranın insanların gözünde katildir ve öyle de kalacaktır.”

“Oğlunuzun Altenhain’ı bir süre için terk etmesi belki daha doğru olur,” dedi Pia. “Hiç değilse kız toprağa verilene ve insanlar biraz olsun yatışana kadar.”

“Nereye gidecek peki? Paramız yok. Tobias kısa sürede iş de bulamaz. Üniversite eğitimini tamamlamış bile olsa hapisten çıkmış birine kim iş verir?”

“Geçici olarak annesinin dairesinde kalabilir,” dedi Pia, ancak Hartmut Sartorius başını hayır anlamında iki yana salladı.

“Tobias otuz yaşında,” dedi adam. “Biliyorum, iyi niyetle söylüyorsunuz ancak ben ona hiçbir şey dayatamam.”

✱

“Az önce ikinizi bankta görünce dejavu oldum.” Nadja, başını iki yana sallıyordu. Tobias yeniden oturmuş, dikkatle burnunu yokluyordu. Gece duyduğu ölüm korkusu, güneşli günün üstüne karanlık bir gölge gibi çökmüştü. Adamlar tekmelere ve yumruklara son verip ortadan kaybolduktan sonra Tobias yaşamaktan umudunu kesmişti. İçlerinden biri geri dönüp ağzındaki bezi çıkarmasaydı, tıkaçtan boğulacaktı. Adamlar gerçekten onu öldürmek üzere gelmişlerdi. Tobias, ölüme ne kadar yaklaşmış olduğunu düşününce ürperdi. Aldığı yaralar hem berbat görünüyor hem de canını çok acıtıyordu ancak hayati tehlikesi yoktu. Babası gece Doktor Lauterbach’ı çağır-mış, kadın hemen gelmişti. Kaşındaki açık yarayı pensle tutturmuş

ve ağı kesici haplar bırakmıştı. O zamanlar davaya kocasını da karıştırmış olmasına karşın doktor hanım Tobias'a kinliymiş gibi durmuyordu.

"Sence de öyle değil mi?" Nadja'nın sesi Tobias'ı kendine getirdi.

"Anlamadım?" dedi Tobias. Nadja çok güzel ve çok ilgiliydi. Aslında Hamburg'da sette olması gerekiyordu ancak belli ki onu işinden daha çok önemsiyordu. Tobias, Nadja'yı az önce telefonla aramış, o da hemen otomobiline atlayıp gelmişti. Gerçek arkadaşlık buydu işte!

"Ufaklık Stefanie'ye ne kadar benziyor diyorum. İnanılır gibi değil!" dedi Nadja ve Tobias'ın elini tutarak başparmağıyla okşadı. Başka zaman olsa bu yakınlık Tobias'ın belki hoşuna gidebilirdi ancak şimdi rahatsız olmuştu.

"Evet, gerçekten inanılır gibi değil," dedi Tobias dalgın dalgın. "Amelie son derece cesur ve korkusuz biri."

Tobias, kızın çiftlikte uğradığı saldırıyı nasıl atlattığını düşündü. Onun yerinde hangi kız olsa gözyaşlarına boğulur, ya evine ya da karakola koşardı. Amelie böyle biri değildi. Az önce ona ne anlatmak istemişti? Thies ne söylemişti?

"Beğeniyor musun bu kızı?" diye sordu Nadja.

Tobias düşüncelere böylesine dalmış olmasaydı daha başka, daha diplomatça bir yanıt verirdi belki de.

"Evet," dedi doğrudan. "Beğeniyorum... Çok... çok farklı."

"Kimden farklı? Benden mi?"

Tobias bunun üzerine başını kaldırdı, Nadja'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Gülümsemek istedi ancak yüzündeki ifade donup kaldı.

"Buradaki insanlardan farklı, demek istemiştin." Nadja'nın elini hafifçe sıktı. "Amelie henüz on yedisinde. Kardeşim gibi görüyorum onu."

“Eh, o zaman dikkatli ol da şu mavi gözlerinle kız kardeşinin aklını başından alma.” Nadja elini onun elinden çekerek, bacak bacak üstüne attı. “Sen kadınları nasıl etkilediğinin farkında değilsin galiba?”

Nadja’nın sözleri Tobias’a eski günleri anımsattı. Nadja’nın öteki kızlarla ilgili eleştirilerinde her zaman biraz kıskançlık da olduğunu neden hiç fark edememişti?

“Hadi ama,” dedi Tobias, eliyle geçiştirerek. “Amelie, Schwarzen Ross’da çalışıyor, orada konuşulanlardan bir şeyler duymuş. Ayrıca polisin elindeki fotoğrafın Manfred Wagner’e ait olduğunu fark etmiş. Annemi köprüden iten oymuş.”

“Ne dedin sen?”

“Hatta kız, dün gece beni dövenlerin Pietsch, Richter ve Dombrowski olduğuna inanıyor. Akşamki oyuna hiç olmadığı kadar geç gelmişler.”

Nadja’nın duyduklarına inanamadığı gözlerinden okunuyordu. “Ciddi olamazsın!”

“Ciddiyim. Amelie ayrıca, malum olayı gözetleyen ve ifadesiyle beni kurtarabilecek birinin de olduğuna kesin gözüyle bakıyor. Tam senin geldiğin sırada bana Thies, Lauterbach ve ne olduğunu bilmediğim resimlerle ilgili bir şeyler anlatacaktı.”

“Bu... ama bu... korkunç bir şey!” Nadja yerinden fırlayarak, otomobiline doğru birkaç adım yürüdü. Sonra arkasına döndü ve Tobias’a hiddetle baktı. “Peki, o kişi neden ağzını açmamış?”

“Bir bilsem.” Tobias arkasına yaslanarak ayaklarını usulca uzattı. Aldığı haplara karşın vücudunun her yeri sızlıyordu. “Amelie bir şey bulmuş olmalı. Stefanie bana Lauterbach’la arasında bir şeyin geçtiğini anlatmıştı. Adamı hatırlıyorsun, değil mi?”

“Elbette.” Nadja başını hızlı hızlı sallıyor, Tobias’ın gözlerinin içine bakıyordu.

“Önceleri Stefanie’nin dikkat çekmek için böyle konuştuğunu sanmıştım. Ancak kermeste ikisini çadırın arkasında gördüm. O gün herkesi bırakıp doğruca eve gitmemin nedeni buydu. Çünkü çok...” Tobias cümlesini yarıda kesti. O gün yüreğini alt üst eden duygu karmaşasını ifade edebileceği doğru sözleri arıyordu. Stefanie ile Lauterbach’ın birbirlerine iyice yapıştıklarını, Lauterbach’ın elini kızın kalçasına koyduğunu görmüştü. Stefanie’nin başka erkeklerle oynadığı düşüncesi Tobias’ı derinden yaralamıştı.

“... hiddetlenmiştin,” diye tamamladı Nadja cümleyi.

“Hayır,” dedi Tobias. “Hiddetlenmemiştim işte! Çok yaralanmış ve üzülmüştüm. Stefanie’yi gerçekten sevmiştim ben!”

“Bu işin ortaya çıktığını düşünsene.” Nadja alçak sesle ve biraz hain bir ifadeyle güldü. “Ne manşetler çıkardı ama: Çocuk beceren Eğitim Müdürü!”

“Sence onların gerçekten ilişkileri mi vardı?”

Nadja gülmeyi bıraktı. Gözlerinde, Tobias’ın anlamlandıramadığı bir ifade belirmişti. Omuzlarını silkti.

“Lauterbach’dan her şeyi beklerim ben. Pamuk Prenses’in çilingirler gibi peşinden koşardı, kız sıfır yetenekli olmasına karşın ona başrol bile vermişti! Kız köşeden göründü mü adamın dili yerlere kadar sarkardı.”

O ana kadar ısrarla kaçındıkları konuya şimdi doğrudan girmişlerdi. AG Tiyatrosu’ndaki Noel masalı için Stefanie’ye başrol verilmesine Tobias şaşırılmamıştı, çünkü Stefanie dış görünüşüyle Pamuk Prenses rolüne en uygun kişiydi. Ancak olayın ilk kez gözüne battığı akşamı hiç unutamıyordu. Stefanie, onun otomobiline binmişti, üstünde beyaz bir yazlık elbise vardı, dudaklarına kırmızı ruj sürmüştü ve otomobil giderken siyah saçları rüzgârdan uçmuştu. *Kar gibi beyaz, kan gibi kırmızı, abanoz gibi kara*, demişti Stefanie ve gülmüştü. O akşam nereye gitmişlerdi? Bir saniye sonra

kavrayınca yıldırım çarpmış gibi oldu. İşte günlerdir aklında dolanıp duran düşünce buydu... *Kız kardeşimin babamın cebinden desteyle havaalanı anahtarlarını çalmasını, eski uçak hangarında yarış yaptığımızı hatırlıyor musunuz?* Jörg, perşembe akşamı garajda böyle demişti. Hatırlıyordu elbette! O akşam da oraya doğru yola koyulmuşlardı ve Stefanie hemen hareket etmesi için ona baskı yapmıştı, çünkü otomobilde onunla yalnız olmak istiyordu. Jörg'ün babası Manfred Richter telefon müdürlüğünde görevliydi, yetmişli ve seksenli yıllarda eski askerî havaalanı arazisinde çalışmıştı! Çocukluk çağlarında, Jörg, Tobias ve diğer arkadaşları Manfred Richter'le birlikte oraya gider, Jörg'ün babası çalışırken, onlar da harap durumdaki bu arazide oyun oynarlardı. Sonraları yaşları ilerleyince orada gizlice otomobil yarışları düzenler, partiler verirlerdi. Şimdi Laura'nın iskeleti bu arazide bulunmuştu. Bu bir rastlantı olabilir miydi?

★

Tobias'a ve lüks araçlı bu sarı sümüklü böceğe son bir kez daha bakmak için arkasını döndüğünde, onun sanki yerden bitmiş gibi bir anda karşısında durduğunu gördü.

“Öff, Thies!” dedi kız korkuyla ve gözündeki yaşı gizlice sildi. “Beni korkutmak zorunda mısın?”

Thies'in sessizce belirip kaybolması ona bazen tekinsiz geliyordu. Thies'in sağlıksız görüldüğünü ancak fark edebildi. Genç adamın gözleri çukurlaşmış ve kanlanmıştı. Bütün bedeni titriyordu. Kollarını göğsüne dolamıştı. Kız, bir an onun deliye benzediğini düşündü, sonra aklından geçenlerden utandı.

“Neyin var senin? Hasta mısın?” diye sordu Amelie.

Thies tepki vermedi, heyecanla çevresine bakındı. Hızlı ve kesik kesik soluk alıp veriyordu, sanki koşmuş gibiydi. Ansızın kollarını bedeninden çözdü ve Amelie'nin şaşkın bakışları arasında onun elini tuttu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Dokunmaktan tiksiniirdi, kız bunu bilirdi.

“Pamuk Prenses'i koruyamadım,” dedi Thies boğuk ve gergin bir sesle. “Ancak seni daha iyi koruyup kollayacağımı.”

Gözleri yuvalarında huzursuzca dönüyordu. Thies başını sık sık kaldırıp sanki o yönden gelebilecek bir tehlikeden korkarcasına ormana doğru bakıyordu. Amelie ürperdi. Beyninin içindeki parçalar bir anda kendiliğinden birleşmeye başlamıştı.

“Sen olanları gördün, öyle mi?” diye fısıldadı Amelie. Thies ani bir hareketle arkasını döndü. Şimdi Amelie'yi de çekerek yürüyor, kızın elini sıkıca tutuyordu. Amelie çamur içindeki çukurlardan ve sıkı çalılıklardan geçerken tökezledi. Ormana ulaştıklarında Thies kendilerini güvende hissederek adımlarını yavaşlattı ancak çok sigara içip az spor yapan Amelie için bu hız da fazlaydı. Thies onun elini asla bırakmıyordu. Amelie sendeleyip düşünce, onu hemen çekip kaldırdı. Bayır yukarı tırmanıyorlardı. Ayaklarının altında kurumuş dallar çatırdıyor, çamların tepesindeki saksığanlar yaygara koparıyordu. Thies ansızın durdu. Kesik kesik soluyan Amelie, yokuşun biraz altındaki Terlinden Villası'nın kırmızı kiremitlerini ağaçların arasından gördü. Yüzünden terler akarken öksürdü. Thies ona neden bütün araziyi çepeçevre dolaştırmıştı ki? Parktan geçerek buraya daha rahat gelebilirlerdi. Thies onun elini bırakarak dar ve paslı bir kapıyı zorladı ve kapı gıcırdayarak açıldı. Kapıdan peş peşe geçerek içeri girdiler. Seranın tam arkasındaydılar şimdi. Thies yeniden elini tutmak istedi ancak Amelie izin vermedi.

“Neden deliller gibi koşup duruyorsun?” Amelie, içini saran huzursuzluktan kurtulmaya çalıştı. Thies'in çok önemli bir sıkıntısı olmalıydı. Her zaman sergilediği uyuşukluk derecesindeki

sükûnetinden şimdi eser yoktu. Bakışlarını kaçırmadan doğrudan ona bakınca, Amelie onun gözlerindeki ifadeden ürktü.

“Eğer kimseye söylemezsen,” dedi Thies usulca, “sana sırrımı gösteririm. Gel!”

Paspasın altındaki anahtarla seranın kapısını açtı. Amelie bir an kaçıp gitmeyi düşündü. Ancak Thies arkadaşıydı ve ona güveniyordu. Bu yüzden Amelie de ona güvenmeye karar verdi ve Thies’in arkasından aslında iyi bildiği seranın içine girdi. Thies kapıyı içeriden özenle kapattı ve çevresine bakındı.

“Neyin var, bana söyler misin?” diye Amelie sordu. “Bir şey mi oldu?”

Thies yanıt vermedi. Geniş alanın arka tarafında bulunan ahşap kova içindeki palmiyeyi kenara çekti ve kovanın üstünde durduğu tahtayı duvara yasladı. Amelie merakla öne doğru adım attı ve yerde aşağıya doğru açılan bir kapı görünce donup kaldı. Thies kapağı açtı ve Amelie’ye dönerek, “Gel,” dedi.

Amelie, dar ve paslı demir merdivene ayağını uzattı. Merdiven dikti ve karanlığa iniyordu. Thies, aşağıya doğru adım attıktan sonra başının üstündeki kapağı kapattı ve birkaç saniye sonra bir ampulden loş bir ışık yayıldı. Thies, Amelie’ye sürtünerek onun yanından geçti ve büyük bir demir kapıyı açtı. Kuru ve ılık bir hava yüzlerine vurdu. Amelie geniş mahzene şaşkınlıkla bakıyordu. Yerler açık renk halıyla kaplıydı, duvarlar tatlı bir turuncu tonundaydı. Bir duvarda kitaplarla dolu bir kütüphane, karşı duvarda da şık bir kanepe vardı. Odanın arka bölümü paravanla ayrılmıştı. Amelie’nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Thies, ona yakınlaşmak istediğini neden hiç belli etmemişti ki? Gelgelelim Amelie şu an bile, Thies’in üstüne atlayıp ona tecavüz edeceğine inanmıyordu. Hem öyle yapacak bile olsa birkaç adımda merdivene ulaşır, kendini parka atar ve kurtulurdu.

“Gel,” dedi Thies bir kez daha. Sonra paravanı yana doğru itince, Amelie eski moda, ahşap baş kısmı yüksek bir yatak gördü. Duvardaki fotoğraflar, Thies’in düzen anlayışına uygun olarak özenle yan yana dizilmişti.

“Hadi gel. Pamuk Prenses’e seni çok anlattım.”

Amelie yaklaştı ve soluğu kesildi. Mumyanın yüzüne bakarken hem dehşet içindeydi hem de büyülenmişti.

*

“Neyin var senin?” Nadja, Tobias’ın önünde diz çökmüş, ellerini usulca onun bacaklarının üstüne koymuştu. Ancak Tobias onun ellerini iterek ayağa kalktı. Birkaç metre topallayarak yürüdü, sonra durdu. Bu kuşku dayanılacak gibi değildi!

“Laura’nın cesedi, Eschborn’daki eski askerî havaalanı arazisindeki bir yer altı tankının içindeymiş,” dedi Tobias boğuk bir sesle. “Eskiden orada partiler düzenlediğimizi unutmamışsındır. Jörg’ün babasında ana kapının anahtarları vardı.”

“Yani?” Nadja, Tobias’ın yanına gelerek gözlerinin içine baktı. Ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

“Laura’yı o tanka *ben atmadım*,” dedi Tobias hiddetle. Dişlerini öylesine sıkmişti ki gıcırdadıkları duyuldu. “Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.” Yumruklarını sıkıyordu. “Gerçekte neler olduğunu öğrenmek istiyorum! Annem ile babamın yaşamları mahvoldu, ben on yıl hapis yattım, sonra Laura’nın babası annemi köprüden attı! Artık bunlara katlanamıyorum!” diye bağırdı.

Nadja bir süre sesini çıkarmadan ona baktı.

“Benimle gel, Tobi. Lütfen.”

“Hayır!” dedi Tobias hışımla. “Sen anlamıyorsun galiba? Onlar tam da bunu istiyorlar, o bok herifler!”

“Dün seni öldüresiye dövmüşler. Ya yeniden gelip yarım bıraktıklarını bitirirlerse?”

“Beni öldürecekler mi diyorsun?” Tobias, Nadja’ya baktı. Kadının alt dudağı titriyordu, iri yeşil gözleri yaşlarla dolmuştu. Nadja’ya bağırarak ona haksızlık etmişti. O, yılmadan yanında olan tek kişiydi. Tobias istemese de onu yılarca hapiste ziyaret etmişti. Genç adam şimdi öfkesini yenmiş, suçluluk duygusuna kapılmıştı.

“Özür dilerim,” dedi Tobias usulca ve kollarını uzattı. “Sana bağışlamak istememiştim. Gel yanıma.”

Nadja ona yaslandı, yüzünü onun göğsüne dayadı, Tobias da ona sıkıca sarıldı.

“Herhalde haklısın,” diye fısıldadı Tobias; yüzünü genç kadının saçlarının arasına gömmüştü. “Zamanı geri almamız zaten olanaksız.”

Genç kadın başını kaldırıp Tobias’a baktı. Gözlerinde derin bir kaygı vardı. “Senin için endişeleniyorum, Tobi.” Sesi biraz titriyordu. “Seni sonunda bulmuşken bir kez daha yitirmek istemiyorum!”

Tobias yüzünü buruşturdu. Gözlerini kapattı, yanağını Nadja’nın yanağına dayadı. Nadja’yla ilişkilerinin iyi gideceğini bir kestirebilseydi! Bir kez daha düş kırıklığına uğramak istemiyordu. Öyle olacaksa, yaşamının sonuna kadar yalnız kalmayı yeğlerdi.

*

Manfred Wagner, sorgu odasındaki masanın başında külçe gibi oturmuştu. Pia ve Bodenstein içeri girerken başını güçlkle kaldırarak kanlanmış nemli gözleriyle onlara baktı.

“Birden fazla ağır suç işlemişsiniz,” dedi Bodenstein ciddi bir ifadeyle. Tutanakla ilgili birkaç önemli bilgi vermiş ve kayıt cihazını çalıştırmıştı. “Ağır yaralama, trafiğe tehlikeli müdahale ve

savcının değerlendirmesine bağılı olarak taksirle adam öldürme ya da kasten adam öldürme.”

Manfred Wagner’in kireç gibi olan yüzü daha da soldu. Gözlerini önce Pia’ya doğru kaydırdı, sonra yeniden Bodenstein’a baktı ve yutkundu.

“Ama... ama... Rita hayatta,” diye kekeledi.

“Bu doğru,” dedi Bodenstein. “Ancak kadının otomobilinin ön camına düştüğü adam, kalp krizi geçirerek olay yerinde hayatını kaybetti. Kazaya karışan araçların maddi hasarlarından söz etmiyorum bile. Bu olayın sizin için ağır sonuçları olacak. Ayrıca polise teslim olmamakla hata ettiniz.”

“Aslında teslim olacaktım,” dedi Wagner ağlamaklı bir sesle. “Ancak... ancak beni vazgeçirdiler.”

“Kim onlar?” diye sordu Pia. Bu adama artık zerre kadar acı-mıyordu. Tamam, ağır bir kayıp vermişti ancak bu ona Tobias’ın annesine saldırma hakkı vermiyordu.

Wagner, Pia’nın yüzüne bakmadan omuzlarını silkti.

“Hepsi,” dedi sonra. Pia saatler önce imzasız mektubun ve oğ-luna düzenlenen saldırının arkasında kimin olduğunu sorduğunda, Hartmut Sartorius da bu belirsiz yanıtı vermişti.

“Yaa, siz her zaman *hepsinin* söylediğini mi yaparsınız?” Pia, istediğinden daha sert çıkmıştı ancak etkisini hemen gördü.

“Sizin hiçbir şeyden haberiniz yok!” diye devam etti Wagner. “Benim Laura’m çok özel bir kızdı. Başarılı olacağı belliydi. Bir de çok güzeldi. Bazen onun gerçekten benim çocuğum olduğuna inanamazdım. Ama onu öldürdüler. Öylesine attılar, bir parça çöp gibi. Biz mutlu bir aileydik, yeni sanayi bölgesinde yerimizi henüz inşa ettirmiştik, marangozhanem iyi çalışıyordu. Kasabada iyi bir ekiptik, herkes birbiriyle arkadaştı. Sonra... Laura ile arkadaşları ortadan kayboldular. Tobias, o soğukkanlı domuz öldürdü onları!

Yalvardım ona, neden yaptığını ve cesetlerin nerede olduğunu söylemesini istedim. Ama o hep sustu.”

Wagner iki büklüm eğilmiş, durmaksızın hıçkırıyordu. Bodenstein kayıt cihazını kapatmak istediği sırada Pia onu durdurdu. Wagner, yitirdiği kızının ardından mı yoksa kendine acıdığı için mi ağlıyordu?

“Rol yapmayı bırakın,” dedi Pia.

Manfred Wagner başını hızla kaldırıp gözlerini Pia’ya dikti. Sanki arkasına tekme yemiş gibi afallamıştı. “Ben çocuğumu yitirdim,” dedi, sesi titreyerek.

“Bunu biliyorum,” diye Pia adamın sözünü kesti. “Bunun için adınıza üzülüyorum. Ancak size ihtiyaçları olan iki çocuğunuz ve bir de karınız var. Rita Cramer’e bir şey yapmanız halinde, bunun aileniz için ne anlama gelebileceğini hiç düşündünüz mü?”

Wagner sesini çıkarmadı ancak yüzünü buruşturdu.

“Son on bir yıldır neler çektiğimi bilmiyorsunuz,” diye hırsla bağırdı.

“Ama karınızın neler çektiğini biliyorum,” dedi Pia soğuk bir sesle. “O, yalnızca çocuğunu değil, kendine acıdığı için her akşam zil zurna sarhoş olan ve onu sıkıntılarıyla yüzüstü bırakan kocasını da kaybetmiş oldu. Karınız, aileyi ayakta tutmak için çırpınıyor. Peki, siz ne yapıyorsunuz?”

Wagner’in gözlerinden ateş çıkmaya başlamıştı. Belli ki Pia yarasına dokunmuştu.

“Size ne yahu bundan?”

“Polise teslim olmamanızı size kim öğüt verdi?”

“Arkadaşlarım.”

“Schwarzen Ross’da her akşam kendinizden geçmenize ve geleceğinizi riske atmanıza seyirci kalan arkadaşlarınız mı?”

Wagner, yanıt vermek için ağzını açtı ancak bir şey söylemedi. Düşmanca bakan gözlerinden geçen bir anlık kuşkudan sonra bakışlarını Bodenstein'a çevirdi.

“Beni yerden yere vurmanıza izin vermeyeceğim.” Sesi titriyordu. “Avukatım gelmeden artık ağzımı açmayacağım.”

Kollarını göğsünden kavuşturup çenesini inatçı küçük bir çocuk gibi göğsüne bastırdı. Pia amirine bakıp kaşlarını kaldırdı. Bodenstein kayıt cihazını durdurdu.

“Evinize gidebilirsiniz,” dedi Bodenstein.

“Beni... beni şimdi... tutuklamıyor musunuz?” dedi Wagner şaşkınlıkla.

“Hayır.” Bodenstein ayağa kalktı. “Sizi nerede bulabileceğimizi biliyoruz sonuçta. Savcı hakkınızda suç duyurusunda bulunacak. Mutlaka bir avukata ihtiyacınız olacak.”

Bodenstein kapıyı açtı. Wagner, sorgu sırasında odada bulunan memurun kollarında sallanarak komiserin önünden geçti. Bodenstein adamın arkasından bir süre baktı.

“İnsanın bu zavallıya neredeyse acıyası gelecek,” dedi Pia. “Ancak yalnızca neredeyse.”

“Adama neden öyle sert giriştin?” diye sordu Bodenstein.

“Çünkü bu hikâyenin arkasında şu an için görebildiğimizden çok daha fazlasının olduğunu hissediyorum,” dedi Pia. “O kasabada bir şeyler dönüyor. Hem de olayın olduğu o yıllardan beri. Bundan hiç kuşkum yok.”

16 Kasım 2008, Pazar

Bodenstein, bütün aileyle bir kutlama daha yapacak durumda değildi, ancak çok kalabalık olmayacakları ve evde bir araya gelecekleri için kaderine razı olarak şarap servisini üstlendi. Lorenz yirmi beş yaşına basıyordu. Bir gece önce sahibini DJ'lik yaptığı günlerden tanıdığı diskotekte sabahın ilk ışıklarına kadar kalabalık bir arkadaş grubuyla eğlenmişti. Pazar günü öğle saatlerinde ailesiyle bir araya gelip yeni yaşının ilk gününe sakın bir ortamda adım atmak istemişti. Cosima'nın annesi Bad Homburg'dan gelmişti. Bodenstein'in annesi ile babası -Marie-Louise, Schloss Otel Restoranı'nı bırakamadığı için- Quentin üç kızıyla oradaydı. Yemek odasında bembeyaz örtülerle hazırlanıp sonbahar tonlarında dekore edilmiş masada Lorenz'in kız arkadaşı Thordis'in annesi veteriner Inka Hansen de hazır bulunuyordu. Başgarson St. Clair o gün en önemli elemanına izin verdiği için, Rosalie sabahtan beri mutfakta çalışıyordu. Kıpırmızı kesilmiş yanaklarıyla sinir krizi geçirmenin eşiğine gelmiş olan genç kız, mutfağı yasak bölge ilan etmişti. Ancak sonuç gerçekten mükemmeldi. Badem ezmeli ve limonlu fırında kaz ciğerinin arkasından marine edilmiş kabuklu deniz ürünleri, kremalı su teresi çorbası ve bildircin yumurtası servis etmişlerdi. Ana yemekte Rosalie kendini aşmıştı: Bezelye ezmeli karaca bonfilesi, dolgulu rulo makarna ve havuçlu zencefil püresini şefi bile daha lezzetli hazırlayamazdı. Konuklar genç şefi coşkuyla

alkışladılar. Bodenstein, yorgunluktan ve üstlendiği sorumluluktan bitkin düşen büyük kızına sevgiyle sarıldı.

“Bence işine son vermeyeceğiz,” diye espri yaptı ve kızını başından öptü. “Gerçekten olağanüstüydü, büyüksün büyük kızım.”

“Teşekkür ederim, babacığım,” dedi Rosalie zayıf bir sesle. “Şimdi bana bir içki gerek!”

“Günün şerefine verelim bakalım,” dedi Bodenstein gülümseyerek. “Başka kim...”

“Biz birer şampanya daha istiyoruz,” diye araya girdi Lorenz, kız kardeşine göz kırparak. Rosalie aralarında daha önce yaptıkları bir anlaşmayı anımsamış olacak ki yıldırım hızıyla mutfığa döndü, Lorenz ile Thordis onu izlediler. Bodenstein yerine oturdu ve Cosima’yla göz göze geldi. Sabahtan beri belli etmeden karısını izlemişti. Rosalie, saat ona doğru evi ona bırakmalarını istemiş, onlar da yazdan kalma bu güneşli havada Glaskopf Dağı’nın eteklerinde yürüyüş yapmak için Taunus Havzası’na gitmişlerdi. Cosima, her zamanki gibi çok doğal davranmış, hatta yürüyüş sırasında kocasının elini tutmuştu. Bodenstein, kuşkuları giderek azalmasına karşın Cosima’ya konuyu açma cesaretini gösterememişti.

Rosalie, Lorenz ve Thordis şampanya kadehleriyle dolu bir tepsiyle yemek odasına döndüler. Çocukluk çağından henüz çıkmamış ve heyecanla kıkır kıkır gülen üç yeğenleri dâhil bütün konuklara şampanya servisi yaptılar. Otoriter anneleri yanlarında olmadığı zaman Quentin çocuklarına hoşgörülü davranmayı yeğlerdi.

“Sevgili ailem,” diye konuşmaya başladı Lorenz. “Thordis ve ben bugünün ve bütün ailenin bir arada olmasının şerefine, evlenmeye karar verdiğimizizi sizlere duyurmak istiyoruz!”

Elini Thordis’in omzuna koydu ve birbirlerine mutlulukla gülümsediler.

“Merak etme, babacığım,” dedi Lorenz, sırtarak babasına dönüp. “Evlenmek *zorunda değiliz*, evlenmek istiyoruz!”

“Hele şunlara bakın,” dedi Quentin gülerek. Bir anda sandalyeler çekildi, genç çifti tebrik etmek için herkes ayağa kalktı. Bodenstein oğluna ve müstakbel gelinine sarıldı. Evlilik haberine değil, Lorenz’in bu sırrı sıkı sıkıya saklamasına şaşırmıştı. Cosima’yla göz göze gelince karısının yanına gitti. Cosima duygulanmış, göz yaşlarını siliyordu.

“Baksana,” dedi Cosima, “oğlumuz durulmuş ve evleniyor.”

“Maceralı yaşamıyla bizi yeterince soluk soluğa bıraktı,” dedi Bodenstein. Lorenz liseyi bitirdikten sonra çok uzun bir süre DJ’lik yapmış, radyolarda ve televizyonlarda kısa süreli ufak tefek işlerde çalışmıştı. Bodenstein o dönemde yumruğunu masaya vurmak istemiş ancak Cosima, Lorenz’in günün birinde doğru yolu bulacağına inanarak, sükûnetini korumuştur. Oğulları şimdilerle büyük bir özel radyo kanalında günde üç saatlik bir program sunuyordu. Ayrıca galalarda, spor karşılaşmalarında ve Almanya’nın her yerindeki çeşitli organizasyonlarda moderatörlük yaparak oldukça iyi para kazanıyordu.

Şimdi herkes yerine oturmuştu, ortam çok keyifli ve rahattı. Rosalie de mutfağından çıkmış, şampanya içiyordu.

“Oliver.” Bodenstein’in annesi öne doğru eğildi. “Bana su getirebilir misin?”

“Elbette.” Bodenstein sandalyesini geriye doğru itti ve ayağa kalktı. Çalışkan kızının topladığı mutfaktan geçerek kilere gitti, bir kasadan iki şişe su çıkardı. O sırada, garaj kapısının yanındaki kancada asılı olan ceketlerden birinden bir sinyal sesi geldi. Bodenstein bu sesi tanıyordu, Cosima’nın cep telefonuydu bu! Kendiyle mücadele etti, gelgelelim bu kez kazanan kuşkulardı oldu. Hemen şişelerden birini kolunun altına kıştırıp Cosima’nın o gün üstünde

olan ceketin ceplerini tek eliyle karıştırdı. Cep telefonunu iç cepte buldu, açtı ve mektup işaretinin üstüne bastı. CANIM, GÜN BOYU SENİ DÜŞÜNÜYORUM! YARIN ÖĞLE YEMEĞİ? AYNI SAATTE, AYNI YERDE? OLURSA ÇOK SEVİNİRİM! Ekrandaki harfler gözlerinin önünden kaydı, dizlerinin bağı çözüldü. Midesine yumruk yemiş gibi oldu. Cosima nasıl böyle rol yapabiliyor, yüzüne gülümsüyor, dahası onunla el ele tutuşup dolaşabiliyordu? Cosima kısa mesajın okunduğunu fark edecekti, çünkü ekrandaki mektup işareti kaybolmuştu. Cosima'nın bunu ona sormasını bile istiyordu şimdi. Telefonu ceketin cebine geri koydu, kalp atışlarının normale dönmesini bekledikten sonra yemek odasına geçti. Cosima kucağında Sophia'yla oturmuş, her şey yolundaymış gibi gülüp şakalar yapıyordu. Bodenstein'in içinden, Cosima'yı herkesin içinde sorguya çekmek, cep telefonunda onu âşığından gelen bir mesajın beklediğini söylemek geçti. Ancak sonra gözü Lorenz, Thordis ve Rosalie'ye takıldı. Henüz kanıtlanmamış bir kuşku uğruna bu güzelim günü berbat etmenin bencillik ve sorumsuzluk olacağını düşündü. İçi kan ağlarken mutluymuş gibi görünmekten başka çaresi yoktu.

*

Tobias gözlerini güçlkle aralarken inledi. Başı zonkluyor, en ufak hareketinde bile midesi bulanıyordu. Yatağın kenarına eğildi, birisinin oraya bıraktığı kovanın içine defalarca öğürerek kustu. Çıkardıkları leş gibi safra kokuyordu. Kendini yatağa bıraktı ve eliyle ağzını sildi. Dilinin üstüne acı bir tabaka oluşmuştu, başı fırıl fırıl dönüyordu. Ne olmuştu? Eve nasıl gelmişti? Bulanık beyninin içinde kopuk sahneler vardı. Jörg'ü, Felix'i, birkaç eski arkadaşını, garajı, Red Bull'la karıştırdıkları votkayı anımsadı. Aralarında kızlar da vardı, onu sözüm ona belli etmeden süzmüş, aralarında fısıldaşmış ve

kıkır kıkır gülmüşlerdi. Tobias kendini hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissetmişti. Bunlar ne zaman olmuştu? Saat şimdi kaçtı?

Güçlkle doğrularak bacaklarını yere indirdi. Oda gözlerinin önünde gidip geliyordu. Amelie de aralarındaydı, yoksa karıştırıyor muydu? Tobias ayağa kalktı, çatı eğimine tutunup sallanarak kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve duvarı eliyle yoklayarak koridorda yürüdü. Alkol onu daha önce hiç böyle çarpmamıştı. Çişini oturarak yapmak zorunda kaldı, aksi halde düşeceğini hissetti. Tişörtü ter, sigara dumanı ve kusmuk kokuyordu. İğrenç! Klozetten gayretle kalktı ve aynada yüzünü görünce irkildi. Göz çevrelerindeki morluklar aşağıya doğru kaymış, tıraşsız, solgun yanaklarını kaplamıştı. Zombiye benzemişti, zaten kendini öyle hissediyordu. Holde ayak sesleri duydu, derken kapı vuruldu.

“Tobias?” Babasıydı bu.

“Evet, gel.” Tobias musluğu açarak avuçlarına su doldurdu ve suyun birkaç yudumunu içti. Tadı iğrençti. Kapı açıldı. Babası onu üzüntüyle süzmeye başladı.

“Nasılsın?”

Tobias yeniden klozete oturdu. “Bombok.” Kurşun gibi ağırlaşmış olan başını kaldırmakta zorlandı. Babasının yüzüne bakmaya çalıştı ancak gözleri sürekli kaydı. Her şey hem çok yakın hem de çok uzaktı. “Saat kaç?”

“Üç buçuk. Günlerden pazar, ikindi.”

“Tanrım.” Tobias başını kaşdı. “Demek bünyem artık hiç alkol kaldırmıyor.”

Kopuk kopuk anımsamaya başladı: Nadja yanına gelmişti, yukarıya, ormanın kenarına, konuşmuşlardı. Sonra Nadja onu otomobille evine bırakmıştı, çünkü uçağa yetişecekti. Tobias sonrasında ne yapmıştı? Jörg. Felix. Su gibi içki. Bir sürü kız. Kendini hiç rahat hissetmemişti. Neden acaba? Hem oraya neden gitmişti ki?

“Az önce Amelie’nin babası telefon etti,” dedi babası. Amelie! Aaa evet! Amelie ona önemli bir şey anlatmak istemiş, sonra ansızın Nadja gelmişti, bunun üzerine Amelie kaçıp gitmişti.

“Kız dün gece evine gitmemiş.” Babasının sesinin tonundan durumun aciliyetini fark eden Tobias, dikkat kesildi. “Kızın ailesi endişe içinde, polise haber vermek istiyorlar.”

Tobias gözlerini babasına dikti. Durumu kavraması bir saniye sürdü. Amelie evine gitmemişti. Tobias alkol almıştı, hem de çok fazla. Yıllar önce olduğu gibi. Genç adam yüreğinin kasıldığını hissetti.

“Sen... sen şimdi benim bu olayla bir ilgim...” sustu ve yutkundu.

“Doktor Lauterbach dün gece bir hastadan dönerken seni kilisenin önündeki otobüs durağında bulmuş. Saat bir buçukmuş. Seni eve o getirdi. Seni otomobilden çıkarıp odana taşımakta çok zorlandık. Sürekli olarak Amelie’yi sayıkladın...”

Tobias gözlerini yumdu, yüzünü ellerinin arasına aldı. Çaresizce anımsamaya çalışıyordu. Yok, hiçbir şey yoktu! Garajdaki arkadaşları, kıkırdayan, fısıldayan kızlar... Amelie de mi oradaydı? Hayır. Yoksa orada mıydı? Hayır. Lütfen hayır. Lütfen, lütfen hayır.

17 Kasım 2008, Pazartesi

K11, toplantı odasındaki büyük masanın çevresinde tam kadro toplanmıştı. Hasse yine yoktu ama Behnke her zamankinden daha asık bir suratla masada yerini almıştı.

“Özür dilerim,” dedi Pia, boş kalan son sandalyeyi çekerken. Sonra ceketini çıkardı.

Nicola Engel, ısrarla kol saatine baktı.

“Sekizi yirmi geçiyor,” dedi sert bir sesle. “Buraya eğlenmek için toplanmadık. Lütfen bundan böyle çiftlikteki işlerinizi görevinizle çakışmayacak şekilde organize edin.”

Pia, yüzünün ateş gibi yandığını duyumsadı. Sersem kadın!

“Eczaneye uğrayıp soğuk algınlığına karşı bir ilaç aldım,” dedi Pia aynı sertlikle. “Ya da rapor almamı mı yeğlerdiniz?”

İki kadın bir an karşılıklı bakiştılar.

“Sanırım kadro tamam,” dedi Engel, Pia’yı haksız yere suçladığı için özür dilemeden. “Bir kız kaybolmuş. Eschborn’daki arkadaşlarımızdan bu sabah öğrendik.”

Pia masadakilere tek tek baktı. Behnke bacaklarını yaymış oturuyor, ağzındaki çikleti gürültüyle çiğniyordu. Sürekli olarak Kathrin’e ters ters bakıyor, o da dudaklarını birbirine bastırarak bu bakışlara düşmanca karşılık veriyordu. Pia, Doktor Engel’in dayatmasıyla Bodenstein’in geçen hafta Behnke’yle konuştuğunu anımsadı.

Acaba bu görüşmeden nasıl bir sonuç çıkmıştı? Kathrin'in onu Sachsenhausen'deki barda gördüğünü amirine anlattığını Behnke'nin bildiği her halinden belliydi. İkilinin arasındaki gerginlik gözden kaçacak gibi değildi. Bodenstein masanın diğer ucunda oturmuş, gözlerini masanın üzerine dikmişti. Bakışları ifadesizdi ancak gözlerinin altındaki halkalardan ve kaşlarının ortasındaki dik çizgiden bir sıkıntısı olduğu anlaşılıyordu. Ostermann da hiç alışkın olmadıkları kadar keyifsiz görünüyordu. Arada kaldığı belliydi. Behnke eski bir arkadaşıydı, Ostermann onu her zaman korumuş, hatalarını örtmüştü. Ancak onun iyi niyetli yardımseverliğini arkadaşının sürekli kullanıyor olması her defasında canını sıkardı. Ostermann'ın Kathrin Fachinger'le de arası iyiydi. Bu durumda kimden yanaydı acaba?

“Wallau'daki konu çözüldü mü?” diye sordu Nicola Engel. Pia, sorunun ona yöneltildiğini neden sonra anladı.

“Evet,” dedi Pia yüzünü buruşturarak. Delil güvenliği ve adli tıp görevlilerinin kaza mahalline akın edişleri aklına gelmişti. “İki ceset vardı ancak onlarla ilgimiz yok sanırım.”

“Neden?”

“Kutlama yapılan bir yere teslim edilmek üzere şişe geçirilmiş ve kızarmış iki domuza aitti cesetler,” dedi Pia. “Partilere servis yapan araç tamamen yanmış çünkü sürücü bagaja iki adet bütan gazı tüpü bırakmış, onlar da ısınmanın etkisiyle patlamış.”

Doktor Engel'in ifadesi değişmedi. “İşimize gelir. Bu arada Rita Cramer olayına savcılık bakacak.” Sonra Bodenstein'a döndü. “Siz şu kaybolan kız olayına bakın. Nasılsa kız yakında ortaya çıkar. Ortadan kaybolan gençlerle ilgili vakaların yüzde doksan sekizi birkaç saat ya da birkaç gün içinde netleşiyor.”

Bodenstein hafifçe öksürdü. “Yüzde ikisi de netleşmiyor işte,” dedi.

“Kızın ailesiyle ve arkadaşlarıyla konuşun,” dedi Doktor Engel. “Kriminal şubede bir görüşmem var. Beni gelişmelerden haberdar edin.”

Ayağa kalktı, herkesi başıyla selamladı ve çıktı.

Doktor Engel kapıyı kapattıktan sonra, “Elimizde ne var?” dedi Bodenstein, Ostermann’a dönerek.

“Amelie Fröhlich, on yedi yaşında, Bad Soden,” dedi Ostermann. “Annesi ile babası dün polise başvurup eve gelmediğini bildirmişler. Ailesi onu son olarak cumartesi sabahı görmüş. Ancak kız geçmişte birkaç kez evden kaçtığı için önce beklemişler.”

“İyi.” Bodenstein başını salladı. “Pia’yla ikimiz kızın ailesine gideriz. Frank, siz ve Bayan Fachinger de...”

“Hayır,” diye sözünü kesti Kathrin, amirinin şaşkın bakışları arasında. “Behnke’yle kesinlikle hiçbir yere gitmem.”

“Ben Frank’la gidebilirim,” dedi Ostermann telaşla. Bir an sessizlik oldu. Behnke çikletini çiğnemeyi sürdürüyor ve keyifle sırtıyordu.

“Burada herkesin kişisel sorunlarını da mı dikkate almak zorundayım?” diye sertleşti Bodenstein. Kaşlarının ortasındaki çizgi derinleşmişti. Genelde sinirlenmeyen komiser şimdi kızgın görünüyordu. Kathrin alt dudağını öne doğru uzatıp somurttu. Verilen görevi açıkça reddediyordu.

“Bana bakın, arkadaşlar.” Bodenstein’in sesindeki sükûnet tehlikeli boyuttaydı. “Burada kimin kiminle derdinin olduğu umurunda bile değil. Yapacak işlerimiz var ve sizden talimatlarımı yerine getirmenizi bekliyorum. Bugüne kadar iyi niyetin ucunu biraz kaçırmış olabilirim ama ben burada sizin soytarınız değilim! Bayan Fachinger ve Bay Behnke şimdi kızın okuluna gidip öğretmeni ve arkadaşıyla görüşecekler. Arkasından kızın komşularıyla konuşacaklar. Anlaşıldı mı?”

Kimseden çıt çıkmadı. Bodenstein ansızın hiç yapmadığı bir şey yaparak, masaya yumruğunu indirdi.

“ANLAŞILDI MI DEDİM?” diye kükredi.

“Evet,” dedi Kathrin Fachinger buz gibi bir sesle. Ayağa kalktı, ceketiyle çantasını aldı. Behnke de kalktı. Önce ikisi, arkalarından Ostermann odadan çıktılar.

Bodenstein derin bir soluk alıp, Pia’ya baktı.

“Oh be.” Derin bir iç çekip sıırttı. “İyi geldi.”

★

“Altenhain mı?” diye şaşkınlıkla sordu Pia. “Ama Ostermann Bad Soden demişti?”

“Wald Caddesi 22.” Bodenstein, BMW’sinin navigasyon sistemini gösterdi. Geçmişte onu birkaç kez yanıltmış olsa da bu cihaza güveniyordu. “Şurası Altenhain. Bad Soden’e bağlı.”

Pia’nın içine iyi şeyler doğmuyordu. Altenhain. Tobias Sartorius. Asla itiraf etmeyecekti ama bu genç adama bir tür yakınlık duyuyordu. Yine bir kız kaybolmuştu; bu olayın Tobias Sartorius’la bir ilgisi olmaması için içinden dua etti. Ancak genç adam olay sırasında nerede bulunduğunu kanıtlasa bile kasaba halkının onu suçlayacağından hiç kuşkusu yoktu. Arne ve Barbara Fröhlich’e ait adrese geldiklerinde içindeki olumsuz duygu daha da güçlenmişti. Ev, Sartorius çiftliğinin arka kapısından yalnızca birkaç metre uzaklıktaydı. Dışı tuğlalarla örölü, eğimli çatısında pencereler bulunan, şık bir villanın önünde durdular. Kızın annesiyle babası onları bekliyordu. Arne Fröhlich, ciddi bakışlı, kırk beş yaşlarında, alnı açılmış, cansız kumral saçlı bir adamdı, metal çerçeveli bir gözlük takmıştı. Yüzünün hiçbir belirgin özelliği yoktu. Adam ne zayıf ne şişmandı, orta boyluydu, son derece sıradan bir fiziğe sahipti.

En fazla otuzlu yaşların başında olan karısı onun tamamen aksiydi. Sarı, pırıl pırıl saçları ve etkileyici gözleri, küçücük kalkık bir burnu vardı; yüz hatları düzgün, dudakları dolgundu. Bu kadın bu adamda ne buluyordu acaba?

Karı koca çok üzgündü ancak soğukkanlıydılar. Çocukları kaybolan ailelerin sergiledikleri duygusal tepkilerden onlarda eser yoktu. Barbara Fröhlich, Pia'ya bir fotoğraf verdi. Amelie, annesine benzemese de belli ki dikkat çekici bir kızdı: İri siyah gözleri kalın siyah sürmelerle çevrelenmişti, kaşları, alt dudağı ve çene çukuru piercinglerle doluydu. Siyah saçlarını, dik bir tahta parçası gibi başının üstüne duracak şekilde krepe yapmış ve havaya dikmişti. Amelie bu tuhaf kılığına karşın güzel bir kızdı.

Bodenstein'ın, polisi neden geç haberdar ettikleri sorusuna kızın babası, "Amelie daha önce birkaç kez evden kaçmıştı," diye yanıt verdi. "Amelie, ilk evliliğimden dünyaya geldi ve biraz... şey... zor bir kızdır. Altı ay önce yanımıza aldık, ondan önce eski eşimle birlikte Berlin'de yaşıyordu. Orada da başı derde girmişti... polisle."

"Ne açıdan?" diye Bodenstein sordu.

Bu sorunun yanıtının Arne Fröhlich'i zorladığı belliydi.

"Mağaza hırsızlığı, uyuşturucu, komşulara rahatsızlık verme ve serserilik," dedi. "Bazen haftalarca ortaya çıkmazdı. Annesi artık onunla baş edemez oldu ve benden kızımı yanıma almamı istedi. Bu nedenle polise haber vermeden önce birkaç yere telefon edip bekledik."

"Ancak sonra yanına hiç kıyafet almadığını fark ettim," diye Barbara Fröhlich söze girdi. "Garsonluktan kazandığı parayı bile almamış. Bu bana çok tuhaf geldi. Ayrıca kimliği de evde duruyor."

"Amelie'nin tartıştığı birileri oldu mu? Okulda ya da arkadaşlarıyla sorunları var mı?" diye olağan soruları sordu Bodenstein.

“Hayır, aksine,” dedi üvey annesi. “Son zamanlarda olumlu yönde değiştiği izlenimi edinmiştim. Saçlarına artık eskisi gibi çılgınca şekiller vermiyor, elbiselerimi ödünç alıyordu. Her zaman siyahlara bürünürken son günlerde etek ve bluz giyer oldu...” Kadın sustu.

“Bu değişimin ardında bir delikanlı olabilir mi?” diye kurcaladı Pia. “İnternette biriyle tanışmış ve onun yanına gitmiş olabilir.”

Arne ve Barbara Fröhlich birbirlerine çaresizce baktıktan sonra omuzlarını silktiler.

“Onu çok özgür bıraktık,” dedi babası. “O da son zamanlardaki davranışlarıyla bunu hak ediyordu. Amelie kendi parasını kendi kazanmak isteyince, patronum Bay Terlinden ona Schwarzen Ross’da garsonluk işi ayarladı.”

“Okulda sorunları var mı?”

“Amelie’nin kız arkadaşları pek yoktur,” dedi Barbara Fröhlich. “Tek başına olmayı sever. Okulla ilgili çok şey anlatmaz, zaten henüz eylülünden beri bu okulda. Düzenli arkadaşlık yaptığı tek kişi, komşumuzun oğlu Thies Terlinden.”

Arne Fröhlich bir an dudaklarını birbirine bastırdı. Bu arkadaşlığı onaylamadığı yüzünden belliydi.

“Nasıl bir arkadaşlık?” diye Pia sordu. “Sevgililer mi?”

“Yok, hayır,” dedi Barbara Fröhlich, başını iki yana sallayarak. “Thies şey... biraz farklı biri. Otistik bir genç, ailesiyle yaşıyor ve bahçeyle ilgileniyor.”

Barbara Fröhlich, Bodenstein’in isteği üzerine onu Amelie’nin odasına götürdü. Çift pencereci geniş oda konforlu ve aydınlıktı, pencerelerden biri caddeye bakıyordu. Duvarlar boştu. Amelie’nin yaşındaki kızların duvarlara boydan boya yapıştırdıkları popstar posterlerinden burada eser yoktu. Barbara Fröhlich bunu, Amelie’nin kendini evde “geçici” hissetmesiyle açıkladı.

“Önümüzdeki yıl on sekiz yaşına basar basmaz Berlin’e dönmeyi planlıyor,” dedi Barbara Fröhlich, sesi gerçekten üzgündü.

Pia odanın içinde dolaşüyor, çekmeceleri açıyordu. “Üvey kızınızla nasıl bir ilişkiniz var?” diye sordu.

“İyi anlaşıyoruz. Ona asla kural koymuyorum. Amelie her türlü otoriteye içine kapanarak ve yüksek sesle itiraz ederek tepki veriyor. Sanırım bana artık güveniyor. Kardeşlerine karşı biraz sert davranıyor olsa da ikisi de ona çok bağlı. Ben evde olmadığım zamanlar onlarla saatlerce playmobil oynuyor ya da çocuklara kitap okuyor.”

Pia başını salladı. “Arkadaşlarımız bilgisayar götürecekler,” dedi. “Amelie günlük tutar mı?”

Pia, dizüstü bilgisayar yerinden kaldırıncı, korktuğunun başına geldiğini anladı. Masadaki sümenin üstüne bir kalp çizilmişti, kalbin ortasında süslü harflerle bir isim yazılıydı: Tobias.

*

“Thies için kaygılanıyorum,” dedi Christine Terlinden kocasına. Claudius Terlinden’i toplantıdan çağırmış, mutlaka eve gelmesini istemişti. “Çok... çok rahatsız.”

Claudius Terlinden başını iki yana salladıktan sonra bodrum katına indi. Thies’in odasının kapısını açar açmaz, karısının “rahatsız” sözcüğünü kullanarak durumu olduğundan hafif tanımladığını anladı. Thies çıırılçıplak soyunmuş, odanın ortasına oyuncakları özenle dizerek oluşturduğu dairenin başında diz çökmüştü ve sürekli yüzünü yumrukluyordu. Burnundan ve çenesinden kanlar akıyor, oda keskin bir şekilde idrar kokuyordu. Bu korkunç bir sahneydi! Terlinden çoktan gerilerde kalmış günleri acıyla anımsadı. Oğlunun ruhsal bir hastalığı olduğunu uzun süre yadsımişti. Otizm teşhisini duymak bile istememişti. Thies’in davranışlarındaki sabit hareket-

ler ürkütücüydü. Bundan da kötüsü, delikanlının eline geçirdiği her şeyi parçalama, üzerlerine dışkı ve idrar sürme alışkanlığıydı. Christine'le bu sorun karşısında çaresiz kalmışlar, çocuğu eve kapatmayı, başta Lars olmak üzere diğer insanlardan uzak tutmayı tek çözüm olarak görmüşlerdi. Çocuk, yaşı ilerledikçe daha azgın ve saldırgan olunca ona artık hoşgörüyü yaklaşamamışlardı. Claudius Terlinden gönülsüz de olsa oğlunun hastalığıyla yüzleşmiş, doktorlarla ve terapistlerle yaptığı görüşmelerde iyileşme şansının bulunmadığını öğrenmişti. Komşuları Doktor Daniela Lauterbach, Thies'in hastalığına karşın nispeten iyi bir yaşam sürebilmesi için nelere ihtiyacı olduğunu aileye anlatmıştı. Thies'in, mümkün olduğunca hiçbir şeyin değiştirilmediği, alıştığı ve beklenmedik şeylerin çok az meydana geldiği bir çevrede yaşaması gerekiyordu. Önemli olan bir diğer nokta, Thies'in katı ritüellere bağlı kendi dünyasında yaşamasına, bu dünyaya gönlünce çekilmesine izin vermektir. İki çocuğun on ikinci doğum günlerine kadar her şey bir süre yolunda gitmişti. O gün, Thies'i kontrolden çıkaran bir şey olmuştu. Öylesine zıvanadan çıkmıştı ki az kalsın kardeşini öldürecekti, kendi de ağır yaralanmıştı. Bu olaydan sonra Claudius Terlinden'in sabrı taşmış, kendini yerden yere atan, bağıırıp çağırın Thies'i, çocuk psikiyatri kliniğine yatırmış, çocuk orada üç yıl kalmıştı. Hastanede gördüğü ilaç tedavisiyle durumu biraz düzelmişti. Yapılan testler, Thies'in olağanüstü zeki olduğunu ortaya koymuştu. Gelgelelim çocuk bu zekâyı kullanamıyordu, çünkü kendi dünyasında tutsak gibiydi, insanlardan uzak, kendi kabuğunun içinde yaşıyordu.

Thies içinde yaşadığı kurumu üç yıl sonra evini ziyaret etmek üzere ilk kez terk etmişti. Sakin ve uysaldı ancak sağır gibi olmuştu. Eve girer girmez bodrum katına inmiş, eski oyuncaklarını yan yana dizmeye koyulmuştu. Onun saatlerce bu işle uğraştığını görmek aileyi sarsmıştı. Thies, ilaçların etkisiyle tek bir nöbet bile geçirmemişti. Hatta kendini biraz açmıştı bile. Bahçivana yardım

etmiş, resim yapmaya başlamıştı. Masaya oturduğunda yine çocukluk çatal bıçaklarıyla ve ayıcık desenli tabağından yemek yiyordu. Ancak yemesi içmesi büyük ölçüde normaldi. Hastane doktoru bu gelişmeden çok memnun kalmış, aileye oğullarını eve almalarını önermişti. O günden beri –ki aradan on beş yıl geçmişti– tek bir sıra dışı olay bile yaşanmamıştı. Thies kasabada gönlünce dolaşiyor, zamanının büyük bir bölümünü bahçede geçiriyordu. Bahçeyi kimseden yardım almadan şimşir ağacı çitleri, çiçekler ve Akdeniz bitkileriyle dolu bir parka dönüştürmüştü. Ayrıca yorgunluktan bitkin düşünceye kadar resim yapıyordu. Büyük formatlı tabloları; başına buyruk stilleri, ürkütücü karanlıkları, otistik dünyasının derinlerinden verdiği insanın yüreğini sıkıştıran mesajlarıyla gerçek sanat eserleriydi. Thies, resimlerinin sergilenmesine karşı çıkmamış, hatta anne ve babasıyla iki kez sergilere katılmıştı. Babasının öncesinde duyduğu kaygıların aksine resimlerinden ayrılmaktan rahatsızlık duymamıştı. Sonuçta Thies resim yapıyor ve bahçeye bakıyordu, her şey yolundaydı. Zaman zaman insanlarla iletişime geçer, hiç kendini kaybetmezdi. Bazen birkaç kelime konuştuğu da olurdu. İçindeki karanlığın kapısını az da olsa aralama yolunda başarıyla ilerliyordu. Ve şimdi böyle bir olay olmuştu. Her şey tersine mi dönecekti? Claudius Terlinden yüzünde derin bir kederle hiç sesini çıkarmadan oğluna baktı. Onu öyle görmek ruhunu acıtıyordu.

“Thies!” dedi yumuşak bir sesle, sonra biraz sert bir tonda yineledi: “Thies!”

“İlaçlarını almamış,” diye fısıldadı Christine Terlinden arkasından. “Imelda hapları tuvalette bulmuş.”

Claudius Terlinden odaya girdi, dairenin dışında kalarak yere diz çöktü. “Thies,” dedi usulca. “Neyin var senin?”

“Neyinvarsenin,” diye Thies alçak bir sesle tekrarladı ve düzenli aralıklarla yüzüne vurmaya devam etti. “Neyinvarsenin... Neyinvarsenin ... Neyinvarsenin...”

Terlinden, Thies'in avucunun içinde bir şey sakladığını fark etti. Oğlunun kolunu tutmak istediği sırada Thies ansızın yerinden fırladı, babasının üstüne atladı. Babasını şimdi hem yumrukluyor hem de tekmeliyordu. Claudius Terlinden oğlunun saldırısına uğrayınca çok şaşırıp kendini korumaya aldı. Çünkü Thies artık çocuk değil, yetişkin bir adamdı, üstelik bahçe işlerinden kasları çelik gibi güçlenmişti. Çenesinden kan ve tükürük akarken, gözlerinden ateş çıkıyordu. Claudius Terlinden soluk soluğa kalmış, oğlunun elinden kurtulmaya çalışıyordu. O sırada karısının korkuyla çığlıklar attığını uzaklardan duyar gibi oldu. Sonunda Thies'in avucunu zorla açmayı başardı, elindeki aldı ve dört ayak üstünde kapıya doğru süründü. Thies, babasının arkasından gitmedi, yerde iki büklüm yatarken ulumaya benzer sesler çıkardı.

“Amelie,” diye mırıldandı sonra. “Amelie Amelie Amelie. Neyinvarsenin... Neyinvarsenin... Neyinvarsenin... Baba... Baba... Baba...”

Claudius Terlinden kesik kesik soluyarak doğruldu. Bütün bedeni titriyordu. Karısı eliyle ağzını kapatmış, yaşlı gözlerini kocasına dikmişti. Terlinden elindeki kâğıdı açtı ve yıldırım çarpmış gibi oldu. Buruşmuş fotoğraftan Stefanie Schneeberger gülümsüyordu.

★

Arne ve Barbara Fröhlich, cumartesi öğleden önce iki küçük çocuklarını alıp Rhengau'da oturan arkadaşlarına gitmişler, eve akşam geç saatlerde dönmüşlerdi. Amelie o akşam Schwarzen Ross'da çalışmıştı. Gece yarısına doğru eve dönmeyince, babası çalıştığı lokantayı aramıştı. Öfkeli şef, işten başlarını kaldıramadıkları halde Amelie'nin o akşam saat on civarlarında çıktığını söylemişti. Fröhlichler bunun üzerine telefon numaralarını bulabildikleri kızlarının

bütün sınıf arkadaşlarını ve tanıdıklarını aramışlardı. Ancak sonuç alamamışlardı. Hiçbiri Amelie'yi görmemiş, onunla konuşmamıştı.

Bodenstein ve Pia, Schwarzen Ross'un işletmecisi Jenny Jagielski'yi sorgulamışlar, kadın, Arne Fröhlich'in ifadesini doğrulamıştı. Amelie o akşam aklı başka yerdeymiş gibi davranmış ve mutfakta sürekli telefon etmeye çalışmıştı. Saat onda aldığı telefonda sonra hiçbir şey söylemeden çekip gitmişti. Pazar sabahı da işe gelmemişti. Yok, kızın iş yerini kaçarcasına terk etmesine yol açan telefonun kimden geldiğini anlayamamıştı, personel de bilmiyordu. O akşam lokanta hınca hınç doluydu zaten.

"Şu dükkânın önünde bir dakika dursana," dedi Pia, Bodenstein'a. Lokantadan çıkmış, ana caddeden aşağıya iniyorlardı. "Şunlara da bir kulak verelim bakalım."

"Kulak vermek" için anlaşılan uygun zamanı seçmişlerdi. Günlerden pazartesiydi, öğlen olmak üzereydi ve Margot Richter'in bakkal dükkânı o saatlerde Altenhain kadınlarının toplantı merkezine dönüşmüştü. Kadınlar bu kez bir önceki karşılaşmalarına göre daha konuşkandılar.

"Yıllar önce de aynen böyle başlamıştı," dedi kuaför Inge Dombrowski. Öteki kadınlar başlarını sallayarak onu onayladılar. "İddialı konuşmak istemem ama Paschke Willi, Amelie'yi Sartoriusların çiftliğinde gördüğünü bana anlattı."

"Ben de kızı geçenlerde onların evine girerken görmüştüm," dedi bir başka kadın. Sartoriusların çaprazlama karşısında oturuyordu ve çiftliği rahatça görebiliyordu.

"Kız ayrıca bizim kasabanın delisiyle de pek sıkı fıkı," dedi meyve tezgâhının önünde duran şişman kadın.

"Aynen," dedi üç-dört kadın telaşla.

"Kiminle?" diye sordu Pia.

“Thies Terlinden’le,” dedi kuaför kadın. “Onun bir tahtası eksiktir, geceleri gizlice kasabada ve ormanda dolaşır. Kıza bir şey yaptıysa hiç şaşmam.”

Öteki kadınlar onaylarcasına başlarını salladılar. Altenhain’da itham, en kolay yapılan işlerden biriydi anlaşılan. Bodenstein da Pia da seslerini çıkarmadan kadınları dinlediler. Polislerin varlığını âdeta unutmuşlar, hepsi heyecan ve zevkle dedikodu kazanını kaynatıyordu.

“Terlindenler o herifi çoktan bir yere kapatmalıydı,” dedi kadınlardan biri. “Ama burada babasına ağzını açmaya kimse cesaret edemez.”

“Açarlarsa işlerinden olacaklar da ondan!”

“Bugüne kadar Terlindenler aleyhine konuşan son kişi Albert Schneeberger oldu. Arkasından adamın kızı kayboldu, çok geçmeden kendi de gitti.”

“Terlinden’in Sartoriuslara bunca yardım etmiş olması çok tuhaf. Belki iki oğlunun da bu olayda parmağı vardı.”

“Zaten Lars o olaydan sonra Altenhain’dan apar topar gitti.”

“Duyduğuma göre Terlinden şimdi de katile iş teklifinde bulunmuş! İnanılır gibi değil! Herifin buradan defolup gitmesini sağlayacağı yerde iş veriyor!”

Bir an sessizlik oldu. Sanki herkes bu sözlerin ne anlama geldiğini düşünür gibiydi. Sonra hepsi bir ağızdan konuşmaya başladılar. Pia, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmaya karar verdi.

“Özür dilerim,” dedi sesini yükselterek, kadınların onu dinlemesi için. “Bu Terlinden dediğiniz kişi kim?”

Kadınlar kendi aralarında olmadıklarını ancak o zaman fark edebildiler. Birer bahane uydurarak dükkânı art arda terk ettiler. Giderken çoğunun alışveriş sepeti henüz bomboştu. Geriye kasanın arkasında duran Margot Richter kaldı. O ana kadar konuşmalara

katılmamıştı. İyi bir dükkân sahibesine yakışır şekilde kulaklarını konuşmalara açar ancak tarafsızlığını korurdu.

“Amacımız bu değildi,” dedi Pia, özür dilercesine.

Ancak kadın sakindi.

“Onlar yine gelirler,” dedi. “Claudius Terlinden, yukarıda sanayi bölgesindeki Terlinden firmasının sahibidir. Bu aile ve firmaları yüz yılı aşkın süredir Altenhain’dadır. Onlar olmasa burada yaşam olmaz.”

“Ne anlamda?”

“Terlindenler çok bonkördür. Derneklere, kiliseye, okula, kütüphaneye yardım ederler. Bu yardımlaşma onların aile geleneğidir. Kasaba halkının yarısı onların şirketinde çalışır. Christa’nın az önce ‘Kasabanın delisi’ diye tanımladığı oğulları Thies, zararsız bir çocuktur. Karıncayı bile incitmez. Kıza bir şey yapmış olabileceğini hiç sanmam.”

“Peki, Amelie Fröhlich’i tanır mısınız?”

“Elbette.” Margot Richter biraz keyifsizce gülümsedi. “Öyle bir giyinme alışkanlığı var ki onu fark etmemeniz olanaksızdır! Kızımın yanında Schwarzen Ross’da çalışır.”

Pia başını salladı ve defterine bir not düştü. Amiri onu yine tek başına bırakmıştı. İlgisizce yanında duruyor, ağzını açmıyordu.

“Sizce kıza ne olmuş olabilir?”

Margot Richter bir an duraksadıktan sonra bakışları sağa kaydı. Pia, kadının kimden kuşkulandığını hemen anlamıştı, çünkü Margot Richter kasada durduğu yerden doğrudan Goldenen Hahn’ı görebiliyordu. Terlinden’in oğluyla ilgili gevezelik yalnızca araya sokuşturulmuştu. Kasabalıların hepsi gerçekte Tobias Sartorius’dan kuşkulanıyordu, ne de olsa bu adam bunu daha önce bir kez yapmıştı.

“Ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok,” dedi Margot Richter, kaçamak yanıt verdiği belliydi. “Belki kız çıkar yine ortaya.”

“Tobias Sartorius ciddi şekilde linç edilme tehlikesiyle karşı karşıya,” dedi Pia kaygıyla. Kasabadan ayrılıp K11’e dönmüşlerdi. “Cuma gecesi kendi samanlığında saldırıya uğrayıp feci şekilde dövülmüş. Ayrıca babasına sürekli tehdit mektupları geliyor ve evlerinin duvarlarına ileri geri yazılar yazılıyor.”

Ostermann, Amelie’nin dizüstü bilgisayarını ve günlüğünü incelemişti. Gelgelelim günlüğün önemli bir bölümü gizli bir yazıyla yazıldığı için, çözememiş, canı sıkılmıştı. Kathrin Fachinger ve Frank Behnke, Bodenstein ve Pia’yla aynı sırada toplantı odasına girmişlerdi. Ancak onların ellerinde de rapor edebilecekleri elle tutulur bilgiler bulunmuyordu. Amelie’nin samimi olduğu kız arkadaşları yoktu, hepsinden uzak duruyor, yalnızca Altenhain’da oturan iki sınıf arkadaşı kızla biraz sohbet ediyordu. Bu iki kızdan biri, Amelie’nin son zamanlarda Tobias Sartorius ve on bir yıl önce meydana gelmiş korkunç olaya büyük ilgi duyduğunu, sürekli olarak geçmişe dair sorular sorduğunu anlatmışlardı. Evet, Amelie o *herifle* de görüşmüştü, hem de birkaç kez.

Ostermann elinde bir faksla toplantı odasına girdi. “Amelie’nin cep telefonu dökümü geldi,” dedi. “Cumartesi akşamı saat 22.11’de Altenhain’daki bir sabit telefonu aramış, neresi olduğunu kontrol ettim.”

“Sartorius mu?” diye sordu Bodenstein.

“Evet, onları aramış. Görüşme yalnızca yedi saniye sürmüş, muhtemelen konuşulmamış. Kız ondan önce aynı numarayı on iki kez çevirip telefonu kapatmış. Cep telefonu saat 22.11’den sonra kapatılmış. Yer tespiti yapılamıyor, çünkü cihaz Altenhain’daki tek baz istasyonu tarafından algılanabilmiş, bu istasyonun hareket alanı da yaklaşık beş kilometre kadar.”

“Gelen aramalar bu durumda kaydedilmiyor, değil mi?” diye sordu Bodenstein. Ostermann başını iki yana salladı.

“Bilgisayarda neler var?”

“Şifreyi henüz kıramadım.” Ostermann somurttu. “Günlüğü karıştırdım ya da çözebildiğim yerlerini diyelim. Tobias Sartorius, ‘Thies’ ve ‘Claudius’ diye birileri sıklıkla geçiyor.”

“Hangi bağlamlarda?”

“Belli ki Sartorius ve şu Claudius kızın ilgisini çekiyorlar. Ancak ne şekilde olduğuna henüz karar veremedim.”

“Peki.” Bodenstein masada oturan herkese tek tek baktı, eski kararlı hâline dönmüştü. “Kız kaybolalı neredeyse kırk saat olacak. Eksiksiz bir program istiyorum: Yüzer kişilik iki ekip, köpekler, termal kameralı helikopterler. Behnke, siz özel bir tim kuracaksınız, ne kadar memur varsa hepsi kasabadaki sorgulamaya katılsın, konuşmadık tek bir kişiyi bırakmasınlar. Bayan Fachinger, siz otobüs hatlarını ve taksi duraklarını araştırın. Belirsiz zaman dilimi, akşam on ile sabaha karşı iki arası. Başka sorusu olan var mı?”

“Thies ve babasıyla görüşmeliyiz,” dedi Pia. “Bir de Tobias Sartorius’la.”

“Evet. Bu, ikimizin işi. Derhal gidiyoruz.” Bodenstein, ekibe yeniden tek tek baktı. “Ha, Ostermann. Gazeteler, radyolar, televizyonlar ve kayıp kayıtlarına girişi siz üstleniyorsunuz. Akşamüzeri altıda yine burada toplanıyoruz.”

*

Altenhain, bir saat sonra polis kaynıyordu. Bir aylık izleri bile algılayıp sürebilen, özel eğitilmiş köpekler de işbaşındaydı. Yüz kişilik polis ekibinden biri, kasabanın çevresindeki çayırları ve orman girişini karış karış arıyordu. Termal kameralı bir helikopter, ağaç-

ların tepesine değebilecek kadar yakın bir mesafeden ormanı tarıyor, “Amelie” özel timi Altenhain’da çalmadık kapı bırakmıyordu. Ekipler kızı bir an önce sağ salim bulmanın çabası ve umudu içindeydi. Ancak kısa zamanda sonuç alma beklentisinin üzerlerinde yarattığı baskı çok ağırdı. Bodenstein’in telefonu sürekli çalıyordu. Komiser aracın direksiyonunu Pia’ya bırakmış, bütün dikkatini toplayarak arama çalışmalarını yönetiyordu. Fröhlichlerin evlerinin önündeki caddede barikat kurulacak, ailenin meraklılar ve basın tarafından rahatsız edilmeleri önlenecekti. Köpeklerin başındaki polis memurları Amelie’nin en son görüldüğü yer olan Schwarzen Ross’dan işe başlayacaklardı. Evet, Amelie’nin bir kız arkadaşının ve papazın Fröhlich ailesinin evine girmelerine izin veriyordu. Evet, kasaba çıkışındaki güvenlik kamerası derhal kontrol edilmeliydi. Hayır, arama çalışmalarına sivillerin katılmalarını istemiyordu. Goldenen Hahn’ın önüne park ettikleri sırada Doktor Engel aradı, son durumu sordu.

“Paylaşacak bir şey çıkar çıkmaz, ilk haber vereceğim kişi elbette siz olacaksınız,” dedi Bodenstein kuru bir sesle ve telefonunu sessize aldı.

Hartmut Sartorius kapıyı aralamış, zincirin ardından bakıyordu.

“Oğlunuzla konuşmak istiyoruz, Bay Sartorius,” dedi Bodenstein. “Bizi lütfen eri alır mısınız?”

“Nerede bir kız evine geç kalsa, siz her defasında oğlumdan mı kuşkulanaacaksınız?” dedi yaşlı adam. Sesinde kaba, hatta saldırgan bir tını vardı.

“Haberiniz oldu demek?”

“Evet. Elbette. Böyle haberler çabuk yayılır.”

“Biz Tobias’dan kuşkulanmıyoruz.” Bodenstein, Hartmut Sartorius’un çok gergin olduğunu görünce sükûnetini korudu. “Ancak Amelie kaybolduğu akşam sabit telefonunuzu on üç kez aramış.”

Evin kapısı önce kapandı, zincirin takırtısından sonra yeniden açıldı. Hartmut Sartorius omuzlarını dikleştirerek, otoriter görünmeye çalıştı. Gelgelelim oğlu berbat durumdaydı. Salondaki kanepeye büzülmüştü, yüzü mosmor ve tanınmaz haldeydi. Bodenstein ve Pia içeri girince, onlara başıyla hafifçe selam verdi.

“Cumartesi akşamı saat ondan pazar sabahına kadar neredeydiniz?” diye sordu Bodenstein Tobias’a.

“İşte bak!” diye çıkıştı baba Sartorius. “Oğlum bütün gece evdeydi. Bir gece öncesinde bizim samanlıkta üstüne saldırıp onu öldüresiye dövdüler!”

Bodenstein bildiği yolda devam etti. “Amelie cumartesi akşamı saat 22.11’de sizin numaranızı çevirmiş. Telefon açılmış ancak görüşme süresi çok kısa, muhtemelen konuşma olmamış. Ondan önce de burayı birçok kez aramış.”

“Bizim telesekreterimiz hemen devreye girer,” dedi Sartorius. “Kimden geldiği belli olmayan ve ardı arkası kesilmeyen hakaret telefonları yüzünden.”

Pia, Tobias’ı inceliyordu. Boş gözlerle önüne bakıyor, konuşmayı dinlemiyor gibiydi. Dışarıda aleyhine bir şeylerin geliştiğini elbette seziyordu.

Pia, Tobias’a bakarak, “Amelie sizi neden aramış olabilir?” diye sordu. Tobias omuzlarını silkti.

“Bay Sartorius,” dedi Pia ısrarlı bir sesle. “Sizinle irtibatı olan komşu kızı ortadan kayboldu. Hoşunuza gitse de gitmese de bu olayda sizinle bağlantı kurulacak. Tek istediğimiz size destek olmak.”

“Tabii canım,” dedi Hartmut Sartorius acı bir sesle. “Yıllar önce arkadaşlarınız da aynen böyle söylemişlerdi. Delikanlı, sana destek olmak istiyoruz. Hadi, kızları nereye sakladığını anlat bize! Ama oğluma kimse inanmadı. Gidin şimdi. Tobias cumartesi gecesi evden hiç çıkmadı!”

“Tamam, babacığım,” dedi Tobias ansızın. Yüzünü buruşturdu, güçlkle oturduğu yerden doğruldu. “İyiliğimi istediğini biliyorum.”

Sonra Pia’ya baktı. Gözleri kan içindeydi.

“Amelie’yle cumartesi günü ikindi vaktinde tesadüfen karşılaştık. Yukarıda, ormanın başında. Bana acilen bir şey anlatmak istiyordu. Anlaşılan geçmişteki olayla ilgili bir şey öğrenmişti. Ancak sonra Nadja yanımıza geldi, Amelie çekip gitti. Sanırım daha sonra bana telefonla ulaşmaya çalışmış. Cep telefonu kullanmıyorum, o nedenle sabit hattan aramıştır.”

Pia, cumartesi günü Nadja Bredow’la karşılaştığını ve gümüş rengi Cayenne’i anımsadı. Söyledikleri doğru olabilirdi.

“Amelie size ne anlattı?” diye Bodensein sordu.

“Ne yazık ki çok az şey,” dedi Tobias. “O olayı gözetleyen birinin olduğunu söyledi, Thies’den ve bazı resimlerden söz etti. Bu resimlerde Lauterbach da varmış.”

“Kim?”

“Gregor Lauterbach.”

“Eğitim Müdürü mü?”

“Evet, aynen. Müdür, Amelie’nin babasının evinin bitişiğinde oturur. Eskiden Laura ve Stefanie’nin öğretmeniydi.”

“Sanırım sizin de, değil mi?” Pia okuduğu ancak sonradan dosyadan yok olan tutanakları anımsamıştı.

“Evet,” dedi Tobias, başını sallayarak. “Lisede edebiyat öğretmenimdi.”

“Amelie onun hakkında ne öğrenmiş?”

“Hiçbir fikrim yok. Dediğim gibi, birden Nadja geldi, Amelie bunun üzerine sustu ve bana bunları daha sonra anlatacağını söyledi.”

“Amelie gittikten sonra siz ne yaptınız?”

“Nadja’yla bir süre daha sohbet ettik, sonra buraya gelip mut-fakta yarım saat daha oturduk. Ardından Nadja çıktı, Hamburg uçağına yetişecekti.” Tobias Sartorius yüzünü buruşturdu, elini dağınık saçlarında gezdirdi. “Ben de bir arkadaşıma gittim. Başka arkadaşlar da bize katıldı, içki içtik. Çok içtik.”

Tobias Sartorius başını kaldırdı. Gözleri ifadesiz bakıyordu. “Eve ne zaman ve nasıl geldiğimi ne yazık ki anımsamıyorum. Belleğimden yirmi dört saat silinmiş.”

Hartmut Sartorius başını çaresizce iki yana salladı. Her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi duruyordu. Bodenstein’in sessize aldığı telefonunun dızıldaması mutfağı bir anda saran sessizlikte gürültü gibi algılandı. Bodenstein telefonu açtı, dinledi, teşekkür edip kapattı. Bakışları Pia’ya kaydı.

“Oğlunuz eve kaçta geldi, Bay Sartorius?” diye sordu Bodens-tein, Tobias’ın babasına dönerek.

Adam duraksadı.

“Ona doğruyu söyle baba.” Tobias’ın sesi yorgundu.

“Sabaha karşı bir buçukta,” dedi yaşlı adam. “Onu eve aile hekimimiz Doktor Lauterbach getirdi. Tobias’ı acil bir hastadan dönerken bulmuş.”

“Nerede?”

“Kilisenin önündeki otobüs durağında.”

“Dün evden otomobille mi ayrılmıştınız?” diye sordu Bodens-tein Tobias’a.

“Hayır, yayandım.”

“Cumartesi günü birlikte olduğunuz arkadaşlarınız kimler?” Pia kalemini çıkarıp Tobias’ın verdiği isimleri not etti.

“Onlarla görüşeceğiz,” dedi Bodenstein ciddi bir ifadeyle. “An-cak bizim için her an ulaşılabilir olmanız gerekiyor.”

Arama ekibi şefi, Bodenstein'a Amelie'nin sırt çantasını bulduklarını bildirmişti. Çanta, Schwarzen Ross'un otopark alanı ile kilise arasındaki bir çalılıkta, Doktor Lauterbach'ın cumartesi gecesi Tobias Sartorius'u bulduğu otobüs durağının yakınlarında ele geçirilmişti.

“O zaman da aynen böyle olmuş,” dedi Pia düşünceli bir ifadeyle. Çiftlikten çıkmış, çantanın bulunduğu birkaç metre ötedeki yere doğru otomobille ilerliyorlardı. “Tobias alkol almış ve hafızasında boşluk meydana gelmiş. Gelgelelim savcılık ve mahkeme buna inanmamıştı.”

“Sen Tobias'ın bu savına inanıyor musun?” diye sordu Bodenstein.

Pia düşündü. Tobias Sartorius doğru söylüyor gibiydi. Komşu kızıyla arası iyiydi. Ancak on yıl önce öldürdüğü kızlarla da arası iyi değil miydi? O zamanlar işin içinde kıskançlık ve incinmiş gurur gibi unsurlar vardı. Ancak Amelie konusunda böyle bir durum söz konusu değildi. Kız gerçekten eski vakayla doğrudan ilişkisi olan bir şey bulup çıkarmış mıydı, yoksa Tobias Sartorius bunu uyduruyor muydu?

“Geçmişle ilgili bir şey söyleyemem,” dedi Pia. “Ancak Tobias'ın bugün yalan söylemediğini düşünüyorum. Gerçekten anımsamıyor.”

Bodenstein yorum yapmadı. Meslektaşının genelde doğru çıkan önsezilerini gerçekten takdir ederdi. Kendi sezgileriye onu hep hatalı yola sürüklerdi. Ancak –Pia'nın aksine– Tobias Sartorius'un gerek iki cinayetle ilgili, gerekse şimdi masum olduğuna inanmıyordu.

Amelie'nin sırt çantasında cüzdan, iPod, makyaj malzemeleri ve bir sürü ıvır zıvır vardı. Ancak cep telefonu yoktu. Şu kesindi: Kız evden kaçmamıştı, başına bir şey gelmiş olmalıydı. Park yerindeki iz takip köpeği izi kaybetmişti ve heyecanlı bir oyun olarak gördüğü bir sonraki görevi hızlı hızlı soluyarak sabırsızlıkla bek-

liyordu. Pia, çizdiği kroki sayesinde kasabanın planını gözlerinin önüne getirebildiği için, park alanına yığılmaya başlayan polislerle konuşuyordu. Kapı kapı dolaşarak yapılan sorgulardan elle tutulur bir sonuç çıkmamıştı.

“Köpek, ormanın girişinde, kızın oturduğu sokağın çeşitli yerlerinde, komşu evin önünde ve serasında izler buldu,” dedi arama ekibi şefi.

“Komşuların adı ne?” diye Pia sordu.

“Terlinden,” dedi memur. “Kadın bize, Amelie’nin sık sık oğlunu ziyarete geldiğini söyledi. Yani çok önemli bir iz sayılmıyor.” Polis, düş kırıklığına uğramış gibiydi. Sonuç vermeyen bir arama çalışmasından daha can sıkıcı bir şey olamazdı.

★

Kai Ostermann, Amelie’nin bilgisayarının şifresini sonunda kırmış ve Amelie’nin ziyaret ettiği siteleri incelemişti. Beklentisinin aksine, Amelie Facebook, Mypace ve arkadaşlık sitelerine son zamanlarda neredeyse hiç girmemişti. Gerçi hepsine üyeydi ancak çok az arkadaşı vardı ve bunlarla sıkı bir iletişimde değildi. Buna karşılık 1997’deki cinayet vakaları ve Tobias Sartorius’un yargılanmasıyla ilgili haberleri yoğun bir şekilde araştırmıştı. Ayrıca Altenhain sakinlerinin özel yaşamlarını merak etmiş, isimlerini arama motorlarına yazmıştı. Özellikle Terlinden ailesiyle yakından ilgilenmişti. Ostermann düş kırıklığına uğramıştı. Kızın herhangi bir sohbet arkadaşını ya da internette arkadaşlık kurduğu birini, yani araştırmaları için ipucu olabilecek bir ismi bulabileceğini ummuştu. Bodenstein’in son anda haber vererek yaptığı, toplantı salonunda yirmi beş kişiyi bir araya getiren K11 toplantısı da pek verimli geçmemişti. Karanlığın bastırmasıyla birlikte arama çalışmalarına hiçbir sonuç alınmadan

ara verilmişti. Helikopterin termal kamerası ormanın kuytu bir yerinde park etmiş otomobilin içindeki çifti, avcı kurşunu isabet etikten sonra kaçan ve ölümle pençelesen bir karacayı bulmuştu, ancak Amelie'den tek bir iz yoktu. Bad Soden'den Königstein'a giden, 22.16'da kilisenin önünde durmuş olan 803 hatlı otobüsün sürücüsüyle görüşülmüştü. Ayrıca aksi yönde seyreden otobüsün sürücüsü de sorgulanmıştı. Gelgelelim, siyah saçlı bir kız ikisinin de dikkatini çekmemişti. Çevredeki taksi duraklarında çalışan araçlardan hiçbirine o saatlerde bir genç kız binmemişti. K23 polislerinden biri, bir adamla görüşmüştü. Adam cumartesi gecesi saat 00.30 civarlarında köpeğini gezdirirken otobüs durağının bankına oturmuş bir adam görmüştü.

“Sartorius'un evinde ve bahçesinde arama yapmalıyız,” diye önerdi Behnke.

“Neden? Bunun için ortada bir neden yok,” diye hemen isyan etti Pia. Oysa bulgular ne yazık ki açıkça Tobias Sartorius aleyhineydi. Arkadaşları, onun akşam yedide garaja geldiğini söylemişlerdi. Jörg Richter, Tobias'ı ikindide aramış ve garaja davet etmişti. Tobias epeyce içmişti ancak hafızasında boşluk oluşacak kadar alkol almamıştı. Saat ona doğru ansızın garajdan ayrılmıştı. Arkadaşları önce onun tuvalete gittiğini sanmışlardı ancak Tobias geri dönmemişti.

“Yahu, genç kız cinayetinden yargılanmış bir adamla arkadaşlık ettiği kanıtlanmış on yedi yaşındaki bir kız kayıp,” diye söylendi Behnke. “Benim de o yaşta bir kızım var. Ailesinin neler yaşadığını tahmin edebiliyorum!”

“İnsanın kendini ailenin yerine koyabilmesi için, çocuk sahibi olması gerektiğini mi sanıyorsun?” diye atıldı Pia. “Sen arama emirleri çıkartma girişimindeysen madem, o zaman Terlindenlerin evini niye aratmıyorsun? Köpekler orada istemediğin kadar ize rastladı!”

“Gerçi bu doğru,” diye araya girdi Bodenstein, ikilinin bütün ekibin önünde tartışmasını önlemeye çalışarak, “ancak Amelie'nin

üvey annesi kendi ağzıyla söyledi, kız sıklıkla komşu eve gidermiş. Bu durumda o izlerin olayla ilgisinin olabileceği tartışılır.”

Pia sustu. Tobias, aleyhinde kullanılabileceğini bilmesine karşın babasından gerçeği söylemesini istemişti. Babasının ona önerdiği gibi susabilir ve o gece evde olduğuna dair babasını tanık gösterebilirdi. Yıllar önce bu yöntem işe yaramadığı için mi buna başvurmamıştı acaba?

“Ben, Amelie’nin geçmişteki olayla doğrudan bağlantısı olan bir şey bulduğuna inanıyorum,” dedi Pia, biraz bekledikten sonra. “Ayrıca inandığım bir şey daha var: Sırların sır olarak kalması pek çok kişinin lehine.”

“Saçmalık.” Behnke başını ısrarla iki yana salladı. “Bu herif kafayı çekince kendine hâkim olamıyor. Partiden dönüyordu, yoluna Amelie çıktı, tuttu kızı gebertti.”

Pia kaşlarını kaldırdı. Behnke her zamanki gibi düz mantıkla yaklaşıyordu.

“Peki cesedi ne yapmıştır? Yanında otomobili yoktu.”

“O öyle diyor.” Behnke, tahtaya bakarak başını salladı. “Şu kıza bir baksanıza.”

Bütün başlar, Amelie’nin duvardaki panoda asılı olan fotoğrafına çevrildi.

“Kız, adamın geçmişte öldürdüğü ufaklığa tıpa tıp benziyor. Bu herif hasta.”

“İyi, tamam,” dedi Bodenstein. “Bayan Fachinger, siz Sartoriusların evi, otomobili ve arazisi için arama izni çıkarın. Kai, siz günlük üzerinde çalışmayı sürdürün. Diğerleri lütfen hazırda beklesin, yarın sabah sekizde aramalara devam ediyoruz ve alanı genişletiyoruz.”

Ekip, sandalye tangırtıları arasında dağıldı. Az da olsa hâlâ iyimserlik hâkimdi. Polislerin çoğu Behnke’yle aynı fikirdeydi ve

Sartoriuslarda yapılacak arama sonucundan umutluydu. Pia, arkadaşlarının salonu terk etmesini bekledi ancak amiriyle konuşup çekincelerini dile getirmesine fırsat kalmadan Doktor Nicola Engel, takım elbiseli ve kravatlı iki adam eşliğinde içeri girdi.

Doktor Engel, o sırada çıkmak üzere olan Behnke'ye, "Siz bir saniye durun," dedi. Pia, Kathrin Fachinger'le göz göze geldi, sonra iki kadın salonu birlikte terk ettiler.

"Bayan Fachinger, siz lütfen biraz dışarıda bekleyin." Nicola Engel içeri girip kapıyı kapattı.

"Hadi bakalım," dedi Kathrin koridorda. "Ne olacağını çok merak ediyorum."

"Kim bunlar?" diye merakla sordu Pia.

"İçişleri Soruşturma Bürosu." Kathrin çok memnun olmuştu. "Şu pis herifin umarım canına okurlar."

Pia, Behnke'nin şu meyhane işini ve Kathrin'in onunla işe çıkmamak için boş yere direnmesini şimdi anımsamıştı.

"Bugün sana karşı nasıl davrandı?" diye sordu Pia.

Kathrin kaşlarını kaldırdı.

"Hiç anlatmama gerek yok aslında," dedi. "Tek kelimeyle iğrençti. Beni herkesin önünde aptal bir kız gibi küçük düşürdü. Ben de çenemi tuttum. Ama sana söyleyeyim; eğer bu işten de paçayı kurtarırsa, tayinimi isteyeceğim. Bu herife dayanamam artık."

Pia başını salladı. Arkadaşını çok iyi anlıyordu. Ancak Frank Behnke'nin bu kez kolayca sıyrılamayacağını hissediyordu, çünkü Nicola Engel'in bu adama karşı, Frankfurt K11'de birlikte çalıştığı dönemlerden kaynaklanan, nedenini bilmedikleri bir antipatisi vardı. Hayvan oğlu hayvanın işi bu kez zor görünüyordu ve Pia ona hiç acımıyordu.

18 Kasım 2008, Salı

Günlük gazete açılmış olarak önündeki masada duruyordu. Altenhain'da yine bir kız kaybolmuştu, üstelik Laura Wagner'in iskeletinin bulunmasından kısa bir süre sonra. Lars Terlinden, her yeri camla çevrili odasında yaptığı her hareketin toplantı salonundan ve asistan odasından görülebildiğinin bilincindeydi, bu nedenle yüzünü ellerinin arasına gömme dürtüsüne karşı koydu. Ah, Almanya'ya keşke hiç dönmemiş olsaydı! Londra'da yüksek gelir elde ettiği borsa komisyonculuğu işini iki yıl önce daha çok para kazanma hırsıyla bırakmış, bir İsviçre bankasının Frankfurt şubesi müdürü olarak vatanına dönmüştü. Henüz yirmi sekiz yaşında böyle bir göreve getirilmesi, finans çevrelerinde uzun süre konuşulmuştu. *Wall Street Journal*'in "Almanların harika çocuğu" diye söz ettiği Lars Terlinden, yeni makamında da önceleri tuttuğunu koparmış, kendisinin en iyi ve en büyük kendinin olduğu hayâline o da yenilmişti. Oysa şimdi tepeden düşercesine gerçeklerle karşı karşıya kalmıştı, üstelik gençliğinde korkaklıktan yaptığı bir hatayla da yüzleşmek zorundaydı. Lars Terlinden yüksek sesle iç geçirdi. Uzun vadeli sonuçlar doğuracak tek hatalı kararı, o gün kermesten sonra onları izlemiş olmasıydı. Çünkü Laura'ya onu sevdiğini söylemek için yanıp tutuşuyordu. Keşke böyle bir şeye hiç kalkışmasaydı! Ah keşke... Başını şiddetle iki yana salladı, gazeteyi katlayıp çöp sepetine attı. Geçmişle alıp veremenin bir yararı yoktu. Bütün dikkatini şu sıra karşı karşıya olduğu sorunlara vermek zorundaydı.

Aksi halde çok şey kaybedecekti, bu ıvır zıvırla harcayacak zamanı yoktu. Bir ailesi, ekonomik kriz döneminde güçlkle aşabildiği bir dizi finansal sorumlulukları vardı. Taunus Havzası'ndaki villanın kredisi bitmemişti, Mallorca Adası'ndaki yazlık evin daha çok borcu vardı, kendi Ferrari'si ve karısının cipinin her ay leasing taksitleri ödeniyordu. Evet, yine o yıllardaki gibi bir girdabın içindeydi. Ve bu girdap –Lars Terlinden bunun bilincindeydi– nefes kesen bir hızla onu aşağıya doğru çekiyordu. Lanet olsun Altenhain!

*

Karpfenweg'deki evin önünde üç saattir oturmuş, gözlerini limana dikmişti. Ne havanın insanın içine işleyen soğuğu ne de o binada yaşayanların geçerken onun darmadağın olmuş yüzünü kuşkuyla süzmeleri umurundaydı. Evde kalmaya daha fazla dayanamamıştı, ayrıca Nadja'dan başka konuşabileceği biri aklına gelmemişti. Konuşmalıydı, yoksa çatlayacaktı. Amelie kayıptı, polis Altenhain'da arama seferberliğine girmiş, her yeri hallaç pamuğu gibi atıyordu. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi. O kendini –yine yıllar önce olduğu gibi– masum hissediyordu, ne var ki kuşku inceden inceye içini kemiriyordu. Ah şu lanet olası alkol! Bundan sonra ağzına tek bir yudum bile içki sürmeyecekti. Arkasında topuk sesleri duydu. Tobias arkasına döndü, Nadja'nın, cep telefonu kulağında, hızlı adımlarla ona doğru geldiğini gördü. Bir an için kuşkuya düştü, acaba Nadja onu nasıl karşılayacaktı? Genç kadına baktı, onun yanındayken her defasında hissettiği yetersizlik duygusu yine içini sarmıştı. Dağılmış yüzü, yıpranmış ucuz deri ceketiyile kendini serseri gibi duyumsadı. Belki en iyisi buradan çekip gitmek ve bir daha gelmemektir.

“Tobi!” Nadja telefonu cebine sokup şaşkın bir ifadeyle ona doğru koştu. “Buz gibi havada burada ne yapıyorsun?”

“Amelie ortada yok,” dedi Tobias. “Polis yine kapımıza dayandı.” Sonra güçlükle doğruldu. Bacakları uyuşmuş, sırtı ağrı içindeydi. “Nedenmiş o?”

Tobias ellerini ovaladı, avucunun içine nefesini hohladı.

“Eh, bir kez genç kız katili diye damgalandın mı, her zaman genç kız katilisindir. Ayrıca Amelie’nin ortadan kaybolduğu saatlerde nerede olduğumu söyleyemiyorum.”

Nadja ona dik dik baktı. “Önce bir içeri gir bakalım.” Çantasından anahtarını çıkardı, kapıyı açtı. Tobias onun peşi sıra binaya girdi.

“Neredeydin?” diye sordu Nadja’ya, camdan asansörle daireye çıkarken. “Saatlerdir seni bekliyorum.”

“Hamburg’daydım, biliyorsun.” Başını endişeyle iki yana salladı, sonra Tobias’ın elini tuttu. “Kendine gerçekten bir cep telefonu almalısın.”

Tobias o zaman anımsadı, Nadja cumartesi günü uçakla Hamburg’daki çekimlere gitmişti. Nadja, ceketini çıkarmasına yardım etti, sonra onu mutfağa doğru itti.

“Otur,” dedi genç kadın. “Önce içini ısıtmak için sana bir kahve yapacağım. Aman Tanrım!”

Paltosunu sandalyelerden birinin üstüne attı. Cep telefonundan bir sinyal geldi ancak Nadja buna aldırmayıp espresso makinesinin başına geçti.

“Amelie için çok kaygılanıyorum,” dedi Tobias. “Eski olay hakkında ne öğrendiğini ve bu konuyu kiminle konuştuğunu bilmiyorum. Bana yardım etmek istediği için başına bir şey geldiyse, o zaman her şeyin sorumlusu benim.”

“Sen onu geçmiş i kurcalamaya zorlamadın ki,” dedi Nadja. Masanın üstüne iki fincan koydu, buzdolabından süt çıkardı ve Tobias’ın karşısına oturdu. Makyajsız hâli ve göz altlarındaki mor halkalarla yorgun görünüyordu.

“Hadi ama.” Nadja, Tobias’ın elini tuttu. “Kahveni iç şimdi. Sonra buzlarının çözülmesi için doğru küvete.”

İçinde kopan kıyameti Nadja neden anlamıyordu? Ne o boktan kahveyi içmek ne de o boktan küvete girmek istiyordu! Tek istediği, masumiyetine inandığını Nadja’nın ağzından duymaktı ve Amelie’nin başına ne gelmiş olabileceğini onunla birlikte düşünmektir. Nadja bunları yapacağı yerde sanki çok önemliymiş gibi kahveden ve ısınmaktan söz ediyordu!

Önce bir kez daha cep telefonu, ardından ev telefonu çaldı. Nadja iç geçirerek ayağa kalktı, telefonu açtı. Tobias gözlerini önündeki masaya dikti. O başkomiser ona açıkça inanmamış olmasına karşın, Tobias şimdi kendinden çok Amelie için üzülüyordu. Nadja geri geldi, kollarını arkadan onun boynuna doladı. Önce kulağını, sonra sakallı yanağını öptü. Genç adam onu hırsıyla itmemek için kendini güçlkle tuttu. Onun akli şimdi öpüşüp sevişmekte değildi. Nadja bunu anlamıyor muydu? Nadja, boynuna geçirilen çamaşır ipinin bıraktığı izin üzerinden işaret parmağıyla geçince Tobias’ın tüyleri ürperdi. Nadja’nın bu yaklaşımına bir an önce son vermesi için onu bileğinden yakaladı, sandalyesini arkaya doğru iterek genç kadını kucağına doğru çekti.

“Cumartesi gecesi Jörg, Felix ve birkaç arkadaşla birlikte Jörg’ün amcasının garajındaydık,” diye fısıldadı. “Önce bira içtik, sonra şu votkalı Redd Bull karışımından. O şey beni altüst etti. Pazar günü ikindide uyandığımda her yerim tutulmuştu ve hafızam boşalmıştı.”

Nadja gözlerini Tobias’ın gözlerine yaklaştırmış, onu dikkatle dinliyordu.

“Hımın,” dedi yalnızca.

Tobias, onun ne düşündüğünü tahmin ediyordu.

“Benden kuşkulanıyorsun,” dedi Tobias, Nadja’yı kendinden uzaklaştırarak. “Sen benim Amelie’yi yıllar önce Laura ve ve Stefanie gibi... öldürdüğümü düşünüyorsun, haksız mıyım?”

“Hayır! Hayır, kuşkulanmıyorum senden,” dedi Nadja ısrarla. “Sen Amelie’ye neden bir şey yapacaksın ki? Kız sana yardım etmek istiyordu!”

“Evet, aynen. Ben de anlayamıyorum.” Tobias ayağa kalktı, eliyle saçlarını karıştırdı. “Esas olan şu ki akşam saat on buçuk ile pazar günü ikinci vakti saat dört arası olanlarla ilgili hiçbir şey anımsamıyorum. Yani zamanlama olarak bakarsan, yapmış olabilirim, polisler böyle değerlendiriyor. Üstelik Amelie bana telefonla defalarca ulaşmaya çalışmış. Babam, beni Doktor Lauterbach’ın gece saat ikide eve getirdiğini söylüyor. Kadın beni kilisenin önündeki otobüs durağında körkütük sarhoş olarak bulmuş.”

“Lanet olsun,” dedi Nadja ve oturdu.

“Hiç sorma.” Tobias biraz rahatlar gibi oldu, masanın üzerinde duran paketten bir sigara alarak yaktı. “Polisler bana her an ulaşılabilir olmam gerektiğini söylediler.”

“Neden peki?”

“Zanlıyım, ondan.”

“Ama... ama bunu yapamazlar,” diye söze başladı Nadja.

“Yaparlar,” diye onun sözünü kesti Tobias. “Daha önce de yapmışlardı. Ve on yılıma mal olmuştu.”

Sigaranın dumanını içine çekti, başını Nadja’dan çevirip sisli ve puslu karanlığa baktı. Birkaç gün süren güzel havalar sona ermiş, kasım ayı kendini en tatsız yüzüyle göstermeye başlamıştı. Kara bulutlardan inen şiddetli yağmur, geniş camlara vuruyordu. Frie- densbrücke Köprüsü belli belirsiz bir karaltı olarak seçilebiliyordu.

“O kişi gerçeği biliyor olmalı,” diye yüksek sesle düşündü Tobias ve kahve fincanını aldı.

“Neden söz ediyorsun?” Nadja başını yan yatırmış, genç adama bakıyordu.

Tobias başını kaldırdı. Nadja’nın sükûneti onu çileden çıkarıyordu. “Amelie’den,” dedi ve Nadja’nın bir an için kaşlarını kaldırdığını fark etti. “Kızın tehlikeli bir şey bulup ortaya çıkardığından kuşkum yok. Thies ona bir ya da birkaç resim vermiş sanırım ancak bu resimlerde ne olduğunu Amelie bana söylemedi. Sanırım biri Amelie yüzünden kendini tehlikede hissetti.”

★

Terlinden malikânesinin ön kısmındaki üst bölümü yaldız işlemeli olan büyük kapı kapalıydı. Zile birkaç kez bastı ancak açan olmadı. Kırmızı ışığı yanıp sönen küçük kamera bütün hareketlerini izliyordu. Pia, otomobilde oturmuş telefonla konuşan amirine, çabalarından sonuç alamadığını omuz silkerek anlattı. Öncesinde Claudius Terlinden’le şirketinde görüşmek istemişler ancak ona ulaşamamışlardı. Sekreteri, onun ailevi bir nedenden dolayı ofisinde olmadığını belirtmişti.

“Sartorius’a gidiyoruz.” Bodenstein motoru çalıştırdı, manevra yapabilmek için biraz geri gitti. “Terlinden’in kaçacak hâli yok nasılsa...”

Sartorius Çiftliği’nin polis kaynayan arka kapısına geldiler. Arama izni derhal çıkmıştı. Kathrin Fachinger bunun haberini Pia’yı akşam geç saatte telefon ederek vermişti. Ancak aramasının birincil nedeni, dahili soruşturmanın sonucunu bildirmektir. Gerçekten de Behnke’ye o zamana kadar sağlanan hoşgörünün sonuna gelinmişti, Bodenstein’in araya girmesi bile sonuç vermemişti. Behnke ek iş izni almadığı için hakkında disiplin davası açılacak, aldığı ceza dosyasına işlenecek ve büyük olasılıkla rütbesi düşürülecekti. Dok-

tor Engel ayrıca, Kathrin Fachinger'e karşı uygunsuz davranması, hele onu tehdit etmesi durumunda işten derhal el çektilmesi için gereğini yapacağını Behnke'nin yüzüne açıkça söylemişti. Pia o güne kadar Behnke'den hiç resmen şikâyetçi olmamıştı. Bu korkaklık mı, yoksa meslektaşlar arası vefa mıydı, bilemiyordu. Kendinden genç olan Kathrin'i, bir meslektaşını denetim birimine şikâyet ettiği için cesaretinden dolayı gerçekten takdir ediyordu. Bu kızı hafife aldığını şimdi anlıyordu.

Goldenen Hahn önündeki her zaman boş olan park alanı da polis araçlarıyla dolmuştu. Yolun karşısındaki kaldırımda yağmura aldırmandan altı yedi meraklı toplanmıştı. Bunlar işi gücü olmayan yaşları ilerlemiş kişilerdi. Bodenstein ve Pia araçtan indiler. Hartmut Sartorius, eski lokantanın ön cephesine yeni yazılmış bir yazıyı fırçayla silmeye çalışıyordu. Umutsuz bir çabaydı onunki. Duvarda, "DİKKAT, BURADA BİR KATİL OTURUYOR!" yazılıydı.

"Sabunlu suyla çıkaramazsınız," dedi Bodenstein.

Adam arkasına döndü. Gözleri yaşlarla doluydu. Islanmış saçları ve sıırsıklam olmuş mavi iş gömleğiyle acınası bir hâldeydi.

"Bizi neden rahat bırakmıyorsunuz?" dedi adam çaresizce. "Eskiden sevilen komşulardık. Çocuklarımız birlikte oynarlardı. Şimdi kinden başka bir şey kalmadı!"

"Eve girelim isterseniz," dedi Pia usulca. "Bunu silecek birini yollarız size."

Sartorius fırçayı kovanın içine bıraktı. "Adamlarınız evin de çiftliğın de altını üstüne getiriyor." Sesinde yakınma vardı. "Siz böyle yapınca, bütün kasaba dedikoduya başladı. Oğlumdan ne istiyorsunuz?"

"Oğlunuz burada mı?"

"Hayır." Adam omuzlarını kaldırdı. "Nereye gittiğini bilmiyorum. Artık hiçbir şeyi bilmiyorum."

Hartmut Sartorius, Pia'ya ve Bodenstein'a başını çevirdi. İkisini de şaşkına uğratan ani bir öfkeyle kovayı kaptı ve park alanına doğru koşmaya başladı. Yaşlı adam polis ordusunun gözleri önünde muhtemelen eskiden olduğu güçlü adama dönüşmüştü.

“Defolun, sizi lanet olası bok herifler!” diye gürledi ve yolun karşısına doğru koşarak, sabunlu kaynar suyla dolu kovayı kasabalıların üstüne savurdu. “Çekin arabanızı artık! Bizi rahat bırakın!”

Sesi çatallandı, tam olayları seyreden kasabalıların üstüne düşeceği sırada Bodenstein onu kolundan yakaladı. Adamı saran enerji dalgası, geldiği gibi hızla gitmişti. Sartorius, havası alınmış balon gibi Bodenstein'ın kollarına yığıldı.

“Özür dilerim,” dedi sesini alçaltarak. Yüzünde titrek bir gülümseme belirmişti. “Ama bunu çok daha önceden yapmam gerekiyordu.”

✱

Ev, delil güvenliği ekibi tarafından arandığı için Hartmut Sartorius eski lokantanın arka kapısını açarak, Pia ile Bodenstein'ı kasaba tarzında sade döşenmiş geniş salona aldı. Burada her şey yerli yerindeydi, sanki lokanta öğle tatili için kapatılmış gibi duruyordu. Sandalyeler masaların üstüne dizilmişti, yerlerde tek bir toz yoktu, suni deriyle kaplı menüler kasanın yanına düzgünce yığılmıştı. Tezgâh ve bira fıçısı pırıl pırıldı, bar sandalyeleri yan yana dizilmişti. Pia çevresine bakınca ürperdi. Burada zaman sanki durmuş gibiydi.

“Buraya her gün girerim,” dedi Sartorius. “Çiftlik de Goldenen Hahn da annem ile babamdan, hatta dedemlerden kaldı. Burayı yok etmeye gönlüm elvermiyor.”

Tezgâhın yanındaki yuvarlak masanın üstündeki sandalyeleri indirip Pia ve Bodenstein'a oturmaları için yer gösterdi.

“Bir şey içmek ister misiniz? Kahve örneğin?”

“Evet, memnun olurum.” Bodenstein gülümsedi. Sartorius bir hevesle tezgâhın arkasına geçti, dolaptan fincan çıkardı, makineye çekirdek kahve doldurdu. Bunlar bildiği, binlerce kez yaptığı ve ona kendini güvende hissettiren hareketlerdi. Bir yandan da heyecanla konuşuyor, hayvanlarını kendi kestiği, yemekleri elleriyle hazırladığı ve elma şarabını kendi yaptığı eski günleri anlatıyordu.

“İnsanlar Frankfurt’tan buraya kadar gelirdi,” dedi Sartorius. Sesindeki gururu duymamak olanaksızdı. “Sırf elma şarabımızdan içmek için. Kimler geçmedi ki buradan! Yukarıdaki büyük salonda her hafta eğlenceler düzenlenirdi. Eskiden, annemle babamın döneminde sinema, boks maçları ve daha neler olurdu. O yıllarda insanların otomobilleri yoktu, yemek yemeye başka yerlere gitmezlerdi.”

Bodenstein ve Pia sessizce bakiştılar. Hartmut Sartorius burada yine müşterilerinin rahatı için didinen patrondur. Dış cephedeki yazılara çıldıran, koşulların aşağılanmış, iki büklüm bir zavalıya dönüştürdüğü adamdan şimdi eser kalmamıştı. Pia, olayların adama yaşattığı kaybın gerçek boyutlarını şimdi kavrayabiliyordu. Sartorius’a, onca başlarına gelenden sonra Altenhain’i neden terk etmediğini soracaktı ancak gördükleri karşısında bu soruya gerek kalmamıştı. Hartmut Sartorius ailesinin kuşaklardan beri yaşadığı bu kasabaya, avludaki şu kestane ağacı kadar kök salmıştı.

“Çiftliği düzenleyip temizlemiştiniz,” diye söze başladı Bodenstein. “Çok yorulmuş olmalısınız.”

“O işleri Tobias yaptı. Ne var ne yok satmamı istiyor,” dedi Sartorius. “Aslında haklı, biz artık burada tutunamayız. Ancak bir sorun var, çiftlik artık bana ait değil.”

“Kime ait peki?”

“Tobias’ın avukat masraflarını karşılayabilmek için para gerekiyordu,” diye Sartorius gönüllü anlatmaya başladı. “Ama gerekli

miktarlar bizim koşullarımızı aşıyordu, çünkü lokantanın mutfağını tadilata sokmuştuk, traktör ve daha başka şeyler almak için borca girmiştik. Üç yıl taksitleri ödeyebildim... Ama sonra müşteriler gelmez oldular. Lokantayı kapatmak zorunda kaldım. Claudius olmasaydı bizi bir gecede sokağa atacaklardı.”

“Claudius Terlinden mi?” diye sordu Pia, not defterini çıkarırken. Andrea Wagner’in, geçenlerde Sartorius’un durumuna düşmek istemediğini söylerken neyi kastettiğini şimdi anlıyordu. Kadın, Claudius Terlinden’e bağımlı olmaktansa, bir yerlerde işçilik yapmaya razı olacağını belirtmişti.

“Evet. Arkamızda duran tek kişi Claudius’dur. Bize avukat buldu ve Tobias’ı hapiste düzenli olarak ziyaret etti.”

“Hıı.”

“Terlinden ailesi, Altenhain’da bizim ailemiz kadar köklüdür. Claudius’un büyük dedesi kasabanın demirci ustasıymış, derken bir buluş yapmış ve bunun üzerine torna atölyesi kurmuş. Claudius’un babası bu atölyeyi şirkete dönüştürmüş ve yukarıdaki ormanın ağzındaki villayı yaptırmış,” dedi Hartmut Sartorius. “Terlindenler oldum olası yardımsever insanlardı. Kasabamız, yanlarında çalışanlar ve onların aileleri için büyük iyilikler yaptılar. Bugün isteseler artık ellerini üstümüzden çekebilirlerdi ancak Claudius çok duyarlı bir adamdır. Sıkışan herkesin yardımına koşar. O destek olmasa kasabadaki derneklerin hepsi şimdi kapanmıştı. Birkaç yıl önce itfaiyeye yeni bir yangın söndürme aracı armağan etti. Ayrıca futbol kulübümüzün başkanı, birinci ve ikinci ligin sponsorudur. Evet, halı sahayı da ona borçluyuz.”

Yaşlı adam dalgın dalgın önüne baktı. Pia da Bodenstein da onun konuşma heyecanını kesmemeye kararlıydı. Sartorius bir süre sonra anlatmayı sürdürdü.

“Claudius, Tobias’a şirketinde iş bile teklif etti. Oğluma, başka bir iş buluncaya kadar yanında çalışabileceğini söyledi. Lars eskiden Tobias’ın en yakın arkadaşıydı. İkinci oğlumuz gibi evimize girip çıkardı. Tobias da Terlindenlerin evine sıklıkla giderdi.”

“Lars,” dedi Pia, “şu zihinsel hastalığı olan genç, değil mi?”

“Yok, yok, Lars o değil.” Sartorius başını ısrarla iki yana salladı. “O dediğiniz Thies, ikiz kardeşlerin büyüğü. Ayrıca Thies’in zihinsel hastalığı yok, otistik o.”

Pia’nın desteğiyle vaka hakkında ayrıntılı bilgi edinmiş olan Bodenstein, “Doğru hatırlıyorsam zamanında Claudius Terlinden’den de kuşkulandırılmış. Oğlunuz, Terlinden’in Laura’yla ilişkisi olduğunu savunmamış mıydı? Bu durumda Terlinden’in Tobias’a doğru düzgün konuşmaması gerekmez mi?”

“Claudius’la kızın arasında bir şeyler geçtiğine ben inanmıyorum,” dedi Sartorius, bir süre düşündükten sonra. “Ufaklık güzeldi ve biraz da cüretkârdı. Annesi, Terlinden villasının kâhyasıydı, Laura da oraya sık sık giderdi. Sanırım Tobias’ı kıskandırmak için ona, Claudius’un peşinde dolaştığını anlatmış. Çünkü oğlumun ondan ayrılması kızı çok yaralamıştı. Tobias sıırıslıklam Stefanie’ye âşık olmuştu, bu durumda Laura’nın bir şansı kalmamıştı. Hem Stefanie bambaşkaydı, genç bir kadın gibiydi, çok güzeldi ve kendinden çok emindi.”

“Pamuk Prenses.”

“Evet, o rolü aldıktan sonra öyle anılıyordu.”

“Hangi rol?” diye Bodenstein sordu.

“Okuldaki bir piyesmiş. Öteki kızlar onu çok kıskanmışlar. Öyle ya, Stefanie aralarına yeni gelmiş olmasına karşın AG tiyatrosundaki başrolü kapmıştı.”

“Ama Laura ile Stefanie arkadaşlıklar, öyle değil mi?” diye Pia sordu.

“Kızlarla Nathalie aynı sınıftaydılar. Araları çok iyiydi ve aynı arkadaş grubundaydılar.” Sartorius, huzur dolu geçmişin anılarına dalıp gitmişti.

“Kimdi bunlar?”

“Laura, Nathalie ve oğlanlar, yani Tobias, Jörg, Felix, Michael ve adlarını unuttuğum birkaçı daha. Stefanie, Altenhain’a sonradan geldi ama hepsiyle çabuk kaynaştı.”

“Ve Tobias, onun yüzünden Laura’dan ayrıldı.”

“Evet.”

“Ama sonra da Stefanie *ondan* ayrıldı. Neden yaptı bunu?”

“Bunu ben de tam olarak bilmiyorum.” Sartorius omuzlarını kaldırmıştı. “Gençlerin dünyasında olup bitenleri kim bilebilir ki? Söylenenlere bakılırsa, kız öğretmeniyle yakınlaşmış.”

“Gregor Lauterbach’la mı?”

“Evet.” Sartorius’un bakışları karardı. “Zaten mahkemede bu olaydan bir cinayet nedeni ürettiler. Tobias öğretmenini kıskanmış da Stefanie’yi onun için... öldürmüş. Ama bu saçmalık.”

“Stefanie oynayamayınca, piyesteki başrol kime verildi?”

“Doğru anımsıyorsam, Nathalie’ye verilmişti.”

Pia, Bodenstein’la bir an göz göze geldi.

“Nathalie, yani Nadja,” dedi Pia, “oğlunuza her zaman sadakatle bağlı kaldı. Hem de bugüne kadar. Neden?”

“Ungerler bitişikteki komşularımızdı,” dedi Sartorius. “Nathalie, Tobias’ın kardeşi gibiydi. Sonra da en yakın arkadaşı oldu. Nathalie oğlumun yakın dostuydu. Erkek gibiydi, kapris bilmezdi. Arkadaş gibi arkadaştı. Tobias ve oğlanlar Nathalie’ye erkek çocukmuş gibi davranırdı, çünkü Nathalie her şeye katılırdı. Onlarla mobilete biner, ağaçlara tırmanır, hatta küçükken onlarla dövüşürdü.”

“Yeniden Claudius Terlinden’e dönersek,” diye sözü aldı Bodenstein. O sırada Behnke, peşinde iki memurla birlikte kapısı

aralık olan salondan içeri girmişti. Bodenstein o sabah onu evi aramayı yönetmekle görevlendirmişti. Behnke, sağında ve solunda birer polisle masanın önüne dikildi.

“Oğlunuzun odasında ilginç bir şey bulduk, Bay Sartorius.”

Behnke’nin gözlerindeki zafer ışıltıları ve dudaklarındaki kibirli ifade Pia’nın gözünden kaçmadı. Adam, makamının gücüyle elde ettiği üstünlüğün sonuna kadar tadını çıkarıyordu. Pia’nın nefret ettiği iğrenç bir karakter özelliği bu.

Sartorius, sihirli bir değnek ona değmiş gibi bir anda çöktü.

“Bu,” dedi Behnke, Sartorius’a dik dik bakarak, “oğlunuzun odasındaki bir kot pantolonun arka cebinden çıktı.” Zaferinden emin bir ifadeyle burun delikleri şişmişti. “Oğlunuzun mu bu? Hıı? Hiç sanmam! Arkasına baş harfler kazınmış, baksanıza!”

Bodenstein hafifçe öksürdü ve işaret parmağını uyarırcasına sallayarak elini uzattı. Pia, bu davranışından dolayı amirini oracıkta sarılıp öpebilirdi. Sırıtmamak için kendini güçlkle tuttu. Bodenstein, ağzını bile açmadan Behnke’ye haddini bildirmiş, üstelik bunu delil güvenliği ekibinin önünde yapmıştı. Behnke, içine koyduğu vurgunla birlikte naylon torbayı amirine uzatırken, dişlerini öfkeyle gıcırdattı.

“Teşekkür ederim,” dedi Bodenstein, Behnke’nin yüzüne bile bakmadan. “Dışarıya çıkıp çalışmalarınızı sürdürebilirsiniz.”

Behnke’nin sıska yüzü önce solmuş, sonra aldığı bu ceza karşısında sinirden kıpkırmızı kesilmişti. Şimdi bu adamın yoluna çıkacak ve hata yapacak olan biri yanmıştı! Behnke, Pia’ya şöyle bir göz attı ancak deneyimli komiser ifadesiz gözlerle bakmakta zorlanmadı. Bu arada Bodenstein poşetin içeriğini dikkatle süzüp alnını buruşturmuştu.

“Bu, Amelie Fröhlich’in cep telefonu olmalı,” dedi Bodenstein ciddi bir yüzle, Behnke’yle diğer iki polis dışarı çıktıktan sonra. “Oğlunuzun pantolon cebine nasıl girmiş olabilir ki?”

Benzi kül gibi olan Hartmut Santorius başını şaşkınlıkla iki yana salladı.

“Hiç... hiçbir fikrim yok,” diye fısıldadı. “Gerçekten yok.”

★

Nadja’nın cep telefonu hem çalışıyordu hem de titreşimdeydi ancak genç kadın ekrana şöyle bir bakıp, telefonu kenara bırakmıştı.

“Açsana.” Tobias, telefonun melodisini dinlemekten bunalmış artık. “Baksana susmayacak.”

Nadja telefonu eline alıp, açtı.

“Merhaba Hartmut,” dedi Nadja, Tobias’a bakarak. Tobias oturduğu yerden doğruldu. Babası Nadja’dan ne istiyor olabilirdi?

“Yaa? Hıı... Evet, anlıyorum.” Nadja, Tobias’dan gözünü ayırmadan dikkatle dinliyordu. “Hayır... Üzgünüm. Burada değil... Hayır, nerede olduğunu da bilmiyorum. Hamburg’dan az önce döndüm... Evet, tabii ki. Beni ararsa söylerim.”

Nadja telefonu kapattı. Bir an sessizlik oldu,

“Yalan söyledin,” dedi Tobias. “Neden?”

Nadja hemen yanıt vermedi. Önüne bakarak iç geçirdi. Sonra başını kaldırdı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

“Polis şu an evinizde arama yapıyormuş,” dedi boğuk bir sesle. “Seninle konuşmak istiyorlarmış.”

Evde arama mı? Nedenmiş o? Tobias hemen ayağa kalktı. Böyle bir ortamda babasını asla tek başına bırakamazdı. Adamcağız kaldırabileceğinin çoktan daha fazlasını omuzlamıştı zaten.

“Lütfen, Tobi!” diye Nadja yalvardı. “Gitme oraya! Seni... Seni yeniden tutuklamalarına izin veremem!”

“Beni tutuklamak istediklerini de nereden çıkardın?” dedi Tobias şaşkınlıkla. “Sanırım bana yöneltecek birkaç soruları vardır.”

“Hayır!” Nadja yerinden fırladı, sandalye patırtıyla granit zemine devrildi. Genç kadının bakışlarında çaresizlik vardı, gözlerinden yaşlar fışkırıyordu.

“Neyin var senin?” dedi Tobias.

Nadja kollarını Tobias’ın boynuna dolamış, ona iyice sokulmuştu. Genç adam onun davranışlarına bir anlam veremediğinden sırtını okşadı ve ona sarıldı.

“Senin kotlarından birinde Amelie’nin cep telefonunu bulmuşlar.” Nadja yüzünü Tobias’ın boynuna gömdüğü için sesi boğuk çıkmıştı. Tobias bunu duyunca âdeta dili tutuldu. Nadja’nın kollarından telaşla ayrıldı. Ortada bir yanlışlık olmalıydı! Amelie’nin telefonu nasıl cebine girmişti ki?

“Gitme!” diye Nadja yalvardı. “Gel bir yerlere gidelim! Her şey ortaya çıkıncaya kadar uzaklaşalım buralardan!”

Tobias ağzını açmadan önüne bakıyordu. Afallamıştı, kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Yumruklarını sıktı, sonra açtı. Anımsayamadığı o saatlerde neler olmuştu acaba?

“Seni tutuklayacaklar!” dedi Nadja, elinin tersiyle yanağındaki gözyaşlarını silerken. Kendini biraz olsun toparlamıştı. “Bunu sen de biliyorsun! O zaman yapacak bir şeyin kalmaz.”

Haklıydı, Tobias bunun bilincindeydi. Olaylar esrarengiz bir biçimde sil baştan tekrarlanıyordu. Yıllar önce, süt sağılan mutfakta Laura’nın kolyesi bulunmuş, suçunun kanıtı olarak değerlendirilmişti. Panik duygusunun bedenini sarmaya başladığını hissetti, kendini mutfak sandalyesine bıraktı. Zanlı gibi görüldüğünden kuşkusu yoktu. Gidip teslim olması durumunda Amelie’nin cep

telefonunun cebinden çıkmasını gerekçe göstererek bir yağlı ip hazırlayıp boynuna geçireceklerdi. Tobias'ın ansızın eski acıları depresmiş, kendinden duyduğu kuşku zehirli cerahat gibi damarlarına, bedenine, beynine sızmıştı. *Katil! Katil! Katil!* Bu sözcüğü o kadar çok tekrarlamışlardı ki, sonunda cinayet işlediğine kendi de inanmıştı. Nadja'ya baktı.

“Tamam,” diye fısıldadı, kısık bir sesle. “Gitmeyeceğim oraya. Ama... ama ya gerçekten yaptırısam?”

★

“Basına ya da başka hiçbir yere cep telefonundan söz edilmeyecek!” diye talimat verdi Bodenstein. Evde yapılan aramaya katılan bütün polisler dış kapı önünde toplanmışlardı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu, hava sıcaklığı son yirmi dört saat içinde on derece birden düşmüştü. Yağış şimdi sulu kar halindeydi.

“Neden peki?” diye directti Behnke. “Herif canı istediği gibi tüyecek, biz de burada salak gibi kalacağız!”

“Niyetim cadı avı başlatmak değil,” dedi Bodenstein. “Kasabadaki hava yeterince gergin zaten. Ben Tobias Sartorius'la konuşuncaya kadar her türlü bilgi çıkışı yasak. Anlaşıldı mı?”

Memurların hepsi başarılarıyla onay verdiler, yalnızca Behnke kollarını göğsünde kavuşturup başını hayır anlamında iki yana salladı. Bodenstein durumun farkındaydı, az önce küçük düşürülmüş olmak Behnke'nin içine oturmuştu. Behnke ayrıca delil güvenliği ekibine kaydırılmasının ne anlama geldiğini biliyordu, ceza olarak rütbesi düşürülmüştü. Bodenstein, baş başa yaptıkları görüşmede Behnke'ye güvenini sarstığını, onu büyük bir hayal kırıklığına uğrattığını söylemişti. Komiser, son on iki yıl içinde Behnke'nin taşkın karakteri nedeniyle sıklıkla yarattığı sorunları sümen altı etmekte

çok bonkör davranmıştı. Ancak hoşgörüsünün artık tükendiğini açıkça söylemişti. Kuralları çiğnemek, ailevi sorunlarla da açıklanamazdı. Bodenstein, Behnke'nin bundan böyle talimatlarına uymasını beklediğini belirtmişti, aksi takdirde meslekten men edilmesini o da engelleyemeyecekti. Komiser sonra Behnke'ye arkasını döndü ve Pia'yla birlikte hızlı adımlarla otomobile doğru yürüdü.

"Tobias Sartorius'un yakalama kararını duyur." Motoru çalıştırdı ancak hemen hareket etmedi. "Lanet olsun, çiftlikte kızın bir izine rastlayacağımızı ummuştum!"

"Sen Tobias'ın yaptığına inanıyorsun, yanılıyor muyum?" Pia telefonu eline alıp Ostermann'ı aradı. Silecekler hızla gidip geliyor, klima çabuk ısınması için en yüksek ayarda çalışıyordu. Bodenstein dalgın dalgın alt dudağını ısırırdı. Dürüst olması gerekirse, her şey birbirine girmişti. Ne zaman dikkatini olaya vermeye çalışsa, gözünün önüne çıplak bedeni çarşafa dolanmış, yabancı bir adamla yatakta kıvranan Cosima geliyordu. Dün yine o herifle mi buluşmuştu? Bodenstein akşam eve geç saatte döndüğünde Cosima çoktan uyumuştı. O da bu fırsattan yararlanıp karısının cep telefonunu kurcalamış ancak bütün aramaların ve kısa mesajların silinmiş olduğunu görmüştü. Sonra Cosima'nın çantasını ve paltosunun ceplerini karıştırmış, bu kez zerre kadar suçluluk duygusuna kapılmamıştı. Tam boş yere kuşkulandığını düşünecekti ki, Cosima'nın cüzdanında kredi kartlarının arasına saklanmış olan iki kondom bulmuştu.

"Oliver!" Komiser, Pia'nın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı, "Kai, Amelie'nin günlüğünde bir yere takılmış. Kız, komşusunun her sabah onu otomobiliyle otobüs durağına götürmek için özellikle beklediğini düşündüğünü yazmış."

"Ne var bunda?"

"Kastedilen komşu Claudius Terlinden."

Bodenstein, Pia'nın ne demek istediğini anlamamıştı. Zaten düşünebilecek durumda değildi. Kafasının içi, bir soruşturmayı yönetemeyecek kadar doluydu.

“Onunla konuşmalıyız,” dedi Pia, sabrının taşıdığı sesinden belliydi. “Tobias Sartorius'u hemen tek zanlı olarak göremeyiz, çünkü kızın yakın çevresi hakkında henüz çok az şey biliyoruz.”

“Evet, haklısın.” Bodenstein, otomobili geri vitesine takarak, yola doğru sürdü.

“Dikkat! Otobüs!” diye Pia bağırdı ancak çok geçti. Acı fren seslerinin arkasından kaportalar birbirine geçti, araç feci şekilde sarsıldı. Bodenstein başını sertçe yan cama çarptı.

“Eline sağlık.” Pia, emniyet kemerini çözüp otomobilden indi. Bodenstein sersemlemişti, omzunun üstünden arkaya baktı ve yağmurdan ıslanmış camdan büyük bir aracın silüetini gördü. Yüzünden sıcak bir şeyin aktığını hissetti, yanağına dokundu, elindeki kanı görünce ne yapacağını bilemedi. Neler olduğunu ancak anlayabilmişti. Şimdi bu yağmurda dışarı çıkıp öfkeli otobüs sürücüsüyle tartışmayı düşünmek bile midesini bulandırıyordu. Aslında her şey midesini bulandırıyordu. Derken kapı açıldı.

“Tanrım, sen kan içindesin!” Pia korkmuştu ancak sonra püskürte püskürte gülmeye başladı. Pia'nın arkasında bir kalabalık toplanmıştı. Belli ki evdeki arama çalışmasına katılan bütün arkadaşları BMW'nin ve otobüsün durumuna bakmak için koşup gelmişlerdi.

“Gölünecek ne var?” dedi Bodenstein kırılgan bir ifadeyle.

“Kusura bakma lütfen.” Son saatlerin gerginliği gülme kriziyle boşalmıştı anlaşılan. “Ama ben senin kanının kırmızı değil de mavi olduğunu sanırdım hep.”

Pia, bir hayli yamulmuş ancak hâlâ çalışan BMW'yle Terlinden Malikânesi'nin bu kez ardına kadar açık olan avlu kapısından içeri girerken hava kararmak üzereydi. Doktor Lauterbach'ın "şubem" dediği muayenehanesinde bulunması tamamen rastlantıydı. Kadın, Altenhain'ın eski belediye binasının içindeki muayenehanesinde yalnızca çarşamba öğleden sonraları hasta bakıyordu. Bir hastasının dosyasını almak üzere muayenehaneye uğradığı sırada sokaktaki kaza sesini duymuştu. Bodenstein'in alnındaki yaraya hemen pansuman yapmış, komisere o günü mutlaka yatarak geçirmesini önermişti, çünkü beyin sarsıntısı riski vardı. Gelgelelim Bodenstein yatmayı kesinlikle reddetmişti. Pia, gülme krizini uzatmadan bastırmıştı. Amiri, Cosima'dan ve kuşkularından bir daha söz etmese de onun içinde neler olup bittiğini Pia tahmin edebiliyordu.

Alçak sokak lambalarının aydınlattığı kıvrımlı yoldan ilerleyerek dev ağaçlar ve kışın çiçeklerini dökmüş çiçek yataklarıyla dolu bir parktan geçtiler. Hava pusluydu, akşam karanlığı çökmek üzereydi. Önlerine çıkan virajı aldıktan sonra ahşap karkas tarzdaki büyük villa görüldü. Tarihî bina, cumbaları, kuleleri, sivri çatı tepesi ve ışıltılı pencereleriyle göz kamaştırıcıydı. İç avluya girip üç basamaklı merdivenin önünde durdular. Masif ahşap kalasların taşıdığı saçağın altında Cadılar Bayramı için hazırlanmış balkabağı aranjmanı durmaktaydı. Pia kapı ziline dokunur dokunmaz, içeriden çöksesli köpek korusu duyuldu. Pia, eski evlerde çok yaygın olarak kullanılan buzlu camın ardında tam olarak seçemese de havlayarak kapıya atlayan bir köpek ordusu gördü. Uzun bacaklı Jack-Russel terrier, kapının neredeyse tepesine tırmanmayı başarmış, çılgın gibi havlıyordu. Soğuk esen rüzgâr, küçük kar kristallerine dönüşmeye başlayan yağmuru, saçağın altından kapıya doğru savuruyordu. Pia zile bir kez daha basınca hayvanların havlamaları kulak tırmalayıcı bir gürültüye dönüştü.

“Artık biri açar herhalde,” diye söylendi Pia kot ceketinin yakasını kaldırırken.

“Er ya da geç biri açacak.” Bodenstein ahşap korkuluklara dayanmıştı, bakışları ifadesizdi. Pia ona bezgince baktı. Bu adamın peygamber sabrı onu bazen çıldırtıyordu. Derken içeriden ayak sesleri duyuldu, köpekler sustu ve sanki sihirli bir el tarafından yok edilmiş gibi bir anda kayboldular. Kapı açıldı, eşikte bir genç kız kadar ince sarışın bir kadın belirdi. Üstüne kenarları kürkle çevrelenmiş bir yelek, boğazlı kazak, diz hizasında ekoseli bir etek, ayaklarına da yüksek ökçeli, son moda çizmeler giymişti. Pia ilk bakışta bu kadının yirmilerinde olduğunu düşündü. Kadının yaşını göstermeyen pürüzsüz bir cildi, oyuncak bebeklerinkine benzeyen masmavi gözleri vardı. Kadın, önce Pia’yı, sonra Bodenstein’i masafeli bir kibarlıkla süzdü.

“Bayan Terlinden’le mi görüşüyoruz?” Pia, önce yeleğinin, sonra da kot ceketinin cebinde kimliğini ararken, Bodenstein hiç sesini çıkarmadı. Kadın evet anlamında başını salladı. “Ben Kirchhoff, arkadaşım Bodenstein. Hofheim K11 bölümünden geliyoruz. Eşiniz evde mi?”

“Hayır, maalesef.” Bayan Terlinden elini uzatıp samimi bir ifadeyle gülümseyince gerçek yaşı ortaya çıkmıştı. Elli eşiğini birkaç yıl önce aşmış olmalıydı. Gençlere özgü giyimi üstünde bir anda tebdili kıyafet gibi durmuştu. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Kadın onları içeriye almaya niyetli gibi görünmüyordu. Pia, kapı aralığından yine evin içine bir göz attı. Geniş bir merdiven vardı, basamakları bordo rengi halıyla kaplıydı, mermer zeminli damalı holün safran sarısı duvar kâğıtlarıyla kaplı yüksek duvarları kasvetli yağlıboya tablolarıyla süslüydü.

“Komşunuzun kızının cumartesi akşamından beri kayıp olduğunu sanırım biliyorsunuzdur,” diye söze başladı Pia. “İz takip

köpekleri dün sizin evinizin yakınlarında takılıp kaldılar. Biz de niye diye merak ediyoruz.”

“Bunda şaşılacak bir şey yok. Amelie bize sıklıkla gelir.” Bayan Terlinden’in sesi kuş cıvıltısı gibiydi. Bakışları Pia ve Bodenstein arasında gidip geliyordu. “Oğlumuz Thies’le yakın arkadaşlar.”

Kadın, kusursuz yapılmış kısa saçlarında elini usulca gezdirdikten sonra sessizce arkada duran Bodenstein’a bir an şaşkın bir ifadeyle baktı. Komiserin alnındaki beyaz yara bandı loş ortamda parlıyordu.

“Yakın arkadaş mı? Amelie oğlunuzun sevgilisi mi?”

“Hayır, hayır, öyle değil. İkisi iyi anlaşılır,” dedi Bayan Terlinden çekinerek. “Kız, kendisine dokunulmasından rahatsız olan biri değil ve Thies’e, şeyi... farklı olduğunu hissettirmiyor.”

Görüşmeyi yapan Pia olmasına karşın, kadının gözleri sanki destek istercesine sürekli olarak Bodenstein’a kayıyordu. Pia, bu kadın modelini çok iyi tanırdı; aslında çalışılmış olan kadınsı bir çaresizlik ve cilve karışımı tarzları, bütün erkeklerin koruma dürtülerini uyandırır. Doğuştan böyle olan kadın sayısı çok azdı; çoğu, bu rolün çok güçlü bir etkileme yöntemi olduğunu zaman içinde keşfederdi.

“Oğlunuzla görüşmek isteriz,” dedi Pia. “Belki bize Amelie’yle ilgili anlatacakları vardır.”

“Bu ne yazık ki olanaksız.” Christine Terlinden, yeleğinin kürk yakasını çekiştirdi, elini yine sarı saçlarına götürdü. “Thies iyi değil. Dün bir nöbet geçirdi, doktor hanımı çağırmak zorunda kaldık.”

“Ne nöbetiydi bu?” diye kurcaladı Pia. Bayan Terlinden, polisin belirsiz imalarla yetineceğini umuyorsa, yanılıyordu. Kadın, Pia’nın sorusundan rahatsız olmuş gibiydi.

“Şey. Thies zayıf bir çocuk. Yaşam alanındaki en küçük değişiklikler bile bütün dengesini bozabiliyor.”

Kadın sanki ezberlediği bir metni konuşuyordu. Ağzından çıkan sözlerden, zerre kadar empati kuramadığı anlaşılıyordu. Belli ki komşu kızının başına ne geldiği Bayan Terlinden'i pek ilgilendirmiyordu. Kibarlık olsun diye bile Amelie'yi sormamıştı. Bu çok tuhaftı. Pia'nın aklına, kasaba bakkalındaki kadınların yürüttükleri tahminler geldi. Kadınlar, geceleri sokaklarda gizlice dolanıp duran Thies'in kıza bir şey yapmış olabileceğini düşünüyorlardı.

“Oğlunuz gün boyu neler yapar?” diye Pia sordu. “İşe gider mi?”

“Hayır. Yabancılar onu zorluyor,” dedi Christine Terlinden. “Bizim bahçeye, ayrıca birkaç komşumuzun daha bahçelerine bakar. Thies çok iyi bir bahçıvandır.”

Pia'nın aklına elinde olmadan Reinhard Mey'in, 60'lı yıllardaki Edgar Wallace filmleri için yazdığı eski bir şarkı geldi. *Katil her zaman bahçıvandır*. Hepsi bu muydu? Terlinden'ler daha çok şey biliyor ve engelli oğullarını korumak için saklıyorlar mıydı yoksa?

*

Yağmur artık açıkça kara dönüşmüşü. Asfaltta ince bir tabaka oluşmuş, Pia üstünde yaz lastikleri olan BMW'yi Terlinden firmasının şirket arazisinin kapısı önünde durdurmakta zorlanmıştı.

“Lastiklerini değiştirmelisin,” dedi Pia amirine. “Bu otomobil kış lastikleri istiyor.”

“Ne?” Bodestein alnını buruşturmuştu. Akli kim bilir neredeydi ancak üzerinde çalıştıkları vakada olmadığı kesindi. Komiserin telefonu çaldı.

Bodestein, ekrana göz attıktan sonra, “Merhaba Doktor Engel,” diye açtı telefonunu.

“Ekim ile nisan arasında,” diye mırıldandı Pia. Camı indirmiş, kapıdaki görevliye polis kimliğini gösteriyordu. “Bay Terlinden bizi bekliyor.”

Aslında söylediği tam olarak doğru değildi ancak adam başını sallamakla yetindi, sıcak kulübesine geri dönüp bariyerleri kaldırdı. Pia, aracı kaydırmamak için gaza dikkatlice bastı ve ön cephesi camlarla kaplı ana binanın önündeki boş park alanına ulaştı. Kapının tam önünde S sınıfı siyah bir Mercedes duruyordu. Pia otomobilin arkasına park edip araçtan indi. Bodenstein, Engel’le görüşmesini kısa kesemez miydi ki? Genç kadının ayakları donmuştu, Altenhain’dan buraya yol kısa olduğu için araç kaloriferi doğru dürüst devreye girememişti. Kar yağışı gitgide şiddetleniyordu. Dönüşte bir hendeğe yuvarlanmadan BMW’yi Hofheim’a kadar götürebilecek miydi acaba? Gözü, siyah Mercedes’in arka çamurluğundaki eziğe takılınca, daha dikkatli baktı. Olay yeni olmalıydı, aksi halde kaporta paslanırdı.

Arkasında bir otomobil kapısının kapandığını duyunca döndü. Bodenstein Pia’ya kapıyı tuttu, binanın giriş holüne girdiler. Lakeli ceviz ağacından yapılma bankoda genç bir adam oturmaktaydı. Arkasındaki bir metre yüksekliğindeki duvarda altın yaldızlı harflerle TERLINDEN yazıyordu. Yazı, sade ama etkileyiciydi. Pia görevliye gelme nedenlerini açıkladı, genç adam da kısa bir telefon görüşmesinden sonra holün arka kısmındaki asansöre kadar Pia ve Bodenstein’a eşlik etti. Hiç konuşmadan dördüncü kata çıktılar, burada onları orta yaşlı şık bir kadın karşıladı. Kadın herhalde paydos etmek üzereydi, çünkü sırtında mantosu, omzunda şalı, elinde de çantası vardı. Ancak sorumluluğunun bilincinde bir ifadeyle konuklarını patronunun odasına götürdü.

Pia, bu adam hakkında dinlediği onca şeyden sonra, kabile reisi havasında sırttan bir adamla karşılaşmayı bekliyordu. Dağ gibi bir masanın ardında, üzerinde takım elbisesi ve kravatıyla son derece

sıradan birini görünce şaşırdı. İki komiser içeri girince Terlinden ayağa kalktı, ceketini ilikledi ve yanlarına geldi.

“İyi akşamlar, Bay Terlinden.” Bodenstein artık açılmıştı. “Geç saatte rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın ancak bugün size ulaşmayı defalarca denedik.”

“İyi akşamlar,” dedi Claudius Terlinden gülümseyerek. “Asistanım bana notlarınızı ilettiler. Ben de sizi yarın sabah erkenden arayacaktım.”

Terlinden ellili yaşların ortasında gibi duruyordu; gür, siyah saçları şakaklarından kırışmaya başlamıştı. Adam yakından bakınca hiç de sıradan biri değil, diye düşündü Pia. Claudius Terlinden yakışıklı değildi, burnu uzundu, köşeli bir çenesi vardı, dudakları bir erkeğe göre fazlaca dolgundu, ancak bu adamda yine de Pia'yı büyüleyen bir karizma vardı.

Terlinden, Pia'nın elini sıkarken, “Aman Tanrım, elleriniz buz gibi olmuş!” diyerek, öteki elini onun elinin üstüne koydu. Pia, elektrik çarpmış gibi irkildi. Terlinden'in yüzünde bir an için şaşkınlık ifadesi belirir gibi oldu.

“Biraz ısınmanız için size kahve ya da kakao getirmemi ister misiniz?”

“Yok, yok, iyi böyle,” dedi Pia. Adamın içine işleyen bakışlarından yüzü kızardığı için tedirgin olmuştu. Gerektiğinden biraz daha uzun bir süre göz göze kaldılar. Az önce ne olmuştu öyle? Fizik kanunlarıyla açıklanabilecek sıradan bir elektrostatik boşalım mıydı, ya da başka bir şey miydi bu?

Terlinden, Pia ya da Bodenstein'in soru sormasına fırsat bırakmadan, Amelie'yi sormuştu.

“Onun için çok üzülüyorum,” dedi adam ciddi bir ifadeyle. “Amelie, benim ticari temsilcimin kızıdır, onu iyi tanırım.”

Pia, Terlinden'i genç kızlara meraklı olmakla suçlamayı ve adama karşı sert davranmayı kafasına koyarak buraya geldiğini anımsadı bir an. Gelgelelim bu kararı uçup gitmişti.

“Ne yazık ki yeni bilgiler elde edemedik,” dedi Bodenstein. Sonra lafı uzatmadan konuya girdi. “Öğrendiğimize göre, Tobias Sartorius’u birkaç kez hapishanede ziyaret etmişsiniz. Bunun nedeni neydi? Ayrıca ailesinin borçlarını neden üstlendiniz?”

Pia ellerini yeleğinin cebine sokup Terlinden’e acilen sormak istediklerini anımsamaya çalıştı. Ne var ki beyni bir anda boşalmış, bilgisayarın yeni formatlanmış sabit diskisi gibi olmuştu.

“O korkunç olaydan sonra Hartmut ve Rita kasabada tamamen dışlandılar,” dedi Claudius Terlinden. “Ben bütün ailenin cezalandırılmasından yana biri değilim. Oğulları ne yapmış olursa olsun onların bir günahı yoktu.”

“Tobias’ın, kaybolan iki kızdan birinden sizi sorumlu tutmuş olmasına karşın mı? Onun savları nedeniyle epeyce zor duruma düşmüştünüz çünkü.”

Terlinden başını evet anlamında salladı. Ellerini pantolon ceplerine sokup başını yana yatırdı. Bodenstein’dan bir kafa boyu daha kısa olmasına ve komişere bakabilmek için başını dikmek zorunda kalmasına karşın Terlinden’in sarsılmaz bir özgüveni vardı.

“Tobias’a kızmadım. İnanılmaz baskı altındaydı, kendini savunmak için her yola başvurmaktan çekinmemişti. Laura beni gerçekten iki kez nahoş durumda bırakmıştı. Annesi kâhyamızdı, kız da evimize sıklıkla girip çıkarken bana âşık olduğunu sanıyordu.”

“Ne gibi nahoş durumlardı bunlar?” diye sordu Bodenstein.

“Bir defasında ben banyodayken gelip yatağıma yatmış,” dedi Terlinden ses tonunu değiştirmeden. “İkincisinde salonda benim karşımda çırlıçıplak soyundu. Karım seyahatleydi, Laura bunu biliyordu. Benimle sevişmek istediğini açıkça söyledi.”

Pia, nedenini açıklayamıyordu ancak adamın sözleri sinirlerini zorluyordu. Terlinden'in yüzüne bakmamayı yeğleyerek odanın döşenme biçimini inceledi. Yan tarafları oymalı devasa masif ahşap çalışma masasının kalın ayakları aslan pençeleri şeklindeydi. Belli ki masa çok eski ve değerliydi ancak Pia daha çirkin bir mobilya hiç görmemişti. Çalışma masasının yanında antika bir yerküre durmaktaydı. Duvarlarda düz yaldızlı çerçeveler içinde kasvetli, ekspresyonist tarzda tablolar asılıydı. Bunlar, Terlinden villasında Bayan Terlinden'in omzu üzerinden gördüğü resimlere çok benziyordu.

"Peki, sonra neler oldu?" diye sordu Bodenstein.

"Ben haddini bildirince kız ağlamaya başladı ve koşarak kaçtı. Tam o sırada oğlum içeri girmişti."

Pia hafifçe öksürdü. Şimdi toparlanmıştı.

"Amelie Fröhlich'i pek çok kez otomobilinize almışsınız," dedi. "Bunları günlüğüne yazmış. Onu götürmek için düpedüz beklediğiniz izlenimi uyanmış kızda."

"Hayır, beklemedim," dedi Claudius Terlinden gülümseyerek, "gelgelelim durağa giderken ya da kasabadan gelip bayırı tırmanmaya çalışırken rastladığımda birkaç kez otomobilime aldım."

Adam sakin ve rahat konuşuyordu, suçluluk duymuş gibi bir hali yoktu.

"Schwarzen Ross'daki garsonluk işini kıza siz bulmuşsunuz. Neden?"

"Amelie para kazanmak istiyordu, Schwarzen Ross'un işletmecisi de garson arıyordu." Adam omuzlarını kaldırdı. "Ben bu kasabada herkesi tanırım ve yardım edebileceğim herkese seve seve elimi uzatırım."

Pia adamı süzdü. Bakışları, Terlinden'in soran bakışlarıyla karşılaştı ancak Pia ısrarla adamın gözlerinin içine bakmayı sür-

dürdü. O soruyor, adam yanıtlıyordu. Ama aynı zamanda aralarında bambaşka bir şey oluyordu, neydi peki bu? Adamın onun üstünde yarattığı tuhaf çekimin nedeni neydi? Siyah gözleri mi? Hoş bir tınısı olan sesi mi? Yayıdığı özgüven duygusu mu? Bu adam, yetişkin bir kadın olarak onu etkisi altına alıyorsa, Amelie gibi bir kızın başını döndürmesi hiç de zor değildi.

“Amelie’yi en son ne zaman gördünüz?” diye yeniden devreye girdi Bodenstein.

“Tam olarak anımsamıyorum.”

“Peki, geçtiğimiz cumartesi akşamı nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz? Biz, akşam on ile sabah iki arasındaki zaman dilimini merak ediyoruz.”

Claudius Terlinden, ellerini ceplerinden çıkarıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Sol elinin üstünde yeni olması gereken kırmızı bir tırmık izi vardı.

“O akşam karımla Frankfurt’ta yemeğe gitmiştik,” dedi Terlinden, kısa bir süre düşündükten sonra. “Christine’in başı ağrıdığı için onu eve bıraktım, sonra buraya gelip mücevheri kasaya koydum.”

“Frankfurt’tan saat kaçta döndünüz?”

“On buçuğa doğru.”

“Yani Schwarzen Ross’un önünden iki kez geçtiniz,” dedi Pia.

“Evet.” Terlinden, Pia’ya televizyondaki bir yarışmacının, sonucu belirleyecek olan soruyu soracak sunucuya baktığı kadar dikkatle bakıyordu. Oysa Bodenstein’in sorularını hiç üstünde durmadan yanıtlamıştı. Adamın bu bakışları Pia’nın aklını karıştırıyordu, ayrıca Bodenstein da durumun farkındaydı.

“Oradan geçerken dikkatinizi çeken bir şey olmadı mı?” diye sordu Bodenstein. “Yolda kimse yok muydu? Geç saatlerde dolaşmaya çıkmış biri örneğin?”

“Hayır, dikkatimi çeken bir şey olmadı,” dedi Claudius Terlinden düşünerek. “Bu yolu günde birkaç kez geçerim ve çevreme pek bakmam.”

“Elinizdeki tırmık izi nereden?” dedi Pia.

Terlinden’in bakışları karardı. Artık gülümsemedi.

“Oğlumla bir tartışma yaşadık.”

Thies’di tabii ki! Pia, onu buraya getiren nedeni az kalsın unuttu! Bodenstein da asıl konuyu unutmuş gibiydi ama belli etmedi.

“Doğru,” dedi Bodenstein. “Karınız, oğlunuz Thies’in dün akşam bir nöbet geçirdiğini söylemişti.”

Claudius Terlinden biraz duraksadıktan sonra başını salladı.

“Ne nöbetiydi bu? Oğlunuzun sarası mı var?”

“Hayır. Thies, otistik. Kendi dünyasında yaşar ve alıştığı yaşam alanındaki en ufak değişikliği bile tehdit olarak algılar. Buna tepki olarak da karşı saldırıya geçer.” Terlinden iç geçirdi. “Sanırım bu nöbeti Amelie’nin kaybolması tetikledi.”

“Kasabada, Thies’in bu olayla bir bağlantısı olabileceği dedikodusu dolaşıyor.”

“Saçmalık bu,” dedi Claudius hiddetlenmeden. Söylentileri umursamıyordu, kanıksamış gibiydi. “Thies, bu kızı çok sever. Kasabadan bazıları oğlumun bir akıl hastanesine yatırılmasından yana. Tabii bunu yüzüme karşı söyleyemiyorlar ama ben biliyorum.”

“Oğlunuzla konuşmak isteriz.”

“Bu, şu an ne yazık ki olanaksız.” Terlinden başını kederle iki yana salladı. “Onu psikiyatri kliniğine yatırmak zorunda kaldık.”

“Orada ona ne yapacaklar?” Pia’nın gözünün önüne hemen insanların ellerinin kollarının bağlanıp elektrik şokuna maruz bırakıldıkları korkunç sahneler gelmişti.

“Sakinleştirmeye çalışıyorlar.”

“Onunla konuşabilmek için ne kadar beklememiz gerekecek?”

Claudius Terlinden omuzlarını kaldırdı. “Hiç bilmiyorum. Thies uzun yıllardır böylesine ağır bir nöbet geçirmemişti. Bu olayla birlikte kaydettiği bütün gelişmelerin de geriye gitmesinden kaygılanıyorum. Bu bir felaket olur. Hem onun hem de bizim için.”

Terlinden, doktorlar Thies’in böyle bir görüşme yapması konusunda yeşil ışık yakar yakmaz onları bilgilendireceğine dair Pia ve Bodenstein’a söz verdi. Onları asansöre kadar uğurladı, tokalaşmak için elini uzatırken yeniden gülümsemeye başlamıştı.

“Sizlerle tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

Pia, bu kez onun eline dokunduğunda elektrik çarpmış gibi olmamıştı. Ancak bindikleri asansörün kapıları kapandığında sersemlemiş gibiydi. Aşağıya doğru inerlerken kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

“Adamı perişan ettin,” dedi Bodenstein. “Ama o da seni.” Sesinde belli belirsiz bir alay vardı.

“Saçmalama!” dedi Pia, ceketinin fermuarını çenesine kadar çekerken. “Adamın durumunu kestirmeye çalıştım.”

“Ee? Ne sonuca vardın?”

“Bence doğru söylüyor.”

“Hadi ya? Ben aksini düşünüyorum.”

“Neden? Adam hiç duraksamadan bütün soruları yanıtladı, hatta tatsız olanları bile. Örneğin Laura’nın onu iki kez nahoş durumda bıraktığını bize anlatmayabilirdi.”

“Ben tam da bunu adamın numarası olarak görüyorum,” dedi Bodenstein. “Kız ortadan kaybolur kaybolmaz, Terlinden’in oğlunun kasabadan uzaklaştırılması sence rastlantı mı?”

Asansör zemin katta durdu, kapılar açıldı.

“Bir arpa boyu yol alamadık,” dedi Pia. Ancak kendine gelebilmişti. “Kime sorsak, kızı görmedim, diyor.”

“Belki bize söylemek istemiyorlar,” dedi Bodenstein. Holü geçtiler, danışma bankosundaki genç adama başlarıyla selam verip dışarı çıktılar. Onları, yüzlerine buz gibi esen bir rüzgâr karşıladı. Pia anahtarın uzaktan kumanda düğmesine bastı, BMW’nin kapıları açıldı.

“Bayan Terlinden’le bir kez daha görüşmemiz gerek.” Bodenstein, sağ kapının önünde durmuş, Pia’ya aracın tavanı üzerinden bakıyordu.

“Yani sen Thies ile babasından kuşkulaniyorsun,” dedi Pia.

“Bence olası. Thies kıza bir şey yaptı, babası da bunu örtbas etmek için çocuğu psikiyatri kliniğine yatırıyor.”

Otomobile bindiler, Pia motoru çalıştırdı. Üstü tenteli park yerinden çıkar çıkmaz ön cam karla kaplandı, silecek sensörleri derhal harekete geçirdi.

“Thies’in tedavisini üstlenen doktorun kim olduğunu merak ediyorum,” dedi Bodenstein dalgın dalgın. “Bir de Terlindenler cumartesi akşamı gerçekten Frankfurt’ta yemek yediler mi?”

Pia başını sallamakla yetindi. Claudius Terlinden’le karşılaşmak onu ikileme düşürmüştü. Normal koşullarda kimse böyle kısa zamanda gözünü kamaştıramazdı ancak bu adamdan çok etkilenmişti ve bunun nedenini mutlaka bulacaktı.

★

Pia, saat dokuz buçukta Bölge Kriminal Müfettişliği binasından içeri girerken, içeride nöbetçilerden başka kimse kalmamıştı. Kar, Kelkheim’da yeniden yağmura dönüşmüştü. Bodenstein başına aldığı darbeye karşın evine tek başına gitmekte direnmışti. Pia aslında paydos etmek niyetindeydi, zaten Christoph da onu bekliyordu ancak Claudius Terlinden’le yaptıkları görüşme huzurunu

kaçırmıştı. Bazı akşamlar geç saatlere kadar çalışmasını Christoph nasılsa anlayışla karşılıyordu.

Bomboş koridorlardan geçip odasına girdi, ışığı yakıp masanın başına oturdu. Christine Terlinden, Thies'i yıllardır tedavi eden doktorun adını onlara vermişti. Sürpriz olmamıştı. Doktor, Daniela Lauterbach'dı. Öyle ya, kadın Terlindenlerin yıllardır komşusuydu, acil durumlarda hemen yetişiyordu.

Pia, klavyeye şifresini girdi. Claudius Terlinden'in odasından çıktıkları andan beri, yaptıkları konuşmayı beyninde tekrar tekrar canlandırıyor, her sözcüğü, her cümleyi, her ince imayı anımsamaya çalışıyordu. Neden Bodenstein Amelie'nin kaybolmasında Terlinden'in parmağı bulunduğu inanırken o bunun aksini düşünüyordu acaba? Terlinden'in üzerinde yarattığı çekim yüzünden duruma tarafsız bakamamış mıydı yoksa?

Arama motoruna Terlinden'in adını yazdı ve önüne binlerce sonuç döküldü. Yarım saat içinde Claudius Terlinden'in şirketi, ailesi, sosyal yaşamı ve yardımsever girişimciliği hakkında birçok şey öğrenmişti. Adam, çeşitli dernek ve kuruluşların yönetim kurullarında üyeydi, yetenekli öğrencilere ve ekonomik durumları bozuk ailelere burslar ve yardımlar dağıtmıştı. Terlinden gençlere çok destek oluyordu. Neden? Yaptığı resmî açıklamalara göre, toplumun şanslı insanlarından biriydi ve sahip olduklarını insanlarla paylaşmak istiyordu. Bu, kimsenin karşı çıkamayacağı asil bir yaklaşımdı. Ancak ardında başka nedenler de yatabilir miydi? Laura ona açıkça yaklaşıncı, kızı iki kez reddettiğini söylemişti. Doğru muydu bu? Pia, arama motorunun bulduğu Claudius Terlinden fotoğraflarını tıkladı, onda şiddetli duygulara yol açan adama dalgın dalgın baktı. Acaba karısı, kocasının genç kızlara meraklı olduğunu bildiği için mi öyle aşırı genç tarzda giyiniyordu acaba? Yoksa Amelie onun yakınlaşmalarına karşı çıktığı için kıza bir şey mi yapmıştı? Pia alt dudaklarını ısırıldı. Buna inanmıyordu aslında. Sonra internetten

çıktı, adamın ismini adli sicil genel bilgi toplama sistemine girdi. Yoktu, hiçbir şey yoktu. Adam sabıkalı değildi, başı yasalarla hiç derde girmemişti. Derken gözü sağ alttaki bir linke kaydı. Pia oturduğu yerde doğruldu. 16 Kasım 2008 Pazar günü saat 01.15'te birisi Claudius Terlinden'den şikâyetçi olmuştu. Pia, ekranda olayın kayıtlarını açtı. Okurken kalbi hızlı atmaya başlamıştı.

“Bak sen şuna,” diye mırıldandı.

19 Kasım 2008, Çarşamba

Her sabahki gibi saat 06.30'da çalmaya başlamıştı ancak son günlerde olduğu gibi bugün de bu uyarıya ihtiyacı yoktu. Gregor Lauterbach çoktan uyanmıştı çünkü. Daniela'nın onu sorguya çekmesinden korkmuş, bir daha da uykuya dalamamıştı. Yattığı yerde doğruldu, bacaklarını yataktan indirerek yere bastı. Sırılsıklam terlemişti, üstünden kamyon geçmiş gibiydi. Randevularla dolu günü düşünmek bile moralini bozuyordu. Beyninin içinde saatli bomba çalışırken dikkatini nasıl işlerine verebilecekti? Dün ofisine yine imzasız bir mektup gelmişti, üstelik içinde yazanlar birincisinden daha dehşet vericiydi:

Ne dersin, gübreliğe attığın krikoda parmak izlerini bulurlar mı acaba? Polis gerçekleri ortaya çıkaracak ve işte o zaman sıra sana gelecek!

Bunca ayrıntıyı kim biliyor olabilirdi? Bu mektupları ona kim yazıyordu? Üstelik neden şimdi, on bir yıl sonra? Gregor Lauterbach kalktı, ayağını sürüyerek yandaki banyoya gitti. Ellerini lavaboya yasladı, tıraşsız, yorgun yüzünü aynada inceledi. Acaba bir rapor alıp yaklaşmakta olan fırtına dininceye kadar göz önünden kaybolmalı mıydı? Hayır, bu olanaksızdı. Her zamanki yaşantısına devam etmeli, korkmuş gibi görünmemeliydi. Kariyer planını eğitim müdürlüğüyle sınırlamamıştı o, geçmişin gölgesi altında sinmezse,

siyasi arenada yapacağı daha çok işler vardı. On bir yıllık tek bir hatanın yaşamını mahvetmesine izin veremezdi. Lauterbach omuzlarını dikleştirdi, aynadaki yansımasına kararlı bir ifadeyle baktı. Bulunduğu makam sayesinde eskiden düşlemeye bile cesaret edemediği olanaklara sahipti. Şimdi bunlardan yararlanma zamanıydı.

★

Pia, Terlinden malikânesinin dış kapısının ziline basarken hava henüz aydınlanmamıştı. Saatin çok erken olmasına karşın diyafondan Bayan Terlinden'in sesinin duyulması gecikmemişti. Az sonra kapının iki kanadı birden sanki sihirli bir el tarafından açılmıştı. Pia, direksiyonda Bodenstein'in oturduğu sivil hizmet aracının yan koltuğuna geçti. Arkalarından gelen devriye aracı ve çekiciyle birlikte yeni yağmış karla örtülü olan kıvrımlı yoldan ilerlediler. Christine Terlinden onları evin kapısında sıcak bir gülümsemeyle karşılasa da Pia, içinde bulundukları durumda uzun uzadıya selamlaşmayı gereksiz bulmuştu.

“Kocanızla görüşmek istiyoruz.”

“Haber verdim. Birazdan burada olacak. Lütfen içeri buyurun.”

Pia başını sallamakla yetindi, Bodenstein da ağzını açmadı. Pia, amirini akşamdan aramıştı. Ardından yarım saat boyunca görüştüğü savcı, tutuklama emrini reddetmiş ancak Terlinden'in otomobilinde arama yapılmasını kabul etmiş ve mahkemeden bu emrin çıkarılmasını istemişti. Pia ve Bodenstein, şimdi o etkileyici holde duruyor ve bekliyorlardı. Ev sahibesi gitmişti, uzaktan köpek havlamaları duyuluyordu.

“Günaydın!”

Pia ve Bodenstein başlarını kaldırdılar; Claudius Terlinden merdivenleri iniyordu, yine takım elbisesi ve kravatıyla kusursuz görünüyordu. Pia bu kez ondan etkilenmedi.

“İşe çok erken koyulmuşsunuz.” Terlinden gülümseyerek komiserlerin önünde durdu, elini uzatmadı.

“Mercedes’inizin çamurluğundaki eziklerin kaynağı nedir?” diye doğrudan konuya girdi Pia.

“Anlayamadım?” Terlinden kaşlarını kaldırdı, şaşırmıştı. “Neden söz ettiğinizi bilmiyorum.”

“O halde size yardımcı olayım.” Pia, Terlinden’den gözünü ayırmıyordu. “Pazar günü, Feld Caddesi’nde oturan bir sakin, gece vakti otomobiline çarpıp kaçan bir sürücünden şikâyetçi olmuş. Otomobilini saat on ikiyi on kala evinin önüne park etmiş ve saat 0.33’te sigara içmek üzere balkona çıktığında bir çarpma sesi duymuş. Kazayı yapanın aracını görebildiği gibi plakasını da almış: MTK-T-801.”

Terlinden’den çıt çıkmıyordu. Yüzündeki gülümseme yok olmuştu. Boynunda başlayan kızarıklık, yüzüne doğru yayılmaya başlamıştı.

“Adama ertesi sabah bir telefon gelmiş.” Pia, Terlinden’i on ikiden vurduğunu anlamış, acımasızca yükleniyordu. “Arayan sizmişsiniz. Bu konuyu aranızda halletmeyi önermişsiniz ve gerçekten de adam şikâyetini geri çekmiş. Gelgelim polis bilgisayarlarındaki kayıt silinmemiş.”

Claudius Terlinden, Pia’ya boş gözlerle dik dik bakıyordu.

“Benden ne istiyorsunuz?” dedi, kendine güçlkle hâkim olarak.

“Bize dün yalan söylediniz,” dedi Pia, sevimli bir gülümsemeyle. “Feld Caddesi’nin nerede olduğunu size açıklamama gerek olmadığına göre bir kez daha soruyorum: Şirketinizden dönerken

Schwarzen Ross'un önünden geçtiniz mi, yoksa tarlalar ve Feld Caddesi üzerinden arka yolu mu seçtiniz?"

"Bu ne demek oluyor şimdi?" Terlinden, Bodenstein'a dönmüştü ancak komiser susmayı sürdürdü. "Beni neyle suçlamaya çalışıyorsunuz?"

"Amelie Fröhlich o gece ortadan kayboldu," dedi Pia, Bodenstein'ın yerine konuşarak. "Son kez Schwarzen Ross'un önünde görülmüş, üstelik tam da sizin oradan geçtiğiniz saatlerde, yani on buçuğa doğru. Bundan iki saat sonra, saat bir buçukta söylediğiniz değil, aksi bir yönden Altenhain'a döndünüz."

Terlinden alt dudağını uzatmış, kısık gözlerle Pia'ya bakıyordu. "Ve siz bütün bunlardan çalışanımın kızının peşinde pusuya yatığımı, kızı zorla otomobilime aldığımı ve öldürdüğümü çıkarıyorsunuz, öyle mi?"

"Bu itiraf mıydı?" dedi Pia soğuk bir sesle.

Terlinden'in keyifle gülümsemesi Pia'yı sinirlendirdi.

"Asla," dedi adam.

"O halde saat on buçuk ile yarım arasında ne yaptığınızı bize anlatın. Yoksa on buçuk değil de onu çeyrek geçe miydi?"

"On buçuktu. Ben de ofisimdeydim."

"Karınızın mücevherini kasaya koymanız iki saat mi sürdü?" Pia başını iki yana salladı. "Yoksa siz bizi aptal mı sanıyorsunuz?"

Koşullar yüz seksen derece değişmişti şimdi. Claudius Terlinden köşeye sıkışmıştı ve bunun bilincindeydi. Ancak böyle bir durumda bile kontrolü elden bırakmıyordu.

"Yemeğe kiminle çıktınız?" diye Pia sordu. "Ve de nereye?"

Terlinden inatla susuyordu. Pia'nın aklına, geçenlerde Wagnerlerden dönerken şirket arazisi önünden geçtiği sırada şirket kapısında gördüğü kameralar geldi.

“Şirketinizin dış kapısındaki güvenlik kameralarının kayıtlarını inceleyebiliriz,” dedi Pia. “Böylelikle söz konusu zaman dilimiyle ilgili bize doğruyu söylediğinizi kanıtlayabilirsiniz.”

“Kurnazsınız,” dedi Terlinden, takdir eden bir sesle. “Çok hoşuma gitti. Ancak ne yazık ki güvenlik kamera sistemi bir aydır arızalı.”

“Dış kapıdaki kameralar peki?”

“Kayıt yapmıyorlar.”

“Sizin adınıza üzöldüm şimdi.” Pia, üzülmüş taklidi yaparak başını salladı. “Amelie’nin kaybolduğu zaman diliminde nerede olduğunuzu kanıtlayamıyorsunuz. Sanki biriyle boğuşmuşsunuz gibi elleriniz tırmık içinde.”

“Yaa.” Claudius Terlinden sükûnetini koruyarak kaşlarını kaldırdı. “Şimdi ne olacak? Eve başka bir yoldan gittiğim için beni tutuklayacak mısınız?”

Pia, adamın kıskırtan bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık verdi. Bu adam yalancıydı, belki de suçluydu ancak polisin varsayımlar üzerine onu tutuklayamayacağını çok iyi biliyordu.

“Tutuklanmadınız, yalnızca geçici olarak gözaltına alındınız.” Pia zoraki gülümseyebilmişti. “Üstelik bunun nedeni eve başka bir yoldan gitmeniz değil, bize yalan söylemiş olmanız. Söz konusu zaman dilimiyle ilgili nerede olduğunuzu mantıklı bir şekilde açıklayabilir, biz de araştırmalarımız ile ifadenizi örtüştürebilirsek serbest kalırsınız.”

“Tamam.” Terlinden soğukkanlı bir ifadeyle omuzlarını silkti. “Ama lütfen kelepçe takmayın. Nikele alerjim var.”

“Kaçacağınızı zannetmiyorum,” dedi Pia soğuk bir sesle. “Ayrıca kelepçelerimiz paslanmaz çeliktedir.”

Çalışma masasının üstündeki telefon, tam ofisinden çıkacağı sırada çalmaya başlamıştı. Lars Terlinden, Crédit Suisse bankasının borsa komisyoncusunun telefonunu acilen bekliyordu, yönetim kurulunun önüne çıkmadan önce onunla mutlaka görüşmeliydi. Dolandırıcı Mutzler adına yapmış olduğu kredi portföyü satışının büyük bir kısmını bu adam sayesinde gerçekleştirmişti. Evrak çantasını bıraktı, telefonu açtı.

“Lars, benim.” Arayan annesiydi, içinden telefonu hemen kapatmak geldi.

“Lütfen anne,” dedi Lars. “Beni rahat bırak. Hiç vaktim yok.”

“Polis bu sabah babanı tutukladı.”

Lars, bedeninin önce buz kestiğini, sonra ateş gibi yandığını hissetti.

“Er ya da geç olacaktı,” dedi acı bir sesle. “Adam tanrı değil sonuçta, sırf başkalarından daha çok parası var diye Altenhain’i canının istediği gibi yönetiyordu. Aslında çevirdiği dolaplara bakarsan, hak etmediği kadar paçayı kurtarmıştı.”

Lars, çalışma masasının çevresini dolandı ve koltuğuna oturdu.

“Ama Lars! Baban senin her zaman iyiliğini istedi!”

“Yanlıs,” dedi Lars Terlinden soğuk bir tonda. “O her zaman kendinin ve şirketinin iyiliğini istedi. Her zaman koşulları kendi yararına kullanmayı bildiği gibi, vaktiyle ortamdan yararlanıp beni asla yapmak istemediğim bir işe zorladı. Anne inan bana, o adamın başına ne gelirse gelsin, umurumda bile değil.”

Bir anda geçmişe dönmüştü. Tam da işini ve geleceğini kurtarmak için bütün gücüne ve dikkatine ihtiyaç duyduğu sırada babası yine yaşamını berbat ediyordu işte! Lars öfkeyle sarsıldı. Onu neden rahat bırakmıyorlardı? Çoktan unuttuğu sahneler hiç istemediği halde yine gözlerinin önüne gelmişti. Bu sahnelere eşlik eden anılar ve duygular karşısında öylesine çaresiz, öylesine güç-

süzdü ki! Babasının, o yıllarda evlerinde kâhyalık yapan, Laura'nın annesini, kendi annesi evde olmadığı zamanlarda çatıdaki konuk odalarından birinde düzenli olarak becerdiğini çok iyi biliyordu. Ancak babası bununla yetinmemiş, bütün kasabayı olduğu gibi kölesi kabul ettiği çalışanının kızını da –Ortaçağ'daki “ilk gece hakkı”ndan⁵ esinlenmiş olacak ki– yatağa atmıştı!

Annesi acıklı bir sesle bir şeyler gevelerken, Lars o akşamı düşünüyordu. Kilisedeki dersten çıkıp eve gelmişti, ağlayarak kendini sokağa atan Laura'yla az kalsın çarpışacaktı. Babasını, kıpkırmızı bir surat ve darmadağın saçlarla gömleğini pantolonunun içine tıktırarak salondan çıkarken görmüş, işin aslını anlayamamıştı. Domuz herif! Laura o zaman henüz on dördündeydi. Lars ancak yıllar sonra babasını Laura'yla yatmakla suçlamış, o da tabii inkâr etmişti. Kızın ona âşık olduğunu, ona yakınlaşmaya çalıştığını ancak kızı reddettiğini anlatmıştı. Lars da babasına inanmıştı. On yedi yaşındaki hangi delikanlı babasıyla ilgili olumsuz şeyler düşünmek isterdi ki? Lars zamanla babasının masum olduğuna dair bütün savunmalarına kuşkuyla yaklaşmıştı. Çünkü babası yüzüne baka baka çok sık yalan söylerdi.

“Lars?” dedi annesi. “Orada mısın?”

“Vaktiyle polise doğruyu söylemem gerekiyordu,” dedi Lars, sesine güçlkle hâkim olarak. “Ama öz babam, kendi adı lekelenmesin diye beni yalan söylemeye zorladı! Bu defa ne oldu? Kaybolan kızı yine yatağa mı attı?”

“Nasıl bu kadar korkunç şeyler söyleyebilirsin?” Annesinin sesinde dehşet vardı. Kendini aldatma sanatında Christine Terlinden'in üstüne yoktu. Duymak ve görmek istemediği şeyleri, duymazdan ve görmezden gelirdi.

5 Ortaçağ'da bazı Avrupa ülkelerinde toprak sahipleri serfleri arasından evlenecek olan bakire kızlarla birlikte olma hakkı sahiptiler. (ç. n.)

“Şu gözlerini aç artık, anne!” diye çıkıştı Lars. “Daha çok şey söyleyebilirdim ama yapmıyorum. Çünkü bu defter benim için kapandı, anlıyor musun? Geçti, gitti. Şimdi telefonu kapatmak zorundayım. Beni lütfen bir daha arama.”

★

Claudius Terlinden’in karısı ve arkadaşlarıyla cumartesi akşamını geçirdiği restoran Guiolett Caddesi’nde, Deutsche Bank’ın camdan ikiz kuleli binasının karşısındaydı. Pia bu bilgiyi bir akşam önce Claudius Terlinden’in karısından almıştı.

Pia, üçüncü kez Guiolett Caddesi’ne saptığında, “Beni burada indir, park edip gel,” dedi Bodenstein. Havalı Ebony Club’ın önüne park etmek olanaksızdı, bu nedenle İngiliz askerleri gibi giyinmiş üniformalı görevliler kapıda bekliyor, müşterilerin havalı otomobillerini alıp kapalı garaja indiriyorlardı. Pia sağa yanaştı, Bodenstein indi ve yağmurdan ıslanmamak için boynunu içeri çekerek kapıya doğru yürüdü. “*Yer gösterilmesi için lütfen bekleyin*” tabelasının önünden geçip gitmesine karşın onu durduran olmadı. Şef garson ile personelin yarısı, rezervasyon yaptırmadan maiyetiyle birlikte gelen ünlünün biri yüzünden seferber olmuşlardı. Restoran öğle saatlerinde çok kalabalık olurdu. Anlaşılan ekonomik kriz, çevredeki bankaların yöneticilerinin lüks yemek zevklerini öldürememişti. Bodenstein çevresine merakla bakındı. Ebony Club hakkında çok şey duymuştu; Hint sömürge tarzında döşenmiş olan restoran kent en pahalı ve en tutulan mekânlarının başında geliyordu. Gözü, arkadaki yükseltide yer alan iki kişilik masadaki çifte takıldı. Bir an soluğu kesilir gibi oldu. Cosima. Karısı, abartılı hareketlerle bir şey anlatan yakışıklı adamı büyülenmiş gibi dinlemekteydi. Cosima’nın hafifçe öne doğru eğilmiş, dirseklerini masaya koymuş, çenesini de kavuşturduğu ellerine yaslamış hali Bodenstein’in

beynindeki bütün alarm zillerini harekete geçirdi. Cosima, yüzüne düşen bir tutam saçı eliyle itti, herifin söylediği bir şeye güldü, sonra da elini onun elinin üstüne koydu. Bodenstein kalabalığın ortasında donup kalmıştı. Sanki görünmez olmuş gibi, garsonlar koşturarak yanından geçip gidiyorlardı. Cosima ona sabah yine montaj için Mainz'a gideceğini anlatmıştı. Son anda programını mı değiştirmişti, yoksa ona bilerek mi yalan söylemişti? Frankfurt'ta binlerce restoran dururken, kocasının yolunun o öğlen iş için aynı restorana düşeceğini nereden bilebilirdi ki?

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Genç ve tombul bir kadın önünde durmuş, zoraki gülümsüyordu. Bodenstein'ın durduğunu sandığı kalbi şimdi hızla atıyordu. Komiserin bütün bedeni titriyor, midesi bulanıyordu.

"Olmayın, istemem," dedi Bodenstein, gözünü Cosima'dan ve yanındaki adamdan ayırmadan. Ona tuhaf bir şekilde bakan garson kızın hakkında ne düşündüğü umurunda bile değildi. Yirmi metre ötede karısı oturmuş, karşısındaki adama bakarken yüzünde güller açıyordu. Bodenstein soluk alıp verebilmek için kendini zorladı. O masaya gidip adamın yüzüne bir yumruk indirmeyi öyle isterdi ki! Gelgelelim ona kendine hâkim olması ve kibar davranması öğretildiği için öylece duruyor ve hiçbir tepki veremiyordu. İçindeki gözlemci, bu arada başlarını yakınlaştırmış, birbirlerinin gözlerinin içine bakan bu ikilinin birbirlerine çok yakın olduğunu söylüyordu. Bodenstein göz ucuyla fark etti, az önce yanına gelen garson kız, ünlü müşterisini uygun bir yere yerleştirmiş olan şef garsona onu işaret ederek bir şey söylüyordu. Bodenstein ya Cosima ile o herifin yanına gidecek ya da ortadan kaybolacaktı. Memnun olmuş taklidi yapacak gücü kendinde bulamadığı için, seçimini ikinci olasılıktan yana yaparak arkasını döndü ve ağzına kadar dolu olan restoranı terk etti. Kapının önüne geldiğinde yolun karşı tarafındaki şantiyeye boş gözlerle baktı, sonra uyuşmuş

gibi Guiolett Caddesi'nde yürümeye başladı. Nabızı hızla atıyordu, kusacakmış gibi oldu. Cosima ile o herifin görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. İşte en korktuğu şey olmuştu: Cosima'nın onu aldattığını artık kesin olarak biliyordu.

O sırada önüne biri çıktı. Bodenstein ona yol verdi ancak şemsiyeli kadın da yana doğru adım atınca, komiser durmak zorunda kaldı.

“Bitti mi işin?” Pia Kirchhoff'un sesi, onu beynini saran sislerin arasından çekip gerçek yaşama döndürdü. “Terlinden cumartesi akşamı orada mıymış?”

Terlinden! Onu tamamen unutmuştu!

“Ben... Ben hiçbir şey sormadım,” dedi Bodenstein doğrudan.

“Sen iyi misin?” Pia ona dikkatle bakıyordu. “Hayalet görmüş gibisin de...”

“Cosima içeride,” dedi Bodenstein usulca. “Adamın biriyle. Oysa bana bu sabah...”

Devam edemedi, boğazı kurumuştu. Dizleri titreyerek yakındaki binanın önüne kadar yürüdü, basamakların ıslak olmasına aldırmadan girişteki merdivene oturdu. Pia ona konuşmadan bakarken çok üzgündü. Bodenstein başını önüne eğdi.

“Bana bir sigara ver,” dedi Bodenstein boğuk bir sesle. Pia, ceketinin ceplerini aradı, hiç konuşmadan sigara paketi ile çakmağını uzattı. Bodenstein sigarayı bırakalı on beş yıl olmuş, o güne kadar eksikliğini hissetmemişti. Ancak şimdi bütün damarları nikotin diye inliyordu.

“Otomobil, Kettenhof Sokak'ta, Brentano Caddesi'nin tam köşesinde.” Pia ona anahtarı uzattı. “Git otur, yoksa burada soğuktan öleceksin.”

Bodenstein yanıt vermeden anahtarı aldı. Aslında ne ıslanmasına ne de gelip geçenlerin tuhaf bakışlarına aldırıyordu. Hiçbir şey umurunda değildi. Durumu çoktandır sezdiği halde Cosima'nın

yalanlarının ve gelen kısa mesajların masum bir açıklaması olabileceğine kendini inandırmaya çalışmıştı. Cosima'yı bir gün başka bir erkekle göreceğine kendini hiç hazırlamamıştı. Sigaradan art arda nefesler çekti, dumanı ciğerlerine doldurdu. Sanki Marlboro değil de esrar içiyormuş gibi başı döndü. Beynine hücum edip aklını başından alan düşünceler bir anda kesildi. Kafasının içinde derin ve bomboş bir sessizlik oldu. Frankfurt'un ortasında bir merdiven basamağına oturmuştu ve alabildiğine yapayalnızdı şimdi.

*

Lars Terlinden telefonu elinden fırlatmış, birkaç dakikadır kıpırdamadan oturuyordu. Yukarıda yönetim kurulu toplanmış onu bekliyordu. Adamlar, çöpe attığı üç yüz elli milyonu nasıl bulmayı düşündüğünü ondan dinlemek üzere özel olarak Zürih'ten gelmişlerdi. Ne yazık ki onlara sunabileceği bir çözümü yoktu. Gerçekleştirdiği muhteşem anlaşmadan dolayı çok değil, daha geçen sene dostça omzuna vuran bu bok herifler, birazdan onu dinleyip küstahça sırtarak paramparça edeceklerdi. Telefon yeniden çaldı, bu kez dahili hattan aranıyor. Lars Terlinden orali olmadı. Masanın en üst çekmecesini açtı, antetli bir kâğıtla patronunun aralarının iyi olduğu günlerde armağan ettiği Montblanc dolmakalemi çıkardı. Bu kalemi sözleşmeleri imzalamak için kullanırdı. Krem rengi boş kâğıda bir dakika süreyle baktı, sonra yazmaya başladı. Yazdıklarını okumadan kâğıdı katladı ve astarlı bir zarfa soktu. Zarfın üstüne bir adres yazdı, ayağa kalktı, evrak çantasını ve paltosunu alarak odadan çıktı.

Sekreterine, "Bugün mutlaka gitsin," dedi ve zarfı masasının üstüne bıraktı.

“Elbette,” dedi sekreter iğneleyici bir tonda. Bir zamanlar yönetim kurulu başkanı asistanıyken, şimdi yalnızca bir bölüm şefinin sekreteri olmayı onuruna yediremiyordu. “Randevunuzu unutmadınız, değil mi?”

“Elbette unutmadım.” Lars Terlinden kadının yüzüne bile bakmadan yoluna devam etti.

“Yedi dakika geciktiniz bile!”

Lars Terlinden koridora çıktı. Asansöre kadar yirmi dört adım attı. Asansörün kapıları açıldı, sabırsızca onu bekliyordu sanki. Yukarıda, on ikinci katta yönetim kurulu yedi dakikadır toplanmıştı. Geleceği, itibarı, bütün yaşamı söz konusuydu. Asansöre Lars Terlinden'den sonra ofisten iki kız daha bindi. Onların simalarını tanıyordu, yüzlerine bakmadan başıyla hafifçe selam verdi. Asansör kapısı usulca kapandı. Lars Terlinden aynadaki yüzü çökmüş, gözleri fersiz ve umutsuz adamı görünce irkildi. Yorgundu, çok yorgundu ve tükenmişti.

“Aşağı mı, yukarı mı gidiyorsunuz?” diye kumral saçlı, iri gözlü kız sordu.

Kız, uzun takma tırnaklı parmaklarını düğmelere yaklaştırmış, bekliyordu. Lars Terlinden gözünü aynadaki suretinden alamamıştı.

“Aşağıya gidiyorum,” dedi Lars Terlinden. “En aşağıya.”

*

Pia Kirchhoff, Ebony Club'a girerken, ona zarif bir hareketle kapıyı açan görevliyi başıyla selamlayıp teşekkür etti. Kısa bir süre önce burada Christoph, Henning ve Miriam'la yemek yemişler, Henning beş yüz avroluk bir hesap ödemişti. Pia bunu çok abartılı bulmuştu. Süslü moda mekânlardan, ne yazdığı anlaşılmayan menülerden, tek bir şişe şaraba dört haneli fiyatların istendiği şarap listelerinden hiç

hoşlanmazdı. Şarapları etiketlerine değil, damak lezzetine uymasına göre değerlendirdiği için köşedeki İtalyan restoranında pizzanın yanına bir Bardolino ya da Chianti açtırmak Pia için müthiş bir akşam yemeği demekti.

Şef garson yerinden kalktı, sempatik bir gülümsemeyle Pia'nın yanına geldi. Komiser, ağzını bile açmadan kimliğini onun yüzüne doğru uzatınca, adamın gülümsemesi bir anda şiddetini kaybetti. Potansiyel bir Mihrace menüsü müşterisi, gözünde bir anda kimsenin yutmaktan hoşlanmayacağı bir kurbağaya dönüşmüştü. Kriminal polislerle karşılaşmaktan kimse hoşlanmazdı, kaldı ki seçkin bir restoranın öğle servisi sırasında bu rahatsızlık daha da artardı.

“Konuyu öğrenebilir miyim?” diye fısıldadı şef garson.

“Hayır,” dedi Pia yüzünü asarak, “öğrenemezsiniz. Müdürünüz nerede?”

Adamın yüzündeki gülümseme şimdi tamamen kaybolmuştu. Tabii yapmacık kibarlığı da.

“Burada bekleyin.” Adam uzaklaşırken Pia belli etmeden çevreyi süzdü. Doğruydu! Masalardan birinde Cosima von Bodenstein, kendinden açıkça on yaş daha genç bir adamla samimi bir şekilde oturuyordu. Adamın üstünde buruşuk bir takım elbise, yakası açık bir gömlek vardı, kravat takmamıştı. Duruşunda kendinden emin bir kayıtsızlık seziliyordu. Açık kumral, dağınık saçları omuzlarına kadar iniyordu. Yüzü köşeli, çenesi çıkıktı, burnu kemerliydi, en az beş gündür tıraş olmamıştı. Pia onun yüzünde gündelik yaşam mücadelesinden çok alkolün bıraktığı izleri görür gibi oldu. Cosima von Bodenstein ona heyecanla bir şeyler anlatıyor, adam da onu gülümseyerek ve gözden kaçmayan bir hayranlıkla dinliyordu. Bu, bir iş yemeği değildi, eski bir dostla buluşmaya da benzemiyordu. İkilinin arasındaki cinsel titreşimleri, onlara şöyle bir bakan kişi bile kolayca görebilirdi. Ya az önce yataktan çıkmışlardı ya da coşkuyu artırmak için yatağa gitmeyi küçük bir yemekle geciktiriyorlardı.

Pia, hem amiri için yürekten üzüldü hem de yirmi beş yıllık evlilik rutininin sonra heyecan özlemini dindirmek istemiş olan Cosima'yı anlıyordu.

Müdürün gelmesiyle birlikte Pia düşüncelerinden sıyrıldı. Adam en fazla otuz beşindeydi ancak seyrelmiş sarı saçları ve şiş yüzü onu daha yaşlı gösteriyordu.

“Fazla zamanınızı almak istemem, Bay...” diye Pia söze başladı. Bu iri yapılı kaba adam, ona ne elini uzatmış ne de kendini tanıtmıştı.

“Jagielski,” dedi adam, kibirli bir ifadeyle ve şef garsonunu küstah bir el hareketiyle geldiği yere kovaladı. “Ne istiyorsunuz? Öğle servisinin tam ortasındayız.”

Jagielski. Bu isim Pia'da sanki bir şeyi çağırıyordu.

“Yaa. Yemekleri siz mi pişiriyorsunuz yoksa?” diye alaylı bir yanıt verdi komiser.

“Hayır.” Adam yüzünü ekşitti. Huzursuz bakışlarını sürekli salonda gezdiriyordu. Birden arkasını döndü, tıslayarak bir şey söylediği genç garson kızın yüzü kıpkırmızı kesildi.

“Eğitimli personel bulmak neredeyse olanaksız,” dedi Pia'ya dönerek hiç gülümsemeden. “Bu gençler bir felaket. Nasıl davranacaklarını bilmiyorlar.”

Girişte durdukları için gelen yeni müşterilere engel oluyorlardı. Pia o sırada Jagielski adını daha önce nerede duyduğunu anımsadı. Altenhain'daki Schwarzen Ross'un işletmecisi kadının soyadı da Jagielski'ydi. Pia hemen sordu, hayır, isim benzerliği bir rastlantı değildi. Andreas Jagielski, hem Schwarzen Ross'u hem de Ebony Club'ı işletiyordu.

“Evet, ne istiyorsunuz?” dedi Jagielski. Kibarlıkla ilgisi olmayan bir adamdı. Aynı zamanda özensizdi. Hâlâ fuayenin ortasındaydılar.

“Geçtiğimiz cumartesi akşamı Bay Claudius Terlinden’in buraya eşiyle yemeğe gelip gelmediğini öğrenmek istiyorum.”

Adam tek kaşını kaldırdı. “Polis bunu neden merak ediyor?”

“Bilmesi gerektiği için.” Adamın karşısındakini küçümseyen küstahlığı Pia’nın sinirine dokunmaya başlamıştı. “Evet?”

Jagielski biraz duraksadıktan sonra hafifçe başını salladı. “Evet, geldi.”

“Yanında yalnızca eşi mi vardı?”

“Bunu tam olarak anımsamıyorum.”

“Belki şef garsonunuz anımsar. Mutlaka rezervasyonları bir yere kaydediyorsunuzdur.”

Jagielski, az önce kovaladığı şef garsona gönülsüz de olsa eliyle işaret etti, adamdan rezervasyon defterini getirmesini istedi. Şef garson yerinden kalkıp koşarak yanına gelinceye kadar elini havada tuttu, hiç konuşmadan bekledi. Sonra parmağını yalayıp defterin sayfalarını çevirmeye başladı.

“Ha, buldum,” dedi sonunda. “Dört kişiydiler. Şimdi anımsadım yine.”

“Yanlarındakiler kimlerdi? İsimleri nedir onların?” diye bastırdı Pia. Bir grup müşteri, gitmek üzere masalarından kalkmıştı. Jagielski, Pia’yı bara doğru götürdü.

“Bu sizi neden ilgilendiriyor, anlamıyorum.” Jagielski sesini alçaltmıştı.

“Bana bakın.” Pia’nın sabrı taşmıştı. “Sizin kayıp garsonunuz Amelie vakasının soruşturmasını yürütüyorum. Kız en son cumartesi akşamı Schwarzen Ross’da görülmüş. Onu daha sonra da görmüş olabilecek tanıklar arıyoruz.”

Jagielski, gözlerini Pia’ya dikti. Bir süre düşündü, sonra isim vermenin tehlike yaratmayacağı sonucuna varmış olmalıydı.

“Lauterbach çifti de buradaydı,” dedi sonunda.

Pia şaşırdı. Claudius Terlinden, karısı ve komşularıyla birlikte yemek yediklerini neden onlardan saklamıştı acaba? Akşam işyerinde üstüne basa basa karısıyla yemeğe çıktıklarını söylemişti. Tuhaftı.

O sırada Cosima von Bodenstein'in yanındaki adam hesap ödüyordu. Garson kızın ağzı kulaklarındaydı, belli ki adam yüklüce bahşiş bırakmıştı. Sonra adam ayağa kalktı, Cosima'nın sandalyesini çekmek için masayı dolandı. Dış görüntü anlamında Bodenstein'in tamamen tersi de olsa, hiç değilse nezaket kurallarına uyma bakımından onu biraz andırıyordu.

"Şuradaki kızıl saçlı hanımefendinin yanındaki adamı tanıyor musunuz?" diye Jagielski'ye doğrudan sordu Pia. Pia'nın kimi kast ettiğini anlaması için Jagielski'nin başını kaldırmasına bile gerek kalmamıştı. Bu arada Cosima'nın çıkarken kendisini görmemesi için Pia arkasını dönmüştü.

"Elbette." Jagielski'nin sesinde, insan nasıl olur da bu adamı tanımaz, dercesine bir hayret gizliydi. "Kendisi Alexander Gavrilow. Onun da mı soruşturmanızla bir ilgisi var?"

"Olabilir," dedi Pia gülümseyerek. "Desteyiniz için teşekkürler."

*

Bodenstein hâlâ merdivende oturmuş, sigara içiyordu. Ayaklarının dibinde dört izmarit birikmişti. Pia, bu alışılmadık sahneyi içselleştirmek için amirinin önünde bir süre sessizce bekledi.

"Ee?" Bodenstein başını kaldırdı. Yüzü kireç gibiydi.

"İnanamayacaksınız: Terlindenler yemekte Lauterbachlarla birliktelermiş," dedi Pia. "Ebony Club'ın işletmecisi aynı zamanda Altenhain'daki Schwarzen Ross'u da işletiyor. Nasıl rastlantı?"

"Ben onu kastetmedim."

"Neyi peki?" Pia anlamamış gibi yaptı.

“Onu... Onu gördün mü?”

“Evet, gördüm.” Pia eğilip basamakta Bodenstein’in yanında duran sigara paketini aldı, cebine soktu. “Gel. Burada durup kıcımlı dondurmaya niyetim yok.”

Bodenstein kalktı, bir nefes daha çektikten sonra ağzındaki sigarayı yağmurdan ıslanmış caddeye attı. Yan yana yürürlerken Pia amirine şöyle bir baktı. Acaba karısını çekici bir erkekle baş başa görmüş olmasına da masum bir açıklama bulmayı umuyor muydu yine?

“Alexander Gavrilow,” dedi Pia ve durdu. “Kutup araştırmacısı ve dağcı.”

“Nasıl, anlamadım?” Bodenstein ona şaşkınlıkla bakakaldı.

“Cosima’nın birlikte yemek yediği adam,” dedi Pia ve içinden tamamladı, *bir de yüzde yüz seviştiği*.

Bodenstein yüzünü ovaladı. “Öyle ya.” Pia’dan çok kendiyle konuşur gibiydi. “Herif bana tanıdık gelmişti. Cosima beni bir defasında onunla tanıştırmıştı, sanırım son filminin galasında. Birkaç yıl önce ortak bir proje geliştirmişler ama gerçekleştirememişlerdi.”

“Belki de yalnızca bir iş yemeğidir,” dedi Pia. Aslında böyle düşünmemesine karşın ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. “Belki de senin bilmemen gereken bir projeyi konuşuyorlar, sen de boşu boşuna üzülüyorsundur.”

Bodenstein, kaşlarını kaldırıp Pia’yı süzdü. Bakışlarında alaylı bir kıvılcım yanar gibi oldu ancak çabuk söndü.

“Benim gözlerim var,” dedi. “Ve de ne gördüğümün bilincindeyim. Karım o herifle yatıyor, üstelik kim bilir ne kadar zamandır. Artık kendimi kandıramayacağım, belki böylesi daha iyi oldu.”

Adımlarını şimdi öyle hızlandırmıştı ki Pia ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

Thies her şeyi biliyor, polis de merakla araştırıyor. Bu meseleyi kontrol altına almaya bakmalısın. Aksi halde her şeyini kaybedeceksin!

Ekrandaki harfler gözünün önünden kaymaya başlamıştı. Elektronik posta, bakanlıktaki resmî adresine gönderilmişti! Tanrım, ya asistanım okuduysa, diye düşündü. Çünkü onun elektronik postalarının çıkışlarını alır, masasının üstüne bırakırdı. O sabah rastlantısal olarak asistandan önce ofisine gelmişti. Gregor Lauterbach alt dudağını ısırarak, gönderinin üstüne tıkladı: *PamukPrenses1997@hotmail.com*. Bu adresin arkasında kim olabilirdi? Kim, kim, kim? İlk mektubu aldığı günden beri bu soru aklından çıkmıyor, gece gündüz başka bir şey düşünemiyordu. Sıtma nöbetine tutulmuş gibi korkuyla titremeye başladı.

Kapı çalındı ve açıldı. Gregor Lauterbach, başından aşağıya kaynar su boşalmışçasına yerinden sıçradı. Ines Schürmann Liedtke onu bu halde görünce günaydın sözcüğü boğazında takılıp kaldı.

“Rahatsız mısınız, efendim?” diye endişeyle sordu asistanı.

“Hayır,” dedi Lauterbach kısık sesle, sonra kendini koltuğuna bıraktı. “Sanırım grip oluyorum.”

“Randevularınızı iptal edeyim mi?”

“Aralarında önemli olanı var mı?”

“Hayır. Hiçbiri acil değil. Forthuber’i arayayım, sizi eve bıraksın.”

“Evet, teşekkür ederim Ines.” Lauterbach başını salladı ve biraz öksürür gibi yaptı. Asistanı çıkınca gözünü yine elektronik postaya dikti. Pamuk Prenses. Aklından hızla pek çok şey geçti. İletiyi kapattı, sağ tıklayarak göndericiyi bloke etti ve gönderiyi geri yolladı.

Barbara Fröhlich mutfak masasına oturmuş, önündeki bulmacaya dikkatini verebilmek için kendini boş yere zorluyordu. Üç gün, üç gecedir süren belirsizlikten sonra sinirleri iyice zayıflamıştı. İki küçük çocuğunu pazar günü Hofheim'daki baba evine bırakmıştı, Arne de patronu gelmemesini önermiş olmasına karşın pazartesi günü işe gitmişti. Öyle ya, evde ne yapacaktı? Amelie ortadan kaybolduğundan beri geceler de gündüzler de bitmek bilmiyordu. Kız hâlâ kayıptı ve nerede olduğuna dair zerre kadar bilgi yoktu. Annesi üç kez Berlin'den aramıştı ancak üzülmekten çok görevini yerine getiriyor gibi konuşmuştu. İlk iki gün kasabanın kadınları onu avutmak ve destek olmak için ziyaretine gelmişlerdi, ne var ki Barbara onları tanımadığından kadınlar öylece mutfakta oturmuş, zoraki birkaç laf etmişlerdi. Akşam Arne'yle aralarında şiddetli bir tartışma geçmişti, bu tanıştıklarından beri ilk kavgalarıydı aslında. Barbara kocasını kızının başına gelenlerle yeterince ilgilenmemekle suçlamış, dahası kızı ortaya çıkmazsa buna sevineceğini bile savunmuştu. Aslında onlarınkine kavga denemezdi, çünkü Arne her zaman yaptığı gibi ona yalnızca bakmış ve susmuştu.

“Polis onu bulacaktır,” demişti Arne ve banyoya girmişti. Barbara ne yapacağını, ne diyeceğini bilemeden tek başına mutfakta kalmıştı. Sonra kocasını ilk defa başka gözlerle görmüştü. Arne korkak davranıyor, gündelik işlerine sığınıyordu. Amelie yerine Tim ya da Jana kaybolsaydı farklı mı davranırdı acaba? Arne'nin tek korkusu, olumsuz davranışlarla göze batmaktı. O tartışmadan sonra bir daha konuşmamışlar, ağızlarını bile açmadan yatakta yan yana yatmışlardı. On dakika sonra kocası horlamaya başlamış, sanki her şey yolundaymış gibi rahat bir uykuya dalmıştı. Barbara kendini yaşamı boyunca o korkunç ve sonsuz gecede olduğu kadar terk edilmiş hissetmemişti.

Kapı zili çalındı. Barbara Fröhlich irkilerek yerinden kalktı. Gelenin, kasaba bakkalında özel haberini yayabilmek için üzülmüş gibi yapıp evinde öylece oturan kadınlardan biri olmaması için içinden dua etti. Kapıyı açtı. Karşısında yabancı bir kadın durmaktaydı.

“İyi günler, Bayan Fröhlich,” dedi kadın. Siyah kısa saçlıydı, ciddi bakışlıydı, dikdörtgen bir çerçevenin ardındaki gözlerinin altında mor halkalar belirmişti. “Hofheim K11 departmanından Başkomiser Maren König.”

“Girebilir miyim?” dedi kimliğini göstererek.

“Tabii, lütfen buyurun.” Barbara Fröhlich’in kalp atışları kordudan hızlanmıştı. Kadın, kötü bir haber getirmişçesine ciddi bakıyordu. “Amelie’den haber mi var?”

“Ne yazık ki hayır. Bizim arkadaşlar öğrenmişler, arkadaşı Thies, Amelie’ye bazı resimler vermiş sanırım. Ne var ki kızınızın odasında hiçbir şey bulunamamış.”

“Benim resimlerden hiç haberim yok.” Barbara Fröhlich çaresizce başını iki yana salladı. Polislin yeni bir bilgi verememesi onu düş kırıklığına uğratmıştı.

“Belki Amelie’nin odasına bir kez daha bakabiliriz,” dedi Maren König. “Gerçekten böyle resimler varsa, çok önemli olabilirler.”

“Evet, tabii. Gelin.”

Barbara Fröhlich önden giderek merdivenleri çıktı, Amelie’nin odasının kapısını açtı. Kapının ağzında durarak komiserin gömme dolapları dikkatle aramasını, diz çökerek yatağın ve çalışma masasının altını incelemesini izledi. Maren König sonra duvara yaslı olan antika komodini biraz öne çekti.

“Duvarda bir kapı var,” dedi komiser, Barbara Fröhlich’e dönerek. “Açabilir miyim?”

“Elbette. Orada bir kapı olduğunu bilmiyordum.”

“Çatı eğimleri bulunan birçok evde yan taraflar depo olarak kullanılır,” dedi komiser kadın, ilk kez hafifçe gülümseyerek. “Özellikle de evin kileri yoksa.”

Çömeldi, kapıyı açtı ve duvarla çatı izolasyonu arasında kalan dar alanın içine sürünerek girdi. Az sonra döndüğünde elinde kâğıda sarılı, kırmızı kurdeleli bir rulo tutuyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Barbara Fröhlich, “gerçekten bir şey buldunuz.”

Kriminal Şube Başkomiseri Maren König ayağa kalktı, pantolonuna bulaşan tozu silkeledi. “Resimleri götürüyorum. İsterseniz teslim aldığıma dair size bir belge verebilirim.”

“Hayır, hayır, hiç gerek yok,” dedi Barbara Fröhlich hemen. “Resimler Amelie’yi bulmanızı sağlayacaksa, hemen alın.”

“Teşekkür ederim.” Komiser, elini Barbara Fröhlich’in koluna koydu. “Lütfen fazla üzülmeyin. Amelie’yi bulabilmek için gerçekten elimizden geleni yapıyoruz. Bize güvenin.”

Komiserin sesinden, acısını paylaştığı çok belliydi, Barbara Fröhlich gözyaşlarını zor tutabildi. Sessizce ve minnetle başını sallamakla yetindi. Bir an düşündü, Arne’yi arayıp ona resimlerden söz etmeli miydi? Ancak ona hâlâ çok kırgındı, bu nedenle telefon etmekten vazgeçti. Daha sonra kendine bir çay demlediğinde resimlere bakmayı unuttuğunu anımsadı.

★

Tobias, Nadja’nın evindeki pencerenin önünde huzursuzca bir ileri, bir geri gidip geliyordu. Duvardaki televizyon çalışıyordu ancak sesi kapalıydı. Az önce altyazıda okumuştı, polis, Amelie F.’nin kaybolmasıyla ilgili onu arıyordu. Nadja’yla geç saatlere kadar nasıl bir tutum izlemesi gerektiğini konuşmuşlardı. O resimleri arama

fikri Nadja'dan gelmişti. Genç kadın gece yarısına doğru uykuya dalmıştı ancak Tobias sabaha kadar hiç gözünü kırpmamış, çaresizce belleğini zorlamıştı. Şu kesindi: Polise gidecek olsa, onu hemen tutuklayacaklardı. Amelie'nin cep telefonunun nasıl pantolon cebine girdiği konusunda mantıklı bir açıklaması yoktu. Ayrıca cumartesiye pazara bağlayan geceyi hiçbir şekilde anımsamıyordu.

Amelie, 1997'de Altenhain'da meydana gelen olayla ilgili bir şeyler bulup çıkarmış ve bu buldukları birisi için tehlike anlamına geliyor olmalıydı. Ama bu birisi kimdi? Aklı sürekli Claudius Terlinden'e takılıyordu. On bir yıl boyunca bu adamın dünyadaki tek koruyucusu olduğuna inanmış, içeride yattığı günlerde onun yeniden gelmesini dört gözle beklemiş, birlikte yaptıkları uzun sohbetlerden büyük zevk almıştı. Ah, ne aptalmış meğer! Terlinden kendi çıkarlarından başka bir şey düşünmemişti oysa. Gerçi Tobias, bu adamı Laura ve Stefanie'nin kaybolmasından sorumlu tutacak kadar ileri gitmiyordu. Ancak ailesinin düştüğü zor durumdan Terlinden insafsızca yararlanmayı bilmiş ve uzun zamandır gözünü diktiği şeyi, annesinin çeyiz olarak getirdiği araziye ele geçirmiş ve oraya şirket merkezini kurmuştu.

Tobias bir sigara yaktı. Orta sehpa üzerindeki küllük ağzına kadar dolmuştu. Camın önüne geçip Main Nehri'nin karaya çalan sularına baktı. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Nadja gideli kaç saat olmuştu? Üç mü? Dört mü? Nadja'nın aradıklarını bulması için Tobias içinden dua etti. Nadja'nın geliştirdiği bu plan, tutunabileceği tek daldı. Amelie'nin ona cumartesi günü sözünü ettiği o resimler gerçekten varsa, onların yardımıyla suçsuzluğunu kanıtlayabilir ve Amelie'yi kimin kaçırdığını ortaya çıkarabilirdi belki de. Kız hâlâ yaşıyor muydu acaba? Yoksa... Tobias başını hayır anlamında öfkeyle salladı ancak bu düşünceyi aklından atamıyordu. Yıllar önce psikologların, bilirkişilerin ve mahkemenin hazırladıkları belgeler ya doğruysa? Ya aşırı alkolün etkisiyle gazetelerin de bü-

yük bir zevkle yazdıkları gibi bir canavara dönüşüyorsa? Eskiden saldırganlık eğilimi yüksek biriydi Tobias, yenilgilere dayanamazdı. İsteddiği her şeye –iyi notlara, güzel kızlara– sahip olmayı ya da sporda en yüksek dereceyi almayı en doğal hakkı gibi görürdü. Genelde başkalarına aldırılmazdı ancak yine de çok sevilirdi ve arkadaş grubunun gözdesiydi. Ya da sınır tanımayan benmerkezciliği ve kibri gözlerini kör ettiği için mi öyle sanıyordu?

Jörg, Felix ve diğer arkadaşlarla yeniden karşılaştıklarında çoktan unuttuğu, önemsiz şeyler olarak değerlendirdiği eski olaylar bulanık da olsa aklına gelmişti. O günlerde Laura’yı Michael’in elinden almış, arkadaşına karşı kendini zerre kadar suçlu hissetmemişti. Kızlar, onun kendini beğenmişliğinin zafer kupaları gibiydi. Acımasızlığı yüzünden kim bilir kaç kişinin duygularıyla oynamış, kaç kişiyi üzmüş ve kimlerin nefretini kazanmıştı? Bunu ilk kez, Stefanie onu terk edince anlamıştı. Bu ayrılığı kabul etmek istememiş, kızın önünde diz çökmüş ve yalvarmıştı ancak Stefanie onunla alay etmişti. Peki, Tobias sonra ne yapmıştı? Amelie’ye ne yapmıştı? Onun telefonu pantolon cebine nasıl girmişti?

Genç adam kendini kanepeye bıraktı, şakaklarını elleriyle bastırarak kopuk kopuk anılardan mantıklı bir bütün yaratmaya çalıştı. Ancak kendini zorladıkça kafasını toplaması daha da güçleşiyordu. Çıldırarak işten bile değildi!

*

Muayenehanesi hasta kaynıyor olmasına karşın, Doktor Daniela Lauterbach, Pia ve Bodenstein’i uzun süre bekletmedi.

“Başınız nasıl oldu?” diye sordu gülümseyerek.

“Sorun yok.” Bodenstein’in eli, farkında olmadan alnındaki yara bandına gitmişti. “Biraz başım ağrıyor, hepsi bu.”

“Arzu ederseniz, bir kez daha bakabilirim.”

“Hiç gerek yok. Biz de sizi uzun süre tutmak istemiyoruz zaten.”

“Peki, o halde. Beni nerede bulabileceğinizi biliyorsunuz zaten.”

Bodenstein gülümseyerek başını salladı. İçinden, aile hekimini değiştirmeyi geçirdi. Daniela Lauterbach hızla üç reçete imzalayıp sekreter bankosunun üstüne bıraktıktan sonra Pia ve Bodenstein’i ofisine götürdü. Parke zemin ayaklarının altında gıcırıyordu. Doktor hanım, konuklarına eliyle yer gösterdi.

“Konu, Thies Terlinden.” Bodenstein oturmuştu ancak Pia ayakta duruyordu.

Daniela Lauterbach çalışma masasının arkasına geçip koltuğuna oturduktan sonra Bodenstein’a dikkatle baktı. “Onun hakkında ne öğrenmek istiyorsunuz?”

“Annesi onun bir nöbet geçirdiğini ve psikiyatri kliniğine yatırıldığını anlattı.”

“Bu doğru,” dedi doktor. “Bu konuda size daha fazla bilgi veremem. Biliyorsunuz, doktor hasta gizliliğini koruma zorunluluğumuz var. Thies benim hastamdır.”

“Duyduğumuza göre Thies, daha önceki bir süreçte Amelie’yi izlemiş,” diye araya girdi Pia arkadan.

“Hayır, izlemedi, eşlik etti,” diye düzeltti doktor. “Thies, Amelie’yi çok sever ve bu da onun ilgisini gösterme şeklidir. Amelie de onun bu yakınlığını baştan beri doğru değerlendirmeyi bildi. Alışılmamış dış görüntüsüne karşın çok duyarlı bir kız o. Thies için gerçek bir şans.”

“Thies’in babasının ellerinde oğluyla arasında geçen bir tartışmadan kalan derin çizikler oluşmuş,” dedi Pia. “Thies, şiddete yatkın mıdır?”

Daniela Lauterbach’ın gülümsemesine şimdi biraz keder karışmıştı. “Sizinle konuşmam sakıncalı olan alana yaklaşıyoruz şimdi,”

dedi. “Ancak Thies’in Amelie’ye bir şey yapmış olabileceğinden kuşkulandığınızı düşünüyorum. Bence bu kesinlikle olanaksız. Thies otistiktir ve ‘normal’ insanlardan farklı davranır. Duygularını gösterme, hele açıklama yeteneğine sahip değildir. Bu patlamaları arada bir yaşar ancak çok arada bir. Ailesi çok ilgilidir ve uzun yıllardır aldığı ilaçlar Thies’e oldukça yaramıştır.”

“Thies’e zihinsel özürlü diyebilir misiniz?”

“Asla!” Daniela Lauterbach başını şiddetle iki yana salladı. “Thies, zekâ düzeyi yüksek bir gençtir, ayrıca olağanüstü bir resim yeteneği vardır.”

Doktor Lauterbach, Terlinden’in evinde ve ofisinde de asılı olan duvardaki büyük soyut tabloları gösterdi.

“Bunları Thies mi yapmış?” Pia tablolara şaşkınlıkla baktı. Resimlerin neyi betimlediklerini ilk bakışta anlayamasa da, sonra çözdü. İnsan yüzlerini fark edince irkildi, bu yüzlerin hepsi gergin ve çaresizdi; gözlerden acı, korku ve dehşet okunuyordu. Resimlerin yoğunluğu insanın yüreğini daraltıyordu. Bu yüzlere her gün bakmaya insan nasıl dayanırdı?

“Kocam geçen yaz Wiesbaden’de Thies için bir sergi düzenledi. Sergi olağanüstü başarılı geçti, kırk üç tablonun hepsi satıldı.”

Doktorun sesinde gurur vardı. Daniela Lauterbach komşu oğlunu belli ki seviyordu ancak onun davranışlarını ayrıntılara girmeden değerlendirip mesafeyi profesyonelce koruyordu.

“Claudius Terlinden, Tobias’ın yargılandığı yıllarda Sartorius ailesine destek olmuş, hiçbir masraftan kaçınmamış,” dedi bu kez Bodenstein. “Dahası o yıllarda bir avukat tutmuş, hem de en iyilerinden. Sizce Terlinden bunu vicdan azabı çektiği için yapmış olabilir mi?”

“Neden vicdan azabı çeksin ki?” Daniela Lauterbach’ın gülümsemesi solmuştu.

“Belki o zaman kızların kaybolmasıyla Thies’in bir ilgisi olduğunu biliyordu?”

Bir an sessizlik oldu. Kapı kapalı olmasına karşın yan odada durmadan çalan telefonun sesi duyuluyordu.

Doktor alnını buruşturdu. “Ben bunu hiç böyle değerlendirmedim,” dedi dalgın dalgın. “Şu gerçek ki Thies o zamanlar Stefanie Schneeberger’e tutkundu. Kızla çok zaman geçirirdi, şimdilerde Amelie’yle yaptığı gibi...” Bodenstein’in lafı nereye getirmek istediğini anlayınca sustu. Şaşkın gözlerle Bodenstein’a baktı. “Aman Tanrım,” dedi kadın dehşetle. “Hayır, hayır, buna asla inanmam!”

“Acilen Thies’le konuşmalıyız,” dedi Pia üstüne basa basa. “O, bizi Amelie’ye götürecek bir iz olabilir.”

“Anlıyorum. Ancak çok zor. Öyle bir durumdaydı ki kendine zarar verebilirdi, bu nedenle onu kliniğe sevk etmekten başka çözüm bulamadım.” Daniela ellerini kavuşturmuş, işaret parmaklarıyla dudaklarına vuruyordu. “Thies’le görüşmenizi sağlamak benim elimde değil.”

“Ama Amelie eğer Thies’in elindeyse, kız büyük bir tehlikede demektir!” dedi Pia. “Ya Amelie’yi bir yere kapattıysa, kız da oradan tek başına kurtulamıyorsa?”

Doktor, gözlerini Pia’ya dikti. Üzüntüden bakışları kararmıştı.

“Haklısınız,” dedi sonra kararlı bir sesle. “Bad Soden’deki kliniğin başhekimini arayacağım.”

“Ha, bir şey daha var,” dedi Pia, aklına yeni gelmiş gibi. “Tobias Sartorius bize anlattı, Amelie 1997 yılındaki olaylarla eşinizin bağlantısı bulunduğunu söylemiş. O yıllarda bir dedikodu dolaşıyormuş, kocanız Stefanie Schneeberger’e büyük ilgi duyduğu için ona piyeste başrol vermiş.”

Daniela Lauterbach elini telefon ahizesine atmışken geri çekti.

“Tobias o zaman herkesi suçladı,” dedi. “Kendi canını kurtarmak istiyordu, bu da normal. Ancak üçüncü kişilere yöneltilen bütün suçlamalar yapılan sorgulamalardan sonra tamamen ortadan kalktı. Şu doğru ki kocam AG Tiyatrosu’nun müdürü olarak Stefanie’nin yeteneğinden çok etkilenmişti. Ayrıca kız da dış görüntüsüyle Pamuk Prenses rolü için en ideal kişiydi.”

Doktor elini yeniden telefona götürdü.

“Cumartesi akşamı Ebony Club’dan kaçta ayrıldınız?” diye sordu Bodenstein. “Anımsayabiliyor musunuz?”

Kadının yüzünden anlık bir şaşkınlık ifadesi geçti. “Evet, çok iyi hatırlıyorum,” dedi. “Saat dokuz buçuktu.”

“Claudius Terlinden ile hep birlikte mi Altenhain’a döndünüz?”

“Hayır. O gece icapçıydım bu nedenle yemeğe kendi otomobilimle gitmiştim. Saat dokuz buçukta Königstein’a acil bir hastaya çağırıldım.”

“Öyle mi? Peki Terlindenler ve eşiniz? Onlar kaçta döndüler?”

“Christine benimle geldi. Akıllı Thies’deydi, oğlu ağır bir gribe yakalanmış ve evde yatıyordu. Christine’yi otobüs durağında indirip Königstein’a devam ettim. Eve gece ikide döndüğümde kocam uyumuştı.”

Bodenstein ve Pia bir an göz göze geldiler. Cumartesi gecesinin akışıyla ilgili Claudius Terlinden baştan sona yalan söylemişti. Neden peki?

“Ama hasta dönüşü doğrudan eve gitmeniz, değil mi?” diye kurcaladı Bodenstein.

Soru, Daniela Lauterbach’ı şaşırtmamıştı.

“Hayır. Königstein’dan döndüğümde saat biri henüz geçmişti.” Kadın iç geçirdi. “Otobüs durağındaki bankın üstünde bir adamın yattığını görünce durdum. Sonra o kişinin kim olduğunu anladım.” Başını ağır ağır iki yana sallarken siyah gözlerinde acıma

vardı. “Tobias ayakta duramayacak kadar sarhoştı ve bedeni buz gibi olmuştu. Kusmuştu ve baygındı. Onu arabaya bindirmem on dakikamı aldı. Sonra onu Hartmut’la birlikte odasına çıkarıp yatağına yatırdık.”

“Tobias size bir şey söyledi mi?” diye Pia sordu.

“Hayır,” dedi doktor. “Konuşabilecek durumda değildi. Önce ambulans çağırıp onu hastaneye göndermeyi düşündüm. Ancak böyle bir şeyi asla istemeyeceğini biliyordum.”

“Nereden biliyordunuz?”

“Birkaç gün önce samanlıkta saldırıp onu öldüresiye dövdüklerinde de ben bakmıştım ona.” Kadın öne doğru eğildi, Bodenstein’in gözlerinin içine öyle dik baktı ki komiser ürperdi. “Ne yapmış olursa olsun, insan gerçekten acıyor. Başkaları istedikleri kadar, on yıl hapis cezası az, desinler. Ben, Tobias’ın cezasının ömür boyu süreceğine inanıyorum.”

“Amelie’nin kaybolmasıyla Tobias’ın ilgisi olabileceğine dair bazı bulgular var,” dedi Bodenstein. “Siz onu birçok kişiden daha iyi tanıyorsunuz. Sizce bu olası mı?”

Daniela Lauterbach koltuğuna yaslandı, bakışlarını Bodenstein’den çevirmeden bir dakika boyunca sustu.

“İsterdim ki,” dedi sonunda, “isterdim ki size, inanarak ‘Hayır’ diyebileyim. Bunu ne yazık ki yapamıyorum.”

*

Kısa peruğu başından çekip çıkardı ve yere savurdu. Ruloyu saran kırmızı kurdeleyi açmaya çalıştı ancak parmakları çok titriyordu, bunun üzerine makası alıp kurdeleyi kesti. Resimleri çalışma masasının üstüne yayarken kalbi gümbürdüyordu. Resimler sekiz adetti ve kadın nelerin betimlendiğini görünce dehşete kapıldı,

soluğu kesildi. Bu sefil herif, 6 Eylül 1997'deki olayları sanki fotoğraf çekmiş gibi ayrıntılarıyla tuale aktarmış, gözünden en ufak bir şey kaçmamıştı. Hatta haki rengi tişörtün üstündeki saçma sapan yazıyla domuz resimleri bile açıkça görülebiliyordu! Kadın dudaklarını ısırды, kulakları zonkluyordu. Anılar bir anda geri gelmişti. Hem yenilginin verdiği alçalma duygusunu hem de o küçük fahişe Laura'nın sonunda hak ettiğini bulduğunu görmenin yarattığı memnuniyeti yeniden yaşar gibiydi. Diğer resimleri çekip aldı, eliyle düzeltti. Tıpkı o gün olduğu gibi içini şiddetli bir korku sardı. İnanamıyordu, şaşkıındı, öfkeden kuduruyordu. Oturduğu yerde doğruldu, soluk almak için uğraştı. Üç kez, dört kez. Sakin ol, diyordu kendine. Düşün. Şu elindekiler yalnızca felaket değil, dünyanın sonuydu. Bunlar ortaya çıksa, uzun zaman önce yaptığı planı yerle bir olurdu ve o buna izin veremezdi! Elleri titreyerek bir sigara yaktı. Resimler polisin eline geçse, kim bilir neler olurdu, düşünmek bile istemiyordu! Midesi kasıldı. Ne yapmalıydı şimdi? Bunlar tamamı mıydı, yoksa Thies başka resimler de çizmiş miydi? Riske giremezdi, kaybedeceği çok şey vardı. Sigarayı art arda nefesler çekerek filtresine kadar içti. Ne yapacağını şimdi biliyordu. Kararlarını her zaman tek başına almak zorunda kalmıştı. Makası kavradı resimlerin her birini küçük parçalara doğradı. Kâğıtları kıyma makinesinden geçirdi, kırıntıları bir torbaya doldurdu ve çantasını kaptı. Şimdi sinirlerinin bozulmasının zamanı değildi, dik durursa her şey yolunda giderdi.

★

Kriminal Şube Başkomiseri Kai Ostermann, Amelie'nin günlükündeki gizli yazıların çözülmesi olanaksız bir bulmaca olduğunu kendine itiraf ederken gerçekten çökmüştü. Bu hiyerogliflerin sırrına varmanın önceleri kolay olacağını sanmıştı ancak şimdi uğraşmak-

tan vazgeçmek üzereydi. Yazıların içindeki sistemi bulamamıştı. Amelie anlaşılan aynı harf için birkaç sembol kullanmıştı, bu da şifreyi kırmasını olanaksızlaştırıyordu. O sırada Behnke içeri girdi.

“Ee?” diye sordu Ostermann. Bodenstein, sabahtan beri gözaltında tutulan Claudius Terlinden’i sorgulama görevini Behnke’ye vermişti.

“Tek bir kelime etmiyor, kendini beğenmiş domuz.” Behnke, masasının başındaki sandalyeye düşer gibi oturdu ve kollarını başının arkasında kavuşturdu. “Amir konuşuyor işte, herifi bir yerinden yakala demek kolay, ama neresinden? Adamı kışkırttım, sevimli davrandım, tehdit ettim ama herif hâlâ öylece oturuyor ve sırıtıyor! Kendimi tutmasam suratına bir tane indirecektim!”

“Bir o eksikti.” Ostermann arkadaşına şöyle bir baktı.

Behnke anında çileden çıktı.

“Boka battığımı bana hemen hatırlatman gerekmez!” diye kükredi. Yumruğunu masaya öyle bir indirdi ki klavye yerinden oynadı. “Kendi rızamla çekip gideyim diye bizimkinin bana mobbing uyguladığını düşünüyorum!”

“Saçmalama. Hem amir sana herifi oraya çivile demedi, kıvama getir dedi.”

“Doğru! Sonra veliaht prensesiyle birlikte gelip kolayca işin içinden çıksın diye, değil mi?” Behnke, hiddetten kıpkırmızı kesilmişti. “Bokları hep bana temizletiyorlar.”

Ostermann, Behnke’ye acıyordu. Onu polis okulundan beri tanırdı. Birlikte devriye gezmişler, sonra Özel Harekât Timi’ne geçmişlerdi ve Ostermann buradaki bir görev sırasında bir bacağıının dizden aşağısını kaybetmişti. Behnke birkaç yıl Özel Harekât Timi’nde kalmış, sonradan geçtiği Frankfurt Cinayet Masası’nda doğrudan bölümlerin en üst sınıfı olan K11 departmanına verilmişti. O, iyi bir polisti. Yani eskiden. Özel yaşamı raydan çıktığından bu yana

işi de bundan nasibini almıştı. Behnke başını avuçlarının arasına alıp kara kara düşünmeye koyuldu.

O sırada kapı hızla açıldı. İçeri Kathrin Fachinger girdi; yaknakları öfkeden ateş gibi yanıyordu.

“Bana bak, sen aklını mı oynattın?” diye çıkıştı meslektaşına. “Beni herifle tek başıma bırakıp nasıl gidersin? Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Sen nasılsa her şeyi benden iyi biliyorsun!” dedi Behnke ıgneleyici bir sesle. Ostermann, iki kavgacının ortasında kalmış, bir ona, bir ötekine bakıyordu.

“Bir stratejimiz vardı,” diye hatırlatma yaptı Kathrin. “Ama sen çekip gidiyorsun. İnanmayacaksın ama adam benimle konuştu.” Sesinde zafer kazanmış olmanın gururu vardı.

“Şahaneymiş işte! O halde hemen amirine koş ve anlat, salak şey!”

“Ne dedin sen?” Kathrin, Behnke’nin karşısına dikilip ellerini beline koydu.

“Salak şey, dedim!” diye Behnke bağırarak yineledi. “Daha da açık söyleyeyim: Sen kalles ve bencil cadalozun tekisin! Bana çamur attın, bunu asla unutmayacağım!”

“Frank!” dedi Ostermann yüksek sesle ve ayağa kalktı.

“Yoksa beni tehdit mi ediyorsun?” Kathrin sinmemekte kararlıydı. Küçümseyen bir ifadeyle sırtıttı. “Senden korkmuyorum, seni... seni palavracı! Sen yalnızca atıp tutmayı, sonra da işleri başkalarına yüklemeyi bilirsin! Karının seni neden bırakıp gittiğini çok iyi anlıyorum. Senin gibi biriyle kim yaşamak ister ki?”

Behnke kıpkırmızı kesildi, yumruklarını sıktı.

“Yeter ama!” diye endişeyle uyardı Ostermann. “Kendinize gelin artık!”

Çok geçti artık. Behnke’nin kendinden yaşça küçük iş arkadaşına karşı epeydir içinde tuttuğu öfkesi ani şekilde patlamıştı. Behnke

yerinden fırladı, sandalyesini devirdi ve Kathrin'i sertçe itti. Genç kadın dolaba çarptı, gözlüğü yere fırladı. Behnke, hışımla gözlüğün üstüne bastı, cam parçaları topuğunun altında çatırdayarak çevreye saçıldı. Kathrin düştüğü yerden kalktı.

"İşte," dedi Kathrin, buz gibi bir ifadeyle sırtarak. "Senin işin şu an bitti, sayın arkadaşım."

Behnke bunun üzerine iyice zıvanadan çıktı. Ostermann'ın onu durdurmasına fırsat kalmadan Kathrin'in üstüne yürüdü, yumruğunu genç kadının yüzüne indirdi. Kathrin tepki vermekte gecikmedi, bacağını kaldırıp dizini Behnke'nin cinsel organlarına geçirdi. Behnke, boğulurcasına inledi ve yere yuvarlandı. Aynı anda kapı açıldı, eşikte Bodenstein belirdi. Bakışları Katrin Fachinger ve Behnke arasında merakla gidip geldi.

"Burada neler olduğunu biri bana anlatabilir mi?" diye sordu, sesine hâkim olmakta zorlanarak.

"Bana saldırdı, yüzüme vurup gözlüğümü yere attı," dedi Kathrin, dağılmış çerçeveyi göstererek. "Ben yalnızca kendimi savundum."

"Doğru mu?" Bodenstein, başını Ostermann'a çevirmişti. Ostermann ellerini çaresizce havaya kaldırdı, yerde kıvranan arkadaşına bir an baktıktan sonra, evet anlamında başını salladı.

"Tamam," dedi Bodenstein. "Artık bu anaokulu ortamından bıktım. Behnke, ayağa kalkın."

Frank Behnke denileni yaptı. Buruşturduğu yüzünden acı ve kin okunuyordu. Ağzını açtı ancak Bodenstein onu konuşturmadı.

"Bayan Engel'in ve benim söylediklerimizi anladığınızı sanmıştım," dedi buz gibi bir sesle. "Görevden an itibarıyla uzaklaştırıldınız!"

Behnke hiç sesini çıkarmadan amirinin yüzüne baktı, sonra masasına geçerek sandalyenin arkasına astığı ceketini aldı.

"Kimliğinizi ve silahınızı bırakın," diye emretti Bodenstein.

Behnke, belinden çıkardığı silahla birlikte kimliğini de savurcasına masanın üstüne attı.

“Hepiniz kıcıımı yiyin,” dedi, Bodenstein’i iterek yanından geçti ve çıktı. Bir an derin bir sessizlik oldu.

“Terlinden’in sorgusundan ne çıktı?” dedi Bodenstein, hiçbir şey olmamış gibi Kathrin Fachinger’e dönerek.

“Frankfurt’taki Ebony Club’ın sahibi oymuş,” dedi Kathrin. “Ayrıca Schwarzen Ross ve Andreas Jagielski’nin işlettiği öteki restoran da ona aitmiş.”

“Ee? Başka?”

“Bunun dışında adamı konuşturmak mümkün olmadı. Bence bunlar birçok şeyi açıklıyor.”

“Ya? Nelermiş onlar?”

“Claudius Terlinden, Schwarzen Ross’u açarak Hartmut Sartorius’un işlerini altüst etmeseymiş, ona mali destek vermesine gerek kalmayacaktı,” dedi Kathrin. “Bence Terlinden’in merhametli hayırseverlikle uzaktan yakından ilgisi yok. Önce Sartorius’u batırmış ancak sonra adamın çiftliğini kaybetmesini ve Altenhain’i terk etmesini engellemiş. Eminim kasabada böyle avucunun içine aldığı başka insanlar da vardır. Restoranlarının işletmecisi yaptığı Jagielski de onlardan biri örneğin. Bu düzen bende mafyayı çağırttı: Adam onları kolluyor, onlar da karşılığında sır saklıyorlar.”

Bodenstein, en genç çalışma arkadaşına baktı ve düşünceli düşünceli alnını buruşturdu. Sonra başını salladı.

“Aferin,” dedi takdir eden bir tonda. “Çok iyi.”

Dairenin kapısı açılınca, Tobias elektrik çarpmış gibi kanepeden fırladı. Gelen Nadja'ydı; bir elinde naylon bir poşet tutuyor, öteki eliyle mantosunu çıkarmaya çalışıyordu.

“Ee?” Tobias, Nadja'nın soyunmasına yardımcı olup paltosunu vestiyere astı. “Bir şey bulabildin mi?” Tobias saatlerce süren gergin bekleyişten sonra merakını zapt edemiyordu.

Nadja mutfğa geçerek poşeti masanın üstüne bıraktı, sonra bir sandalyeye oturdu.

“Yok. Hiçbir şey bulamadım.” Yorgun bir ifadeyle başını iki yana salladı, atkuyruğunu çözdü ve elini saçlarında gezdirdi. “Lanet olası evin her yerini aradım. O resimleri Amelie'nin uydurduğunu düşünmeye başladım artık.”

Tobias gözünü Nadja'dan ayıramıyordu. Tarifsiz bir hayal kırıklığı içindeydi.

“Bu olamaz!” diye direndi. “Amelie neden böyle bir şey uydurmuş olsun ki?”

“Ne bileyim! Belki önemsenmek istedi,” dedi Nadja omuzlarını silkerek. Bitkin görünüyordu, gözlerin altında koyu renk halkalar oluşmuştu. Belli ki bu olaylar Tobias'ı olduğu kadar onu da yıpratmıştı.

“Gel önce yemek yiyelim,” dedi Nadja, poşete doğru uzanarak. “Çin lokantasından bir şeyler getirdim.”

Tobias bütün gün ağzına lokma koymadığı halde karton kutudan yayılan iştah açıcı koku bile onu çekmemişti. Şu durumda yemek yemeyi nasıl düşünebilirdi? Amelie o resimleri uydurmuştu – asla! O, önemsenmek için uğraşan kızlardan değildi, Nadja bu konuda yanılıyordu. Genç kadının karton kutuyu açmasını, çubukları çıkarıp yemeğe başlamasını sessizce izledi.

“Polis beni arıyor,” dedi Tobias.

“Biliyorum,” dedi Nadja dolu ağızla. “Sana yardım etmek için elimden geleni yapıyorum işte.”

Tobias dudaklarını ısırıldı. Lanet olsun, Nadja’yı nasıl suçlayabilirdi ki? Gelgelelim hiçbir şey yapmadan böylece beklemek onu çıldırtıyordu. Ona kalsa dışarı koşar, Amelie’yi bizzat arardı. Ne var ki adımını kapıdan dışarı atar atmaz onu tutuklayacaklardı. Bu durumda sabırlı olup Nadja’ya güvenmekten başka seçeneği yoktu.

*

Bodenstein otomobili yolun karşı tarafından durdurdu, motoru kapattı ve direksiyon başından kalkmadı. Mutfak ışıkları yandığı için buradan Cosima’nın koşuşturmasını rahatça görebiliyordu. Doktor Engel’le Behnke konusunda bir toplantı yapmıştı. Olay emniyette hızla yayılmıştı. Nicola Engels, Behnke’nin görevden el çektilmesine onay vermişti. Gelgelelim şimdi Bodenstein’in ciddi şekilde eleman sorunu doğmuştu. Behnke’den başka Hasse de yoktu.

Bodenstein, otomobili eve doğru sürerken Cosima’ya karşı nasıl davranması gerektiğini düşünmüştü. Hiç sesini çıkarmadan eşyalarını toplayıp gitmeli miydi? Hayır, gerçeği onun ağzından duymalıydı. Hayır, öfkeli değildi, insanı berbat eden sonsuz bir düş kırıklığıydı onunki. Birkaç dakika duraksadıktan sonra otomobilden indi, karşıdan karşıya geçti. Yerler yağmurdan ıslanmıştı. Cosima’yla birlikte yaptıkları, içinde yirmi yıl oturdukları ve mutlu oldukları, her köşesini avucunun içi gibi tanıdığı evleri ona şimdi yabancı bir yer gibi geliyordu. Evine her akşam heyecanla dönmüştü. Cosima’yı, çocukları, köpeklerini göreceği için sevinirdi, yaz aylarında bahçede çalışmaktan da mutlu olurdu. Ancak şimdi evin kapısını açmak bile ona dehşet veriyordu. Cosima kim bilir ne kadar zamandır onunla aynı yatakta yattığı halde onu okşayan,

öpen ve onunla sevişen başka bir adamı için için özlemişti? Ah, Cosima'yı o herifle görmemiş olsaydı keşke! Ancak olan olmuştu ve içindeki ses çılgınlık atarak soruyordu: *Neden? Ne zamandan beri? Nasıl? Nerede?*

Bodenstein böyle bir duruma düşeceğini asla aklına getirmezdi. Evliliği yolunda gidiyordu, aslında evet... Sophia doğuncaya kadar her şey yolundaydı. Sonrasında Cosima değişmişti. Karısı oldum olası yerinde duramayan bir kadındı. Özgürlük ve macera özlemini uzak ülkelere yaptığı yolculuklarla, gündelik yaşamla geçen evdeki aylara dayanabilecek kadar dindirebiliyordu. Bodenstein uzun ayrılıklardan nefret etse de karısının bu yönünü bildiği için onun seyahatlerini sesini çıkarmadan kabullenirdi. Sophia doğduğundan beri, yani yaklaşık iki yıldan bu yana Cosima evdeydi. Mutsuz olduğunu kocasına hiç hissettirmemişti. Gelgelelim Bodenstein şimdi geriye bakıp düşününce, Cosima'daki değişimleri fark edebiliyordu. Eskiden hiç tartışmazken, şimdi sık sık birbirlerine giriyorlardı. Hem de önemsiz nedenlerden. Birbirlerini karşılıklı suçluyor, ötekini eskiden gözlerine batmayan zayıf yönlerini eleştiriyorlardı. Bodenstein elinde anahtarla kapı önünde dururken, içini ansızın büyük bir öfke sardı. Cosima, Sophia'ya hamile olduğunu ondan haftalarca gizlemişti. Çocuk doğurmaya *tek başına* karar vermiş, ona yalnızca sonucu bildirmişti. Oysa elinde bir bebekle hiç değilse bir süre göçebe yaşamına son vermesi gerekeceğini Cosima'nın düşünmüş olması gerekirdi.

Bodenstein kapıyı anahtarıyla açtı. Köpek, sepetinden fırlayıp sevinçle üstüne atladı. Cosima mutfak kapısında görününce, Bodenstein yüreğinin ağzına geldiğini sandı.

“Selam.” Cosima gülümsedi. “Bu akşam geç kaldın. Yemek yedin mi?”

İşte karşısındaydı, öğlen Ebony Club'da sırtında olan yeşil kaşmir kazağıyla mutfağa girmişti ve her zamanki gibi görünüyordu.

“Hayır,” dedi Bodenstein. “Aç değilim.”

“Eğer acıkırsan, dolapta köfte ile makarna salatası var.”

Cosima mutfağa gitmek üzere arkasını döndü.

“Sen bugün Mainz’a gitmedin,” dedi Bodenstein. Cosima durdu, yeniden arkasına döndü. Komiser, karısından yalan dinlemek istemediği için o konuşmadan sözlerini sürdürdü. “Seni öğle vakti Ebony Club’da gördüm. Yanında Alexander Gavrilow vardı. Lütfen inkâr etme.”

Cosima kollarını göğsünde kavuşturdu, kocasına baktı. Çıt çıkmıyordu, köpek bile ortamın gerginliğini hissetmiş, usulca sepetine çekilmişti.

“Zaten son haftalarda neredeyse hiç Mainz’a gitmedin,” diye Bodenstein devam etti. “Birkaç gün önce adli tıptan çıkmıştım, sen önümde gidiyordun. Seni aradım, telefonu açtığını gördüm. Ne var ki sen Mainz’da olduğunu iddia ettin.”

Bodenstein sustu. Yüreğinin bir köşesi hâlâ Cosima’nın gülerek ona son derece masum bir açıklamada bulunmasını umuyordu. Ne var ki Cosima gülmedi, inkâr da etmedi. Kollarını kavuşturmuş, öylece duruyordu. Suçunun altında ezilmiş de benzemiyordu.

“Lütfen dürüst ol, Cosima.” Bodenstein, sesinin ağlamaklı çıktığını fark etti. “Var mı... var mı... Gavrilow’la bir ilişkin var mı?”

“Evet,” dedi Cosima sükûnetle.

Bodenstein, dünya başına yıkılıyor gibi oldu ancak Cosima gibi sakin görünmeyi başardı.

“Neden?” diye sordu kendine işkence edercesine.

“Ah, Oliver, benden şimdi ne duymak istiyorsun ki?”

“Gerçeği tercih ederim.”

“Onunla geçen yaz Wiesbaden’deki bir sergide tesadüfen karşılaştım. Frankfurt’ta bir ofisi varmış, yeni bir projenin hazırlığı içindeymiş ve sponsor arıyormuş. Birkaç kez telefonlaştık. Araş-

tırma gezisiyle ilgili bir film yapmamı önerdi. Senin bundan hoşlanmayacağını bildiğim için kafasında neler olduğunu önce gidip dinleyeyim istedim. Bu nedenle onunla buluşmamdan sana söz etmedim. Ama sonra bir gün... oldu işte. Tek seferlik bir hata diye düşündüm ancak..." Cosima sustu, başını iki yana salladı.

İnanılır gibi değildi; karısı adamın biriyle buluşmuş, onunla bir ilişkiye başlamış ama bunu ruhu bile duymamıştı. O aptal mıydı, karısına aşırı mı güvenmişti, yoksa yalnızca kendiyi mi meşguldü? Rosalie'nin büyü çağının en ağır döneminde bütün evin içinde sürekli olarak çınlattığı bir şarkı geldi aklına: *Onda bende olmayan ne var? Bana doğruyu söyle, nedir bu? Gerçi artık çok geç ama söyle benim neyim eksikti?* O ahmakça şarkının bir sürü gerçek içerdiğini ansızın anlamıştı. Bodenstein, Cosima'yı orada öylece bırakıp yatak odasına çıkan merdivenlere yöneldi. Orada bir dakika daha duracak olsa, kendini tutamayacak, küçük çocuklu annelerle macera yaşayan Gavrilow gibi zamparalarla ilgili düşüncelerini Cosima'nın yüzüne haykıracaktı. Dünyanın her köşesinde kaçamak ilişkileri vardır bu hovardanın, diye içinden geçirdi. Bütün dolapları açtı, en üst gözden bir seyahat çantası indirdi, iç çamaşırlarını, gömleklerini ve kravatlarını rastgele içine tıktı, en üste de iki takım elbise attı. Sonra banyoya geçti, bir tuvalet çantasına kişisel bakım malzemelerini doldurdu. On dakika gibi kısa bir süre sonra elinde çantasıyla merdivenleri inerken Cosima bıraktığı yerde öylece duruyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Gidiyorum," dedi Bodenstein, Cosima'ya bakmadan, sonra kapıyı açtı, gecenin karanlığına daldı.

21 Kasım 2008, Cuma

Bodenstein derin uykusundan saat altıyı çeyrek geçe cep telefonunun ziliyle uyandırılmıştı. Uyku sersemliğiyle elektrik düğmesini bulmaya çalıştı, evinde ve yatağında olmadığını neden sonra anımsadı. Çok huzursuz uyumuş, karmakarışık düşler görmüştü. Altındaki yatak çok yumuşak, üstündeki kuştüyü yorgan çok sıcaktı, bu nedenle bir üşüyüp bir terlemişti. Cep telefonu ısrarla çalmış, kısa bir süre sustuktan sonra yeniden çınlamaya başlamıştı. Bodenstein yatağında doğruldu, karanlıkta tanımadığı odada nereye gittiğini bilmeden tutunarak yürümeye çalıştı, ayak başparmağını masa ayağına çarpınca küfrü bastı. Sonunda kapının yanındaki elektrik düğmesini, ardından da gece sandalyenin üstüne fırlattığı ceketinin cebindeki telefonunu buldu.

Orman korucusu, Ruppertshain ile Königstein arasındaki tepede yer alan ormanlık arazide, park yerinde duran bir otomobil içinde erkek cesedi bulmuştu. Delil güvenliği ekibi yola çıkmıştı bile, Bodenstein'a, bir uğrayıp bakabilir misin, diye soruyorlardı. Elbette bakacaktı, başka seçeneği mi vardı? Komiser acıyla yüzünü buruşturdu, sekerek döndüğü yatağın kenarına oturdu. Bir gün önceki olaylar kâbus gibiydi. Bir saate yakın bir süre nereye gittiğini bilmeden otomobille dolaşmış, sonra kendini çiftliğin kapısında bulmuştu. Gece yarısı kapılarına dayanıp bir gecelik sığınma isteyen oğullarına ne annesi ne de babası soru sormuştu. Annesi çatı

katındaki konuk odalarından birini ona hazırlamış, Bodenstein'in ağzından laf almaya hiç kalkışmamıştı. Oğlunun zevk için gelmediğini zaten yüzünden anlamıştı. Ailesinin, mahremiyetine karşı gösterdiği saygı Bodenstein'a çok iyi gelmişti. Zaten ne Cosima'yı ne de o herifi onlara anlatabilirdi.

Bodenstein iç geçirerek ayağa kalktı, tuvalet çantasını bulup çıkardı, koridordan geçerek banyoya girdi. Banyo küçücük ve buz gibiydi, ona konforun evlerine hiç uğramadığı çocukluk ve gençlik yıllarını anımsatmıştı. Annesi ile babası her şeyin tasarrufunu yaparlardı, çünkü paraları her zaman kıttı. Büyüdüğü karşiki şatonun kış aylarında yalnızca iki odası ısıtılırdı, diğer odalar on sekiz dereceyi bulup annesinin ifadesiyle "soğuğu kırılınca" kaloriferler söndürülürdü. Bodenstein tişörtünü koklayıp yüzünü buruşturdu. Duştan kaçış yoktu. Kendi evindeki yerden ısıtılmalı banyoyu, mis gibi yumuşatıcı kokan havluları düşündü. Duşa girmesiyle çıkması bir oldu, sert ve kenarları sökülmiş bir havluyla kurulandı, aynalı dolabın soluk floresan ışığında elleri titreyerek tıraş oldu. Aşağıya mutfığa indi. Babası her yeri çizik ahşap masanın başına oturmuş kahvesini içip gazete okuyordu.

"Günaydın." Yaşlı adam başını kaldırıp oğluna baktı, gülümseyerek başını salladı. "Sen de kahve ister misin?"

"Günaydın. Evet, memnun olurum." Bodenstein oturdu. Babası yerinden kalktı, dolaptan bir fincan çıkardı, içine kahve doldurup oğluna uzattı. Gecenin bir ortasında neden çıkagelip onlarda kaldığını babasının asla sormayacağını Bodenstein biliyordu. Bu ailede sözcükler de oldum olası kıttı. Zaten komiserin canı sabahın köründe aile sorunlarından söz etmek istemiyordu. Böylece baba oğul kahvelerini hiç konuşmadan içtiler. Kendini bildi bileli Bodenstein ailesinin evinde, tasarruf olsun diye lacivert-beyaz desenli Meissener porselenleriyle yenilir içilirdi. Bu porselenler aile mirasıydı, bunları kullanmayıp yenilerini satın almak için hiçbir neden

yoktu. Eğer neredeyse her parçası kırılıp yapıştırılmış olmasaydı, bu takımlara paha biçilemezdi aslında. Kahvesini içtiği fincan da çatlamış ve sapı yapıştırılmıştı. Bodenstein bir süre sonra ayağa kalktı, fincanı evyeye bırakıp teşekkür etti. Babası başını salladı ve kibarlıktan kenara bıraktığı gazetesine yeniden gömüldü.

“Çıkarken evin anahtarını yanına al,” dedi babası gazetesini okurken. “Kapının yanındaki anahtar askısında, kırmızı anahtarlıklı olan dış kapınıdır.”

“Teşekkür ederim.” Bodenstein anahtarı aldı. “Görüşürüz.”

Demek babası akşama yeniden geleceğine kesin gözüyle bakıyordu.

*

Bodenstein, Nepomuk Dönemeci’ndeki virajı aldıktan sonra saptığı ormanın içindeki park yerine ulaştığında farlar ve yanıp sönen mavi siren lambaları puslu kasım sabahını aydınlatmıştı. Komiser, otomobilini bir devriye aracının yanına bıraktı ve yoluna yayan devam etti. Nemli toprağın ve çürümüş yaprakların yaydığı sonbahar kokusu burnunun içine işleyince, ezbere bildiği birkaç şiirden biri kopuk kopuk aklına geliverdi. *Yapıyalmızdır hep, yalnız kalan bir kere, yollarda huzursuz aşağı yukarı dolaşır, yapraklar dökülürken yere.*⁶ Terk edilmişlik duygusu, azgın bir köpek gibi üstüne saldırıyordu. İçinden bir yere kıvrılıp oturmak gelse de Bodenstein yoluna devam edip kendini işine verebilmek için bütün gücüyle direndi.

“Günaydın,” dedi, kamerasını çıkarmakla uğraşan delil güvenliği şefi Christian Kröger’e. “Yukarıda neler oluyor?”

“Sanırım haber polis telsizinden her yere yayılmış,” dedi Kröger ve başını iki yana sallayarak sırtıttı. “Küçük çocuklar gibiler!”

6 Rainer Maria Rilke’in *Hasat Günü* şiirinden. (ç. n.)

“Nedir o her yere yayılan haber?” Bodenstein hâlâ konuyu anlamamış, toplanan kalabalığa şaşkınlıkla bakıyordu. Sabahın ilk saatleri olmasına karşın çakıl taş döşeli park yerine beş ekip aracı birden gelmiş, altıncısı da anayoldan ayrılmış, yaklaşmaktaydı. Bodenstein’ın kulağına daha uzaktan karışık konuşmalar geliyordu. Kimi üniformalı, kimi de beyaz tulumlarını giymiş delil güvenliği ekipleri heyecan içindeydiler.

“Ferrari!” dedi, gözleri ışıldayan devriye polislerinden biri Bodenstein’a bakarak. “Bir 599 GTB Fiorano! Böyle bir şeyi daha önce yalnızca bir kez otomobil fuarında görmüştüm!”

Bodenstein, sıra sıra dizilmiş polislerin arasından güçlükle geçebildi. Doğruydu! Ormanlık park yerinin en ucunda kıpkırmızı bir Ferrari farların ışığında pırıl pırıl yanıyordu ve çevresi on kadar polis memuru tarafından sarılmıştı. Polisler, direksiyondaki cesedi unutmuşlar, spor otomobilin silindir hacmi, beygir gücü, lastikleri, devri ve hızıyla ilgileniyorlardı. Kol kalınlığındaki krom egzozdan uzanan bir hortum camdan içeri alınmış, içeriden gümüş rengi izole bantla havayı sızdırmaz duruma getirilmişti.

“Şu araba iki yüz elli bin avro,” diyordu o sırada genç memurlardan biri. “İnsan aklını kaçırrı, değil mi?”

“Ama bir gecede epeyce ucuzlamış olmalı,” dedi Bodenstein sert bir sesle.

“Neden?”

“Sanırım gözünüzden kaçtı ama direksiyonda bir ceset var.” Bodenstein, kırmızı spor otomobil görünce aklını kaçıran erkeklerden değildi. “Plaka sorgulandı mı?”

“Evet,” dedi arka taraftan genç bir kadın polis. Erkek meslektaşlarının heyecanına katılmadığı belliydi. “Araç, Frankfurt’taki bir banka üzerine kayıtlı.”

“Hımm.” Bodenstein, Kröger’in fotoğraf çekmesini, ardından da bir arkadaşıyla birlikte aracın sürücü kapısını açmasını izledi.

“Ekonomik kriz ilk kurbanlarını vermeye başladı,” diye biri kendince espri yaptı. Bunun üzerine yeni bir tartışma başladı: Bir Ferrari Fiorano’nun leasing taksitlerini karşılayabilmek için insan ayda acaba ne kadar kazanmalıydı? Bodenstein, bir devriye aracı ile iki sivil aracın olay yerine yaklaşmakta olduğunu gördü.

“Park yerini geniş bir güvenlik çemberi içine alın,” dedi Bodenstein kadın polise. “Bir de burada işi olmayan arkadaşları hemen gönderin.”

Genç kadın başını salladı ve derhal işe koyuldu. Birkaç dakika içinde park yeri güvenlik çemberi içine alınmıştı. Bodenstein, sürücü kapısı açık olan aracın önünde çömelerek, cesede baktı. Sarışın adam henüz çok gençti, otuzların ortasında olmalıydı. Üstünde takım elbise, boynunda kravat vardı, kolundaki saat belli ki pahalıydı. Başı yana düşmüştü, ilk bakışta uyuyor gibi duruyordu.

“Günaydın, Bodenstein,” dedi arkasında tanıdık bir ses. Bodenstein omzunun üstünden geriye doğru baktı.

“Selam, Doktor Kirchhoff.” Komiser ayağa kalktı, adli tıp hekimini başıyla selamladı.

“Pia yok mu?”

“Yok, bugün işi tek başıma omuzlamama izin verdi,” dedi Bodenstein gülerek. “Özlediniz mi?”

Kirchhoff’un yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi ama yanıt vermedi. O gün nasılsa canı alaycı sözler üretmek istemiyordu. Gözlüğü gözlerinin kızarıklığını gizleyemiyordu, ayrıca geceyi uykusuz geçirmiş gibi duruyordu. Bodenstein, doktora yer açarak Kröger’in yanına gitti. Kröger o sırada, Ferrari’nin yan koltuğunda buldukları evrak çantasını karıştırıyordu.

“Ee?” diye Bodenstein sordu. Kröger ona ölen adamın cüzdanını uzattı. Bodenstein cüzdandan kimliği çıkarınca donup kaldı. İsmi bir kez daha okudu. Böyle bir rastlantı olabilir miydi?

*

Psikiyatri kliniğinin başhekimi kadın, doktor hasta gizliliği izin verdiği ölçüde Pia’yı Thies Terlinden’in durumu hakkında bilgilen-dirmişti. Pia şimdi bu genç adamı daha da çok merak eder olmuştu. Çok şey beklememesi gerektiğini biliyordu. Doktor, Thies’in onun sorularına muhtemelen yanıt vermeyeceğini söylemişti. Pia, hastayı uzunca bir süre kapıdaki pencereden izledi. Thies Terlinden son derece yakışıklı bir genç adamdı, gür sarı saçları, duyarlı olduğunu gösteren bir ifadesi vardı, içindeki kim bilir kaç canavarlarla mücadele ettiği yüzünden belli olmuyordu. Acılar içinde olduğunu yalnızca resimleri ortaya koyuyordu. Aydınlık ve sevimli bir odada masanın başına oturmuş, tüm dikkatini vererek resim yapıyordu. İlaçların etkisiyle sakinleşmişti ama ona yine de fırça ve kurşunkalem gibi sivri aletler verilmiyordu. Bu nedenle resimlerini mumlu boyalarla yapmak zorunda kalmıştı ancak anlaşılan bu durumdan şikâyeti yoktu. Pia, başhekim ve bir hasta bakıcı eşliğinde odaya girdiğinde başını kaldırıp bakmadı. Doktor hanım Pia’yı tanıttı, gelme nedenini ve kendisiyle neden görüşmek istediğini açıkladı. Thies önce resminin üzerine eğildi, sonra ani bir hareketle arkasına yaslanarak mumlu kalemi masaya bıraktı. Renkli kalemle dağınık değildi, Thies onları yoklama sırasındaki askerler gibi özenle yan yana dizmişti. Pia, Thies’in karşısındaki sandalyeye oturdu ve onun yüzüne bakmaya başladı.

“Ben Amelie’ye bir şey yapmadım,” dedi Thies tuhaf tekdüzelikte bir sesle, Pia’nın konuşmasına fırsat vermeden. “Yemin ederim. Amelie’ye bir şey yapmadım, bir şey yapmadım.”

“Kimsenin böyle bir iddiası yok zaten,” dedi Pia gülümseyerek.

Thies, ellerini kontrolsüzce oynatıyor, gövdesini bir öne bir arkaya sallıyordu. Ancak gözünü dik dik baktığı önündeki resimden asla ayırmıyordu.

“Siz Amelie’yi seviyorsunuz, o da sık sık yanınıza geliyordu, öyle değil mi?”

Thies başını evet anlamında hızlı hızlı salladı.

“Ben onu korudum. Onu korudum.”

Pia, biraz geride duran doktorla bir an göz göze geldi. Thies mumlu kalemlerden birini aldı, resmin üzerine eğildi ve çizmeye devam etti. Odada sessizlik oldu. Pia, bir sonraki sorusunun ne olması gerektiğini düşündü. Doktor hanım ona, Thies’le bir çocukla gibi değil de yetişkin biriyle konuşur gibi konuşmasını öğütlemişti. Ancak bu, söylenildiği kadar kolay değildi.

“Amelie’yi en son ne zaman gördünüz?”

Thies tepki vermedi; kendini yine resim yapmaya kaptırmış, kalemleri değiştirerek işine devam ediyordu.

“Amelie’yle ikiniz nelerden konuşturdunuz?”

Bu, normal bir sorgudan çok farklıydı. Thies’in yüzünden bir şey okumak olanaksızdı, mimikleri mermer figürlerinki kadar donuktu. Hiçbir soruya yanıt vermediği için, Pia soru sormayı kesmişti. Dakikalar birbirini kovaladı. Doktor, otistikler için zamanın bir şey ifade etmediğini, onların kendi dünyalarında yaşadığını söylemişti. Yani sabredecekti. Ancak saat on birde Altenhain mezarlığında Laura’nın cenaze töreni vardı, orada Bodenstein’la buluşacaktı. Hiçbir şey elde edememiş olmanın verdiği üzüntüyle gitmek için ayağa kalkmak üzereydi ki Thies Terlinden ansızın konuşmaya başladı.

“Onu o akşam gördüm, kartal yuvasından gördüm.”

Thies’in konuşma şekli açık ve anlaşılırdı, düzgün cümleler kuruyordu. Gelgelelim sesinde ahenk yoktu, sanki bir robot konu-

şuyormuş gibiydi. “Çiftlikteydi, samanlığın kapısında duruyordu. Ona seslenmek istedim ama sonra o... adam geldi. Konuştular, kıkır kıkır güldüler, birlikte samanlığa girdiler, neler yaptıklarını kimseler görmesin diye. Ama ben gördüm.”

Pia şaşkınlıkla doktora baktı, o da çaresizce omuzlarını silkti. Samanlık? Kartal yuvası? Thies’in gördüğü adam kimdi?

“Ama bu konuyu konuşmam yasak,” diye sözlerini sürdürdü Thies, “yoksa beni akıl hastanesine kapatırlar. Oradan da ölünceye kadar çıkamam.”

Sonra başını kaldırdı, masmavi gözleriyle Pia’ya baktı. Bu gözlerde, Doktor Lauterbach’ın çalışma odasında asılı olan resimlerden birindeki bir figürün çaresizliği vardı.

“Bu konuyu konuşmam yasak,” diye yineledi Thies. “Bu konuyu konuşmak yok. Yoksa akıl hastanesini boylarım.” Çizdiği resmi Pia’nın önüne itti. “Konuşmak yok. Konuşmak yok.”

Pia resme bakınca tüyleri diken diken oldu. Uzun, siyah saçlı bir kız. Kaçan bir adam. Siyah saçlı kızın kafasına elindeki haçla vuran bir başka adam.

“Bu kız Amelie değil, öyle değil mi?” diye Pia usulca sordu.

“Konuşmam yasak,” diye fısıldadı Thies, boğuk bir sesle. “Konuşmak yok. Yalnızca resim yapmak var.”

Thies’in ona ne anlatmaya çalıştığını kavrayınca, Pia’nın kalbi daha da hızlı atmaya başlamıştı. Gördüklerini anlatmasını birisi ona yasaklamıştı. Thies’in anlattığı Amelie değildi. Resim, Amelie’yi değil, Stefanie Schneeberger ve onun katilini gösteriyordu!

Thies yine Pia’yla iletişimini kesmiş, eline aldığı bir boya kalemiyle kendini yeni bir resim çizmeye kaptırmıştı. Tamamen kendi içine kapanmış gibiydi, yüzü hâlâ gergindi ancak gövdesini öne ve arkaya sallamaktan vazgeçmişti. Bu genç adamın son yıllarda neler çektiğini Pia şimdi anlıyordu. On bir yıl önce gözetlediklerini

kimseye anlatmaması için biri Thies'e baskı yapmış, onu tehdit etmişti. Kimdi peki bu kişi? Pia, bir anda şunu da kavradı: Polise az önce anlattıklarını o kişi öğrenirse, Thies Terlinden çok büyük tehlikede demektir. Thies'i koruyabilmek için, doktor hanıma karşı dinledikleri önemsizmiş gibi davranmalıydı.

"Neyse," dedi Pia. "Yine de teşekkürler." Oturduğu yerden kalkarken, doktor ile hasta bakıcı da doğruldular.

"Pamuk Prenses ölmeli, dedi onlar," deyiverdi Thies o sırada. "Ancak hiçbiri artık ona bir şey yapamaz. Çünkü ben ona gözcülük ediyorum."

*

Laura Wagner'in ceset parçaları toprağa verilirken ne aralıksız yağın yağmur ne de sis Altenhainlilerin genç kıza son görevlerini yerine getirmelerini engelleyebilmişti. Gelen otomobiller, Schwarzen Ross'un önündeki park yerine sığmamıştı. Pia aracını yol kenarına bıraktı ve cenaze töreni için çalan çanlar yönünde hızlı adımlarla kiliseye doğru yürüdü. Bodenstein, saçağın altında onu bekliyordu.

"Thies vaktiyle olanı biteni gözetlemiş," dedi Pia, yeni haberi içinde tutamayarak. "Amelie'nin Tobias'a anlattığı o resimleri gerçekten çizmiş. Ama birisi ona baskı yapmış. Gördükleri hakkında konuşursa, akıl hastanesine kapatılır diye korkutmuş."

"Thies, Amelie'yle ilgili ne anlattı?" Bodenstein da sabırsızdı, belli ki o da önemli bir ipucu yakalamıştı.

"Hiçbir şey. Yalnızca ona bir şey yapmadığını söyledi. Ama Stefanie'yle ilgili konuştu, dahası bir resim yaptı."

Pia, katlayıp cebine koyduğu kâğıdı çıkardı, Bodenstein'a uzattı.

Bodenstein resme göz atıp alnını buruşturdu, sonra başını sallayarak haçı gösterdi. "Bu kriko. Cinayet silahı."

Pia heyecanla başını salladı.

“Onu kim tehdit etmiş olabilir? Babası mı acaba?”

“Olabilir. Kendi oğlunun böylesi bir suça karışması işine gelmemiştir.”

“Thies suça karışmamış ki,” dedi Pia. “Olanları gözetlemiş yalnızca.”

“Ben de Thies’den söz etmiyorum zaten,” dedi Bodenstein. Kilise çanı susmuştu. “Bu sabah bir intihar vakasına çağırıldım. Bir adam Nepomuk Dönemeci’ndeki bir park yerinde otomobilinin içinde intihar etmiş. Bu adam Thies’in kardeşi, Lars Terlinden.”

“Nasıl, anlamadım?” Pia afallamıştı.

“Evet.” Bodenstein başını salladı. “Ya Lars, Stefanie’nin katiliyse ve Thies de bunu görmüşse?”

“Kızların kaybolmasından hemen sonra Lars Terlinden Londra’ya okumaya gitmiş.” Pia, Eylül 1997 olaylarını kronolojik olarak anımsamaya çalışıyordu. Thies’in kardeşinin adı, eski dosyalarda geçmiyordu bile.

“Belki Claudius Terlinden oğlunu soruşturmalardan bu yolla uzak tutmuş olabilir. Diğer oğlunun üzerinde de çenesini tutması için baskı kurmuş,” dedi Bodenstein.

“Peki Thies, ona gözcülük ettiğini, artık kimsenin Pamuk Prenses’e bir şey yapamayacağını söyleyerek ne demek istemiş olabilir?”

Bodenstein omuzlarını silkti. Konu, aydınlanmak şöyle dursun, gitgide daha da karmaşıklaşıyordu. Kiliseyi dıştan dolanarak mezarlığa girdiler. Cemaat, şemsiyelerini açıp kazılmış mezarın başında toplanmıştı. Tam o sırada üstünde beyaz karanfillerden bir demetin bulunduğu beyaz tabut, mezara indiriliyordu. Cenaze işleri şirketinden gelen görevliler birkaç adım geri çekildiler, papaz konuşmaya başladı.

Tutuklu bulunan Manfred Wagner, büyük kızının cenaze törenine özel izinle katılmıştı. Karısı ve iki delikanlıyla birlikte en son sırada yerini almıştı, yüzü taş gibiydi. Ona eşlik eden iki polis, biraz geride beklemekteydi. İnce ökçeli ayakkabılar giymiş genç bir kadın koşar adımlarla Bodenstein ile Pia'nın yanından geçerken dönüp onlara bakmadı bile. Işıltılı sarı saçlarını atkuyruğu yapmış, vücuduna oturan siyah bir döpiyes takım giymişti. Sisli ve puslu havaya karşın koyu renk camlı, kocaman bir güneş gözlüğü takmıştı.

“Nadja von Bredow,” diye amirine açıkladı Pia. “Buralı, Altenhainli'ymiş ve Laura Wagner'le vaktiyle arkadaşmış.”

“Yaa.” Bodenstein'in aklı başka bir yerdeydi. “Ha, bu arada Doktor Engel kabul etti, Gregor Lauterbach'la ilgilenecek. Adam eğitim bakanıysa bize ne, Amelie'nin kaybolduğu gece Terlinden'le otomobilde birlikteymiş.”

Pia'nın cep telefonu çalmaya başladı. Komiser, hızlı hareketlere telefonu çantasından bulup çıkardı, ters bakışlara hedef olmamak için kilisenin duvarına doğru yürüyüp telefonu açtı.

“Pia, benim,” dedi Ostermann. “Geçenlerde bana, eski dosyalardaki sorgu tutanaklarının eksik olduğunu söylemiştin.”

“Evet, doğru.”

“Dinle. Bunu söylemekte zorlanıyorum ama hatırladım ki Andreas o dosyalarla çok ilgilenmişti. Aslında raporlu olduğu günlerden birinin akşamıydı, ofisteydik, saat epeyce geçti, ben de...”

Schwarzen Ross'un çatısındaki bir sirenin kulakları tırmalarcasına çalmasıyla birlikte Ostermann'ın sözlerinin devamı duyulamadı. Pia, öteki kulağını kapatıp arkadaşından daha yüksek sesle konuşmasını istedi. Üç adam, sirenin çalmaya başlamasıyla birlikte cemaatten ayrılmış, Pia'nın yanından geçerek park yerine doğru hızla ilerliyorlardı.

“... çok şaşırmıştım... Reçete... ama bizim ofiste...” diye kopuk kopuk sözcükler geldi Pia’nın kulağına. “... hiçbir fikrim yok... ona sormak... ne bu böyle?”

“Siren.” Pia, cep telefonunu kulağına bastırmış, dinlemeye çalışıyordu. “Sanırım bir yerde yangın çıktı. Şimdi tekrarlar mısınız? Andreas’a ne olmuş?”

Ostermann, az önce anlattıklarını yineledi. Pia duyduklarına inanamıyordu. “Bu dehşet bir bilgi,” dedi Pia. “Teşekkürler. Sonra görüşürüz.”

Telefonu cebine sokup dalgın dalgın Bodenstein’in yanına doğru yürüdü.

*

Tobias Sartorius samanlığın önünden geçip eski ahıra girdi. Bütün Altenhain mezarlıkta olduğuna göre, onu burada kimse göremezdi, mahalle muhtarı kılıklı meraklı Paschke’ye bile yakalanma tehlikesi yoktu. Nadja, Tobias’ı arka avlu kapısının önünde indirmiş, Laura’nın cenaze törenine katılmak üzere mezarlığa doğru aşağıya doğru devam etmişti. Tobias, süt sağılan mutfak kapısından binaya girdi. Saklanmak zorunda olmak iğrenç bir duyguydu. Böyle bir yaşam ona göre değildi. Merdivenleri çıkacağı sırada, babası sessizce mutfak kapısında belirdi.

“Tobias! Şükürler olsun!” diyebildi yaşlı adam. “Seni nasıl merak ettim, anlatamam! Neredeydin?”

“Babacığım.” Tobias babasına sarıldı. “Nadja’daydım. Polisler bana nasılsa inanmayacak, bulduğu yerde de içeri atacak.”

Hartmut Sartorius başını salladı.

“Birkaç giysimi almaya geldim. Nadja cenazede, dönüşte beni buradan alacak.”

Tobias şimdi fark etmişti; öğle öncesiydi ve babası işte değil, evdeydi.

“Beni işten çıkardılar.” Hartmut Sartorius omuzlarını kaldırdı. “Birkaç bahane uydurdular. Patronum, Dombrowski’nin damadı.”

Tobias anlamıştı. Boğazı düğümlendi. Babası onun yüzünden işinden olmuştu işte!

“Aman, zaten ayrılmak istiyordum,” dedi Hartmut Sartorius aldırımıymış gibi yaparak. “Eskisi gibi doğru dürüst yemek pişirmek istiyorum, o dondurulmuş ıvır zıvırları çözdürüp tabağa boşatmaktan bıktım.” Sonra bir şey anımsamıştı. “Bugün sana bir mektup geldi.”

Yaşlı adam arkasını dönüp mutfığa gitti. Tobias peşi sıra gelmişti. Mektubun üstünde gönderen adı yazmıyordu. Tobias’ın içinden, zarfı olduğu gibi çöpe atmak geldi. İçinde mutlaka ağır hakaretler vardı yine. Masanın başına oturdu, zarfı yırttı, içindeki krem rengi şık kâğıdı açtı. Elle yazılı metni okumaya başlamadan önce, bir İsviçre bankasına ait antete şaşkınlıkla baktı. Henüz ilk satırlar bile midesine yumruk gibi oturdu.

“Kimdenmiş?” diye babası sordu. Dışarıda itfaiye aracı sirenlerini çalarak geçiyor, camlar zangırdıyordu. Tobias yutkundu. Sonra başını kaldırdı.

“Lars’dan,” diyebilirdi boğuk bir sesle. “Lars Terlinden’den.”

*

Terlinden malikânesinin kapısı ardına kadar açıktı. Keskin yanık kokusu, kapalı olan otomobil camlarından bile içeri giriyordu. İtfaiye araçları çimenlerin üzerinden ilerlemiş, bataklık zeminde derin çukurlar açmıştı. Yanan villa değil, geniş arazinin arka tarafındaki binaydı. Pia, otomobilini evin önündeki geniş alana bırakmıştı,

Bodenstein'la birlikte olay yerine yürüyerek gidiyorlardı. Dumandan ikisinin de gözleri yaşardı. İtfaiye, yangını muhtemelen kontrol altına almıştı, çünkü görünürde alev yoktu, pencerelerden simsiyah ve yoğun dumanlar çıkıyordu. Christine Terlinden siyahlar içindeydi, belli ki ya cenaze törenine gitmiş ya da gitmek üzereyken yangını fark etmişti. Kadın olup bitenlere, ortalığa dağılan hortumlara, çiçekleri ve çimleri ezip mahveden itfaiye erlerine şaşkınlıkla bakıyordu. Yanında komşusu Daniela Lauterbach durmaktaydı. Bodenstein doktoru fark edince elinde olmaksızın gece gördüğü kâbusları anımsadı. Daniela Lauterbach, komiserin düşüncelerine okumuşçasına arkasını dönüp Bodenstein ve Pia'ya doğru yürüdü.

“Selam,” dedi Doktor Lauterbach gülümsemeden ve soğuk bir sesle. Her zaman parlayan kahverengi gözleri şimdi donmuş çikolatayı andırıyordu. “Thies'i ziyaretinizden bir sonuç alabildiniz mi?”

“Hayır,” dedi Pia. “Burada neler oluyor böyle? Yanan bina ne olarak kullanılıyor?”

“Orası sera. Thies'in atölyesidir. Christine çok üzgün, bütün resimlerinin yandığını duyunca Thies nasıl tepki verecek diye kaygılanıyor.”

“Bayan Terlinden'e başka üzücü haberler de getirdik,” dedi Bodenstein.

Daniela Lauterbach, biçimli kaşlarını kaldırdı.

“Olanlardan kötüsünü getirmiş olamazsınız,” dedi Lauterbach, sert bir sesle. “Duyduğuma göre, Cluadius'u hâlâ bırakmamışsınız. Neden?”

Bodenstein, bunun açıklamasını yapabilmesi için kadının anlayış göstermesini isteyecekti ki Pia ondan önce davrandı.

“Kendimize göre haklı nedenlerimiz var,” dedi. “Bayan Terlinden'e ne yazık ki oğlunun canına kıydığını bildirmek zorundayız.”

“Ne? Thies öldü mü?” Doktor Lauterbach, Pia’ya baktı. Yüzü telaşlı bir ifade almadan önce bir an için rahatlar gibi olmamış mıydı? Ne tuhaftı.

“Hayır, Thies değil,” dedi Pia. “Lars.”

Bodenstein görüşmeyi Pia’ya bıraktı. Daniela Lauterbach’ın yakınlığını önemsiyor olması Bodenstein’i rahatsız etmişti. Onu etkileyen, kadının ona karşı gösterdiği ve şu sıkıntılı günlerinde fazlaca anlam yüklediği anlayış dolu sıcaklık mıydı acaba? Bodenstein, gözünü kadının yüzünden alamıyordu. İçinden kadının ona gülümsemesini diledi. Bu ne kadar anlamsızdı!

“Otomobilinin içinde kendini egzoz gazıyla zehirlemiş,” diyordu o sırada Pia. “Cesedini bu sabah bulduk.”

“Lars mı? Yüce Tanrım!”

Doktor Daniela Lauterbach, arkadaşı Christine’yi nasıl bir darbenin beklediğini kavrayınca, bakışlarındaki buzlar erimişti. Önce ne yapacağını bilemez gibiydi ama sonra omuzlarını hemen dikleştirdi.

“Ona ben söyleyeyim,” dedi kararlı bir sesle. “Böylesi daha iyi. Arkadaşımla ben ilgilenirim. Beni sonra arayın.”

Doktor arkasını döndü, gözlerini yanan binadan bir an olsun ayırmamış olan Christine Terlinden’in yanına gitti. Daniela ellerini arkadaşının omuzlarına koydu, ona usulca bir şeyler söyledi. Christine Terlinden bir çığlık attı, hafifçe sendeledi ama Daniela Lauterbach onu sımsıkı tutuyordu.

“Gidelim,” dedi Pia. “Onlar aralarında hallederler.”

İki kadını dikkatle izleyen Bodenstein birden kendine geldi, Pia’nın peşi sıra yerle bir olmuş bahçeden geçerek, otomobile doğru yürüdü. Tam binecekleri sırada yanlarına yaklaşan kadının kim olabileceğini kestiremedi.

“Selam, Bayan Fröhlich,” dedi Pia, Amelie’nin üvey annesine. “Nasılsınız?”

“İyi değilim,” dedi kadın. Benzi çok solgundu ancak sakindi. “Burada neler oluyor diye Bayan Terlinden’e soracaktım, sonra sizin aracınızı gördüm. Yeni haberler var mı? Bayan arkadaşınız resimlerden bir şey çıkarabildi mi?”

“Hangi resimlerden?” diye şaşkınlıkla sordu Pia. Barbara Fröhlich’in bakışları Pia ile Bodenstein arasında gidip geldi, kadının altüst olmuştu.

“Ama... ama dün arkadaşınız evime gelmişti,” diye kekeledi. “Sizin... kendisini sizin yolladığınızı söyledi. Thies’in Amelie’ye verdiği resimlerle ilgili olarak.”

Bodenstein ve Pia bir an göz göze geldiler.

“Biz kimseyi yollamadık,” dedi Pia, alnını buruşturarak. Bu iş giderek tuhaflaşıyordu!

“Ancak kadın dedi ki...” Barbara Fröhlich cümlesini bitiremedi, çaresizlik içinde sustu.

“Resimleri gördünüz mü?” diye Bodenstein sordu.

“Hayır... Kadın odayı didik didik aradı, sonra komodinin arkasındaki duvarda bir kapı buldu. Kapının arkasındaki yerde gerçekten de bir rulo resim vardı. Amelie onları oraya saklamış olmalı... Resimlerde ne olduğunu görmedim. Kadın hepsini götürdü, hatta teslim aldığına dair bana bir belge verebileceğini söyledi.”

“Bizim sözüm ona arkadaşımız nasıl biriydi, tarif edebilir misiniz?” dedi Pia. Barbara Fröhlich hata yaptığını şimdi anlıyordu. Omuzları düştü, otomobilin çamurluğuna dayandı, yumruk yaptığı elini dudaklarına bastırdı. Pia ona yaklaştı, kolunu omzuna doladı.

“Kadının... kadının polis kimliği vardı,” diye fısıldadı Amelie’nin üvey annesi. Ağlamamak için kendini güçlkle tutuyordu. “Öyle-

sine anlayışlı ve samimiydi ki. Dedi ki... Bu resimler yardımıyla Amelie'yi bulacağını söyledi, benim için tek önemli olan buydu!"

"Siz üzülmeyin," dedi Pia, kadını yatıştırmaya çalışarak. "Kadının fiziği gözünüzün önünde mi?"

"Koyu renk, kısa saçlar. Gözlük. Zayıf." Barbara Fröhlich omuzlarını kaldırdı. Gözlerinde korku vardı. "Amelie'nin yaşadığına inanıyor musunuz?"

"Hem de kesinlikle," dedi Pia, bundan hiç emin olmamasına karşın. "Onu bulacağız. Kendinizi çok üzmemeye çalışın."

*

Az sonra otomobile binmiş, Neuenhain'a doğru giderlerken, "Thies'in resimleri gerçek katili gösteriyor, bundan eminim," dedi Pia amirine. "Thies onları Amelie'ye saklaması için vermiş. Kız da birisine bu resimlerden söz etmek gibi bir hata yapmış."

"Aynen." Bodenstein sıkıntıyla başını salladı. "O birisi Tobias Sartorius. Resimleri getirsin diye kadının birini Fröhlichlere yollamış. Belki de resimlerin hepsini çoktan ortadan kaldırmıştır."

"Resimlerin kimi gösterdiği Tobias'ın umurunda bile olmaz," diye karşı çıktı Pia. "O cezasını çekti, bitti. Bundan sonra ona kim, ne yapar ki? Hayır, hayır, bu resimlerin asla ortaya çıkmaması son derece yararına olan başka biri var."

"Kim peki?"

Pia, kuşkusunu dile getirmekte zorlanıyordu. Claudius Terlinden hakkında edindiği ilk izlenimde büyük bir yanılgıya düştüğünü anlamıştı.

"Thies'in babası."

"Olabilir," dedi Bodenstein. "Ancak henüz tanımadığımız için hesaba katmadığımız başka biri de olabilir. Buradan sola sapacaksın."

“Sahi biz nereye gidiyoruz?” Pia, sol sinyali yaktı, karşı şeridin açılmasını bekledi ve saptı.

“Hasse’ya,” dedi Bodenstein. “Yukarıdaki ormanın kenarında, sol sıradaki sonuncu binada oturuyor.”

Pia mezarlıkta Ostermann’ın telefonundan söz ederken, amirinin yüzü hiç değişmemişti. Ancak bu konuyu derhal aydınlatmak istediği belliydi. Önünde minicik bir bahçesi olan küçük bir evin önünde durdular. Pia biliyordu, Andreas Hasse bu evin borcunu ancak emekli olduğu gün kapatabilecekti. Çünkü Hasse, memur maaşlarının berbatlığından şikâyet ederken, bunu her gün tekrarlardı. Otomobilden inip kapıya doğru yürüdüler. Bodenstein zile bastı. Kapıyı bizzat Hasse açtı. Onları görür görmez yüzü kireç gibi oldu, başını önüne eğdi. Ostermann, yaptığı tahminle on ikiden vurmuştu. İnanılır gibi değildi!

“İçeri girebilir miyiz?” diye sordu Bodenstein. Sonra kendilerini yerdeki muşambası aşınmış, karanlık bir holde buldular. Yemek kokusu ile sigara dumanı birbirine karışmıştı. Radyo kendi kendine söyleniyordu. Hasse mutfağın kapısını kapattı. Bir an bile inkâr etmeyi denemeden hemen itirafta bulundu.

“Bir dostum benden bir iyilik yapmamı istemişti,” dedi sıkıntıyla. “Ben de sorun olmaz diye düşündüm.”

“Yahu Andreas, sen aklını mı oynattın?” Pia kendini kaybetmişti. “Dosyalardan tutanak yürütüyorsun, öyle mi?”

“Çoktan işi bitmiş ıvır zıvırların önemli olacağını bilemezdim ki,” dedi Hasse bitkin bir sesle. “Yani davanın üstünden bin yıl geçmiş, konu çoktan kapanıp gitmiş demek istiyorum...” Ağzından çıkanları fark edince sustu.

“Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz,” dedi Bodenstein ciddi bir tonda. “Sizi görevden almak ve hakkınızda disiplin soruşturması açtırmak zorunda kalacağım. Evraklar nerede?”

Hasse, çaresiz bir el hareketi yaptı. “İmha ettim.”

“Neden peki?” Pia’nın duyduklarını aklı almıyordu. Bunu kim-
senin fark etmeyeceğine gerçekten inanmış mıydı?

“Pia, Sartorius denen adam iki kızı öldürdü ve önüne kim
çıktıysa suçladı, hatta arkadaşlarını ve öğretmenini bile! Ben o
herifi o günlerden bilirim, baştan beri soruşturmalara katılmış-
tım. Soğukkanlı hayvanın biridir o. Şimdi kalkmış bütün hikâyeyi
yeniden ısıtıyor, onun derdi...”

“Ne alakası var!” diye sözünü kesti Pia. “Bu işten kuşkulanan
benim. Tobias Sartorius’un haberi bile yok!”

“Sizden bu tekinsiz iyiliği isteyen dostunuzun adı nedir?” dedi
Bodenstein.

Hasse önce biraz direnmeyi denedi.

“Gregor Lauterbach,” dedi sonunda ve başını öne eğdi.

*

Schwarzen Ross’a oturacak yer kalmamıştı. Bütün kasaba, mezarlık
dönüşü cenaze yemeği için bir araya gelmişti. Gelgelelim kahve içip
sandviçlerini yerken Laura Wagner’den çok Terlindenlerin arazisinde
çıkan yangını konuşuyor, tahminler yürütüp dedikodu yapıyorlardı.
Michael Dombrowski, Altenhain gönüllü itfaiyesinin amiriydi ve o
günkü söndürme çalışmasını yönetmişti. İtfaiye binasına dönüşte,
Schwarzen Ross’un önünde araçtan inmişti, saçları ve üstü başı
hâlâ duman kokuyordu.

“Polis, kundaklama üzerinde duruyor,” dedi Dombrowski, asık
yüzle köşedeki küçük bir masada oturan arkadaşları Felix Pietsch
ve Jörg Richter’e. “Ancak bahçedeki bir kulübeyi kim yakmaya
kalksın ki?” Dombrowski, arkadaşlarının keyifsizliğini şimdi fark
edebilmişti. “Sizin neyiniz var?”

“Tobi’yi bulmalıyız,” dedi Jörg. “Ve şu işi artık noktalamalıyız.” Felix, onu onaylarcasına başını salladı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Michael, şaşırılmıştı.

“Her şeyin yeniden başladığının farkında değil misin? Aynen vaktiyle olduğu gibi.” Jörg Richter, ucundan ısırıldığı sandviçi tabağa bıraktı, yüzünü tiksintiyle ekşiterek başını iki yana salladı. “Ben aynı şeylere bir kez daha dayanmam.”

“Ben de,” dedi Felix. “Aslında başka seçeneğimiz yok.”

“Emin misiniz?” Michael huzursuz olmuştu, bir Jörg’e, bir Felix’e baktı. “Bunun hepimiz için ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?”

Felix ile Jörg başlarını salladılar. Aklına koydukları şeyin boyutunun bilincindeydiler.

“Nadja ne diyor?”

“Onun ne dediği bizi bağlamaz,” dedi Jörg ve derin bir soluk aldı. “Bu işi daha fazla erteleyemeyiz. Yoksa bir felaket daha olacak!”

“Her gün ölmektense, bir kez ölmek daha doğrudur!” dedi Felix başını sallayarak.

“Lanet olsun!” Michael yüzünü ovaladı. Ben bunu yapamam! Yani... yani diyorum ki... Üstünden çok zaman geçti. Ucunu bıraksak, olmaz mı?”

Jörg ona dik dik baktı. Sonra kararlı bir ifadeyle başını iki yana salladı.

“Ben bırakamam. Nadja az önce mezarlıkta Tobi’nin evde olduğunu söyledi. Ben şimdi oraya gidip bu işi bitiriyorum.”

“Ben de geliyorum,” dedi Felix.

Michael duraksadı, bu işe karışmamak için bir yol bulmaya çalıştı. “Benim yangın mahalline gitmem gerekir,” dedi sonunda.

“Sonra gidersin,” dedi Jörg. “O kadar uzun sürmez işimiz. Hadi, yürüyün.”

★

Daniela Lauterbach kollarını göğsünde kavuşturmuş, kocasını inanamamak ile küçümseme karışımı bir ifadeyle süzüyordu. Daniela komşusundan dönüşte, kocasını kapkaranlık ve çökmüş bir yüzle mutfak masasının başında otururken bulmuştu. Henüz ceketini bile çıkarmasına fırsat kalmadan Gregor konuşmaya başlamıştı. İsimsiz tehdit mektupları, elektronik postalar ve fotoğraflardan söz etmişti. Makineli tüfek gibi anlatmış, acı, çaresizlik, kendine acıma ve korku içinde kıvranmıştı. Daniela, onu gitgide büyüyen bir şaşkınlıkla dinlemiş, sözünü kesmemişti. Gelgelelim kocasının son ricasını duyunca dili tutulmuştu. Koca mutfakta bir süre çıt çıkmamıştı.

Daniela Lauterbach buz gibi bir ifadeyle, “Sen şimdi benden ne bekliyorsun?” diye sordu kocasına. “Sana vaktiyle gerektiğinden fazla yardım ettim ben.”

“Keşke etmemiş olsaydın,” dedi Gregor Lauterbach boğuk bir sesle.

Kadın bu sözleri duyunca kan beynine sıçradı, yıllardır içinde yatan öfkesi canlanmıştı şimdi. İnsanların gözünü boyamaktan, yüksekte atıp güçlü adamı oynamaktan başka işe yaramayan bu omurgasız zavallı için neler yapmamıştı ki! Ne zaman başı sıkışsa, sürünerek yanına koşar, sızlanarak eteğine yapışır. Kocasının öğütlerini dinlemesi, tıkanıdığı zaman ondan yardım istemesi eskiden Daniela’nın hoşuna giderdi. Bu adam onun gençlik aşısı, ondan mucizevi bir eser yarattığı çırağıydı. Yirmi yılı aşkın bir süre önce ilk kez karşılaştıklarında Gregor henüz yirmi bir yaşındaydı, Dani-

ela ondaki yetenekleri fark etmekte gecikmemişti. Kendisi daha o zaman başarılı bir hekimdi, Gregor'dan yirmi yaş büyüktü ve yüklü bir miras sayesinde çok iyi koşullarda yaşıyordu. Başlarda Gregor'u yatakta iyi vakit geçirebileceği bir eğlence olarak görmüş ancak sonra bu beş parasız işçi ailesi çocuğunun üniversitede okuması için onun bütün eğitim giderlerini karşılamış, onu sanat, kültür ve siyaset yaşamıyla tanıştırmıştı. Tanıdıkları aracılığıyla onu bir liseye öğretmen olarak yerleştirmiş, siyasete girmesini sağlamıştı. Eğitim Müdürlüğü makamıyla da zirveye oturtmuştu. Gelgelelim on bir yıl önce başına açtığı işten sonra Gregor'u kapı dışarı etmesi gerekirdi. Bu adam bunların hiçbirine değmiyordu. O güne kadar ona yaptığı yatırımların, harcadığı çabaların değerini bilmeyen nankör bir pısıırıktı o.

“Zamanında beni dinleseydin, krikoyu ellerinle tutup Sartoriusların yemliğine atacağın yerde ormana gömseydin, bunlar olmayacaktı,” dedi Daniela Lauterbach. “Ama sen kendini cin fikirli sandın. Tobias senin yüzünden hapsi boyladı. Benim değil!”

Gregor, karısının sözleri üzerine kırbaç yemiş gibi büzüldü. “Bir hata yaptım, Dani! Tanrım, büyük bir baskı altındaydım işte!”

“Reşit olmamış öğrencinle yattın,” diye yaptıklarını buz gibi sesle kocasının yüzüne vurdu. “Şimdi de kalkmış benden ciddi ciddi bir tanığı -üstelik hastam ve komşumuzun oğlu olan birini- ortadan kaldırmamı istiyorsun! Sen nasıl bir insansın?”

“Senden böyle bir şey beklediğim yok,” diye fısıldadı Gregor Lauterbach. “Tek istediğim Thies’le konuşabilmek. Hepsi bu. Çenesini tutmayı sürdürmeli, mesele bu. Sen onun aile hekimisin, onunla görüşmene izin vereceklerdir.”

“Hayır.” Daniela başını iki yana sallarken kararlıydı. “Bunu yapamam. Çocuğu rahat bırak, onun çektikleri yeter. Aslında en iyisi senin bir süre ortadan kaybolman olacak. Burası yatışincaya kadar Deauville’deki eve git.”

“Polis Claudius’u tutuklamış!” diye isyan etti Gregor Lauterbach.

“Biliyorum.” Kadın başını salladı. “Ancak nedenini merak ediyorum. Siz Claudius’la cumartesi gecesi gerçekten ne yaptınız?”

“Lütfen, Dani,” diye yalvardı Gregor. Sandalyeden inip karısının önünde diz çöktü. “Thies’le görüşmemi sağla.”

“Sana yanıt vermeyecektir.”

“Belki de verir. Sen yanımızda olursan verir.”

“O zaman konuşacağı varsa da konuşmaz.” Ayaklarının dibinde korkak küçük bir oğlan çocuğu gibi kıvranan kocasına baktı. Bu adam onu sürekli kandırmış ve aldatmıştı. Arkadaşları, Daniela’ya evlenmeden önce olacakları söylemişlerdi. Gregor ondan yirmi yaş küçüktü, çok yakışıklıydı, ağzı laf yapıyordu ve karizmatik bir adamdı. Genç kızlar ve kadınlar onu bir şey sandıkları için ona tapıyorlardı. Gregor’un gerçekte ne kadar zayıf biri olduğunu bir tek Daniela biliyordu. Gelgelelim kadın gücünü onun zavallılığından ve bağımlılığından alıyordu. Kocasını, bir daha böyle bir hataya düşmemesi koşuluyla bağışlamıştı. Öğrencilerle ilişkiye girmek tabu olacaktı. Buna karşın sürekli değişen metresleri Daniela’nın umurunda değildi, aksine onu eğlendiriyordu bile. Kocasının sırlarını, korkularını, aşağılık duygularını bir tek o biliyordu, Gregor’u Gregor’dan iyi tanıyordu.

“Lütfen,” diye yalvarmayı sürdürdü kocası, dilenen gözlerini ona dikerek. “Bana yardım et, Dani. Beni zor durumda bırakma! Bunun benim için nelere mal olacağını biliyorsun!”

Daniela Lauterbach derin bir iç geçirdi. Bu kez yardım etmeme kararı yine uçup gitmişti. Her zaman böyle oluyordu zaten. Çünkü öfkesi çabuk sönüyordu. Bu kez tehlike büyüktü, kocası haklıydı. Gregor’a doğru eğildi, başını okşadı, parmaklarını onun yumuşak, gür saçlarının içine gömdü.

“İyi,” dedi Daniela Lauterbach. “Neler yapabilirim, bakacağım. Ama sen eşyalarını toplayıp birkaç günlüğüne Fransa’ya gidiyorsun, tamam mı?”

Gregor Lauterbach yukarı doğru başını kaldırıp karısına baktı, elini tutup öptü.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Teşekkür ederim, Dani. Sen olmasan ben ne yapardım?”

Kadın gülümsedi. Öfkesi geçip gitmişti. İçinde derin ve huzurlu bir mutluluğun yükseldiğini hissetti. Her şey yolundaydı yine, dıştan gelen tehdidi kolaylıkla alt ederdi – tabii onun için yaptıklarının değerini Gregor bildiği sürece.

★

“Eğitim Müdürü mü?” Pia arkadaşından bambaşka bir yanıt beklediği için afallamıştı. “Nereden tanıyorsun onu?”

“Karım, onun karısıyla kuzen,” dedi Andreas Hasse. “Aile toplantılarında zaman zaman bir araya geliriz. Ayrıca onunla Altenhain erkekler korosunda birlikteyiz.”

“Harikaymış,” dedi Bodenstein. “Beni ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattığınızı anlatamam, Hasse.”

Andreas Hasse, Bodenstein’in yüzüne dik dik bakıp meydan okuyan bir ifadeyle çenesini öne doğru uzattı. “Gerçekten mi?” dedi sesi titreyerek. “Benim sizi hayal kırıklığına uğratacağım aklıma gelmezdi, çünkü benim kim olduğumla hiç ilgilenmediniz de!”

Hasse, K11’deki günlerinin sayılı olduğunu anlamış, içinde ne varsa döküyordu şimdi.

“Benimle bugüne kadar üç cümleden fazla konuşmadınız. K11’in başına ben geçecektim, derken siz Frankfurt’tan çıkageldiniz, burnu havada ve kibirli halinizle. Sanki biz budala kasaba polisleri her

şeyi berbat etmişiz gibi, ne bulduysanız değiştirip şubenin altını üstüne getirdiniz. Bizler umurunuzda bile değiliz, hem de hiçbirimiz! Sayın von Bodenstein'ın kendini onlardan fersah fersah üstün hissettiği sersem aynasızlarız işte!" dedi, ateş püskürür gibi. "Bu yaptıklarınız ne işe yaradı yakında göreceksiniz. Koltuğunuz sallantıda, haberiniz yok."

Bodenstein, sanki yüzüne tükürmüş gibi Hasse'ya baktı.

İlk kendine gelen Pia oldu.

"Bana bak, sen aklını mı kaçırdın?" diye çıkıştı arkadaşına.

Hasse küstah kahkahalar atıyordu.

"Sen kendini koru ve kolla. İkinizin ilişkisi olduğunu şubede bilmeyen kalmadı! Bu yaptığınız, en az Frank'ın ek işi kadar kuralları çiğnemektir. Bu arada Frank'ın yaptıklarını sayın beyefendinin ruhu bile duymamış!"

"Çeneni kapa!" dedi Pia sert bir sesle. Hasse kinayeli kinayeli sırtıyordu.

"Bir şeyler çevirdiğinizi ben baştan beri biliyordum. Ötekiler siz birbirinize sen diye hitap etmeye başladıktan sonra uyandılar."

Bodenstein ağzını açmadan döndü ve evden çıktı. Pia, Hasse'ya birkaç epeyce sert söz söyledikten sonra amirinin arkasından gitti. Ancak Bodenstein otomobilde değildi. Pia yolun aşağısına doğru yürüyüp onu ormanın kenarındaki bir bankta otururken buldu. Komiser yüzünü avuçlarının arasına almıştı. Pia bir an duraksadı, sonra yanına gidip ıslak banka sessizce oturdu.

"Hayata küsmüş bu zavallı ahmağın sözlerine aldırma sen," dedi.

Bodenstein yanıt vermedi, öylece oturdu.

"Benim doğru yapabildiğim bir şey kaldı mı?" diye mırıldandı bir süre sonra. "Hasse, Eğitim Müdürüyle entrikalara girişip dosyalardan evrak çalıyor, Behnke yıllarca bir meyhanede gizlice ça-

lııyor ama benim haberim olmuyor, karım beni aylardır başka bir herifle aldatıyor...”

Başını kaldırdı. Pia onun yüzündeki derin çaresizliği görünce yutkunmak zorunda kaldı.

“Ben bütün bunları nasıl göremiyorum? Ben dediği kadar kibirli miyim gerçekten? Özel yaşamımı yoluna koyamıyorsam, işimi nasıl yapacağım?”

Pia, onun yüzündeki derin çizgileri görünce vicdanı sızladı. Hasse’nın ya da başkalarının burnu büyüklük ve kibirlilik olarak değerlendirdikleri şey, Bodenstein’in karakteriydi. Asla otoritesini kullanmaz, başkalarının işine karışmazdı. Çok merak etse bile, ekibine asla laubali sorular sormazdı. Bu, umursamazlık değil, başkalarının alanlarına girmemektir.

“Behnke’nin o işinden benim de haberim yoktu,” dedi Pia usulca. “Hasse’nın tutanakları çalması beni de beynimden vurulmuşa döndürdü.” Sonra sıırttı. “Hatta bizim gizli ilişkimizden bile zerre kadar haberim yoktu.”

Bodenstein’dan gülme ile inleme arası bir ses geldi. Sonra başını iki yana salladı, bitkindi.

“Bütün yaşamımın bir anda çöktüğünü hissediyorum.” Bodenstein önüne bakıyordu. “Cosima’nın beni bir herifle aldatıyor olmasından başka bir şey düşünemiyorum. Neden? Neyi eksikti? Bir hata mı yaptım?”

Öne doğru eğilip ellerini ensesinde birleştirdi. Pia dudaklarını ısırdı. Ona ne söyleyebilirdi? Böyle bir durumdaki bir insan nasıl avutulabilirdi? Bir an duraksadı, sonra elini onun koluna koyarak hafifçe bastırdı.

“Belki de bir hata yapmışsındır,” dedi Pia. “Ancak bir ilişkide sorun varsa, bunun sorumlusu bir kişi değildir. Şimdi nedenler arayacağın yerde bundan sonrasını düşünmelisin bence.”

Bodenstein ensesini ovalayıp doğruldu.

“Cosima’yla en son ne zaman birlikte olduğumu anımsamam için takvime bakmam gerekti,” dedi ansızın Bodenstein, mutsuz bir ifadeyle. “Ama altını doldurup odana çıkagelen küçük bir çocuğun olunca bu işler hiç kolay değil.”

Pia rahatsız olduğunu fark etti. Bodenstein’la ilişkilerinin son bir yıl içinde eskiye göre daha dostça olmasına karşın amiriyle böylesine özel konulardan konuşuyor olmaktan utandı. Ceketinin cebinden sigara paketini çıkarıp komisere uzattı. Bodenstein paketten bir sigara aldı, yaktı ve konuşmayı sürdürmeden önce birkaç nefes çekti.

“Kim bilir ne zaman başladılar? Ben her şeyden habersiz enayi, yanımda başkasını düşünen bir kadınla kim bilir kaç zamandır aynı yatağı paylaşıyorum? İşte bu düşünce beni hasta ediyor!”

Ah, çaresizlik öfkeye dönüşmeye başlamıştı işte. Böylesi daha iyiydi. Pia da bir sigara yaktı.

“Sorsana ona,” dedi Pia. “Bence hemen sor. O zaman beyninin içinde evirip çevirmekten kurtulursun.”

“Ya sonra? Ya bana doğruyu söylerse? Ah, lanet olsun! İçimden ona bir tane...” Bodenstein cümlesini tamamlamadı, sigarasını topuğuyla ezdi.

“Yapsana! Kendini belki daha iyi hissedersin o zaman.”

“Ne biçim öğütler veriyorsun sen bana öyle?” Bodenstein, Pia’ya şaşırarak baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti.

“Anladığım kadarıyla başka öğüt verenin yok,” dedi Pia. “Okuldayken bir erkek arkadaşım vardı, derken beni terk etti. Öyle mutsuzdum ki, kendimi öldürebilirdim. Kız arkadaşım Miriam beni zorla bir partiye götürdü, orada karşıma çocuğun biri çıktı. Bana bir sürü iltifatlar etti. Bayağı iyi gelmişti. Anneler ne oğullar, ne kızlar doğuruyor!”

Bodenstein'in cep telefonu çaldı. Önce ilgilenmedi ama sonra iç geçirerek telefonu cebinden çıkardı ve açtı.

"Fachinger'di arayan," dedi telefonu kapattıktan sonra Pia'ya. "Hartmut Sartorius telefon etmiş. Tobias eve dönmüş."

Oturduğu banktan ayağa kalktı.

"Umarım bu kez buluruz onu. Sartorius arayalı iki saat olmuş, gelgelelim Fachinger'e yeni haber vermişler."

*

Sartorius'ların çiftlik kapısı ardına kadar açıktı. Pia ve Bodenstein avluyu boydan boya yürüyüp evin kapısına geldiler. Zile bastılar ancak açan olmadı.

"Kapı aralık," dedi Pia kapıyı itip açarken.

"Kimse yok mu?" diye içeriye doğru seslendi. "Bay Sartorius?"

Yanıt gelmedi. Holden içeriye birkaç adım attı ve bir kez daha seslendi.

"Anlaşılan yine tüydü." Pia'nın canı sıkılmıştı. Döndü ve kapı önünde bekleyen Bodenstein'in yanına gitti. "Babası da yok. Tüh!"

"Gel arka tarafa geçip çiftliğe bakalım." Bodenstein telefonunu çıkardı. "Takviye ekip isteyeceğim."

Pia evin çevresini dolaştı. Laura'nın toprağa verildiği gün Tobias Sartorius, Altenhain'a dönmüştü. Mezarlığa elbette gelmemişti ancak cenaze töreni sırasında Thies Terlinden'in atölyesi alevler altında kalmıştı. İtfaiyenin ve yangın masasından görevlilerin belirttiğine göre, olayda yangın hızlandırıcı maddeler kullanılmıştı. Tobias'ın serayı ateşe verdiği ve sonra da çekip gittiğinden başka akla ne gelebilirdi?

Pia, Bodenstein'in, "...sirensiz, tamam mı?" dediğini duyabildi. Amirinin yanına gelmesini bekledi.

“Tobias, bütün kasabanın mezarlıkta olabileceğini ve kimseler görmeden orayı ateşe verebileceğini biliyordu,” dedi Pia. “Yalnız, babasının bizi aramasına anlam veremiyorum.”

“Ben de,” dedi Bodenstein. Çevresine bakındı. Daha önceki gelişlerinde avlu kapısı da ev kapısı da sıkı sıkıya kapalı olurdu. Aldıkları onca tehdit ve Tobias’ın uğradığı saldırı karşısında bu çok da doğaldı. Neden şimdi her yer ardına kadar açıktı? Evin köşesini dönerken avluda bir hareketlenme hissettiler. Üst kapıdan iki adam koşarak çıkıyordu. Çok geçmeden otomobil kapıları çarpıldı ve motor çalıştı. Pia, iyi şeyler olmadığını hissetti.

“Bunlar Tobias ile babası değildi.” Pia elini ceketinin içine atarak silahını çıkardı. “Bir terslik var.”

Sütlerin sağıldığı mutfağın kapısını usulca açtı, içeriye süzüldü. Oradan ahırlara doğru yürüdü. Ahırın kapısının önüne geldiğinde amiriyle konuşmadan anlaştı, sonra silahını havaya kaldırıp ahıra girdi. Pia çevresine bakınırken taş kesildi. Köşedeki bir taburenin üstünde Tobias Sartorius oturuyordu. Gözleri kapalıydı, başını duvara dayamıştı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Pia. “Sanırım geç kaldık.”

★

Kapıdan duvara kadar sekiz adım. Karşı duvardan rafa kadar dört adım. Kızın gözleri karanlığa, burnu da çamur ve rutubet kokusuna çoktan alışmıştı. Dışarıdan bir şeyle tıkanmış olan bodrum penceresinin incecik aralığından gündüzleri biraz ışık sızıyordu. Böylelikle gece ile gündüzü birbirinden ayırt edebiliyordu. İki mum çoktan yanıp bitmişti ama raftaki kutunun içinde neler olduğunu biliyordu. Dört şişe su kalmıştı, idareli kullanmalıydı, öyle ya burada daha ne kadar kalacağını kestiremiyordu. Bisküviler de konserve

sosis ve çikolata da azalmaya başlamıştı. Başka yiyeceği yoktu. Burası her nereyse, burada hiç değilse birkaç kilodan kurtulacaktı.

Çoğunlukla yorgundu, çok yorgundu, kendini fazla direnmeden uykuya teslim ediyordu. Uyanık olduğu saatlerde içini derin bir çaresizlik kaplıyor, kapıyı yumrukluyor, ağlıyor ve imdat diye bağırıyordu. Sonrasında hüzünlü bir umursamazlık içine düşüyor, leş gibi kokan şiltenin üstüne uzanıp saatlerce dışarıdaki yaşamı, Thies'in ve Tobias'ın yüzünü gözünün önüne getirmeye çalışıyordu. Anımsayabildiği kadarıyla ezbere şiirler okuyor, mekik çekiyor ve –karanlıkta denge sağlamak çok güç olmasına karşın– Tai-Chi egzersizleri yapıyordu ya da bu rutubetli zindanda delirmemek için bildiği bütün şarkıları bağıra çağıra söylüyordu. Zamanını bilemese de biri gelip onu buradan nasılsa çıkaracaktı. Bundan kuşkusu yoktu. Buna inanıyordu. Tanrı'nın, on sekizine basmadan canını alacağı duygusu yoktu içinde. Amelie şiltenin üstünde iyice büzölerek gözünü karanlığa dikti. Son ikolata parçalarından biri dilinin üstünde eriyordu. iğnemek ya da yutuvermek düpedüz günah olurdu. Üzerine yine ağırlık çöktü, anılarını ve düşüncelelerini bir karadeliğe doğru çekti. Neler olduğunu anlamak için derin derin düşünüyordu. Bu korkunç yere nasıl gelmişti? Son olarak anımsayabildiği şey, çaresizlik içinde Tobias'a ulaşmaya alıştığıydı. Ancak onu neden aradığı bir türlü aklına gelmiyordu.

★

Tobias Sartorius gözlerini açınca Pia korkuyla irkildi. Genç adam hareket etmiyor, sessizce yüzüne bakıyordu. Yüzündeki morluklar solmuştu ancak hasta ve yorgun görünüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Pia, silahını cebine sokarken. “Kaç zmandır neredeydiniz?”

Tobias yanıt vermedi. Gözlerinin altında siyah halkalar oluşmuştu ve son görüştüklerinden bu yana epeyce kilo vermişti. Sanki bütün gücünü kullanırmışçasına zorlanarak kolunu kaldırdı ve Pia'ya katlanmış bir kâğıt uzattı.

“Nedir bu?”

Tobias sesini çıkarmayınca Pia elindeki kâğıdı aldı ve açtı. Yanına Bodenstein geldi, el yazısıyla yazılı satırları birlikte okumaya başladılar.

Tobi, sana bunca zaman sonra yazmama elbette şaşıracaksın. Geçen on bir yıldır seni düşünmediğim, kendimi sana karşı suçlu hissetmediğim tek bir günüm olmadı. Sen, benim cezamı çektin ve ben buna izin verdim. Ben, nefret ettiğim bir insanın oyuncağı oldum. Çok istememe karşın Tanrı'ya değil, putlara hizmet ettim. On bir yıl boyunca oradan oraya koştum, günahımla yüzleşmemeye çalıştım. Ama artık durdum ve geriye bakıyorum. Yolum bitti. Ben kaybettim. Eskiden değer verdiğim kim ve ne varsa, ben hepsine ihanet ettim. Babamın tembihlemesi üzerine ilk kez yalan söylediğim an şeytanla bir anlaşma yapmış oldum. Sana, en yakın dostuma ihanet ettim ve seni sattım. Bu yaptıklarımın bedeli sonsuz acılar oldu. Aynaya her baktığımda karşımda senin yüzünü gördüm. Ben korkaklık ettim! Laura'yı ben öldürdüm. Yok, kasten değil, aptalca bir kazaydı ama kız ölmüştü. Babamı dinledim ve sustum, senin ceza alacağın anlaşıldığında bile sustum. Ben yanlış bir yol seçtim ve o yol beni cehenneme getirdi. O günden sonra hiç mutlu olamadım. Bağışla beni Tobi, yapabilirsen tabii. Ben kendimi bağışlayamıyorum. Hak ettiğimi bana Tanrı versin.

Lars

Pia elindeki mektubu indirdi. Lars Terlinden'in veda mektubu bir gün öncesinin tarihini taşıyordu ve çalıştığı bankanın antetli kâğıdına yazılmıştı. Ancak bu itirafa ve intihara yol açan neden neydi acaba?

“Lars Terlinden dün intihar etti,” dedi Bodenstein ve hafifçe öksürdü. “Bu sabah cesedini bulduk.”

Tobias Sartorius tepki vermedi, sessizce önüne bakıyordu.

“Evet.” Bodenstein mektubu Pia'nın elinden aldı. “Şimdi hiç değilse Claudius Terlinden'in ailenizin borçlarını neden üstlendiğini ve sizi cezaevinde neden ziyaret ettiğini biliyoruz.”

“Gelin.” Pia, Tobias'ın kolunu tuttu. Üzerinde yalnızca tişört ve kot pantolon vardı, teni buz gibiydi. “Burada durursanız öleceksiniz. Gelin eve girelim.”

“Laura bize geldiğinde ona tecavüz etmişler,” dedi Tobias an-sızın fısıldayarak. “Tam burada, ahırda.”

Bodenstein ve Pia şaşkınlıkla bakiştılar.

“Kim?” diye sordu Bodenstein.

“Felix, Jörg ve Michael. Benim *arkadaşlarım*. Sarhoşmuşlar. Laura onları bütün gece kışkırtmış. Kendilerine hâkim olamamışlar. Sonra Laura koşarak kaçmış, kendini Lars'ın kollarına atmış. Ancak sendelemiş, düşmüş ve ölmüş.” Tobias, sesine duygu katmadan konuşuyordu, sanki anlattıklarını umursamıyor gibiydi.

“Bunları nereden biliyorsunuz?”

“Az önce onlar buradaydılar, bana anlattılar.”

“On bir yıl geç kalmışlar,” dedi Pia.

Tobias yüksek sesle iç geçirdi.

“Laura'yı benim otomobilimin bagajına yüklemişler, sonra da eski havaalanındaki tankın içine atmışlar. Lars kaçmış. En yakın arkadaşımı, onu bir daha hiç görmedim. Sonra da bugün bu mektup geldi...”

Mavi gözlerini Pia'ya çevirdi. Pia, Tobias Sartorius'un masum olduğunu hiçbir mantığa dayanmadan düşünmekle haklı çıkmıştı işte.

"Stefanie'ye ne olmuş?" diye Bodenstein sordu. "Peki Amelie nerede?"

Tobias derin bir soluk aldı, sonra başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum. Gerçekten. Zerre kadar bilgim yok."

Arkalarında birisinin ahıra girdiğini duydular. Pia ve Bodenstein dönüp bıktalar, gelen Hartmut Sartorius'tu. Adamın yüzü bembeyazdı, huzursuzluğunu güçlkle gizleyebiliyordu.

"Lars ölmüş, baba," dedi Tobias alçak sesle. Hartmut Sartorius oğlunun önünde diz çöktü ve ona güçlkle sarıldı. Tobias gözlerini kapadı, babasına yaslandı. Bu sahne Pia'ya çok dokundu. Bu iki insanın acıları ne zaman dinecekti? Sessizliği, Bodenstein'in telefonunun zili bozdu. Bodenstein telefonu açtı ve avluya çıktı.

Hartmut Sartorius, Pia'ya bakarak, "Şimdi... şimdi Tobias'ı tutuklayacak mısınız?" diye sordu, gözlerinde korku vardı.

"Ona sormamız gereken bazı sorular var," dedi Pia üzülerek. "Ne yazık ki Amelie'nin kaybolmasıyla Tobias'ın bir ilgisi olabileceği kuşkusu hâlâ mevcut. Bu kuşku ortadan kalkmadığı sürece de..."

"Pia!" diye avludan seslendi Bodenstein. Pia arkasını döndü, amirinin yanına gitmek üzere evden çıktı. Bu arada çağrılan devriye aracı gelmişti. İki polis araçtan inmiş, onlara doğru yaklaşıyorlardı.

"Arayan Ostermann'dı," dedi Bodenstein, telefonunda bir numara çevirirken. "Amelie'nin günlüğündeki gizli yazıyı çözmüş. Kız son kayıtlarında, Thies'in ona atölyesinin bodrumunda Pamuk Prenses'in mumyasını gösterdiğini yazmış... Evet... Benim, Bodenstein... Kröger, size ve ekibinize Altenhain Terlinden malikânesinde ihtiyacım var. Bugün şu yangının çıktığı yer. Evet, derhal!"

Pia, yüzüne bir an bakan amirinin kafasından neler geçtiğini hemen anlamıştı.

“Amelie de orada olabilir, diyorsun.”

Bodenstein başını sallarken oldukça gergindi, sonra dalgın dalgın alnını ovaladı.

“Behnke’yi ara, şu üç herifi şubeye çeksin,” dedi Pia’ya. “Lauterbach’ların evine ve Wiesbaden’deki ofisine birer devriye aracı gitsin. Bu akşam Lauterbach’la görüşeceğim. Ayrıca Claudius Terlinden’le de konuşmalıyız, oğlunun intiharından hâlâ haberi yok. O durumu gerçekten bulursak, yanımızda bir adli tıp hekimi olmalı.”

“Behnke’yi görevden almıştın,” diye anımsattı Pia. “Bu görevi Kathrin de üstlenebilir. Tobias ne olacak?”

“Arkadaşlara söylerim, onu Hofheim’a götürsünler. Artık bizi orada bekleyecek.”

Pia başını salladı ve talimatları aktarabilmek için telefonuna sarıldı. Kathrin’e, Felix Pietsch, Michael Dombrowski ve Jörg Richter’in isimlerini yazdırdı, sonra ahırlara döndü. Tobias Sartorius’un babasına tutunarak güçlükle ayağa kalkmasını izledi.

“Arkadaşlarım sizi birazdan Hofheim’a götürecekler,” dedi Pia, Tobias’a. “Siz hazır olana kadar avluda sizi bekleyecekler.”

Tobias Sartorius başını sallamakla yetindi.

“Pia!” diye sabırsızca seslendi Bodenstein dışarıdan. “Hadi, yürü!”

“Biz görüşeceğiz zaten.” Pia iki adama başıyla selam verdi ve çıktı.

*

Pia ve Bodenstein Lauterbachların villasının önünden otomobille geçtikleri sırada evin önüne devriye aracı henüz gelmişti. Birkaç metre daha ilerlediler ve Terlinden arazisinin açık duran kapısından

içeri girdiler. Araçtan inip enkazından hâlâ dumanların çıktığı seraya doğru çimenlerin üzerinden yürümeye başladılar. Seranın simsiyah olmuş yan duvarları yıkılmamıştı ancak çatının yarısı çökmüştü.

Bodenstein, soğutma çalışmalarını yürütmek için arazide kalan itfaiye erlerine, “Derhal içeri girmemiz gerekiyor,” dedi.

“Kesinlikle olanaksız.” İtfaiye eri başını hayır anlamında iki yana salladı. “Duvarlar her an çökebilir, çatı da çok zayıf. İçeriye kimse giremez.”

“Gireceğiz,” dedi Bodenstein. “Bir bilgi aldık, aşağıda bir mahzen varmış. Oraya büyük olasılıkla kayıp kızı kapatmışlar.”

Bu, durumu tamamen değiştiriyordu. İtfaiye eri arkadaşlarıyla görüştü, birkaç yeri telefonla aradı. Bodenstein da telefonla konuşarak bir aşağı bir yukarı yürüdü, sonra yanmış olan yapının çevresini dolaştı. Asla yerinde duramıyordu. Lanet olsun, beklemek ne zor işti! Delil güvenliği teknisyenleri geldiler, itfaiyeye ait bir otomobil ve Afet Yardım Dairesinden lacivert bir araç durdu. Pia, devriye polislerinden, Lauterbachların evinde kimsenin olmadığını öğrenmişti. Ostermann’dan, Wiesbaden’deki Eğitim Müdürlüğü başasistanlığının numarasını almış, görüştüğü asistandan bakanın üç gündür hasta olduğunu ve ofisine gelmediğini öğrenmişti. Peki, neredeydi o zaman? Pia otomobilin çamurluğuna dayandı, bir sigara yakıp Bodenstein’ın telefon maratonuna birkaç saniye ara vermesini bekledi. Bu arada itfaiyeciler ve Afet Yardım Dairesi ekipleri seradan kalan çatı parçalarını ve duvarları incelemeye başlamışlardı. Hâlâ dumanların çıktığı enkaz parçalarını büyük makinelerle özenle kenara çekiyorlar ve hava kararmaya başladığı için projektörler kuruyorlardı.

Kathrin Fachinger arayarak görevin yerine getirildiğini, Felix Pietsch, Jörg Richter ve Michael Dombrowski’nin şubeye alındıklarını haber verdi. İçlerinden hiçbiri tutuklama sırasında güçlük

çıkarmamıştı. Kathrin'in Pia'yı çok heyecanlandıran bir haberi daha vardı: Ostermann, Amelie Fröhlich'in iPod'undaki beş yüze yakın fotoğrafı incelemiş ve Thies'in ona verdiği resimlere ait olduğunu düşündüğü fotoğraflara rastlamıştı. Pia amirini ararken kamyonların lastikleri altında çamur bataklığına dönüşmüş olan çimenlerde bata çıka yürüdü. Bodenstein ifadesiz bakışlarla seranın önünde durmuş sigara içiyordu. Pia ona tam iPod'daki resimlerden söz edeceği sırada enkazın içindeki adamlar seslenmeye ve el sallamaya başladılar. Donmuş gibi duran Bodenstein bunun üzerine canlandı, izmariti yere atarak enkaza girdi. Pia da onun peşine takıldı. Birkaç saat öncesine kadar alev alev yanan binanın içi hâlâ çok sıcaktı.

“Bir şey bulduk!” dedi bir itfaiye eri; amirleri gelmediği için, içerideki çalışmanın yönetimini o üstlenmişti. “Aşağıya doğru kapaklı bir kapı var! Üstelik hâlâ açılabilir!”

*

Yerler kuruydu, A5 karayolundaki tıkanıklık, Frankfurter Kreuz kavşağından sonra açılmıştı. Nadja, hız limitinin bittiği noktadan sonra gaza yüklendi, hızını iki yüze çıkardı. Tobias yan koltukta idi. Gözlerini kapamıştı, yola çıktıklarından beri ağzını açmıyordu. Yaşananlar onu çok sarsmıştı. O gün öğleden sonra öğrendiklerini düşünüyordu. Felix, Micha ve Jörg. Onları arkadaşı sanmıştı! Hele Lars sözüm ona kardeşi gibiydi! Laura'yı öldürmüşler, cesedini eski havaalanındaki bir tanka saklamışlar ama seslerini çıkarmamışlardı. Evet, onu cehennemine içine atmışlar ve on bir yıl susmuşlardı. Neden şimdi ansızın dürüst olmaya karar vermişlerdi? Neden şimdi? Yaşadığı düş kırıklığının tarifi yoktu. Henüz birkaç gün önce birlikte içmişler, gülmüşler, eski anıları yâd etmişlerdi. Oysa o sırada yaptıklarını, *ona* yaptıklarını biliyorlardı! Tobias yüksek

sesle iç geçirdi. Nadja uzanıp elini tuttu, avucunun içinde sıkıttı. Tobias gözlerini açtı.

“Lars’ın öldüğüne inanamıyorum,” diye fısıldadı Tobias. Boğazındaki tıkanıklıktan kurtulmak için kısa kısa öksürdü.

“Akıl almaz şeyler oldu,” dedi Nadja. “Ama senin masum olduğuna ben her zaman inanmışım.”

Tobias gülümsemeye çalıştı. Bütün düş kırıklıklarına, acılara ve öfkelere karşın azıcık da olsa bir umut ışığı doğmuştu. Belki Nadja’yla her şey yoluna girerdi. Geçmişin karanlık gölgelerinden kurtulurlar ve gerçekler aydınlanırsa belki ortak bir gelecekleri olabilirdi.

“Polislerle başım derde girecek,” dedi Tobias.

“Yok canım,” diye göz kırptı Nadja. “Nasılsa birkaç gün sonra döneceksin. Acil durumlar için babanda cep telefonum var. Biraz uzaklaşmak istemeni herkes anlayışla karşılayacaktır.”

Tobias başını salladı. Biraz rahatlar gibi olmuştu. O hiç dinmeden içini kemiren acı hafiflemeye başlamıştı.

“Yanımda olduğun için öyle mutluyum ki,” dedi Tobias. “Gerçekten. Sen muhteşemsin.”

Nadja gülümsedi ancak gözünü yoldan ayırmadı.

“Biz birbirimiz için yaratılmışız, sen ve ben,” dedi. “Bunu hep biliyordum.”

Tobias onun elini alıp dudaklarına götürdü, sevgiyle öptü. Önerinde huzur dolu birkaç gün vardı. Nadja bütün randevularını iptal etmişti. Onları kimse rahatsız edemeyecekti, Tobias’ın kimseden korkması gerekmiyordu artık. Usulca çalan müzik, içlerinin sıcaklığı, deri koltuklar... Tobias uykusunun geldiğini fark etti. İç geçirerek gözlerini kapadı, çok geçmeden derin bir uykuya dalmıştı.

Paslı demir merdiven çok dardı ve dik iniyordu. Bodenstein duvarda el yordamıyla elektrik düğmesini aradı. Yirmi beş vatlık ampul birkaç saniye sonra dar alana loş bir ışık yaymıştı. Komiser kalp atışlarını sanki boğazında hissediyordu. Enkazın tehlike yaratmadan içine girilebilecek kadar güvenli duruma getirilmesi saatler almıştı. Afet Yardım Dairesi'nin kepçe makinesi molozları kenarda toplamış, görevliler el birliğiyle kapaklı çelik kapıyı açmışlardı. İçlerinden tulum giymiş olan biri merdiveni inmiş, aşağının sorunsuz olduğunu bildirmişti. Mahzen, yangını hasar görmeden atlatmıştı.

Bodenstein; Pia, Kröger ve Henning Kirchhoff'un dik merdivenden inip bulunduğu küçücük odada yanına gelmelerini bekledi. Sonra elini demir kapının koluna koydu. Kapı sessizce açıldı. Yüzlerine sıcak bir hava vurdu, içerisi solmuş çiçek kokuyordu.

"Amelie," diye seslendi Bodenstein. Arkasında yanan el feneri, büyük ve kare bir odayı aydınlatmıştı.

"Burası eski bir sığınak," dedi Kröger. Elektrik düğmesine dokundu, tık sesi geldi, tavandaki floresan lamba vızıltı çıkararak yandı. "Binanın zarar görmesi durumunda mahzenin karanlıkta kalmaması için elektrik hatları ayrı ayrı çekilmiş."

Bodrumdaki oda sade döşenmişti; içeride bir kanepa, bir de müzik setinin bulunduğu bir raf vardı. Arka bölüm eski bir paravanla ayrılmıştı. Amelie'den tek bir iz yoktu. Acaba geç mi kalmışlardı? "Uff," diye mırıldandı Kröger. "Ne kadar sıcak."

Bodenstein odayı boydan boya dolaştı. Yüzünden terler akıyordu. "Amelie?"

Paravanı yana itti. Karşısında demirden dar bir yatak duruyordu. Bodenstein yutkundu. Yatakta yatan kız ölmüştü. Beyaz bir elbise giymiş, ellerini karnının üstünde kavuşturmuştu. Uzun siyah saçları yelpaze gibi yastığın üzerine yayılmıştı. Kırmızı ruj, mumyanın kurumuş dudaklarında çok tuhaf durmaktaydı. Yatağın yanında

bir çift ayakkabı vardı. Komodinin üstünde solmuş çiçeklerle dolu bir vazo, bir şişe de kola duruyordu. Yatakta yatan bu kızın Amelie olmadığını Bodenstein'in anlaması birkaç saniye sürdü.

“Pamuk Prenses,” dedi, yanında duran Pia usulca. “Sonunda bulduk seni.”

★

Şubeye geldiklerinde saat dokuzu henüz geçmişti. Nezarethanenin kapısında arkadaşlarından biri, yaygara koparan bir sarhoşla uğraşıyordu; adamın yanındaki kadın, en az onun kadar sarhoştur ve ortalığı birbirine katıyordu. Pia, otomattan bir diyet kola aldıktan sonra birinci kattaki toplantı odasına çıktı. Bodenstein masanın üstüne eğilmiş, Kathrin'in yazıcıdan çıkardığı resimlere bakıyordu. Ostermann ve Kathrin karşısında oturuyorlardı. Pia içeri girince Bodenstein başını kaldırdı. Yorgunluğun amirinin yüzünde bıraktığı derin izler Pia'nın gözünden kaçmadı ancak Bodenstein'in mola vermek gibi bir niyetinin olmayacağını biliyordu. Hedefe böyle-sine yaklaşmışken üstelik aralıksız çalışmak ona özel sorunlarını unutturmuşken durmak yoktu.

“Üçünü aynı anda sorgulayacağız,” dedi Bodenstein, göz ucuyla saate bakarak. “Ayrıca Terlinden’le de konuşmalıyız. Bir de Tobias Sartorius’la.”

“O nerede?” diye Kathrin sordu, şaşırmıştı.

“Aşağıda, hücrelerden birinde sanırım.”

“Benim böyle bir bilgim yok.”

“Benim de,” dedi Ostermann.

Bodenstein Pia'ya baktı. Pia kaşlarını kaldırdı.

“Sen bugün öğlen Sartorius çiftliğindeki devriyelere Tobias'ı buraya getirmelerini söyledin, öyle değil mi?”

“Hayır. Onlara Lauterbach’a gitmelerini söyledim,” dedi Bodenstein. “Sen başka devriye aracı çağırırsın sanmıştım.”

“Ben de sen çağırdın sanmıştım,” dedi Pia.

“Ostermann, Sartorius’a telefon edin,” diye emretti Bodenstein. “Derhal buraya gelsin.”

Fotoğrafları kaptığı gibi toplantı odasından çıktı. Pia gözlerini çevirdi, sonra onun peşine takıldı.

“Şuraya girmeden önce resimleri görebilir miyim?” dedi Pia amirine. Bodenstein, adımlarını yavaşlatmadan ve ağzını açmadan elindekileri Pia’ya uzattı. Yaptığı hataya canı sıkılmıştı. Bu, olayların böylesine iç içe geçtiği bir ortamda kolaylıkla meydana gelebilecek bir yanlış anlamaydı aslında. Sorgu odasında henüz kimse yoktu. Bodenstein odadan hızla çıktı, çok geçmeden geri döndü.

“Burada bütün işler ters gidiyor,” diye homurdandı.

Pia sustu. Akli, Stefanie Schneeberger’in cesedinin başında on bir yıl boyunca nöbet tutan Thies Terlinden’deydi. Neden böyle bir şey yapmıştı? Babası mı böyle emretmişti? Lars Terlinden neden özellikle şimdi Tobias’a bu mektubu yazmış ve intihar etmişti? Thies’in atölyesi bugün neden yanmıştı? Birinin Pamuk Prenses’ten haberi mi vardı, yoksa kundaklama Thies’in resimlerini mi hedef almıştı? O zaman muhtemelen bu işin arkasında Barbara Fröhlich’e sahte polis yollayan kişi vardı. Peki, Amelie neredeydi? Thies ona Pamuk Prenses’in mumyasını göstermiş, sonra kızı bırakmıştı, yoksa Amelie bunları günlüğüne nasıl yazabilirdi? Amelie, Tobias’a ne anlatmıştı? Neden ortadan kaybolmuştu? Yoksa kaybolmasının eski olayla hiçbir ilgisi yok muydu?

Beynine binlerce fikir hücum ediyor ancak Pia bu bilgi bombardımanını yerli yerine oturtamıyordu. Bodenstein telefondaydı ama bu kez Doktor Engel’le konuştuğu belliydi. Genelde kızgın bir ifadeyle dinliyor, arada bir “Evet” ya da “Hayır” diyordu. Pia iç

geçirdi. Bu vaka artık kâbusa dönüşmüştü ve böyle olması çalışma yöntemlerinden değil, soruşturma koşullarından kaynaklanıyordu. Bodenstein'ın gözlerini üstüne diktiğini duyumsayınca başını kaldırdı.

“Biz bu olayı sonlandırdıktan sonra sert önlemler alacağını söyledi, daha doğrusu tehdit etti.” Bodenstein başını arkasına attı, ansızın gülmeye başladı ancak yüzünde neşeden iz yoktu. “Çünkü ona bugün adını vermeyen birinden telefon gelmiş.”

“Aaa.” Doktor Engel'i kimin aradığı Pia'nın zerre kadar umurunda değildi. Onun derdi Claudius Terlinden'le konuşmak, adamın neler bildiğini öğrenmekti. Bunun dışında ona ulaşan her bilgi şu an salim kafayla düşünmesini engelliyordu.

“Arayan kişi, senin ile benim ilişkimiz olduğunu söylemiş.” Bodenstein ellerini saçlarında gezdirdi. “Sözüm ona bizi birlikte görmüşler.”

“Böyle bir şeyi savunmak çok mu zor,” dedi Pia istifini bozmadan. “Sonuçta her gün birlikte her yerdeyiz.”

Kapıya vurulmasıyla konuşmaları yarım kaldı. Tobias Sartorius'un üç arkadaşı içeri alınıp masanın bir kenarına dizildiler, Pia da karşılıklarına oturdu. Bodenstein ayakta duruyor, üç adamı sırayla süzüyordu. Bunların neden şimdi, aradan on bir yıl geçtikten sonra pişman olacakları tutmuştu acaba? Kaydedilecek olan sorgunun beyanlarını alma işini Pia'ya bıraktı. Sonra elindeki sekiz fotoğrafı masanın üstüne koydu. Felix Pietsch, Michael Dombrowski ve Jörg Richter resimlere baktılar ve renkleri attı.

“Bu resimleri daha önce görmüş müydünüz?”

Üçü de hayır anlamında başlarını salladılar.

“Ama neyi gösterdiklerini anladınız.”

Başlarını evet anlamında salladılar.

Bodenstein kollarını göğsünde kavuşturdu. Her zaman olduğu gibi rahat ve sakin görünüyordu. Pia, öz disiplininin dolayısıyla ona

bir kez daha hayranlık duymadan edemedi. Onu en iyi tanıyan kişi bile içinde neler olup bittiğini sezemeydi.

“Bu resimlerde kimleri ve neyi gördüğünüzü bize söyleyebilir misiniz?”

Üçü de önce sustu, sonra konuşmaya Jörg Richter başladı. İsimleri saydı: Laura, Felix, Michael, Lars ve kendisi.

“Peki, yeşil tişörtlü adam kim?” diye Pia sordu. Üç adam duraksadı, birbirlerine kaçamak bakışlar fırlattılar.

“O, adam değil,” dedi Jörg Richter sonra. “O, Nathalie. Yani Nadja. Eskiden saçları çok kısaydı.”

Pia, Stefanie Schneeberger’in öldürülmesini gösteren dört resmi arayıp çıkardı.

“Bu kim peki?” Stefanie’ye sarılan kişiyi gösteriyordu. Jörg Richter duraksadı.

“O, Lauterbach olabilir. Stefanie’yi izlemiştir belki.”

“O gece tam olarak ne oldu?” diye ısrarla sordu Bodenstein.

“Altenhain’da kermes vardı,” diye anlatmaya başladı Richter. “Bütün gün dışarıdaydık, epeyce içmiştik. Stefanie bir de kermes güzeli seçildiği için Laura onu kıskanmıştı. Sanırım Tobi’yi kıskandırmak istedi ve hangimiz karşısına çıktıysak bizimle cilveleştirdi. Öyle böyle değil, bizi bayağı kışkırttı. Tobi, Nadja’yla birlikte çadırın içki standında çalışıyordu. Tobi bir ara kayboldu, sanırım Stefanie’yle tartışmıştı. Laura, Tobi’nin peşinden gitti, biz de Laura’nın.”

Bir ara sustu.

“Biz yukarıdan, orman yolundan dolandık, yani ana caddeden gitmedik. Sartoriusların çiftliğinin arka tarafında oturup sohbet ettik. Bir de baktık ki Laura süt mutfağından geçerek ahıra girdi. Ağlıyordu ve burnu kanıyordu. Biz kızı kızdırdık, o da Felix’in yüzüne bir tokat yaptırdı. Sonra ansızın... neden olduğunu artık anımsamıyorum... olaylar büyüdü.”

“Laura’ya tecavüz ettiniz,” dedi Pia, sesine hâkim olmaya çalışarak.

“Bizi bütün gece tahrik etmişti, hem de hiç durmadan.”

“Onunla karşılıklı istek sonucu mu cinsel ilişkiye girmiştiniz?”

“Şey,” Richter alt dudağını ısırды. “Pek sayılmaz.”

“Aranızdan kimler Laura’yla ilişkiye girdi?”

“Ben ve... Felix.”

“Devam.”

“Laura tepiniyor, herkese yumruklar indiriyordu. Sonra koşarak kaçtı. Ben de peşi sıra koştum. Derken karşımda Lars’ı buldum, Laura onun ayaklarının önünde yatıyordu, her yer kan içindeydi. Laura, Lars’ın da onunla ilişkiye gireceğini sanmıştı herhalde. Düşmüş ve başını kapıya sıkıştırılan taşa çarpmıştı. Lars dehşetten deliye döndü, bir şeyler kekeledi ve kaçtı. Biz... biz de paniğe kapıldık, kaçmak istedik ama Nadja her zamanki gibi soğukkanlıydı, Laura’yı ortadan kaldırmamızı, öyle yaparsak iz kalmayacağını söyledi.”

“Nadja ansızın nereden çıkmıştı öyle?” diye sordu Bodenstein.

“O... o baştan beri bizimleydi.”

“Laura Wagner’e tecavüz etmenizi izledi yani?”

“Evet.”

“Peki Laura’nın cesedini neden ortadan kaldırmak istedi? Sonuçta kızın ölümü kazaydı.”

“Ama... ama biz ona tecavüz etmiştik. Öylece yatıyordu. Kanlar içinde. Neden yaptığımızı ben de bilmiyorum.”

“Tam olarak ne yaptınız?”

“Tobi’nin Golf’ü orada duruyordu, anahtar her zamanki gibi üstündeydi. Felix, Laura’yı bagaja yerleştirdi, benim aklıma da onu Eschborn’daki eski havaalanına götürmek geldi. Birkaç gün önce oraya yarış yapmaya gittiğimiz için anahtar hâlâ cebimdeydi. Kızı

çukura atıp döndük. Nadja bizi bekliyordu. Ortadan kaybolduğumuzu kermeste kimse fark etmemişti. Hepimizin kafası iyiydi. Daha sonra dönüp Tobi'nin evine gittik, kermes nöbetine gelir mi diye sorduk. Ama o istemedi.”

“Stefanie Schneeberger’e ne oldu?”

Bunu üçü de bilmiyordu. Resimlere bakılırsa, Nadja, Stefanie’yi krikoyla başına vurarak öldürmüştü.

“Nadja, Stefanie’den deli gibi nefret ederdi,” dedi Felix Pietsch. “Stefanie geleli beri Tobi’nin aklı başından gitmişti, kıza öyle vurgundu. Stefanie ayrıca o piyeste Nadja’nın oynayacağı başrolü kapmıştı.”

“Stefanie o akşam kermeste Lauterbach’la kol kola dans etmişti,” dedi Jörg Richter. “Lauterbach kız için çıldırıyordu, gözü olan herkes bunu görebiliyordu. Tobi, ikisini çadırın önünde öpüşürken görmüş, onun için kızıp eve gitmişti. Stefanie’yi en son Lauterbach’la birlikte çadırın önünde görmüştüm.”

Felix Pietsch, başını sallayarak arkadaşını onayladı. Michael Dombrowski’de hiçbir tepki yoktu. O âna kadar tek söz etmemişti, bembeyaz bir yüzle sürekli önüne bakıyordu.

“Nadja bu resimleri biliyor olabilir mi?” diye sordu Pia.

“Büyük olasılıkla evet. Geçtiğimiz cumartesi Tobi bize Amelie’nin neleri bulup ortaya çıkardığını anlattı. Resimlerden ve bu resimlerde sözüm ona Lauterbach’ın da olduğundan söz etti. Kuşkusuz bunları Nadja’ya da söylemiştir.”

Pia’nın cep telefonu titredi. Arayanın Ostermann olduğunu görünce Pia telefonu açtı.

“Kusura bakma, rahatsız ediyorum,” dedi Ostermann. “Ancak sanırım bir sorunumuz var. Tobias Sartorius ortada yok.”

Bodenstein, sorguya ara vererek dışarı çıktı. Pia fotoğrafları topladı, bir folyoya soktu ve amirinin peşinden gitti. Bodenstein, gözleri kapalı duvara yaslanmış, koridorda bekliyordu.

“Nadja resimlerin içeriğini biliyor olmalı,” dedi Bodenstein. “Bu sabah Laura’nın cenaze törenine katıldı, aynı saatlerde Thies’in atölyesi kül oldu.”

“Barbara Fröhlich’in evine polis kılığında giren kadın da Nadja olabilir,” diye Pia da tahmin yürüttü.

“Bence de öyle.” Bodenstein gözlerini açtı. “Başka resimlerin ortaya çıkmasını önlemek için bütün Altenhain mezarlıktayken serayı ateşe verdi.”

Sonra duvardan uzaklaştı, koridoru geçip merdivenleri çıkmaya başladı.

“Amelie’nin kaybolan iki kızla ilgili gerçeği ortaya çıkarması Nadja’nın asla işine gelmeyecekti,” dedi Pia. “Amelie onu tanıyordu, ona güvenmemek için hiçbir nedeni yoktu. Nadja kızı cumartesi gecesi herhangi bir bahaneyle Schwarzen Ross’un önünden otomobiline almış olabilir.”

Bodenstein başını dalgın dalgın evet anlamında salladı. Nadja von Bredow’un Stefanie Schneeberger’in katili olduğu ve yaptıklarının on bir yıl sonra ortaya çıkabileceği korkusuyla Amelie’yi kaçırmış ve belki de öldürmüş olabileceği ihtimali giderek güçleniyordu.

Ostermann odasındaydı, telefon ahizesini elinden henüz bırakmamıştı.

“Babasıyla görüştüm, bir de devriye aracı yolladım. Tobias Sartorius ikinci saatlerinde kadın arkadaşının otomobiliyle evden ayrılmış; kadın Hartmut Sartorius’a oğlunu bize getireceğini söylemiş. Bu saate kadar burada olmadıklarına göre, bambaşka bir yere gittikleri kesin.”

Bodenstein alnını buruşturdu. Pia bu kez daha hızlı davrandı.

“Kadın arkadaşıyla mı?” diye sordu.

Ostermann başını evet anlamında salladı.

“Sartorius’un numarası duruyor mu?”

“Evet.”

Pia’nın içine kötü şeyler doğmuştu. Masanın çevresini dolandı, Ostermann’ın masa telefonunu aldı. Yeniden çevir düğmesine bastı, hoparlörü açtı. Üçüncü zilden sonra Hartmut Sartorius’un sesi duyuldu. Pia onu konuşturmadan atladi.

“Tobias’ın kadın arkadaşı kim?” diye sordu, aslında alacağı yanıtı tahmin ediyordu.

“Nadja. Ama... ama onu size...”

“Nadja’nın cep telefonu numarası var mı sizde? Bir de otomobilinin plakası?”

“Evet, tabii. İyi de neler oluyor...”

“Lütfen Bay Sartorius. Telefon numarasını verin bana.”

Bodenstein’la göz göze geldiler. Tobias Sartorius, Nadja von Bredow’la yollara düşmüştü ve muhtemelen Nadja’nın yaptıklarından ve de yapmayı planladıklarından zerre kadar haberi yoktu. Pia, numarayı alır almaz telefonu kapattı ve Nadja von Bredow’un cep telefonu numarasını çevirdi.

Aradığınız numaraya şu an ulaşamıyor...

“Ne yapacağız şimdi?” Pia, devriye aracını Lauterbachların evine yolladığı için Bodenstein’i suçlamaya kalkışmadı. Olan olmuştu artık.

“Hemen yakalama kararı çıkarıyoruz,” dedi Bodenstein. “Cep telefonundan yer tespiti yapılmaya çalışılsın. Kadının evi nerede?”

“Bulurum şimdi.” Ostermann, üstünde oturduğu tekerlekli koltuğunu çalışma masasına doğru itti ve telefon etmeye başladı.

“Claudius Terlinden ne olacak?” diye Pia sordu.

“Bekleyecek.” Bodenstein kahve makinesinin başına gitti, dolu olduğunu gördüğü demliği eline aldı ve bir fincana kahve doldurdu. Sonra gidip Behnke’nin boş koltuğuna oturdu. “Lauterbach şimdi çok daha önemli.”

Gregor Lauterbach, 6 Eylül 1997 akşamı komşusunun kızı Stefanie Schneeberger’le Altenhain’daki kermeste öpüşmüş, sonra da kızla Sartorius’ların samanlığına gitmişti. Resimlerden biri muhtemelen Nadja ile Stefanie’nin boğuşmasını değil, kızla cinsel ilişkiye giren Lauterbach’ı göstermekteydi. Nadja von Bredow bunu öğrenmiş ve fırsatını yakalar yakalamaz nefret ettiği rakibini krikoyla öldürmüştü müydü? Thies Terlinden olayları baştan sona gözetlemişti. Thies’in her iki cinayete de tanıklık ettiğini bilen kimdi peki? Pia’nın cep telefonu çaldı. Arayan Henning’di. Stefanie’nin mumyalanmış cesedini incelemekle meşguldü.

“Olayda kullanılan silahı istiyorum.” Henning’in sesi yorgun ve gergindi.

Pia’nın gözü duvardaki saate kaydı. Saat on buçuktu ve Henning hâlâ enstitüde çalışıyordu. O ağır sorununu bu arada Miriam’a açmış mıydı acaba?

“Tamam, vereceğiz,” dedi Pia. “Ne dersin, mummyada yabancı DNA bulabilecek misin? Kız, ölmeden önce muhtemelen cinsel ilişkide bulunmuş.”

“Denerim. Cesedin durumu çok iyi. Bunca yıldır o odada, o ısıda yattığını düşünüyorum, çünkü neredeyse hiç çürümemiş.”

“En erken ne zaman sonuç alabiliriz? Burada bayağı dardayız da.” Aslında durum darda olmaktan da öteydi. Bütün olanaklarını ve ekiplerini devreye sokarak Amelie’yi aramakla kalmıyor, on bir yıl öncesine ait bütün cinayet vakalarını yeniden araştırıyorlardı. Sonuncusu için yalnızca dört adamdılar.

“Darda olmadığınız var mı sizin?” dedi Henning. “Elimi çabuk tutacağım.”

Bu arada Bodenstein kahvesini bitirmişti.

“Gel,” dedi Pia’ya. “Devam edelim.”

*

Bodenstein, ailesine ait çiftliğin kapısındaki park yerine gelmiş ancak otomobilinden hemen inmek istemiyordu. Direksiyon başında bir süre oturdu. Saat gece yarısını henüz geçmişti. Komiser çok yorgundu ancak uyumayı aklına getiremeyecek kadar zihni açıktı. Felix Pietsch, Jörg Richter ve Michael Dombrowski’yi sorgudan sonra salıvereceği sırada en önemli soru aklına gelmişti: Yer altı tankına attıklarında Laura ölmüş müydü? Bu soru üzerine adamların üçü de bir süre susmuştu. Meselenin yalnızca tecavüz ve yardım ihmali değil, çok daha ileri boyutta bir suç olduğunu ancak o an anlayabilmişlerdi. İşledikleri suçun adını Pia en doğru şekilde ifade etmişti: Ağır bir suçu örtmek amacıyla bir insanın ölmesine bilerek göz yummak. Michael Dombrowski bunun üzerine gözyaşlarına boğulmuştu. Bodenstein bu tepkiyi yeterli itiraf kabul etmiş, Ostermann’ı tutuklama kararlarını çıkarmak üzere görevlendirmişti. Üç adamın öncesinde anlattıkları oldukça aydınlatıcıydı. Nadja von Bredow gençlik yıllarında samimi olduğu arkadaşlarını yıllardır aramamıştı. Ancak Tobias’ın tahliyesinden kısa bir süre önce Altenhain’a dönmüş, ağızlarını sıkı tutmaları için üçüne ağır baskılar yapmıştı. On bir yıl önceki gerçeklerin ortaya çıkması üç arkadaş açısından bir önem taşımadığı için aslında susmaya sürdüreceklerdi, ancak bir kızın daha ortadan kaybolmasıyla durum değişmişti. Arkadaşlarının hüküm giymesinin sorumluluğunu taşıyor olmak, onlara yıllardır zaten vicdan azabı

çektirmişti. Altenhain'da Tobias'a karşı cadı avı başlatıldığında bile kendileriyle ilgili kaçınılmaz sonuçlardan çok korktukları için polise gidememişlerdi. Jörg Richter, Tobias'ı cumartesi akşamı eski günleri anmak için aramamıştı. Nadja ondan, Tobias'ı davet edip onu içirmesini istemişti. Bu gerçek, Bodenstein'in endişelerini destekliyordu. Aklına en çok takılan da üç yetişkin adam olarak neden Nadja'nın emirlerine uydukları sorusuna Jörg Richter'in verdiği yanıt olmuştu.

“Nadja'da henüz o yıllarda insanı ürküten bir şey vardı.” Diğer ikisi başlarını sallayarak onu onaylamışlardı. “Nadja bulunduğu yere boşuna gelmedi. O bir şeyi isterse ona sahip olur. Üstelik kimin ne yitireceğine aldırmadan!”

Nadja von Bredow, Amelie Fröhlich'i tehdit olarak algılamış ve kızı bir anda ortadan kaldırmıştı. Cinayet işlemekten çekinmeyen bir karakterde olması, olayın boyutlarının nereye varabileceğini gösteriyordu.

Bodenstein dalgın dalgın otomobilinde oturdu. Ne gündü ama! Önce Lars Terlinden'in cesedi, Thies'in atölyesinde yangın, Hasse'nın akıl almaz suçlamaları, Daniela Lauterbach'la karşılaşma... Sonra ansızın aklına geldi, Christine Terlinden'e oğlunun canına kıydığını uygun bir dille açıkladıktan sonra Daniela Lauterbach'ı arayacaktı. Cep telefonunu çıkardı, paltosunun iç ceplerini arayarak doktorun kartını buldu. Telefonu çevirdi, kadının sesini duymayı beklerken kalbi hızla atmaya başlamıştı. Ancak yanıt alamadı. Bir süre sonra telesekreter devreye girdi. Bodenstein sinyal sesinden sonra bıraktığı notta, Daniela Lauterbach'dan saatin kaç olduğuna bakmadan onu aramasını rica etti. İçtiği kahve mesanesini sıkıştırmasaydı belki otomobilde oturmayı sürdürecekti. Eve girmenin zamanı gelmişti zaten. Göz ucuyla bir hareket algıladı ve biri cama vurunca kordudan ölecek gibi oldu.

“Baba?” Büyük kızı Rosalie'ydi bu.

“Rosi!” Bodenstein kapıyı açtı, otomobilden indi. “Ne arıyorsun sen burada?”

“İşten yeni çıktım,” dedi Rosalie. “Peki sen ne arıyorsun? Neden eve gitmedin?”

Bodenstein iç geçirerek otomobiline yaslandı. Yorgunluktan ölmek üzereydi ve kızına dertlerini anlatmak hiç içinden gelmiyordu. Gün boyunca işleri sayesinde Cosima’yı düşünmekten kurtulmuştu ancak o dayanılmaz başarısızlık duygusu şimdi yine ruhunu sarmıştı.

“Büyükannem dün gece de burada kaldığını söyledi. Neler oluyor?” Rosalie babasına kaygıyla bakıyordu. Sokak lambasının loş ışığında kızın yüzü bembeyaz kesilmişti. Ona gerçeği neden anlatmayacaktı ki? Olanları anlayabilecek yaştaydı, hem er ya da geç nasılsa öğrenecekti.

“Annen bana dün akşam başka bir erkekle ilişkisi olduğunu söyledi. Bunun üzerine ben de birkaç gece dışarıda kalmayı yeğledim.”

“Ne?” Rosalie afallamıştı. “Bu dediğin... Yok, inanmam ben buna.”

Kızın şaşkınlığı samimiydi. Kızının annesinin gizli işbirlikçisi olmaması Bodenstein’in yüreğine su serpmişti.

“Yaa,” dedi Bodenstein, omuzlarını silkerek. “Önce ben de inanmadım. Ancak epeydir sürüyormuş.”

Rosalie derin bir iç geçirdi, başını iki yana salladı. Yetişkin tavrını bir anda kaybetti, anlam veremediği bir gerçeğin altında ezilen küçük bir kıza dönüştü. Bodenstein, her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek kızını kandırmak istemedi. Cosima’yla arasında artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Çünkü aldığı yara, buna izin veremeyecek kadar ağırdı.

“Peki ne olacak şimdi? Yani... nasıl... nasıl...” Rosalie devam edemedi. Çaresizdi. Ne yapacağını bilemiyordu. Yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. Bodenstein hıçkırarak ağlayan kızına

sarıldı, saçlarını öptü. Sonra gözlerini kapatıp içini çekti. O da gözyaşlarına yol verebilmeyi, Cosima'ya, kendine ve bütün yaşamına ağlayabilmeyi ne çok isterdi!

“Bir çözüm bulacağız herhalde,” diye mırıldandı, Rosalie'nin başını okşarken. “Önce olanları sindirmem gerek.”

“Ama neden böyle bir şey yapıyor?” dedi Rosalie hıçkırarak. “Anlayamıyorum!”

Kız bir süre öylece kaldı. Bodenstein onun gözyaşlarından ıslanmış yüzünü avuçlarının arasına aldı.

“Eve git, güzelim,” dedi usulca. “Üzülme. Annen ile ben mutlaka bir yol buluruz. Haa?”

“Ama ben seni şimdi burada yalnız bırakamam ki babacığım! Hem... hem Noel'e az kaldı, sen aramızda olmazsan bayram mı olur?” Bu tam Rosalie'ye özgü bir yaklaşımdı. Henüz küçük bir çocukken bile ailede ve arkadaş çevresinde ters giden her şeyden kendini sorumlu tutardı. Bu yüzden sırtına taşıyabileceğinden fazlasını yüklerdi.

“Noel'e daha haftalar var. Hem ben burada yalnız değilim ki,” dedi Bodenstein. “Büyükkannen, büyükbaban, Quentin ve Marie-Louise buradalar. İdare ediyorum.”

“Ama biliyorum, üzgünsündür.”

Bodenstein'ın bu sözlerle karşı yanıtı yoktu aslında.

“Şu sıralar öyle çok işim var ki doğru dürüst üzülmeye bile fırsatım olmuyor.”

“Gerçekten mi?” Rosalie'nin dudakları titriyordu. “Senin üzgün ve yalnız olduğun düşüncesine katlanamam, babacığım.”

“Sen canını sıkma. Beni istediğin zaman ara ya da mesaj at. Ama şimdi senin de benim de uyumamız gerek. Yarın yine görüşürüz, tamam mı?”

Rosalie mutsuz bir ifadeyle başını salladı, burnunu çekti. Babasının yanağına ıslak bir öpücük kondurdu, ona bir kez daha sarıldı, sonra kendi otomobiline bindi ve motoru çalıştırdı. Bodenstein park yerinde durdu, otomobilinin arka farları ormanın içinde kayboluncaya kadar kızının arkasından baktı. İçini çekerek döndü ve yürüdü. Evliliği yıkılsa bile çocuklarının sevgisinin baki kalacağını bilmek onu rahatlatıyor, acısını hafifletiyordu.

22 Kasım 2008, Cumartesi

Yattığı yerden fırladı. Kalbi gümbürdüyordu, gözlerini iri iri açıp çevresine bakındı ancak bulunduğu yer her zamanki gibi zifiri karanlıktı. Onu uyandıran ne olmuştu? Gerçekten bir ses mi duymuştu ya da düşünde mi öyle görmüştü? Amelie gözlerini karanlığa dikti. Çıt yoktu. Öyle sanmıştı demek. İç geçirerek küf kokulu şilteden doğruldu, ayak bileklerini kavradı, buz kesmiş ayaklarını ovaladı. Birinin onu bulacağını, bu kâbustan sağ salim kurtulacağını kendine sürekli söylüyorsa da aslında içten içe umudunu yitirmişti. Onu buraya her kim kapattıysa, çıkarmaya hiç niyeti yoktu. Amelie, sık sık tekrarlayan panik atak nöbetlerinin o ana kadar üstesinden gelmeyi başarmıştı. Ne var ki umutları artık kırılmıştı, oraya öylece yatmış ölümü bekliyordu. Öfkelenildiği zamanlarda annesine ne çok “*Keşke ölseydim!*” demişti ama bu cümleyi nasıl da düşüncesizce sarf ettiğini şimdi anlıyordu. İnat ve vurdumduymazlık uğruna annesine yaptıklarına çoktan pişman olmuştu. Buradan canlı kurtulursa her şey ama her şey farklı olacaktı artık. Çok daha iyi biri olacaktı. Asla ailesine karşı gelmeyecek, asla evden kaçmayacak, nankörlük etmeyecekti.

Bir mutlu son olmalıydı! Zaten hep olmaz mıydı? Mutlu sonla bitmeyen gazete ve televizyon haberleri aklına gelince ürperdi. Ölmüş kızlar, ormana gömülmüş, sandıklara kapatılmış, tecavüze uğramış, ölesiye dövülmüş kızlar... Lanet olsun, lanet olsun, lanet

olsun. Ölmek istemiyordu, hele bu bok çukurunda, bu karanlıkta tek başına ve terk edilmiş olarak ölmek istemiyordu. Açlıktan değil ama susuzluktan ölebilirdi. Suyu çok azalmıştı, artık kana kana değil, yudum yudum içme kararı almıştı.

Ansızın irkildi. Sesler vardı! Yok, hayal görmüyordu! Kapının önünden adım sesleri geliyordu! Adımlar gitgide yaklaştı ve durdu. Anahtar deliğinde gıcırtyla bir anahtar döndü. Amelie yerinden kalkmak istedi ancak günlerdir ve gecelerdir kemiklerine işleyen soğuk ve rutubetten bedeni taş kesilmişti. Odaya gözlerine batan bir ışık yayıldı, birkaç saniyelik bir aydınlık oldu. Amelie kamaşan gözlerini kırıştırdı ancak hiçbir şey algılayamadı. Kapı yine kapandı, anahtar takırtıyla kilitte döndü, adımlar uzaklaştı. Düş kırıklığı, Amelie'yi ahtapot ayakları gibi sarmış, sıkıca tutuyordu. Su bırakılmamıştı! Amelie solumalar duyar gibi oldu. Odada başka biri daha mı vardı? Tüyleri diken diken oldu, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Kimdi, neydi bu? İnsan mı? Hayvan mı? Korku, âdeta boğazını sıkar gibiydi. Sırtını rutubetli duvara bastırdı. Sonra bütün cesaretini topladı.

“Kim var orada?” diye fısıldadı boğuk sesle.

“Amelie?”

Genç kız soluk almaya çalıştı, inanamıyordu. Kalbi sevinçle atmaya başladı.

“Thies?” diye fısıldayabildi ve duvara tutunarak doğrulmaya çalıştı. Odanın her milimetrekaresini artık ezberlemiş olsa da karanlıkta denge sağlamak hiç de kolay değildi. Kollarını öne doğru uzatarak iki adım attı, sıcak bir bedene değince irkildi. Kesik kesik solukları duydu, Thies'in kolunu kavradı. Thies, ondan kaçmak yerine, kızın elini tuttu ve sıkıca kavradı.

“Ah, Thies!” Amelie gözyaşlarını tutamıyordu artık. “Ne işin var burada? Ah Thies, Thies, nasıl mutluyum! Çok, çok sevindim!”

Amelie, Thies'e yaslandı, kollarını onun bedenine doladı ve gözyaşlarına yol verdi. Dizlerinin bağı çözüldü, artık yalnız olmadığı anlayınca nasıl hafiflemişti! Thies de bu kucaklaşmanın tadını çıkarıyordu belli ki. Hatta bununla kalmamış – usulca ve beceriksizce olsa da– şimdi o da kıza sarılmıştı. Sonra Amelie'yi sıkıca kendine doğru çekti, yanağını onun saçlarına gömdü. Amelie'nin bütün korkuları bir anda uçup gitmişti.

*

Yine cep telefonunun çalmasıyla uyanmıştı. Bu kez arayan, sabah uykusu nedir bilmeyen Pia'ydı. Ona sabahın altısında Thies Terlinden'in gece psikiyatri kliniğinden kaçtığını haber veriyordu.

"Başhekim aradı beni," dedi Pia. "Ben şimdi klinikteyim, servise bakan doktor ve gece hemşiresiyle görüştüm. Hemşire 23.27'deki son turunda Thies'i görmüş, yatağında uyuyormuş. Saat 5.12'de tekrar geldiğinde Thies yokmuş."

"Buna nasıl bir açıklamaları var?" Bodenstein yataktan çıkmakta zorlanıyordu. En fazla üç saat uyuyabilmişti, üstünden kamyon geçmiş gibiydi. Uykuya henüz dalmışken, önce Lorenz ardından Rosalie aramıştı. Rosalie'yi yine otomobiline atlayıp yanına gelmesi için güçlkle ikna edebilmişti. Komiser inleyerek doğruldu ve ayağa kalktı. Bu kez bir yere çarpmadan kapının yanındaki elektrik düğmesine ulaşabilmişti.

"Hiç yok. Her yer aranmış ama Thies hiçbir yere saklanmamış. Odasının kapısı kilitliymiş. Ötekiler gibi o da kuş olup uçmuş. Lanet olsun."

Basın, radyolar ve televizyonlar aracılığıyla aranmalarına karşın Lauterbach, Nadja von Bredow ve Tobias Sartorius'un tek bir izine bile rastlanamamıştı.

Bodenstein sendeleyerek banyoya geçti. Gece buranın –eski alışkanlıkla aşırıya kaçmadan– radyatörünü açmış, üstten aralanmış olan pencereyi kapatmıştı. Aynadaki görüntüsünden hiç hoşlanmadı. Pia’yı dinlerken beyninin içindeki düşünceler hızla dönüyordu. Thies’in psikiyatri kliniğinde güvende olduğunu varsayarak yine hata yapmıştı, oysa bu adamın büyük bir tehlike altında olduğunu akıl edebilmeliydi. Onun başında nöbet tutturması gerekirdi! Yirmi dört saat gibi kısa bir süre içinde ikinci büyük ihmaliydi bu! Böyle giderse görevden el çektirilmeye o da hazırlıklı olmalıydı! Telefonu kapattı, ter içinde kalmış tişörtünü ve iç çamaşırını çıkardı, uzun uzun duş aldı. Zaman hızla ilerliyor ve vaka elinden kayıp gidiyordu. Önceliği ne olmalıydı? Nereden başlamalıydı? Bu trajedinin baş oyuncularını belli ki Nadja von Bredow ve Gregor Lauterbach’tı. Önce onları ele geçirmeliydi.

★

Claudius Terlinden, oğlunun intihar haberini aldığı anda gözle görülür bir tepki vermemişti. Polis gözetiminde geçirdiği dört gün ve üç geceden sonra soğukkanlı sevimliliğinin yerini inatçı bir suskunluk almıştı. Avukatı perşembe günü itirazda bulunmuş ancak Ostermann, hâkimi delil karartma olasılığının bulunduğu konusunda ikna etmeyi başarmıştı. Gelgelelim, Amelie’nin kaybolduğu zaman dilimi içinde nerede olduğunu kanıtlayamaması dışında, Terlinden’in hakkında başka elle tutulur deliller bulamazlarsa, onu daha fazla gözaltında tutamazlardı.

Terlinden’in tek yorumu, “Bu çocuk, yaşamı boyunca zayıf biriydi,” olmuştu. Açık duran gömlek yakası, tıraşsız yüzü ve dağınık saçlarıyla bir korkuluktan daha fazla karizması kalmamıştı. Pia, daha önce onun neyinden büyülenmiş olduğunu anımsamaya çalıştı.

“Ama siz,” dedi Pia alaycı bir tonda, “siz katırsınız, değil mi? Hatta öyle katırsınız ki yalanlarınız ve örtbas etmelerinizle insanların başına ne işler açtığınız umurunuzda bile değil. Lars, çektiği vicdan azabına dayanamadığı için canına kıydı, Tobias Sartorius’un yaşamından on yıl çaldınız, Thies’i öyle sindirdiniz ki ölmüş bir kıza on bir yıl boyunca gözcülük etti.”

“Thies’i asla sindirmedim.” Claudius Terlinden, o sabah Pia’nın yüzüne ilk kez bakıyordu. Kızarmış gözlerinde dikkatli bir ifade belirmişti. “Hangi ölmüş kızıdan söz ediyorsunuz?”

“Hadi ama!” Pia başını öfkeyle iki yana salladı. “Kızın bahçedeki seranın bodrumunda olduğunu bilmediğinizi savunmaya kalkışmayacaksınız, değil mi?”

“Hayır, bilmiyorum. Oraya yirmi yıldır uğramadım.”

Pia, masadan bir sandalye çekip Terlinden’in karşısına oturdu.

“Thies’in atölyesinin bodrumunda dün Stefanie Schneeberger’in mumyalanmış cesedini bulduk.”

“Ne?” Adamın gözlerinde ilk kez korku belirmişti. Katı irade ilk yaralarını almaya başlamıştı.

“Thies iki kızı öldürenleri gözetlemiş,” diye devam etti Pia, gözünü Terlinden’den ayırmadan. “Birisi bunu öğrenmiş ve Thies’i, bundan tek kelime söz etmesi durumunda onu bir akıl hastanesine kapatacağı tehdidinde bulunmuş. Bu kişinin siz olduğunuzdan hiç kuşku yok.”

Claudius Terlinden başını hayır anlamında salladı.

“Thies bu gece klinikten kaçmış. Tam da o gece neler gördüğünü bana anlattıktan sonra.”

“Yalan söylüyorsunuz,” dedi Terlinden. “Thies size asla bir şey anlatmadı.”

“Haklısınız. Tanıklık ifadesini sözcükler kullanmadan vermişti. Olayın akışını fotoğraf çekmiş gibi ayrıntılarıyla anlatan resimler yapmıştı.”

Claudius Terlinden sonunda tepki vermeye başlamıştı. Göz bebekleri gidip geliyor, nereye koyacağını kestiremediği elleri gerginliğini gösteriyordu. Pia için için sevindi. Bu konuşma, uzun zamandır ihtiyaç duydukları sonucu almalarını sağlayacaktı herhalde.

“Amelie Fröhlich nerede?”

“Kim?”

“Lütfen, ama! Komşunuz ve çalışanınız Arne Fröhlich’in kızı kaybolduğu için şimdi karşımda oturuyorsunuz!”

“Ha, evet, doğru. Bir an için unutmuştum. Kızın nerede olduğunu bilmiyorum. Amelie’yle benim ne ilgim olabilir?”

“Thies, Amelie’ye Stefanie’nin mumyasını gösterdi. Cinayetleri anlatan resimlerini de kızı verdi. Amelie, Altenhain’ın karanlık sırlarını çözmek üzereydi. Sizin bundan hoşlanmayacağınız açıkça ortada.”

“Neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Karanlık sırlarmış!” Terlinden, içinde bulunduğu durumda bile alaylı bir kahkaha atabilmişti. “Siz gerçekten çok fazla aşk ve macera filmi izlemişsiniz! Ayrıca beni artık bırakmak zorundasınız. Tabii elinizde somut bir şey yoksa ki olduğuna inanmıyorum.”

Pia oralı olmadı. “Siz o yıllarda oğlunuz Lars’tan Laura Wagner’in ölüm olayına karıştığını itiraf etmemesini istediniz. Oysa olay bir kazaydı. Biz şimdi bu bilgi, tutukluluk sürenizin uzatılmasına yetiyor mu ona bakıyoruz.”

“Bahsettiğiniz bilgi, oğlumu korumak istemiş olmam mı?”

“Hayır. Adaleti yanıltmış olmanız. Yalan ifade vermiş olmanız. Hangisini isterseniz seçin işte.”

“Bunlar çoktan zaman aşımına uğradı.” Claudius Terlinden Pia’yı soğuk bir ifadeyle süzdü. Bu adam büyük lokmaydı, Pia’nın umutları kırılmaya başlamıştı.

“Ebony Club’dan çıktıktan sonra Gregor Lauterbach’la birlikte nereye gittiniz?”

“Bu sizi ilgilendirmez. Ama kızı görmedik.”

“Neredeydiniz? Neden bir otomobile çarpıp kaçtınız?” Pia’nın sesi sertleşti. “Sizden şikâyetçi olmaya kimsenin cesaret edemeyeceğinden çok mu emindiniz?”

Claudius Terlinden ağzını açmadı. Kışkırtılıp düşüncesizce bir şey söylemeye hiç niyeti yoktu. Yoksa bu adam masum muydu? Kriminal şube teknik ekibi otomobilinde Amelie’ye ait bir ize rastlayamamıştı. Kaza sonrası olay yerinden kaçmak, adamı burada daha uzun süre tutmak için yeterli bir neden değildi. Ayrıca Terlinden olayların zaman aşımına uğradığını söylerken de haklıydı. Lanet olsun!

★

Artık yabancı olmadığı ana caddeden ilerledi, Richter’in bakkal dükkânı ve Goldenen Hahn’ın önünden geçti, çocuk parkının yanından soldaki Wald Caddesi’ne saptı. Sokak lambaları hâlâ yanıyordu, çünkü havanın bir türlü aydınlanamadığı günlerden biri yaşanıyordu. Bodenstein, cumartesi sabahının bu erken saatinde Lauterbach’ı evinde bulacağı ümidiyle yola düşmüştü. Lauterbach, acaba eski tutanakları Hasse’ya neden imha ettirmişti? Eylül 1997’deki olaylarda bu adam ne rol oynamıştı? Lauterbachların evinin önünde durdu ve talimat vermiş olmasına karşın ortalıkta ne devriye aracı ne de sivil polis araçlarının olduğunu gördü. Merkeze tam telefon edip öfkesini kusacaktı ki garaj kapısı açıldı, bir otomobilin arka

farları yandı. Bodenstein otomobilinden inerek, garaj kapısına doğru yürüdü. Duman rengi Mercedes'in direksiyonunda Daniela Lauterbach'ın oturduğunu fark edince yüreği hopladı. Kadın, aracını onun yanında durdurdu ve indi. Geceyi uykusuz geçirdiği yüzünden okunuyordu.

"Günaydın? Bu saatte burada olmanızın nedenini öğrenebilir miyim?"

"Bayan Terlinden'in nasıl olduğunu size sormak istedim. Bütün gece aklımdan çıkmadı." Bu, düpedüz yalandı ancak kadının komşusuna karşı duyarlı yaklaşırsa Daniela Lauterbach'ı kazanacağını düşünmüştü. Yanılmamıştı. Daniela Lauterbach'ın kahverengi gözleri parladı, yorgun yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu.

"Hiç iyi değil. İnsanın evladını bu şekilde kaybetmesi korkunç. Yetmiyormuş gibi Thies'in atölyesindeki yangın ve seranın bodrumundaki ceset – hepsi çok ağır geldi." Daniela Lauterbach başını iki yana salladı, üzgün görünüyordu. "Kız kardeşi gelinceye kadar yanındaydım, şimdi o ilgileniyor."

"Dostlarınız ve hastalarınıza karşı gösterdiğiniz ilgiye gerçekten hayran kaldım," dedi Bodenstein. "Sizin gibi insanlara az rastlanır."

Komiserin komplimanı kadının hoşuna gitmiş gibiydi. Yeniden gülümsedi, bu sıcak ve anaç gülümseme insanda kendini onun kollarına atma, orada teselli bulma isteği uyandırabilirdi.

"Bazen insanların kederlerini gerektiğinden fazla paylaştığımı düşünüyorum." Doktor iç geçirdi. "Başka türlü elimden gelmiyor. Birinin acı çektiğini görürsem, illa yardım etmeliyim."

Hava buz gibiydi, Bodenstein'in soğuktan titrediği doktorun gözünden kaçmadı.

"Siz üşüyorsunuz. Bana sorularınız varsa buyurun eve girelim."

Birlikte önce garajdan geçip bir merdiveni çıktılar ve büyük bir hole girdiler. Burası temsil amaçlı gereksiz yere yapılmış, seksenli yıllardan kalma bir alandı.

“Kocanız evde mi?” Bodenstein sanki önemsizmiş gibi davranmaya çalışarak çevresine bakındı.

“Hayır.” Kadın bir salise için duraksadı. “Kocam iş seyahatinde.”

Eğer bu bir yalansa, Bodenstein şimdilik kabul ediyordu. Kocasının çevirdiği dolaplardan kadının belki haberi bile yoktu.

“Kendisiyle acilen görüşmeliyim,” dedi Bodenstein. “Geçmişte Stefanie Schneeberger’le ilişkisi olduğunu belirledik.”

Kadının yüzündeki sevimli ifade bir anda kaybolmuştu. Daniela Lauterbach başını çevirdi.

“Biliyorum,” dedi kadın. “Gregor bana bunu vaktiyle ancak kız ortadan kaybolduktan sonra itiraf etti.” Kocasının ihanetinden söz etmekte zorlandığı anlaşıyordu.

“Sartoriusların samanlığındaki... kaçamağı sırasında görülmüş ve de suçlanacak olmaktan kaygılıydı.” Kadının sesi buruk, bakışları sıkıntılıydı. Bodenstein, kadının hâlâ kırgın olduğunu hissedince aklına kendi durumu geldi. Daniela Lauterbach aradan geçen on bir yıldan sonra kocasını bağışlamıştı belki ama kırılan gururu tamir olmamıştı.

“İyi de bunun şimdi önemi ne?” diye sordu kadın şaşkınlıkla.

“Amelie Fröhlich geçmişteki olayları araştırmış ve anlaşılan kocanızın ilişkisini öğrenmiş. Eğer kocanızın bu gelişmelerden haberi olduysa, Amelie’yi tehdit olarak algılamış olabilir.”

Daniela Lauterbach, Bodenstein’a bakarken duyduklarına inanmıyor gibiydi.

“Şimdi siz kocamı Amelie’nin kaybolmasıyla ilgili itham etmeye kalkmıyorsunuz, değil mi?”

“Hayır, onu itham etmiyoruz,” diye kadını yatıştırdı Bodenstein. “Ancak onunla acilen görüşmek istiyoruz. Çünkü kendisi için cezai sonuçlar doğurabilecek bir şey yaptı.”

“Bunun ne olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Eşiniz benim ekibimden bir memurun, 1997 yılına ait sorgu tutanaklarını dosyadan çıkarmasını sağlamış.”

Bu haber kadında şok etkisi yaratmış gibiydi. Yüzü bembeyaz kesildi.

“Hayır.” Kadın başını sertçe iki yana salladı. “Hayır, buna inanmam. Neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Bunu kendisinden duymak istiyorum. Evet, onu nerede bulabilirim? Eğer en kısa zamanda bize başvurmazsa, hakkında yakalama emri çıkarmak zorundayız. Onun konumunda birinin böyle bir durumda kalmasını istemem.”

Daniela Lauterbach başını salladı. Derin bir soluk aldı, çelik gibi iradesi sayesinde duygularını kontrol altında tutmayı başarıyordu. Bodenstein’la tekrar göz göze geldiğinde bakışlarında bambaşka bir ifade belirmişti. Bu korku ya da öfke miydi? Yoksa ikisi birden mi?

“Kocamı arayıp bunu ona ileteceğim,” dedi Daniela Lauterbach, sesine umursamaz bir tını katmak için uğraşarak. “Mutlaka bir yanlış anlaşılma söz konusu, bundan eminim.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Bodenstein. “Ancak bu konuyu ne kadar erken aydınlığa kavuşturursak, o kadar iyi olur.”

★

Uzun zamandır böylesine derin uyumamıştı. Geceyi düş bile görmeden deliksiz bir uykuyla geçirmişti. Tobias yatakta bir sağa, bir sola döndükten sonra esneyerek doğruldu. Nerede olduğunu önce kavrayamadı. Bu dağın tepesine akşam geç saatlerde gelmişlerdi.

Nadja karın bastırmasına aldırmamış, Interlaken çıkışında otoyoldan ayrılmıştı. Dağ yolunda bir ara durmuş, lastiklere zincir takmıştı, sonra hiç yorgunluk belirtisi göstermeden giderek dikleşen dönemeçli bayırı tırmanmıştı. Tobias öylesine yorgun ve bitkindi ki kulübenin içine bakamamıştı bile. Aç da değildi. Nadja'nın peşi sıra bir merdiven çıkmış, galerinin tamamını kaplayan yatağa kendini atmıştı. Başını yastığa koyar koymaz uyumuştı. Belli ki deliksiz uyku ona çok iyi gelmişti.

“Nadja?”

Yanıt alamadı. Tobias çömelerek yatağın üstündeki ufacık pencereden dışarı baktı. Masmavi gökyüzünü ve fondaki karla kaplı dağları görünce nefesi tutuldu. Hiç yaylalara çıkmamıştı. Kendi çocukluk ve gençliğinde ailesinin kayak ya da deniz kıyısı tatili diye bir alışkanlığı yoktu. Bir an önce dışarı çıkıp karı hissetmek istiyordu. Merdiveni indi. Kulübe küçüktü ve çok şık döşenmişti, tavanı ve duvarları lambri kaplıydı, ahşap masada kahvaltısı hazırlanmış onu bekliyordu. İçerisi mis gibi kahve kokuyor, şöminedeki odun çıtır çıtır yanıyordu. Tobias gülümsedi. Kot pantolonunu, kazağını, ceketini ve ayakkabılarını giydi, kapıyı itip dışarı çıktı. Aydınlık gözlerini kamaştırdığı için bir an olduğu yerde kaldı. Buz gibi, tertemiz havayı ciğerlerine çekti. O sırada bir kartopu yüzünde dağıldı.

“Günaydın!” Nadja gülüyor ve el sallıyordu. Merdivenden birkaç metre ötede durmuş, güneşin ve karın ışıltısıyla âdeta yarışıyordu. Tobias gülümsedi, merdivenleri koşarak indi ve dizlerine kadar kara gömüldü. Nadja da ona doğru koştu. Genç kadının yanakları kıpkırmızı kesilmişti, kenarları kürklü kapüşonla çevrelenen yüzü her zamankinden daha güzeldi.

“Burası şahaneymiş!” diye mutlulukla bağırdı Tobias.

“Beğendin mi?”

“Hem de nasıl! Ben böyle yerleri yalnızca televizyonda görürdüm.”

Sonra karlara bata çıka kulübenin çevresini dolaştılar. Eğimli çatılı kulübe, dik bayırın tepesinde dekor gibi duruyordu. Bir metre yüksekliğindeki kar Tobias’ın ayaklarının altında gıcırdıyordu. Nadja uzanıp genç adamın elini tuttu.

“Bak,” dedi.” Karşıda gördüklerin Bern Alplerinin en ünlü zirveleri: Jungfrau, Eiger ve Mönch dağları. Bu manzaraya bayılıyorum!”

Nadja sonra başını çevirdi, vadiyi gösterdi. Aşağıda çıplak gözle pek algılanamayacak kadar uzakta yan yana dizilmiş evler vardı, biraz ileride uzunca masmavi bir göl güneş ışınları altında parlıyordu.

“Kaç metre yüksekteyiz biz?” diye sordu Tobias merakla

“1800 metre. Buradan yukarıda artık buzullar ve dağ keçileri var.”

Nadja güldü, kollarını genç adama dolayarak onu buz gibi olmuş, yumuşacık dudaklarıyla öptü. Tobias onu sıkıca tuttu, Nadja’ya ihtirasla karşılık verdi. Kendini alabildiğine özgür hissediyordu, sanki yıllardır çektiği acıları çok uzaklarda, aşağıdaki vadilerde bırakmıştı.

★

Vaka onu öylesine içine almıştı ki kendi sıkıntısını düşünmeye zaman bulamıyordu. Böyle olmasından memnundu aslında. Bodenstein yıllardır başka insanların felaketleriyle yüzleşmişti, şimdi ilk kez o olaylarla kendi yaşantısı arasında paralellik kuruyordu, oysa bir gün böyle olacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Daniela Lauterbach, tıpkı onun Cosima’yı tanıyamadığı gibi, kocası hakkında belli ki çok az şey biliyordu. Bu korkunç bir durumdu ama demek ki insan biriyle yirmi beş yıl aynı evi, aynı yatağı paylaşabiliyor,

ortak çocukları olabiliyor ama onun gerçek yüzünü tanıyamıyordu. Pek çok vaka görmüştü, her şeyden bihaber aile bireyleri yıllar yılı katiller, sübyancılar ve tecavüzcülerle aynı çatı altında yaşamış, korkunç gerçeği öğrendiklerinde akılları başlarından gitmişti.

Bodenstein, Fröhlichlerin evlerinden ve Sartorius çiftliğinin arka kapısı önünden geçerek ilerledi, Wald Caddesi'nin sonundaki göbekten döndü ve Terlinden malikânesine çıkan yola saptı. Evin kapısını bir kadın açtı. Çok benzediği söylenemese de Christine Terlinden'in kız kardeşi olmalıydı. Kadın uzun boylu ve zayıftı, Bodenstein'ı süzen gözlerinde özgüven vardı.

"Evet?" kadın yeşil gözlerini Bodenstein'a doğrultmuş, sorarcasına bakıyordu. Komiser kendini tanıttı, Christine Terlinden'le görüşmek istediğini söyledi.

"Gidip çağırayım," dedi kadın. "Bu arada adım Heidi Brückner, Christine'nin kız kardeşiyim."

Kadın, Christine Terlinden'den en az on yaş küçük olmalıydı ve ablasının aksine hiç yapmacık değildi. Parlak kumral saçlarını örmüştü, düzgün hatlı, çıkıntılı elmacık kemikli, kırışksız yüzü makyajsızdı. Bodenstein'ı içeri aldıktan sonra kapıyı kapattı.

"Lütfen burada bekleyin."

Kadın uzaklaştı, bir süre gelen giden olmadı. Bodenstein, aralarında kuşkusuz Thies'inkilerin de bulunduğu duvardaki tabloları enine boyuna inceledi. Resimler, Daniela Lauterbach'ın ofisindeki uğursuzluk çağrıştıran kasveti anımsatmıştı: Kederli yüzler, bağırان ağızlar, zincire vurulmuş eller, korku ve acıyla dolu gözler. Bodenstein adım sesleri duyunca arkasına döndü. Christine Terlinden yine aklında kaldığı gibi görünüyordu. Sarı saçları kusursuz taranmıştı, kırışksız yüzüne samimiyetsiz bir tebessüm oturmuştu.

"Başınız sağ olsun," dedi Bodenstein elini uzatarak.

“Teşekkür ederim. Çok nazıksınız.” Kocasını günlerdir nezarete tutuyor olmasına karşın komisere kızmış gibi görünmüyordu. Oğlunun intiharı ondan gözle görülür bir iz bırakmamıştı. Ayrıca atölye yangını ve Stefanie Schneeberger’in mumyasının bulunmuş olmasını da çoktan atlatmıştı. Bodenstein şaşırdı. Kadın, yaşananları bastırma konusunda çok mu ustaydı, yoksa olanları kavrayamayacak kadar sakinleştirici ilaçların mı etkisindeydi?

“Bu sabah Thies’in hastanede olmadığı saptandı,” dedi Bodenstein. “Acaba eve gelmiş olabilir mi?”

“Hayır.” Sesinde tedirginlik olsa da kadın çok üzülmüş gibi durmuyordu. Haberi daha önce almadığına göre bu tepkisizliği tuhaftı. Bodenstein kadından, Thies hakkında bilgi vermesini istedi. Bunun üzerine Christine Terlinden’le birlikte, Thies’in bodrum katındaki odasına indiler. Heidi Brückner, arada belirli bir mesafe bırakarak onların peşi sıra gelmiş, hiç konuşmadan dikkatle izliyordu.

Thies’in odası aydınlık ve huzur vericiydi. Tepedeki bu evin büyük pencereleri kasabaya doğru güzel bir manzaraya açılıyordu. Raflar kitaplarla doluydu, kanepenin üstüne peluştan hayvanlar oturtulmuştu. Yatak düzgündü, hiçbir dağınıklık yoktu. Burası otuz yaşında bir adamın değil, on yaşındaki bir çocuğun odasıydı. Tek sıra dışı olan, duvarlardaki resimlerdi. Thies, aile bireylerinin portrelerini yapmıştı. Onun ne büyük bir sanatçı olduğu burada açıkça ortaya çıkıyordu. Thies bu portrelerde yalnızca yüz hatlarını değil, ince bir teknikle onların karakterlerini de yakalamıştı. Claudius Terlinden ilk bakışta gülümsüyordu ancak beden dili, gözlerindeki ifade ve fondaki renkler, resme tehdit unsuru katmıştı. Thies annesini pespembe ve aydınlık, ancak sığ ve iki boyutlu çizmişti. Bu, derinliği olmayan resim, gerçek bir kişiliği olmayan bir kadını betimliyordu. İlginçti. Bodenstein, üçüncü resmi önce otoportre sandı ama sonra Lars’ın Thies’in ikizi olduğunu anımsadı. Bu re-

sim farklı bir teknikle çizilmişti, bulanık sayılırdı, oturmamış yüz hatları ve ürkek gözleriyle genç bir adamı gösteriyordu.

Bodenstein'ın, Thies'in nasıl biri olduğuna dair sorusuna Christine Terlinden, "Çaresiz biridir o," diye yanıt verdi. "Bu hayatta tek başına bir şey yapamaz, ayrıca yanında hiç para taşımaz. Otomobil kullanmayı da bilmez. Hastalığı yüzünden ehliyet alması yasaklandı, bence doğru bir karardı. Tehlikeleri doğru değerlendiremeyen biridir Thies."

"Peki ya insanları?" Bodenstein, Christine Terlinden'e dik dik baktı.

"Ne demek istediğinizi anlayamadım?" Şaşkın bir ifadeyle gülümsüyordu.

"İnsanları doğru değerlendirebilir mi? Kimin iyi niyetli olduğunu, kimin olmadığını ayırt eder mi?"

"Bunu... bunu bilemem. Biliyorsunuz Thies konuşmuyor. İnsanlarla iletişim kurmuyor."

"Kendisine kimin iyi niyetle, kimin kötü niyetle yaklaştığını çok iyi bilir," dedi Heidi Brückner. Kapının önünde duruyor, içeri girmiyordu. "Thies zihinsel engelli değil. Aslında çocuğun derdini tam olarak bilmiyorsunuz."

Bodenstein şaşırmıştı. Christine Terlinden kardeşine yanıt vermedi. Pencerenin önünde durmuş, gözlerini puslu kasım gününün loşluğuna daldırmıştı.

"Otizm," diye devam etti kız kardeşi, "çok geniş bir alan. Çocuğun eğitimini bir anda kestiniz, sakın sakın oturup sorun yaratmasın diye onu ilaç bombardımanına tuttunuz."

Christine Terlinden arkasına dönü. Zaten hareketsiz olan yüzü şimdi donmuş gibiydi.

"Kusura bakmayın," dedi Bodenstein'a. "Köpekleri çıkarmam gerekiyor. Saat sekiz buçuk oldu."

Christine Terlinden odadan çıktı, merdivenden topuk sesleri duyuldu.

“Gündelik işlerine sığınarak gerçeklerden kaçıyor,” dedi Heidi Brückner, yılgın bir sesle. “Oldum olası böyledir. Bundan sonra da değişmeyecektir sanırım.” Bodenstein kadının yüzüne baktı. Bu iki kardeşin birbirini sevdikleri söylenmezdi. O halde Heidi Brückner neden buradaydı?

“Gelin,” dedi kadın. “Size bir şey göstereceğim.”

Bodenstein onun peşi sıra merdivenleri çıktı, giriş holüne geldiler. Heidi Brückner bir an durdu, ablasının yakınlarda olup olmadığına baktı, sonra hızlı adımlarla vestiyere giderek, kancada takılı olan bir çantayı aldı.

“Aslında bunu yakınım olan bir eczacıya verecektim,” dedi kadın sesini alçaltarak. “Ancak şu koşullarda polisin elinde bulunmasının daha uygun olacağını düşünüyorum.”

“Nedir bu?” diye Bodenstein merakla sordu.

“Reçete.” Komisere katlanmış bir kâğıt uzattı. “Thies’e yıllardır bu ilaçlar veriliyor.”

★

Pia asık suratla çalışma masasının başına oturmuş, Pietsch, Dombrowski ve Richter’in sorgu tutanağını bilgisayara giriyordu. Claudius Terlinden’in gözaltı süresini uzatabilecek bir gerekçe bulamadığı için canı sıkılmıştı. Terlinden’in avukatı yine gelmiş, müvekkilinin derhal serbest bırakılması için ısrar etmişti. Kriminal Şube Başkanı Doktor Engels’le görüşerek adamı salıvermek zorunda kalmışlardı. Pia’nın telefonu çaldı.

“Kızın kafasının şu krikoyla kırıldığı kesin,” dedi Henning mutsuzluktan ölen bir sesle. Zaten konuşmaya selamsız başlamıştı.

“Ayrıca vajinasında gerçekten de yabancı DNA’ya rastladık. Ancak DNA tespiti yapabilmemiz biraz zaman alacak.”

“Şahaneymiş,” dedi Pia. “Krikoyla ilgili ne diyorsunuz? Eski izleri inceleyebilecek misiniz?”

“Laboratuvarımızın durumu müsait mi, bir sorarım.” Henning duraksadı. “Ha...”

“Evet?”

“Miriam seni aradı mı?”

“Hayır. Neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Şu lanet kadın dün Miriam’ı aramış, benden hamile olduğunu söylemiş.”

“Uff, çok fena. Ne olacak şimdi?”

“Ah, sorma.” Henning yüksek sesle iç geçirdi. “Miriam çok sakindi. Böyle bir şey olabilir mi, diye sordu bana. Ben itiraf edince hiç ağzını açmadı, çantasını aldı ve çıktı.”

Pia’nın sadakat ve aldatma konusunda öğüt vermeye hiç niyeti yoktu. Henning şu an bunu kaldıracak durumda değildi çünkü. Aslında bu tamamen Pia’nın dışında bir olaydı ancak eski kocasına yine de acıdı.

“Şu Löblich seni kandırıyor olabilir mi, hiç düşündün mü?” dedi Pia. “Yerinde olsam önce araştırırım. Gerçekten hamile mi bakalım? Öyleyse eğer, arada başka bir erkek var mı, onu araştırırım.”

“Mesele o değil ki,” dedi Henning.

“Nedir peki?”

Henning yanıt vermekte zorlanıyordu.

“Mesele Miriam’ı aldatmış olmam. Ahmağın tekiyim ben,” dedi bir süre sonra. “Beni asla bağışlamayacak.”

Bodenstein, Doktor Daniela Lauterbach'ın yazdığı özel reçeteye baktı, adı geçen ilaçların adlarını okudu: Ritalin, Droperidol, Fluphenazin, Fentanyl, Lorazepam. Otizmin, psikiyatrik ilaçlarla ve sakinleştiricilerle tedavi edilebilen bir hastalık olmadığını bilmek için uzman olmak gerekmiyordu.

“Zahmetli bir yol olan terapiyi sürdürmektense, sorunları kimyasal maddelerle çözmek daha kolaydır elbette.” Heidi Brückner alçak sesle konuşsa da sesindeki öfkeyi duymamak olanaksızdı. “Ablam ömrü boyunca tepkisizlik yolunu seçmiştir. İkizler küçükken, onlarla ilgilenmek yerine kocasıyla gezmeyi yeğlerdi. Thies ile Lars en küçük yaşlardan beri daima ihmalle yüzleştiler. Tek kelime Almanca bilmeyen hizmetçi kızlar, annenin yerini alamaz, herhalde!”

“Ne anlatmaya çalışıyorsunuz?”

Hedi Brückner'in burun delikleri kabardı.

“Thies, bu evde hasta edildi,” dedi. “Çocuğun bazı sorunları olduğu çok erken ortaya çıkmıştı. Saldırgandı, öfke nöbetleri geçiriyordu ve söz dinlemiyordu. Dört ya da beş yaşına kadar hiç konuşmadı. Zaten kiminle konuşacaktı? Annesi ile babası evde olmazlardı ki! Claudius ve Christine çocuğa terapilerle destek olma yolunu hiç denemediler, çözümü hep ilaçlarda aradılar. Thies ilaçlarla haftalarca etkisiz hâle getiriliyor, boş gözlerle öylece oturuyordu. İlaçları kesecek olsalar çocuk zıvanadan çıkıyordu. Bunun üzerine onu çocuk psikiyatrisine yatırıp yıllarca orada bıraktılar. Gerçek bir dram yani. Son derece duyarlı ve yetenekli bir çocuk, zihinsel engellilerin arasında yaşamaya terk edildi!”

“Neden kimse müdahale etmedi?” diye sordu Bodenstein.

“Kim edecekti ki?” sesinde alay vardı. “Thies hiçbir zaman normal insanlarla ve öğretmenlerle bir araya getirilmedi ki! Öyle olsa, onlar çocuğun durumunu anlayacaklardı.”

“Siz onun otistik olmadığını mı düşünüyorsunuz?”

“Yok, çocuk otistik. Ancak otizm sınırları net çizilebilen bir hastalık değil. Gerçekten ağır bir zihinsel engelden Asperger Sendromu’nun hafif seyreden bir türüne kadar uzanabiliyor. İkinci durumda hastalar, kısıtlanarak da olsa kendi başlarının çaresine bakabiliyorlar. Pek çok erişkin otistik kendi farklılıklarının üstesinden gelebiliyor.” Heidi Brückner başını iki yana salladı. “Thies, bencil anne ve babasının kurbanı oldu. Sonunda Lars da.”

“Yaa?”

“Lars çocukluğunda ve gelişme çağında son derece ürkek bir çocuktur. Ağzını açmaya ödü kopardı. Çok dindardı, papaz olmak istiyordu,” dedi kadın. “Thies şirketi devralamayacağına göre, Claudius bütün umutlarını Lars’a bağlamıştı. Çocuğun teoloji eğitimi almasını yasakladı, onu İngiltere’ye yollayıp iktisat okumasını sağladı. Lars hiçbir zaman gerçek anlamda mutlu olmadı. Şimdi de öldü.”

“Madem bütün bunları biliyordunuz, neden müdahale etmediniz?” diye hayretle sordu Bodenstein.

“Yıllar önce denedim.” Heidi Brückner omuzlarını kaldırdı. “Kız kardeşimle konuşmak mümkün olmadığı için Claudius’la görüştüm. 1994 yılıydı, çok iyi hatırlıyorum, çünkü kalkınma yardımı çalışmalarına katıldığım Güneydoğu Asya’dan henüz dönmüştüm. Burada koşullar çok değişmişti. Eniştemin ağabeyi Wilhelm birkaç yıl önce ölmüş, Claudius şirketi devralmıştı ve bu devasa eve taşınmışlardı. Christine’ye destek olabilmek için burada bir süre kalmayı düşünüyordum.”

Kadın, yüzünde küçümseyen bir ifadeyle soludu.

“Ama bu Claudius’un hiç işine gelmedi. Beni sindiremediği ve bana hükmedemediği için beni hiç sevmezdi. İki hafta kalıp burada yaşanan dramı gözlemledim. Ablam vaktinin büyük bir kısmını golf sahalarında geçiriyordu, çocukların bakımını bir hizmetçi kıza bir de şu Daniela’ya bırakmıştı. Bir gün Claudius’la

şiddetli bir kavgaya tutuştuk. Christine çoğunlukla olduğu gibi yine Mallorca Adası'ndaydı, oradaki evi döşüyordu.” Heidi Brückner burun kıvrarak güldü. “Bu iş oğullarından çok daha önemliydi. Tartışmamızdan sonra dolaşmaya çıkmış, sonra bodrum katından kimse görmeden içeri girmiştım. Salona girip eniştemi kâhyanın kızıyla uygunsuz bir halde bulunca gözlerime inanamadım. Kız en çok on dört ya da on beş yaşındaydı...”

Kadın sustu, bu olayı anımsayınca midesi bulanmış gibi yaparak başını iki yana salladı. Bodenstein dikkatle dinliyordu. Heidi Brückner’in anlattıkları –can alıcı nokta hariç– Claudius Terlinden’in aktardıklarıyla örtüşüyordu.

“Ben salona girip ona bağırmaya başlayınca eniştem âdeta kudurdu. Kız koşarak kaçtı. Claudius, inik pantolonuyla karşımda duruyordu, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. İnkâr edeceği bir durum yoktu. Sonra ansızın Lars geldi. Çocuğun yüzündeki ifadeyi ömrüm boyunca unutmayacağım. O günden sonra bu evde istenmediğimi tahmin edersiniz. Christine’de kocasına karşı çıkacak cesaret yoktu. Dahası, gördüklerimi ona telefonda anlattığımda bana inanmadı. Yalancı ve kıskanç olduğumu söyledi. On dört yıldan sonra bugün ilk kez karşılaştık. Doğrusunu söylemek gerekirse, fazla da kalmayacağım.”

Heidi Brückner iç geçirdi.

“Ablamı her zaman anlamaya çalıştım,” diye devam etti sonra. “Belki vicdan azabımı dindirmek için yaptım bunu. Günün birinde bir felaket olacağından hep korktum ancak böylesini beklememiştım.”

“Peki şimdi?”

Bodenstein’in ne demek istediğini Heidi Brückner anlamıştı.

“Aile bağları yüzünden birini korumanın doğru olmadığını bu sabah sonunda anladım. Ablam her şeyini eskiden olduğu gibi şu Daniela’ya bırakıyor. Benim burada işim ne?”

“Bayan Lauterbach’dan hoşlanmıyorsunuz sanırım?”

“Hayır. Onda bir tuhaflik olduğunu eskiden de düşünürdüm. Önüne çıkan herkese karşı gösterdiği aşırı yardımseverliği ve kocasına karşı anaç tutumunu her zaman garip ve hastalıklı bulmuşumdur.” Heidi Brückner, ısrarla yüzüne düşen saç tutamını yana itti. Bodenstein onun sol elinde bir alyans olduğunu gördü. Bir an düş kırıklığı yaşadı ancak aynı anda bu tuhaf duygusuna şaşırdı. Bu kadını hiç tanıımıyordu ve sorgular tamamlandıktan sonra muhtemelen bir daha da görmeyecekti.

“Bu sabah o ilaç yığınlarını görünce, Daniela’nın gözümde hiç yeri kalmadı,” diye anlatmayı sürdürdü Heidi Brückner. “Gerçi eczacı değilim ancak Thies’in hastalık tablosunu çok araştırmış biriyim. O kadın bana hiçbir şey anlatmaya kalkışmasın.”

“Bu sabah onunla karşılaştınız mı?”

“Evet, Christine’ye bakmak için bir ara uğradı.”

“Siz buraya ne zaman geldiniz?”

“Dün akşam dokuz buçuğa doğru. Christine beni arayıp olanları anlattıktan sonra hemen yola çıktım. Schotten’den burası bir saat sürüyor.”

“Yani Doktor Lauterbach bütün gece burada kalmadı mı?” diye Bodenstein merakla sordu.

“Hayır. Az önce yedi buçukta geldi, bir fincan kahve içti ve gitti. Neden sordunuz?” Kadının yeşil gözlerinde merak vardı ancak Bodenstein yanıt vermemeyi yeğledi. Bilgiler parça parça da olsa doğru yerde toplanıyordu işte. Daniela Lauterbach ona yalan söylemişti. Belli ki bunu ilk kez yapmamıştı.

“Size telefonumu vereyim.” Bodenstein kadına kartını uzattı. “Açık sözlülüğünüz için çok teşekkür ederim. Bana çok yardımcı oldunuz.”

“Rica ederim.” Heidi Brückner başını salladı ve komisere elini uzattı. Kadının samimi ve güven veren bir tokalaşma şekli vardı. Bodenstein duraksadı.

“Şey, başka sorularım olursa, size nasıl ulaşabilirim?”

Kadının yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. Cüzdanını aldı, içinden bir kart çıkarıp Bodenstein’a uzattı.

“Burada uzun süre kalacağımı düşünmüyorum,” dedi. “Eniştem eve döner dönmez beni kapının önüne koyacaktır.”

*

Kahvaltıdan sonra kalın kar örtüsünün üstünde birkaç saat boyunca bata çıka yürümüş, beyazlara bürünmüş Bern Alpleri’ne karşı manzaranın tadını çıkarmışlardı. Zirvelerde sıkça olduğu gibi, hava ansızın değişmişti. Masmavi gökyüzü birkaç dakika içinde bulutlarla kaplanmış, çok geçmeden tipi başlamıştı. El ele kulübeye dönmüşler, sıırıslıklam olmuş kıyafetlerini soluk soluğa üzerlerinden atmış ve galeriye çıkan merdiveni cırılçıplak tırmanmışlardı. So-banın sıcağı çatının altındaki bu alanda yoğunlaşmıştı. Dışarıdan rüzgârın uğultusu duyuluyor, panjurlar sarsılıyordu. Birbirlerine sokularak yatağa uzandılar, uzun uzun bakiştılar. Nadja gözlerini Tobias’inkilere iyice yaklaştırdı, Tobias şimdi onun soluklarını duyuyordu. Nadja’nın yüzüne düşen saçını kenara çekti, genç kadının onun çıplak gövdesine doğru kaydığını, tenini yaladığını, ona diliyle sataştığını fark edince gözlerini kapadı. Tobias’ın bütün gözeneklerinden terler fışkırdı, kesik kesik solumaya başladı, kasları yırtılacakmış gibi gerildi. İnleyerek Nadja’yı üstüne çekti, onun zevkten şekilden şekle giren yüzüne baktı. Nadja’nın hareketleri şiddetlendi, teri sevgilisinin üstüne damlarken ihtirasla kıvranmaya başladı. Tobias’ı saran mutluluk sarhoşluğu, üzerine dev dalgalar

gibi öylesine çöktü ki genç adam duvarların ve altlarındaki zeminin titrediği duygusuna kapıldı. Bir süre soluk soluğa uzandılar, yüzlerinde yorgun ve mutlu gülümsemeyle kalp atışlarının yavaşlamasını beklediler. Sonra Tobias, Nadja'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı, dudaklarını uzun uzun öptü.

“Olağanüstüydü,” dedi usulca.

“Evet. Sonsuza kadar da böyle kalsın,” diye fısıldadı Nadja boğuk sesiyle. “Yalnızca sen ve ben.”

Nadja önce dudaklarını Tobias'ın omzunda gezdirdi, sonra gülümseyerek ona iyice sokuldu. Tobias yorganı ikisinin üstüne doğru çekti, gözlerini kapadı. Kasları gevşedi, uyku bastırdı.

Ama ansızın Amelie'nin yüzü gözlerinin önüne geldi. Yumruk yemiş gibi oldu, uykusu açıldı. Kız ortalıkta yokken, belki bilmediği bir yerde yaşam savaşı verirken o nasıl burada huzur içinde yatabilirdi?

“Neyin var?” diye mırıldandı Nadja yarı uykulu. Yatakta başka bir kadından söz edilmezdi elbette ancak Nadja'nın da Amelie için üzüldüğünü biliyordu Tobias.

“Amelie'yi düşündüm,” dedi dürüstçe. “Kim bilir nerededir? Umarım başına bir şey gelmemiştir.”

Gelgelelim Nadja beklenmedik bir tepki verdi. Önce Tobias'ın kollarında donup kaldı, sonra onu sertçe iterek yerinden fırladı. Güzel yüzü şimdi öfkeden tanınmaz haldeydi.

“Galiba delirdin!” diye bağırdı Nadja. Kendini kaybetmişti. “Burada beni sikiyorsun, sonra başka bir kadını sayıklıyorsun! Sana yetmiyor muyum ben?”

Yumruklarını sıkmış, Tobias'ın şaşkın bakışları arasında bütün gücüyle onun göğsünü yumrukluyordu. Tobias onun elinden güçlükle kurtuldu. Soluk soluğa ve dehşet içinde Nadja'ya bakakaldı.

“Adi bok herif seni!” diye Nadja haykırdı. Gözyaşları sel olmuş, akıyordu. “Sen neden hep başka karıları düşünürsün? Eskiden de öteki sürtüklerle neler konuştuğunu, ne haltlar yediğini anlatırdın bana! Beni kırabileceğin hiç mi aklına gelmedi? Şimdi de benim yatağıma yatmış o... o fahişeyi sayıklıyorsun!”

*

Aralanmaya başlayan sis, Taunus tepelerinde iyice dağılmıştı. B8 karayolunda Glashüttten’i geçip ormanı da geride bıraktıktan sonra güneş onları en parlak yüzüyle karşıladı. Bodenstein önündeki güneşliği indirdi.

“Lauterbach mutlaka ortaya çıkacaktır,” dedi Pia’ya. “Adam siyasetçi ve de itibar peşinde. Karısı onu çoktan aramıştır.”

“Umarım.” Pia amiri kadar iyimser değildi. “Ama Claudius Terlinden’i mutlaka izleteceğiz.”

Jörg Richter’in, Laura’yı arkadaşlarıyla birlikte tankın içine attıkları sırada kızın hâlâ yaşadığını itiraf etmesinden sonra K11, savcılık ve mahkeme arasındaki telefonlar susmuyordu. Jörg, onlar tankın kapağını çukurun üstüne kapatıncaya kadar kızın yalvarıp ağladığını ve çığlık çığlığa bağırdığını anlatmıştı. Laura Wagner davasının yeniden görüleceği kesindi ve Tobias Sartorius bu süreçte beraat edecekti. Tabii ortaya çıkarsa... Genç adamın izine rastlayamamışlardı.

Bodenstein sola saptı, Kröftel kasabasından geçerek Heftrich yönünde ilerledi. Heftrich’in girişindeki çiftlik Stefanie Schneeberger’in ailesine aitti, burayı on yıl önce satın almışlardı. Büyük bir tabela çiftlik bakkalını gösteriyordu, burada hayvancılık ve tarımdan elde ettikleri kendi organik ürünlerini satıyorlardı. Bodenstein aracı çiftliğin önünde durdurdu, burası tertemiz bir yerdi. Oto-

mobilden inerek çevrelerine bakındılar. Altmışlı yıllarda yerden mantar biter gibi biten, kullanışlı olmanın ötesinden hiçbir özellik taşımayan, göçmen çiftliklerinden biri olan bu yapı çok farklı bir görünümdeydi. Her yeri elden geçirilmiş, ek binalar inşa edilmişti. Bakkalın bulunduğu orta binanın sonradan yapılmış çıkma çatısının önünde, sonbahar çiçeklerinden derlenmiş sepetler alıcılarını bekliyordu. Çiftliğin çatılarının neredeyse tamamı güneş enerjisi üreten fotovoltaiik panellerden oluşmaktaydı. İki kedi merdivenlerde geriniyor, güneşin tadını çıkarıyordu. Öğle saati olduğu için dükkân kapalıydı, evin kapısını da açan olmamıştı. Bodenstein ve Pia aydınlık ahıra girdiler. İnekler ve danalar geniş bölmelerde dizlerine kadar samana gömülmüş otlanıyor, uzanmış yatıyor ya da keyifle geviş getiriyorlardı. Hayvanların dar ahırlarda bağlı tutulduğu hayvancılık sistemini düşününce bu manzara gerçekten iç açıcıydı. Çiftliğin arka bölümünde sekiz dokuz yaşlarındaki iki kız çocuğu bir atı temizliyor, hayvan da sevgiyle yapılan bu bakıma sabırla izin veriyordu.

“Selam,” dedi Pia iki kıza. Kızlar birbirlerine tıpatıp benziyorlardı ve Stefanie’nin küçük kardeşleri oldukları açıkça belliydi. Onun gibi siyah saçları, kocaman kahverengi gözleri vardı. “Anneniz ile babanız evde mi?”

“Annem şurada, ahırda,” dedi kızlardan biri, inek ahırının arkasındaki uzun yapıyı göstererek. “Babam traktörle tezek götürmeye gitti.”

“Öyle mi? Teşekkür ederim.”

Bodenstein ve Pia at damına girdikleri sırada Beate Schneeberger yerleri süpürüyordu. Boş bölmelerden birinde fare arayan Jack Russel terrier havlamaya başlayınca kadın başını kaldırdı.

“Merhaba!” dedi Bodenstein ve ne olur ne olmaz düşüncesiyle durdu. Terrier gerçi küçüktü ancak küçümsenmemek daha doğruydı.

“Gelebilirsiniz.” Kadın samimi bir şekilde gülümsüyor ancak işini bırakmıyordu. “Bobby kendince yaygara koparıyor. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Bodenstein kendini ve Pia’yı tanıttı. Beate Schneeberger öylece kaldı. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Güzel bir kadındı ancak acı ve keder düzgün yüzünde derin izler bırakmıştı.

“Kızınız Stefanie’nin cesedinin bulunduğunu size bildirmek için geldik,” dedi Bodenstein.

Bayan Schneeberger kahverengi iri gözleriyle baktı ve başını salladı. O da Laura’nın annesi gibi soğukkanlı davranmıştı.

“Buyurun eve girelim,” dedi. “Kocamı arayacağım. Birkaç dakika içinde burada olur.”

Elindeki süpürgeyi bölmelerden birinin kapısına dayadı ve dolgulu yeleğinin ceplerinden telefonunu çıkardı.

“Albert,” dedi kadın. “Eve gelebilir misin? Polis burada. Stefanie’yi bulmuşlar.”

★

Amelie, düşünde bir ses duyduğunu gördüğü için uykusundan uyandı. Susamıştı. Hem de deli gibi susamıştı. Dili damağına yapışmış, ağzının içi kupkuru olmuştu. Birkaç saat önce Thies’le ikisi son bisküvileri yemiş, kalan son suyu da içmişlerdi. Artık ne yiyecekleri ne de içecekleri vardı. Amelie daha önce duymuştu, insanlar kendi idrarlarını içerek susuzluktan ölmekten kurtulabiliyordu. Tavanın altındaki incecik çizgi, hapishanesinin dışında gündüz olduğuna işaret ediyordu. Mahzenin karşı ucundaki rafın kontürlerini algıladı. Thies, iki büklüm halde onun şiltesinin üstünde yatıyordu. Başını onun dizlerine koymuş ve derin bir uykuya dalmıştı. Thies buraya nasıl gelmişti? Onları buraya kim kapatmıştı? Hem neresiydi burası?

Amelie'nin çaresizliği gitgide büyüyordu. İçinden ağlamak geliyordu ancak bacağı Thies'in başının ağırlığından uyuşmuş olsa bile onu uyandırmak istemiyordu. Kurumuş dilini kurumuş dudaklarında gezdirdi. İşte! Yine o usul usul damlama ve su sesini duymuştu! Sanki bir yerde bir musluk açıldı. Buradan hele bir çıksın, suları asla boşuna harcamayacaktı. Eskiden gazı kaçtı diye yarım şişe kolayı dökerdi. Ah şimdi burada bulsa, ılınmış ve tadı kalmamış kola için neler vermezdi!

Gözlerini odada gezdirdi, bakışları kapıya takıldı. Gözlerine inanmadı, kapı aralığından içeriye su sızıyordu. Heyecanla Thies'i itti, uyuşan bacağına söz geçiremeyince küfrü bastı. Islanmış olan yerde dört ayak üstünde sürünerek yürüdü. Bir köpek gibi saldırarak yerdeki suyu yaladı ve gülmeye başladı. Tanrı dualarını duymuştu işte. Onu susuzluktan öldürmeyecekti! Kapının altından akan su çoğaldı, küçük, şirin bir şelale gibi üç basamaktan şırıldayarak inmeye başladı. Amelie gülmeyi bıraktı, yerden doğruldu.

"Bu kadar su yeter, sevgili Tanrım," diye fısıldadı ancak Tanrı onu duymadı. Su aktıkça akıyordu, beton zeminde büyükçe bir birikinti oluşmuştu bile. Amelie'nin bütün bedeni korkuyla sarsılmaya başladı. En çok istediği şey suydı, şimdi bu isteği gerçekleşmişti ama böylesini ummamıştı! Thies uyandı. Şiltenin üstüne oturmuş, kollarını kendine doğru çektiği bacaklarına dolamış, gövdesini bir öne bir arkaya sallıyordu. Amelie bütün gücüyle çözüm arıyordu, rafa koştı, tutup salladı. Raf gerçi paslıydı ama sağlam gibi duruyordu. Thies'le ikisini buraya her kim kapattıysa, musluğu da açmış olmalıydı. Bu oda bodrumun en dipteki bölümü olmalıydı. Yerde gider yoktu, ufacık pencere tavandaydı. Su böyle akmaya devam ederse, içeriye su basacaktı ve fareler gibi boğulacaklardı! Amelie çılgın gibi çevresine bakındı. Lanet olsun! Bunca zaman aklını oynatmadan ve susuzluktan ölmeden hayatta kalmayı başarmışken,

şimdi öyle kolay kolay boğulmaya niyeti yoktu! Thies'in üstüne doğru eğildi, hızla kolunu tuttu.

"Kalk!" dedi sert bir sesle. "Hadi Thies! Yardım et, şu şilteyi rafın üstüne kaldıralım!"

Thies'in sallanmayı kesip ayağa kalktığını görünce gerçekten şaşırdı. Ağır şilteyi en üst rafa atmayı başardılar. Belki su oralara kadar yükselmezdi, o zaman yukarıda güvende olurlardı. Hem her geçen saat bulunma olasılıkları artıyordu. Suyun durmadan aktığını birilerinin –komşuların, sular idaresinin ya da her kimse– fark etmesi gerekirdi. Amelie rafa dikkatle tırmandı, devrilmesinden ödü kopuyordu. Yukarıya çıkınca elini Thies'e uzattı. Bu eski, paslı şeyin onları taşıması için dualar etti. Az sonra Thies de yanına çıkmış, şiltenin üstünde oturuyordu. Bu arada su odanın zeminini kaplamıştı ve hızını kesmeden kapı aralığından içeriye akmaya devam ediyordu. Artık beklemekten başka yapacak bir şeyleri kalmamıştı. Amelie ağırlığını rafa eşitçe yaymak için şiltenin üstüne usulca uzandı.

"Çok istemiştin, al işte!" dedi, yapmacık bir neşeyle. "Çocukluğumda hep bir ranzam olsun isterdim. Sonunda oldu."

★

Beate Schneeberger, Pia ile Bodenstein'ı yemek odasına aldı, onlara devasa yemek masasının başında oturacak yer gösterdi. Masa, hoş bir sıcaklık yayan çini sobanın hemen yanındaydı. Eski kasaba evinin küçük odalarından geniş bir alan yaratılmış, ara duvarların yalnızca ahşap kirişleri korunmuştu. Ortaya modern ve bir o kadar da kullanışlı bir salon çıkmıştı.

"Lütfen kocamın gelmesini bekleyin," dedi Bayan Schneeberger. "Ben de o arada çay hazırlarım."

Beate Schneeberger, yemek odası gibi her tarafı açık olan mutfığa geçti. Bodenstein ve Pia bir an göz göze geldi. Kızlarının ortadan kaybolmasıyla birlikte çöken Wagner'lerin aksine, Schneeberger çifti aldıkları yaralarla yaşamayı sürdürmüş ve yeni bir yaşam kurmayı başarmıştı. İkiz kızları o olaydan sonra dünyaya gelmiş olmalıydı.

Beş dakika geçmeden içeriye uzun boylu, çelimsiz, kır saçlı bir adam girdi, üstünde ekoseli bir gömlekle iş tulumu vardı. Albert Schneeberger önce Pia'nın, sonra Bodenstein'in elini sıktı; kontrollü ve ciddiye. Bayan Schneeberger'in çayları dağıtmasını beklediler, sonra Bodenstein karı kocayı sarsmamaya çalışarak ayrıntıları anlattı. Albert Schneeberger karısının oturduğu sandalyenin arkasına geçmiş, ellerini hafifçe onun omzuna koymuştu. Karı kocanın üzüntüsü ortadaydı ancak çocuklarının sonunda bulunmuş olmasından dolayı rahatladıkları da belliydi.

"Kim yapmış, belli mi?" diye sordu Beate Schneeberger.

"Hayır, henüz kesin olarak değil," dedi Bodenstein. "Şimdilik yalnızca Tobias Sartorius'un yapmış olamayacağını biliyoruz."

"Haksız yere mi hüküm giymiş?"

"Evet. Öyle görünüyor."

Bir süre sessizlik oldu. Albert Schneeberger başını pencereye çevirmiş, öteki atın temizliğine geçmiş olan kızlarına bakıyordu.

"Terlinden'in ısrarlarına uyup Altenhain'a asla yerleşmemeliydim," dedi sonra. "Frankfurt'ta bir dairemiz vardı ancak taşrada bir ev arıyorduk, çünkü Stefanie kentte tekinsiz arkadaşlıklar kurmaya başlamıştı."

"Claudius Terlinden'i nereden tanıyordunuz?"

"Aslında Wilhelm'i tanırdım, onun ağabeyini. Üniversitede birlikte okumuştuk, sonra da birlikte iş yaptık. Wilhelm'in ölümünden sonra Claudius'u tanıdım. Benim şirketim onun şirketine mal verirdi. Aramızda, benim yanılıp arkadaşlık sandığım bir ilişki

gelişmişti. Terlinden bize, evinin hemen bitişiğindeki evini kiralamadı.” Albert Schneeberger derin bir geçirdikten sonra karısının yanına oturdu. “Claudius’un şirketimde gözü olduğunu biliyordum. Birikimimiz ve patentlerimiz onun konseptine uyuyordu ve onun işleri için çok önemliydi. Claudius o sıralarda firmasını anonim şirkete dönüştürme ve borsaya açılma hazırlıkları içindeydi. Derken bana bir teklifte bulundu. Şirketimle ilgilenen başkaları da vardı. O zamanlar Terlinden’in rakibi çoktu.”

Albert Schneeberger bir ara durdu, çayını yudumladı.

“Sonra kızımız kayboldu.” Sesinde acındırma yoktu, gelgelelim o korkunç olayları anımsamakta ne kadar zorlandığı gözden kaçmıyordu. “Terlinden ve karısı acımızı paylaştılar, bizimle çok ilgilendiler. Başlarda onların gerçek dostlar olduklarına inanmıştık. Artık kendimi işlerime verebilecek durumda değildim. Bütün olanakları devreye sokup Stefanie’yi arıyorduk. Çeşitli organizasyonlara katıldık, radyo ve televizyonlara çıktık. Terlinden o sıra yeni bir teklifte daha bulununca kabul ettim. Şirket artık umurumda değildi, Stefanie’den başka bir şey düşünemez olmuştum. Kızımı bulacağımızdan hâlâ ümitliydim çünkü.”

Hafifçe öksürdü, soğukkanlılığını yitirmemeye çalışıyordu. Karısı onun elini tutup biraz sıktı.

“Bir anlaşma yapmıştık, Terlinden şirket yapısını kesinlikle değiştirmeyecek ve kimsenin işine son vermeyecekti,” diye devam etti Schneeberger bir süre sonra. “Ne var ki tam tersi oldu. Terlinden sözleşmede bir açık kapı buldu. Borsaya açıldı, şirketimi darmadağın etti, ihtiyacı olmayan ne varsa sattı ve yüz otuz çalışanın seksenini kapının önüne koydu. Artık kendimi savunabilecek durumda değildim. Çok... çok korkunçtu. Yakın olduğum pek çok insan bir anda işsiz kalmıştı. Aklım yerinde olsaydı, bunların hiçbiri yaşanmazdı.”

Elini yüzünde gezdirdi.

“Beate’yle Altenhain’ı terk etmeye karar verdik. O... o insanla bitişik evlerde yaşamaya ve her gün onun hainliğiyle yüzleşmeye dayanamıyorduk. Çünkü gözümüzün önünde bonkörlük süsü vererek şirketindeki ve kasabadaki bütün insanları nasıl baskı altına alıyor, istediği gibi yönlendiriyordu.”

“Terlinden’in şirketinizi ele geçirebilmek için kızıınıza bir şey yapmış olabileceğini düşünüyor musunuz?” diye sordu Pia.

“Stefanie’nin... cesedini onun arazisinde bulduğunuza göre, neden olmasın?” Schneeberger’in sesi titriyordu, dudaklarını birbirine bastırdı. “Dürüst olmak gerekirse, Tobias’ın kızıımıza zarar vermiş olabileceğine karım da ben de hiç inanmadık. Gelgelelim ortada bulgular, tanık ifadeleri vardı. Gün geldi, neye inanmamız gerektiğini bilemez olduk. Önce Thies’den kuşkulandık. Çünkü Stefanie’nin gölge gibi peşindeydi...”

Omuzlarını silkti, çaresizlik içindeydi.

“Terlinden bu kadar ileri gitmiş olabilir mi, bilmiyorum,” dedi sonra. “Ama şunu biliyorum ki gözünü bile kırpmadan bizim durumumuzdan yararlandı. Adam acımasız bir vurguncu, yalancı ve vicdansızın teki. Aklına koyduğunu elde edebilmek için göze alamayacağı şey yoktur.”

★

Bodenstein’in cep telefonu çaldı. Aracı Pia kullanıyordu, ekrana bakmadan telefonu açtı. Hiç beklemediği bir anda Cosima’nın sesini duyunca irkildi.

“Konuşmalıyız,” dedi Cosima. “Adam gibi.”

“Şimdi hiç vaktim yok,” dedi Bodenstein. “Sorgudayız. Sonra ararım.”

Hoşça kal bile demeden telefonu kapattı, hiç böyle yapmazdı.

Vadiden çıkmalarıyla birlikte güneş de saklanmış, yerini yeniden bulanık ve yoğun bir sis tabakasına bırakmıştı. Hiç konuşmadan Glashütten'den geçtiler.

“Yerimde olsan ne yapardın?” dedi Bodenstein sonra. Pia duraksadı. Aklına hemen, Henning’in savcı Valerie Löblich’le ilişkisini öğrendiğinde yaşadığı düş kırıklığı geldi. Üstelik o sırada bir yılı aşkın bir süredir ayrı yaşıyorlardı. Ancak Pia, Löblich’le ikisini suçüstü yakalayana kadar Henning inkâr etmişti. Bu noktaya gelinmese bile ilişkileri zaten bitmemiş miydi? Pia, Bodenstein’in yerinde olsa Cosima’ya bir daha asla güvenemezdi, çünkü kadın ona sürekli yalan söylemişti. Üstelik ilişki, kaçamaktan farklı bir şeydi, belki duruma göre kaçamak bağışlanabilirdi.

“Onunla konuşmalısın,” diye amirine önerdi Pia. “Ne de olsa küçük bir çocuğunuz var. Hem yirmi beş yıllık evlilik öyle kolayca kaldırılıp atılamaz.”

“Şahane bir öneri,” dedi Bodenstein alaycı bir sesle. “Teşekkürler. Peki gerçek düşüncen nedir?”

“Duymak istediğinden emin misin?”

“Tabii ki. Yoksa sormazdım.”

Pia derin bir soluk aldı.

“Bir şey kırıldıysa kırılmıştır. Yapıştırırsan da bir daha eskisi gibi tutmaz,” dedi. “Düşüncem bu. Farklı bir şey beklediysen özür dilerim.”

“Hayır, beklemedim.” Bodenstein, mutlu bir ifadeyle de olmasa gülümsemesiyle Pia’yı şaşırttı. “Senin en takdir ettiğim özelliklerinden biri, bu dürüstlüğün.”

Yine cep telefonu çaldı. Bodenstein bu kez ekrana baktı, yeni bir sürprizle karşılaşmak istemiyordu.

“Ostermann arıyor,” dedi ve telefonu açtı. Birkaç saniye dinledikten sonra başını salladı. “Doktor Engel’i arayın, görüşmede o da bulunsun!”

“Tobias mı?”

“Hayır.” Bodenstein derin bir soluk aldı. “Sayın eğitim müdürümüz battığı yerden çıkmış, yanında avukatıyla bizi bekliyormuş.”

*

Bodenstein’in Gregor Lauterbach ve avukatını aldırıldığı sorgu odasının önünde görüş alışverişinde bulunuyorlardı. Bodenstein öyle dostane ve teklifsiz bir ortam istemiyordu. Lauterbach özel bir muamele görmeyeceğini anlamalıydı.

“Nasıl bir yöntem uygulamayı düşünüyorsunuz?” diye sordu Kriminal Şube Başkanı Doktor Engel.

“Onu ağır bir baskı altına sokacağım,” dedi Bodenstein. “Artık kaybedecek zamanımız kalmadı. Amelie bir haftadır kayıp, eğer kızı canlı olarak bulmak istiyorsak kimseye özel muamele yapamayız.”

Nicola Engel evet anlamında başını salladı. Bir duvarı aynalı camla kaplı sade döşenmiş odaya girdiler. Ortadaki masada Eğitim Müdürü Lauterbach ve onun, Pia ile Bodenstein’in çok iyi tanıdıkları ve hiç hoşlanmadıkları hukuk danışmanı oturmaktaydı. Hukuk doktoru Anders neredeyse yalnızca cinayet ve kasıtsız adam öldürmeden yargılanan ünlüleri savunurdu. Baktığı davaları kaybetmek adamın umurunda bile değildi, çünkü bütün derdi basında adının geçmesi ve davalarını Federal Adalet Mahkemesi’ne taşımaktı.

Gregor Lauterbach durumun ciddiyetini anlamıştı ve artık ifade vermekten kaçınmıyordu. 6 Eylül 1997’de yaşanan olayları solgun ve bitkin bir yüz ve alçak sesle anlatmaya başladı. O akşam öğrencisi Stefanie Schneeberger’le Sartorius’ların samanlığında buluşmasının

nedeni, öğrencisiyle bir ilişkiye başlamaya niyetli olmadığını kıza anlatmaktı. Sonra evine gitmişti.

“Ertesi gün Stefanie ile Laura’nın ortadan kaybolduklarını öğrendim,” dedi Lauterbach. “Birisi bizi telefonla arayıp polisin Tobias Sartorius’u iki kızı öldürmekle suçladığını anlattı. Karım, bizim çöp konteynerimizde kanlı bir kriko bulmuştu. Ben de ona, Stefanie bana bütün akşam kermeste sataşp cilve yaptığı için kızla konuştuğumu anlattım. Tobias’ın öfkeye kapılıp Stefanie’yi krikoyla öldürdüğünü, krikoyu da bizim çöp konteynerimize attığını karım da ben de anlamıştık. Daniela adımın dedikodulara karışmasını istemedi, krikoyu bir yere gömmemi söyledi. Neden yaptığımı ben de bilmiyorum, ani ve düşüncesizce tepki vererek, krikoyu Sartoriusların yemliğine attım.”

Bodenstein, Pia ve Nicola sessizce dinliyorlardı. Andreas da ağzını açmıyordu. Avukat kollarını göğsünde kavuşturup dudaklarını büzmüş, sanki oralı değilmiş gibi aynalı cama bakıyordu.

“Ben... ben Tobias’ın Stefanie’yi öldürdüğüne inanmıştım,” diye devam etti Lauterbach. “Bizi birlikte görmüştü, sonra da kız onunla arkadaşlığını bitirmişti. Krikoyu bizim konteynere atarak polisin benden kuşkulanasını istiyordu. İntikam için.”

Bodenstein ona sertçe baktı. “Yalan söylüyorsunuz.”

“Hayır, söylemiyorum.” Lauterbach yutkundu, gergindi. Gözü avukatına kaydı ancak o hâlâ aynadaki yansımasına dalmıştı.

“Bu arada Tobias Sartorius’un Laura Wagner cinayetiyle bir ilişkisi olmadığını biliyoruz artık.” Bodenstein, diğer zamanlarda olmadığı kadar saldırgandı. “Stefanie’nin mumyalı cesedini bulduk. Krikoyu adli emanetten istedik ve laboratuvara yolladık. Parmak izlerini tespit etmek hâlâ mümkün. Ayrıca adli tıp hekimleri cesedin vajinasında yabancı bir DNA bulmuşlar. Sperm yani. Bunların size ait olduğu saptanırsa, başınız büyük dertte demektir, Bay Lauterbach.”

Gregor Lauterbach sandalyesinde ileri geri kaydı, asabi bir ifadeyle dudaklarını yaladı.

“Stefanie o zaman kaç yaşındaydı?” diye sordu Bodenstein.

“On yedi.”

“Peki, siz kaç yaşındaydınız?”

“Yirmi yedi.” Lauterbach artık fısıldıyordu. Solgun yanakları kıpkırmızı kesildi, başını eğdi.

“6 Eylül 1997’de Stefanie Schneeberger’le cinsel ilişkiye girdiniz mi, girmediniz mi?”

Lauterbach taş kesilmişti.

“Blöf yapıyorsunuz,” diye yardımına yetişti avukatı sonunda. “Kız kim bilir kiminle ilişkiye girmiştir.”

“5 Eylül 1997 akşamı üzerinizde hangi giysiler vardı?” Bodenstein bildiğinden şaşmıyor, gözünü Lauterbach’tan ayırmıyordu.

Lauterbach komisere şaşkınlıkla bakıp omuzlarını silkti.

“O zaman ben size söyleyeyim. Üstünüzde kot pantolon, açık mavi gömlek, onun altında kermes derneğinin yeşil tişörtü, ayakkabınızda da açık mavi ayakkabılar vardı.”

“Bunun konuyla ilgisi ne?” diye sordu Lauterbach’ın avukatı.

“İşte.” Bodenstein avukata aldırmadı. Dosyadan Thies’in resimlerinin bilgisayar çıktılarını sırayla çıkarıp Lauterbach’ın önüne koyuyordu. “Bu resimleri Thies Terlinden yapmış. Thies, iki cinayete de tanık olmuş, işte bu da onun kendini ifade etme şekli.”

Parmağıyla resimlerdeki kişilerden birini gösterdi.

“Bu kim olabilir?” diye sordu.

Lauterbach gözlerini resimlere dikti, sonra omuzlarını silkti.

“Bu sizsiniz, Bay Lauterbach. Stefanie Schneeberger’le samanlığın kapısında öpüştünüz, sonra onunla ilişkiye girdiniz.”

“Hayır,” diye mırıldandı Gregor Lauterbach, kül gibi olmuş bir yüzle. “Hayır, hayır, doğru değil bu, bana inanın!”

“Siz kızın öğretmeniydiniz,” diye devam etti Bodenstein oralı bile olmadan. “Stefanie’nin size zorunlu bir bağı vardı. Yaptığınız suçtur. Bunu o zaman ansızın anladınız. Stefanie’nin her şeyi anlatmasından korktunuz. Reşit olmamış öğrencisiyle ilişkiye giren bir öğretmenin işi biter çünkü.”

Gregor Lauterbach başını hayır anlamında salladı.

“Stefanie’yi başına vurarak öldürdünüz, krikoyu yemliğe atıp eve döndünüz. Evde karınıza her şeyi anlattınız, o da susmanızı öğütledi. Tamamen olmasa da hesabınız tuttu. Polis gerçekten de Tobias’ı katil sandı, tutukladı ve Tobias mahkûm oldu. Ancak küçük bir sorun vardı: Stefanie’nin cesedi kayıptı. Biri sizi ve Stefanie’yi gözetlemiş olmalıydı.”

Gregor Lauterbach hâlâ durmadan başını iki yana sallıyordu.

“Thies Terlinden’den kuşkulaniyordunuz, sizi o görmüş olabilir. Karınız Thies’in doktoru olarak yazdığı ilaçlarla genç adamı uyuşturucu etkisi altına sokarak sindirdi. Bu numara tuttu. On bir yıl boyunca. Ta ki Tobias Sartorius tahliye oluncaya kadar. K11’de görevli ahababınız Andreas Hasse’dan eski olayla ilgilendiğimizi, dahası eski dosyaları istettiğimizi öğrendiniz. Bunun üzerine Hasse’nın söz konusu sorgu tutanaklarını dosyalardan çıkarmasını sağladınız.”

“Bu doğru değil,” diye fısıldadı Lauterbach boğuk bir sesle. Alnı terden boncuk boncuk olmuştu.

“Doğru,” dedi Pia söze girerek. “Hasse suçunu itiraf etti ve bu yüzden görevden uzaklaştırıldı. Bunu yapmasaydınız, şimdi burada oturuyor olmayacaktınız.”

“Bunlar ne demek oluyor?” diye araya girdi avukatı Andreas. “Müvekkilim o zaman öğrencisiyle ilişkiye girmiş bile olsa, istismar olayı zaman aşımına uğradı.”

“Ama cinayetin zaman aşımı yok.”

“Ben Stefanie’yi öldürmedim!”

“O halde Bay Hasse’yı neden sorgu tutanaklarını imha etmeye yönelttiniz?”

“Çünkü... çünkü düşündüm ki... adımın hiçbir şekilde anılmaması daha doğru olur diye düşündüm,” diye itiraf etti Lauterbach. Sırılsıklam olmuştu, terler yanaklarından akıyordu. “İçecek bir şey alabilir miyim?”

Nicola Engel sesini çıkarmadan ayağa kalktı, odadan çıktı ve çok geçmeden elinde bir şişe su ve bir bardakla geri döndü. Elindekileri Lauterbach’ın önüne bıraktı ve yerine oturdu. Lauterbach şişeyi açtı, suyu bardağa boşalttı ve son damlasına kadar soluksuz içti.

“Amelie Fröhlich nerede?” diye sordu Pia. “Ve Thies Terlinden nerede?”

“Ben ne bileyim?” Lauterbach soruya soruyla karşılık vermişti.

“Thies’in sizi olay sırasında gözetlediğini biliyordunuz,” dedi Pia. “Ayrıca Amelie’nin 1997 olaylarını kurcaladığını da öğrenmiştiniz. Bu ikili sizin için ciddi anlamda tehdit oluşturunuyordu. Bu durumda ortadan kaybolmalarıyla ilişkinizin bulunduğunu varsaymak zor bir şey değil. Siz ve Terlinden, Amelie’nin kaybolduğu zaman diliminde kızın en son görüldüğü yerdeydiniz.”

Gregor Lauterbach, floresan lambanın parlak ışığında zombiyi andırıyordu. Yüzü ter içindeydi. Gergin bir ifadeyle ayalarını bacaklarına sürttü, o sırada avukatı elini onun koluna koydu.

“Bay Lauterbach.” Bodenstein ayağa kalkmış, ellerini masanın kenarına yaslamış ve öne doğru eğilmişti. Tehdit dolu ses tonu etkisini göstermeye başlamıştı. “Sizin DNA’nızı, Stefanie Schneeberger’in vajinasında bulunan DNA ile karşılaştıracamız. Eğer DNA’lar örtüşürse, avukatınız zaman aşımı falan dese de, reşit olmamış bir kıza cinsel istismardan hesap vereceksiniz. Bu suçlamalar üstüne tabii ki

eğitim müdürlüğü makamınızla vedalaşmak zorunda kalacaksınız. Sizi mahkeme karşısına çıkarmak için elimden geleni yapacağım, size söz veriyorum. Siz sustuğunuz için genç bir adamın –ki o da öğrencinizdi– on yıl boyunca suçsuz yere hapis yattığı duyulduğunda basın size neler yapacağını sanırım anlatmama gerek yok!”

Bodenstein sustu, söylediklerinin etki etmesini bekledi. Gregor Lauterbach’ın bütün bedeni titriyordu. Onu en çok korkutan acaba neydi? Alacağı ceza mı, yoksa basın tarafından herkesin gözü önünde linç edilmek mi?

“Size bu akşam bir şans daha vereceğim,” dedi Bodenstein, bu kez sakın bir tonda. “Amelie ve Thies’i bulmamızda bize yardımcı olursanız, savcılığa suç duyurusunda bulunmayabilirim. Bunu düşünün ve avukatınızla tartışın. Şimdi on dakika ara veriyoruz.”

✱

“Domuz herif,” dedi Pia, Lauterbach’ı cam bölmenin arkasından hınçla izlerken. “O yaptı. Stefanie’yi o öldürdü. Şimdi de tırnaklarını Amelie’ye geçirdi, hiç kuşku yok.”

Avukat Anders mikrofonun kapatılmasında ısrar ettiği için, içeride Lauterbach’la ne konuştuklarını duyamıyorlardı.

“Terlinden’le birlikte.” Bodenstein dalgın dalgın alnını buruşturmuş, elindeki bardaktan su yudumluyordu. “Peki, Amelie’nin bir şeyler bildiğini nasıl öğrendi?”

“Hiç bilmiyorum.” Pia omuzlarını silkti. “Belki Amelie, Terlinden’e resimlerden söz etmiştir? Ama yok, sanmıyorum.”

“Ben de sanmıyorum. Eksik bir parça var. Lauterbach’ı korkutacak bir şey olmuş mutlaka.”

“Hasse olabilir mi?” diye arkada duran Nicola Engel bir tahmin yürüttü.

“Olamaz, onun resimlerden haberi yoktu,” dedi Pia. “Çünkü resimleri bulduğumuzda Hasse artık aramızda değildi.”

“Hımm. Gerçekten eksik bir parçamız var.”

“Bir dakika,” dedi Bodenstein. “Nadja Bredow’a ne diyorsunuz? Çocuklar Laura’ya tecavüz ederlerken o da oradaydı. Stefanie ile Lauterbach’ın oldukları bir resimde fonda Nadja da var.”

Nicola Engel ve Pia komisere soran gözlerle baktılar.

“Ya Nadja baştan sona kadar çiftlikte kalmışsa? Laura’nın cesedini saklamaya giden çocukların arkasına takılmamış. Ayrıca Nadja’nın resimlerden haberi vardı. Çünkü Tobias ona bunlardan söz etti!”

Bodenstein’in lafı nereye getirmek istediğini Doktor Engel ve Pia aynı anda anladılar. Nadja von Bredow kendi korkusundan dolayı Lauterbach’a şantaj yapmış ve onu harekete geçirmiş olabilir miydi?

“Hadi içeri girelim.” Bodenstein bardağı çöp kutusuna attı. “İşte buradan tutturup Lauterbach’ı enseleyeceğiz.”

★

Su yükseliyordu. Santim santim. İçeriye sızan en son ışıktaki Amelie suyun üçüncü basamağa ulaştığını görmüştü. Kapı aralığına kalın bir yün battaniye tıkayarak suyun içeri girmesini önlemeye çalışmış ve önce başarılı olduğunu sanmıştı ancak suyun basıncının battaniyeyi itmesiyle birlikte hayalleri yıkılmıştı. İçerisi zifiri karanlıktı ancak su borularının içindeki azalmayarak süren hışırtıları Amelie duyabiliyordu. Suyun, etajerin en üst rafına ne zaman ulaşmış olacağını hesaplamaya çalıştı. Thies yanına uzanmıştı, Amelie onun göğsünün inip kalkmasını algılayabiliyordu. Genç adam arada kesik kesik öksürüyordu. Teni zaten ateş gibi yanıyordu, bu dehlizdeki rutubet onu bitirecekti. Amelie, Thies’in geçenlerde de hastalıklı

görüldüğünü anımsadı. Bünyesi buraya nasıl dayanacaktı? Thies çok hassastı! Amelie onunla konuşmayı birkaç kez denemiş ancak tek bir yanıt alamamıştı.

“Thies,” diye fısıldadı Amelie. Dişleri birbirine çarptığı için, ağzını açamıyor, konuşmakta zorlanıyordu. “Thies, bir şey söylesene!”

Yok, konuşmuyordu. İşte o an, genç kız cesaretini tümüyle yitirdi. Günler ve gecelerdir bu karanlıkta aklını oynatmaktan onu koruyan çelik gibi iradesi uçup gitmişti artık. Gözyaşlarına boğuldu. Umut kalmamıştı. Burada sefiller gibi boğularak öleceklerdi! Vaktiyle Pamuk Prenses de bulunamamıştı. Neden onun şansı daha fazla olacaktı ki? Korku bütün bedenini sardı. Amelie birden irkildi. Sırtında bir temas hissetmişti. Thies ona bir kolunu dolamış, bir bacağını da kızın bacağına sarmış, onu kendine doğru çekiyordu. Thies’in bedeninden yayılan yoğun ısı, genç kızı ısıtmaya başladı.

“Ağlama Amelie,” diye kulağına fısıldadı Thies. “Ağlama. Ben buradayım bak.”

*

“Bu resimlerden nasıl haberiniz oldu?”

Bodenstein, uzun girizgâhlarla zaman kaybetmemişti. Keskin bakışlarıyla, Gregor Lauterbach’ın içinde olup bitenleri çözmeye çalışıyordu. Müdür bey öyle güçlü bir adam değildi, maruz kaldığı baskıdan oldukça zorlandığı belliydi. Buna son günlerin yıpratıcı olayları da eklenince fazla direnemeyeceği belliydi.

“İmzasız mektuplar ve elektronik postalar aldım,” dedi Lauterbach, karşı çıkmak isteyen avukatını güçsüz bir el hareketiyle susturarak. “O gece samanlıkta anahtarlığımı düşürmüştüm. Gelen mektupların birinde bu anahtarların resmi vardı. Stefanie’yle ikimizi birinin gözetlemiş olduğunu o zaman anladım.”

“Ne yaparken gözetlemiş?”

“Biliyorsunuz işte.” Lauterbach başını kaldırdığında Bodenstein onun gözlerinde kendine acımdan başka bir şey göremedi. “Stefanie beni baştan çıkarmıştı, hem de epey zamandır. Ben... ben onunla... ilişkiye girmek istemiyordum ancak beni öylesine zorladı ki sonunda... kendimi tutamadım.”

Bodenstein sesini çıkarmadan bekledi. Lauterbach sonra ağlamaklı sesle devam etti.

“Anahtarlarımı düşürdüğümü anladığımda aramak istedim. Karım kafamı koparırdı, çünkü destede onun muayenehane anahtarları da vardı!”

Başını kaldırdı, anlayış dilenircesine baktı. Bodenstein, adama içinden lanetler yağdırıyor ancak bu duygusunun yüzüne yansımamasına özen gösteriyordu.

“Stefanie, gitmemin daha iyi olacağını söyledi. Anahtar destesini bulup bana getireceğine söz verdi.”

“Siz de dediğini yaptınız mı?”

“Evet. Evime gittim.”

Bodenstein ısrar etmedi.

“Mektup ve elektronik postalar aldığınızı söylediniz,” dedi sonra. “Bunlarda neler yazılıydı?”

“Thies’in her şeyi bildiği ve ağzımı açmamayı sürdürürsem polisin hiçbir şeyi öğrenmeyeceği yazılıydı.”

“Hangi konuda ağzınızı açmamanız isteniyordu?”

Lauterbach omuzlarını kaldırdı, başını iki yana salladı.

“Sizce bu mektupları kim yazmış olabilir?”

Lauterbach yine çaresizlik içinde omuzlarını kaldırdı.

“Ama kuşkulandığınız biri olmalı! Bay Lauterbach!” Bodenstein yine öne doğru eğildi. “Şimdi susmak inanın çözümlerin en kötüsü!”

“Ama hiçbir fikrim yok!” dedi Lauterbach şaşkınlık içinde, bu kez samimi gibiydi. Tek başına kaldığında ve köşeye sıkıştığında gerçek kimliğini ortaya koyuyordu: Gregor Lauterbach zayıf bir insandı, karısının gölgesinden yoksun kalınca omurgasız bir zavalıya dönüşüyordu. “Artık hiçbir şeyi anlamıyorum! Karım söyledi, bazı resimler varmış ama mektupları ve elektronik postaları Thies yazmış olamaz.”

“Karınız bunu ne zaman söyledi?”

“Bir ara.” Lauterbach alnını ellerine yasladı, sonra başını iki yana salladı. “Tam olarak anımsayamıyorum.”

“Anımsamaya çalışın,” diye directti Bodenstein. “Amelie’nin kaybolmasından önce mi, sonra mıydı? Karınızın bunlardan nasıl haberi olmuştu? Ona bunu kim anlatmış olabilir?”

“Tanrım, bilmiyorum!” diye sızlandı Lauterbach. “Gerçekten bilmiyorum!”

“Düşünün!” Bodenstein yeniden arkasına yaslandı. “Amelie’nin kaybolduğu cumartesi akşamı karınız ve Terlinden çiftiyle birlikte Frankfurt Ebony Club’da yemektedir. Karınız ile Christine Terlinden saat dokuz buçuğa doğru birlikte evlerine döndüler, siz de Claudius Terlinden’le gittiniz. Ebony Club’dan ayrıldıktan sonra ne yaptınız?”

Gregor Lauterbach anımsamaya çalışıyordu. Polisin, umduğundan çok şey bildiğini kavradığı gözlerinden okunuyordu.

“Evet, sanırım Frankfurt’a giderken karım bana yolda Thies’in komşu kızına bazı resimler vermiş olduğunu, bu resimlerde sözüm ona benim de bulunduğumu söyledi,” diye zoraki itiraf etti Lauterbach. “Karım bunu ikindide gelen bir telefonla öğrenmiş, arayan ismini vermemiş. Sonra bu konuyu görüşme fırsatımız olmadı. Daniela ve Christine saat dokuz buçukta gittiler. Andreas Jagielski’ye Amelie Fröhlich’i sordum, kızın Schwarzen Ross’da garsonluk yaptığını

biliyordum çünkü. Jagielski karısına telefon etti, o da Amelie'nin o gece çalıştığını söyledi. Bunun üzerine Claudius'la ikimiz Altenhain'a dönüp Schwarzen Ross'un önündeki park yerinde kızı beklemeye koyulduk. Ancak Amelie gelmedi.”

“Amelie'den öğrenmek istediğiniz neydi?”

“O isimsiz mektupları ve elektronik postaları o mu yazıyor, soracaktım.”

“Ee? O mu yazmış?”

“Soramadım ki! Biz otomobilde bekledik, saat on bir, on bir buçuk civarıydı. Derken Nathalie göründü, yani Nadja. Artık Nadja von Bredow adını kullanıyor.”

Bodenstein bir an başını kaldırınca Pia'yla göz göze geldi.

“Nadja otoparkta dolanıyordu,” diye devam etti Lauterbach, “çalılıkların arasına bakıyordu. Sonra otobüs durağına doğru gitti. O zaman fark ettik, durakta oturan bir adam vardı. Nadja adamı uyandırmaya çalıştı ama sonuç alamayınca otomobiline binip gitti. Claudius cep telefonundan Schwarzen Ross'u arayıp Amelie'yi sordu ancak Bayan Jagielski'den kızın oradan uzun zaman önce çıktığını öğrendi. Bunun üzerine Claudius'la onun ofisine gittik. Polisin gelip oraları kurcalamasından çekiniyordu. Evde arama yapılması hiç işine gelmiyordu, bu nedenle bazı önemli evrakları başka yere taşımak niyetindeydi.”

“Hangi evraklardı bunlar?” diye sordu Bodenstein.

Gregor Lauterbach biraz direnecek gibi oldu ancak bu tavrı uzun sürmedi. Claudius Terlinden'in verdiği rüşvetlerle iktidarını sağlamlaştırdığını anlattı. Gerçi Terlinden her zaman varlıklı bir adamdı ancak 90'lı yılların sonlarında şirketini büyütüp borsaya açılmasıyla birlikte gerçek bir servete sahip olmuştu. Böylece ekonomi ve siyaset çevrelerine sözünü geçirmeye başlamıştı. En büyük

işlerini, siyasi ambargo altındaki ülkelerle, örneğin İran ve Kuzey Kore'yle yapmıştı.

“O gece işte bu evrakları ortadan kaldırmak istedi,” dedi Lauterbach. Konu artık doğrudan kendisi olmadığı için özgüveni yerine gelmeye başlamıştı. “Ancak imha etmek istemediği için, dosyaları benim Idstein'daki evime götürdük.”

“Yaa.”

“Amelie ya da Thies'in kaybolmalarıyla hiçbir ilgim yok,” diye ısrar etti Lauterbach. “Ayrıca kimseyi de öldürmedim.”

“Bu ortaya çıkacak zaten.” Bodenstein resimleri toplayıp dosyaya yerleştirdi. “Evinize gidebilirsiniz. Ancak polis gözetimi altında olacaksınız ve telefonlarınız dinlenecek. Ayrıca bizim için daima ulaşılır olmalısınız. Evinizden çıkacağınız zaman bana bunu mutlaka bildirin.”

Lauterbach başını salladı, kabullenmekten başka seçeneği yoktu. “Adımın hiç değilse şimdilik basına ulaşmamasını sağlayabilir misiniz?”

“Buna ne yazık ki söz veremem.” Bodstein elini uzattı. “Idstein'daki evinizin anahtarı lütfen.”

23 Kasım 2008, Pazar

Pia uykusuz bir gece geçirmiş, sabah 5.15'te denetleme ekibinin telefonuyla güne başlamıştı: Nadja von Bredow az önce Frankfurt Westhafen'deki evine gelmişti. Tek başınaydı.

“Hemen geliyorum,” dedi Pia. “Bekleyin beni.”

Pia, kolunun altına sıkıştırdığı samanı bölmenin kapısının üstünden içeri attı ve telefonunu cebine soktu. Onu uykusuz bırakan yalnızca işi değildi. Ertesi gün saat 15.30'da Frankfurt Belediyesi İmar Müdürlüğü görevlileri Birkenhof Çiftliği'ne geleceklerdi. Yıkım kararı kaldırılmazsa, Christoph ve hayvanlarla birlikte yakında evsiz kalacaklardı.

Christoph son günlerde bu konuyla yakından ilgilenmiş ve başlardaki iyimserliği ne yazık ki kaybolmuştu. Birkenhof Çiftliği'nin eski sahipleri, evin kurulu olduğu arazide yüksek gerilim hatları bulunduğu için buraya inşaat yapmanın yasak olduğunu Pia'dan gizlemişlerdi. Evi satanların babası savaş bittikten sonra buraya bir sundurma yapmış, yıllar ilerledikçe belediyeden izin almadan binayı genişletmişti. Yasa dışı durumdan bihaber olan Pia inşaat ruhsatı için müracaat edinceye kadar altmış yıl boyunca kimse hiçbir şey fark etmemişti. Pia kümes hayvanlarına alelacele yemlerini verdi, sonra Bodenstein'ı aradı. Amiri telefonu açmayınca, kısa mesaj yazdı, sonra ona artık yabancı bir yermiş gibi gelen

evine doğru dalgın dalgın yürüdü. Yatak odasına parmaklarının ucuna basarak girdi.

“Gitmen mi gerekiyor?” dedi Christoph.

“Evet. Uyandırdım mı seni?” Pia lambayı yaktı.

“Hayır. Ben de uyuyamadım.” Çenesini eline yaslamış, Pia’ya bakıyordu. “İşi ciddiye bindirirlerse ne yapabiliriz diye düşünüp durdum.”

“Ben de.” Pia yatağın kenarına oturdu. “Ama şunu biliyorum ki, bana burayı satan o bok heriflere dava açacağım. Beni çok fena kandırdılar, çok!”

“Ama bunu önce kanıtlamak zorundayız,” dedi Christoph. “Bu konuyu bugün bu işlerden anlayan bir arkadaşım ile görüşeceğim. Ondan önce hiçbir şey yapmıyoruz.”

Pia iç geçirdi. “İyi ki sen varsın,” dedi usulca. “Tek başıma ne yapardım, bilmiyorum.”

“Hayatına girmemiş olsaydım inşaat ruhsatı için müracaat etmeyecektin, bunlar da olmayacaktı.” Christoph sırtıyordu. “Şimdi kaldır başını bakalım. Git işini yap bu konuyla ben ilgileneneğim, tamam mı?”

“Tamam.” Pia zoraki bir şekilde gülümsedi. Sonra Christoph’a doğru eğilip onu öptü. “Bugün eve kaçta döneceğimi maalesef hiç kestiremiyorum.”

“Beni dert etme.” Christoph da gülümsüyordu. “Hayvanat bahçesinde olacağım.”

*

Bodenstein bildik silueti uzaktan tanımişti. Park yerinde sokak lambasının ışığı altında onun otomobilinin önünde duruyordu, kıvılcık saçları o karanlık sabaha katılmış bir renkti. Komiser ona

doğru yürümeden önce bir an duraksadı. Cosima, yüzüne telefon kapatılacak kadın değildi. Aslında Cosima'nın er ya da geç yoluna çıkacağını hesaba katması gerekirdi ama baktığı dava komiseri gerçekten esir almıştı. Bu nedenle hazırlıksız yakalanmıştı.

“Ne istiyorsun?” dedi Bodenstein, soğuk bir tavırla. “Şu an hiç vaktim yok.”

“Beni geri aramadın,” dedi Cosima. “Seninle konuşmalıyım.”

“Yaa? Şimdi mi?” Bodenstein, Cosima'nın önünde durup onun solgun ancak sakın yüzünü süzdü. Kalbi hızla çarpmaya başladı, sükûnetini korumakta zorlandı. “Haftalardır böyle bir şeye ihtiyaç duymadın. Canın konuşmak istiyorsa şu Rus arkadaşına git.”

Bodenstein otomobil anahtarını çıkardı ancak Cosima yerinden hareket etmedi, otomobilin kapısı önünde öylece durdu.

“Sana açıklamak istiyorum...” diye başladı.

Bodenstein onu konuşturmadı. Gece neredeyse hiç uyumamıştı, şimdi de acilen gitmesi gerekiyordu. Önemli bir görüşme için içinde bulunduğu durum hiç uygun değildi.

“Duymak istemiyorum,” diye sözünü kesti Cosima'nın. “Hem şu an gerçekten hiç vaktim yok.”

“Oliver, inan bana, seni incitmek istememiştim!” Cosima elini ona doğru uzattı ancak Bodenstein geri çekilince elini indirdi. Cosima'nın soluğu sabahın soğuşunda beyaz bir bulutu andırıyordu. “Aslında işi bu noktaya getirmek istememiştim ancak...”

“Sus!” diye bağırdı Bodenstein. “Sen beni *incittin!* Hem de hiç kimsenin incitemediği kadar incittin! Senden ne özür ne de mazeret dinlemek istiyorum, çünkü ne söylersen söyle her şeyi mahvettin! Her şeyi!”

Cosima susuyordu.

“Beni bu kadar ustalıkla kandırdığına, yalanları kolayca sıraladığına göre beni kim bilir kimlerle aldattın,” diye dişlerini sıkarak

devam etti Bodenstein. “Bütün o gezilerinde ne haltlar karıştırdın? Aptal, sadık kocan çocuklarla evde oturup seni beklerken kaç yataкта yuvarlandın? Sana güvenecek kadar ahmak olduğum için belki benimle alay bile etmişsindir!”

Cümleler, zehir gibi fışkırıyordu âdeta. Kaç zamandır içine attıkları boşalıyordu şimdi. Cosima yüzündeki sakin ifadeyi değiştirmeden Bodenstein’in patlamasını izliyordu.

“Belki Sophia benim çocuğum bile değildir, aralarında olmaya bayıldığın o ipsiz sapsız, dökük sinemacı heriflerden birinden peydahlamışsındır!”

Ne korkunç bir suçlamada bulunduğunu fark edince sustu. Ama ağzından çıkmıştı artık, geriye alamazdı.

“Evliliğimizin yolunda gittiğinden adım gibi emindim,” dedi sonra sesini alçaltarak. “Ama sen beni kandırdın, aldattın. Sana artık asla güvenemem.”

Cosima omuzlarını dikleştirdi.

“Senin böyle tepki vereceğini tahmin etmem gerekirdi,” dedi soğuk bir sesle. “Hep doğruyu yaptığından emin ve uzlaşmasız. Olayı yalnızca kendi bencil bakış açısından görüyorsun.”

“Hangi açıdan görecekmışim? Rus âşığının bakış açısından mı yoksa?” Komiser yüksek sesle nefes verdi. “Aramızda bir egoist varsa, o da sensin! Yirmi yıl boyunca benim ne durumda olduğumu sormadan yollara düşüp haftalarca gelmedin. Bu durumu hiç sevmedim ancak işin senin bir parçan olduğu için kabullendim. Sonra hamile kaldın. Ama bana bir çocuk daha istiyor muyum diye sormadın, kararını kendin verdin, bana da yalnızca bu kararı bildirdin. Oysa küçük bir çocukla dünyayı dolaşamayacağını biliyordun. Bu kez can sıkıntısından bir maceraya girdin. Şimdi de kalkmış bana egoist diyorsun, öyle mi? Olaylar bu kadar üzücü olmasa, sana şimdi kahkahayla gülerdim!”

“Lorenz ve Rosi küçükken yine de çalışabiliyordum. Sen o zamanlar çocukların sorumluluklarını alabiliyordun,” dedi Cosima. “Ancak seninle tartışmak istemiyorum. Olan oldu. Büyük bir hata yaptım ama sen lütfedip beni bağışlayasın diye yalvaracak hâlim yok.”

“O halde neden geldin?” Cebindeki telefon hem çalışıyor hem titreşime geçiyordu ancak Bodenstein oralı olmadı.

“Noel’den sonra Gavrilow’a Kuzey Denizi’ndeki araştırma seferinde bir ay eşlik edeceğim,” dedi Cosima. “Bu süre zarfında Sophia’yla senin ilgilenmen gerekecek.”

Bodenstein karısına hiçbir şey söyleyemeden bakakaldı, sanki yüzüne bir tokat yemiş gibiydi şimdi. Cosima ondan özür dilemeye gelmemiştı, hayır, geleceğiyle ilgili kararını çoktan vermişti. Bu gelecekte Bodenstein için öngördüğü rol, yalnızca çocuk bakıcılığıydı. Komiser dizlerinin çözüldüğünü hissetti.

“Ciddi olamazsın,” diye fısıldadı.

“Ciddiyim. Sözleşmeyi birkaç hafta öncesinden imzalamıştım. Senin bundan hoşlanmayacağını biliyordum.” Cosima omuzlarını silktilti. “Geldiğimiz nokta için üzgünüm, gerçekten. Ancak son birkaç aydır çok düşündüm. Bu filmi çekmezsem, yaşamımın sonuna kadar pişmanlık duyacağım...”

Cosima konuşmaya devam etti, gelgelelim söyledikleri Bodenstein’a ulaşmadı artık. Komiser en önemli konuyu kavramıştı: Cosima onu beyninde çoktan terk etmiş, ortak yaşamlarına sırtını dönmüştü. Oysa Bodenstein onun sadakatinden her zaman emin olmuştu. Birbirlerine tamamen zıt karakterlerde olmalarını bunca yıl, ilişkilerinin en çekici özelliği, evliliklerinin tadı tuzu sanmıştı. Ancak şimdi birbirlerine uygun olmadıklarını görüyordu. Yüreği acıyla buruldu.

Cosima yine her zaman yaptığı şeyi yapıyordu: O bir karar vermişti, Bodenstein'a bunu kabullenmek düşüyordu. Cosima, ilişkiye yön veren taraftı. Kelkheim'daki arsayı onun parasıyla almışlar, üzerine evi de onun olanaklarıyla yaptırmışlardı. Bodenstein bu olanakları ailesine asla sağlayamazdı. Çok acıydı, komiser bu kasvetli kasım sabahında Cosima'yı şimdi ilk kez güzel, kendine güvenen ve çekici bir hayat arkadaşı değil, kendi isteklerini ve planlarını saygısızca dayatan bir kadın olarak görüyordu. Ah bunca zamandır ne kadar aptal ve kördü!

Bodenstein, vücudundaki bütün kanın kulaklarına hücum ettiğini duyumsadı. Cosima susmuş, ona kayıtsız bir ifadeyle bakıyor, sanki yanıtını bekliyordu. Bodenstein gözlerini kırptırdı. Cosima'nın yüzü, otomobil, park yeri, her şey gözünün önünde ansızın bulanıklaştı. Gidecekti, başka bir adamla gidecekti. Ona artık yer olmayan başka bir hayat yaşayacaktı. İçini bir anda kıskançlık ve kin sardı. Cosima'ya doğru bir adım atıp onu bileğinden yakaladı. Cosima korkuyla geri çekilmeyi denedi ancak kocası elini mengene gibi sıkıyordu. Kadın, üstten bakan soğuk tavrını bir anda yitirmişti, gözleri korkudan kocaman olmuş, bağırarak için ağzını açmıştı.

*

Saat altı buçuk olunca Pia, Nadja von Bredow'un dairesine tek başına gitmeye karar verdi. Bodenstein cep telefonunu açmıyordu, ayrıca kısa mesaja da yanıt vermemişti. Tam zile basacağı sırada kapı açıldı, bir adam dışarı çıktı. Pia ve evi denetlemiş olan iki sivil polis, adamın yanından geçerek içeri girmeye yeltendiler.

“Durun!” Saçları hafifçe kırlaşmış, kemik gözlüklü, yaşı ellilerin ortasında olan adam yollarını kesti. “Buraya böyle giremezsiniz! Kime gidecektiniz?”

“Sizi ilgilendirmez,” diye adamı tersledi Pia.

“Hem de nasıl ilgilendirir!” Adam asansörün önüne dikildi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Pia’yı ile sivil polisleri üstten bakarak süzdü. “Bu sitenin yöneticisiyim. Buraya her isteyen elini kolunu sallayarak giremez.”

“Emniyet Müdürlüğü’nden geliyoruz.”

“Demek öyle! Kimliğiniz var mı?”

Pia’nın kan beynine sıçramıştı. Kimliğini çıkarıp adamın burnuna dayadı. Sonra tek bir kelime etmeden merdivenlere yöneldi.

“Sen burada bekle,” dedi polislerden birine. “Biz ikimiz yukarı çıkıyoruz.”

Daire kapısının önüne henüz geldikleri sırada kapı açıldı. Nadja von Bredow’un yüzünde bir an için korku belirdi.

“Size aşağıda beklemenizi söylemiştim,” dedi Nadja, nezaketsiz bir tavırla. “Ama madem yukarı çıktınız, o zaman bavullarımı indirebilirsiniz.”

“Seyahate mi çıkıyorsunuz?” Pia, Nadja von Bredow’un onu tanımadığını ve muhtemelen taksici sandığını anlamıştı. “Oysa eve daha yeni girmiştiniz.”

“Bu sizi ne ilgilendirir?” dedi Nadja hiddetle.

“Bence çok ilgilendiriyor.” Pia, kimliğini uzattı. “Pia Kirchhoff, Hofheim Cinayet Masası.”

Nadja von Bredow, Pia’yı süzdü, sonra alt dudağını uzattı. Üstünde yakası kürklü lacivert bir Wellensteyn mont ve kot pantolon, ayağında çizmeler vardı. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı, yüzündeki kalın pudra tabakası bile kızarmış gözlerinin altındaki gölgeleri gizleyemiyordu.

“Çok yanlış zamanda geldiniz. Havaalanına gidiyorum.”

“O halde uçuşunuzu erteleyeceksiniz,” dedi Pia. “Size bazı sorularım olacak.”

“Böyle şeylere vaktim yok şimdi.” Asansörün düğmesine bastı.

“Neredeydiniz?” diye sordu Pia.

“Seyahatte.”

“Öyle demek. Peki, Tobias Sartorius nerede?”

Nadja von Bredow’un çimen yeşili gözleri şaşkınlıkla Pia’ya çevrilmişti.

“Ben ne bileyim?” Şaşkınlığı gerçek gibiydi, boşuna Almanya’nın en çok kazanan oyuncularından biri değildi.

“Bilmeniz gerekiyor, çünkü Laura Wagner’in cenaze töreninden sonra onu sorgu için bize getireceğiniz yerde birlikte çekip gittiniz.”

“Bunu iddia eden kim?”

“Tobias’ın babası. Evet, Tobias Sartorius nerede?”

Asansör geldi, kapı yana doğru kaydı. Nadja von Bredow Pia’ya döndü, alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

“Umarım o adamın her zırvasına inanmıyorsunuzdur.” Nadja, sivil polise baktı. “*Halkın huzuru, polisin gururudur.* Valizlerimi asansöre yerleştirmeme yardım eder misiniz?”

Sivil polis gerçekten de valize doğru uzanınca Pia’nın tepesi attı.

“Amelie nerede? Kıza ne yaptınız?”

“Ben mi?” Nadja von Bredow’ın gözleri iri iri açılmıştı. “Hiçbir şey! Ona neden bir şey yapacağımı ki?”

“Çünkü Thies Terlinden’in Amelie’ye verdiği resimler, arkadaşlarınız Laura’ya tecavüz ederken sizin orada olduğunuzu, ayrıca Gregor Lauterbach’ın Stefanie Schneeberger’le samanlıktaki sevişmesini izlediğinizi açıkça kanıtlıyor. Sonrasında Stefanie’yi bir krikoyla başına vurarak öldürdünüz.”

Nadja von Bredow'un gülmeye başlaması Pia'yı şaşırttı.

"Bu saçmalık da nereden çıktı?"

Pia kendine güçlkle hâkim olabiliyordu. İçinden bu kadını yakalayıp yüzüne bir tokat indirmek geliyordu.

"Arkadaşlarınız Jörg, Felix ve Michael itiraf ettiler," dedi. "Üçüne, Laura'yı ortadan kaldırmayı emrettiğinizde kız yaşıyordu. Amelie'nin, Thies'den ve o resimlerden gerçeği öğrenip ortaya çıkaracak olmasından tedirgindiniz. Kızı ortadan kaldırmak bu yüzden işinize geliyordu."

"Aman Tanrım." Nadja soğukkanlılığını hiç kaybetmiyordu. "Bu kadar abuk sabuk saçmalığı senaristler bile uyduramaz. O Amelie denen kızı bir kez gördüm ve şimdi nerede olduğundan hiç haberim yok."

"Yalan söylüyorsunuz. Cumartesi gecesi Schwarzen Ross'un park yerindeydiniz ve Amelie'nin sırt çantasını çalılıkların arasına attınız."

"Yaa, gerçekten mi?" Nadja von Bredow kaşlarını kaldırmış, ağır bir tacize uğruyormuş gibi Pia'ya bakıyordu. "Bunu kim iddia ediyor?"

"Sizi görmüşler."

"Ben epeyce marifetliyimdir," dedi Nadja alaycı bir tonda, "ancak aynı anda iki yerde olmayı henüz başaramıyorum. Cumartesi günü Hamburg'daydım, tanıklarım var."

"Kimler?"

"Size isim ve telefon numaraları verebilirim."

"Hamburg'da ne yaptınız?"

"Çalıştım."

"Yalan. Menajeriniz bize o akşam setiniz olmadığını söyledi."

Nadja von Bredow pahalı kol saatine baktı ve zamanının boşa harcanmasından sıkıldığını anlatan bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

“Hamburg’daydım ve yaklaşık dört yüz davetlinin bulunduğu bir galada meslektaşım Torsten Gottwald’la birlikte sunuculuk yaptım, gece NDR televizyonu tarafından çekildi,” dedi. “Gerçi size bütün davetlilerin telefon numaralarını temin edemem ancak rejisörün, Torsten’in ve birkaç kişininkini daha verebilirim.”

“Alaycı tavrınızı kendinize saklayın,” dedi Pia sertçe. “Valizlerinizden birini seçin, arkadaşım bizim araca memnuniyetle yükleyecektir.”

“Ay, çok şahane. Polis taksicilik de yapıyor demek?”

“Hem de seve seve,” dedi Pia buz gibi bir sesle. “Üstelik hücrenin içine kadar.”

“Bu çok komik!” Nadja von Bredow, ciddi anlamda köşeye sıkıştığını kavramaya başlıyordu. Özenle alınmış kaşlarının ortasında derin bir çizgi belirdi. “Hamburg’da önemli bir randevum var.”

“An itibarıyla yok. Geçici olarak tutuklusunuz.”

“Nedenini öğrenebilir miyim peki?”

“Sınıf arkadaşınız Laura Wagner’in öldürülmesine göz yumduğunuz için.” Pia yukarıdan bakan bir edayla gülümsedi. “Senaryolarınızda mutlaka rastlamışsınızdır. Bunun adına cinayete yardım ve yataklık da deniyor.”

★

İki sivil polis, Nadja von Bredow’u aracın arkasına oturtup Hofheim yönünde oradan uzaklaştıktan sonra Pia yeniden Bodenstein’a ulaşmayı denedi. Amiri sonunda telefonu açtı.

“Sen nereye kayboldun?” diye sordu Pia kızarak. Cep telefonunu kulağı ile omzu arasına sıkıştırıp emniyet kemerinin ucunu buldu. “Bir buçuk saattir sana ulaşmaya çalışıyorum! Frankfurt’a

gelmene gerek kalmadı. Nadja von Bredow'u tutukladım ve şubeye gönderdim.”

Bodenstein bir şeyler söyledi ancak konuştukları hiç anlaşılmıyordu.

“Seni duyamıyorum,” dedi Pia, gerilmişti. “Neler oluyor?”

“... kaza yaptım... çekiciyi bekliyorum... Messe yönünde... Benzinci...”

Pia telefonu kapatırken sövüyordu. Otomobili hemen hareket ettirdi. Kocaman bir dehlizde tek başına kalmıştı şimdi! Üstelik hata yapma şansının sıfır olduğu ve kontrolü kaybetmemesi gereken bir anda başına gelmişti bu. En ufak bir dikkatsizlik, vakayı bitirirdi! Gaza bastı. Pazar sabahının bu erken saatinde yollar bomboştu, Gutleutviertel semtinden geçip, gar üzerinden Messe semtine ulaşması on dakika bile sürmedi, hafta arası olsa aynı yolu yarım saatte ancak alabilirdi. Radyoda Amy MacDonald'ın bir parçası çalmaktaydı. Şarkı ilk duyduğunda Pia'nın hoşuna gitmişti ancak hiç durmadan kusturana kadar çaldıkları için artık fenalık geçiriyordu. Hava, boz renginden arınmaya başlamıştı. Pia karşı yönde Bodenstein'in BMW'sinden kalan parçaları yükleyen çekicinin turuncu sinyal lambalarını gördüğünde, saat sekize yaklaşıyordu. Westkreuz kavşağında karşı yöne döndü ve birkaç dakika sonra çekiciyle devriye aracının önünde durdu. Bodenstein bariyerle oturmuş ve dirseklerini dizlerine yaslamıştı, kireç gibi bir yüzle boşluğa bakıyordu.

Pia, kendini tanıttikten sonra, üniformalı meslektaşlarından birine, “Olay nedir?” diye sorarken amirini yan gözle süzüyordu.

“Önüne bir hayvan çıkmış, öyle diyor,” dedi polis memuru. “Araç pert ama sanırım kendisi iyi. Hastaneye gitmemekte ısrar ediyor.”

“Ben onunla ilgilenirim. Teşekkürler.”

Pia arkasına döndü. Çekici hareket etmişti, gelgelelim Bodenstein başını bile kaldırmadı.

“Selam.” Pia gelip onun önünde durdu. Şimdi ne söylemeliydi? Eve –ki orası şimdi her neresiyse– gitmek istemeyecekti mutlaka. Ayrıca işte ona ihtiyacı vardı, onsuz olmazdı. Bodenstein derin bir iç geçirdi. Yüzünde tükenmişlik ifadesi vardı.

“O adamla bir ay dünya turuna çıkıyor, Noel’den hemen sonra,” dedi kısık bir sesle. “İşi, benden de çocuklardan da önemli. Sözleşmeyi eylülde imzalamış.”

Pia duraksadı. *Mutlaka düzelecektir, kaldır başımı*, gibi aptalca boş sözler söylemenin yeri değildi. Onun için gerçekten çok üzülyordu ancak iş beklemezdi. Şubede bekleyen yalnızca Nadja von Bredow değildi, Bölge Kriminal Müfettişliğinden bir yetkili de oradaydı.

“Gel, Oliver.” İçinden onu kolundan tutup otomobile sürüklemek gelse de, Pia sabırlı olmaya çalıştı. “Burada bariyerlerin üstünde oturamayız böyle.”

Bodenstein gözlerini kapayıp başparmağı ve işaret parmağıyla burnunu ovaladı.

“Yirmi altı yıldır katiller ve canilerle uğraşıyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Bir insan nasıl olur da birini öldürmeye kalkışır, hiç anlamamıştım. Bunun ne demek olduğunu bu sabah ilk kez kavradım. Babam ile erkek kardeşim araya girmeselerdi, sanırım az önce park yerinde onu boğacaktım.”

Kollarını üşüyormuşçasına bedenine doladı, kan çanağına dönmüş gözlerle Pia’ya baktı. “Yaşamım boyunca kendimi hiç bu kadar bombok hissetmemiştim.”

Ostermann'ın Bölge Kriminal Müfettişliğine çağırdığı memurlar toplantı odasına sığmamışlardı. Geçirdiği kazadan sonra Bodenstein'in toplantıyı yönetebilecek durumda olmadığını düşünen Pia oturumu açtı. Herkesten sessiz olmalarını istedi, son durumu özetledi, bulguları saydı ve en öncelikli işlerinin Amelie Fröhlich ve Thies Terlinden'in bir an önce bulunmaları olduğunun altını çizdi. Behnke olmadığı zamanlar Pia'nın otoritesini kimse sorgulamazdı, herkes dikkatle onu dinliyordu. Pia'nın gözü, Doktor Engel'in yanında en arkada duvara yaslanmış olarak duran Bodenstein'a takıldı. Pia ona benzinciden bir kahve almış, içine de küçük bir şişe konyak boşaltmıştı. Bodenstein sesini çıkarmadan bunu içmişti ve şimdi biraz düzelmiş gibi görünüyordu. Ancak şoku atlattığı söylenemezdi.

“Birinci dereceden zanlılar Gregor Lauterbach, Claudius Terlinden ve Nadja von Bredow,” dedi Pia. Sonra, Ostermann'ın Altenhain ve çevresinin haritasını yansıttığı perdenin önüne geçti. “Altenhain'da geçmişte gerçekte neler olduğunun ortaya çıkması, en çok bu üçünü zarara uğratacak. Terlinden ve Lauterbach o gece şu yönden geldiler.” Pia, Feld Caddesi'ni gösterdi. “Ondan önce Idstein'daydılar ama biz evi aradık zaten. Şimdi dikkatlerimizi Schwarzen Ross üstünde topluyoruz. Buranın işletmecisi ve onun karısı Terlinden'le işbirliği içindeler, bu nedenle ona yardım etmiş olabilirler. Amelie lokantadan muhtemelen hiç çıkmadı. Ayrıca park yerinin çevresinde oturan herkes bir kez daha sorgulanacak. Kai, tutuklama emirleri geldi mi?”

Ostermann başını salladı.

“Güzel. Jörg Richter, Felix Pietsch ve Michael Dombrowski buraya getirilecekler, bu işi Kathrin ve devriyeden arkadaşlar üstlenecek. İkişer kişilik iki ekip eşzamanlı olarak Claudius Terlinden ve Gregor Lauterbach'la görüşecek. İkisi için tutuklama emirleri hazır.”

“Lauterbach ile Terlinden'e kim gidiyor?” diye sordu memurlardan biri.

“Lauterbach’ı Başkomiser Bodenstein ve Kriminal Şube Başkanı Doktor Engel üstleniyorlar,” dedi Pia. “Terlinden’e ben gidiyorum.”

“Kiminle?”

Güzel soruydu. Behnke ve Hasse artık yoktu. Pia karşısında oturan meslektaşlarının yüzüne sırayla baktı ve kararını verdi.

“Sven benimle gelecek.”

Adı geçen, SB 21 ekibinden polis memuru, gözlerini iri iri açmış, ben mi diye parmağıyla kendine işaret ediyordu. Pia, evet anlamında başını salladı.

“Başka sorusu olan var mı?”

Yoktu. Toplantı, bir ağızdan konuşmalar ve sandalye çekme sesleri arasında son buldu. Pia kalabalığın arasından güçlükle Bodenstein ve Nicola Engel’e doğru ilerledi.

“Sizi de dâhil etmem sizin için uygun muydu?” diye sordu.

“Evet, tabii.” Kriminal Şube Başkanı evet anlamında başını salladıktan sonra Pia’yı yanına çekti.

“Seçiminizi neden KK Jansen’den yana yaptınız?”

“Ani bir karardı.” Pia omuzlarını kaldırdı. “Amirinden sık sık Sven’den ne kadar memnun olduğunu duymuştum.”

Nicola Engel başını salladı. Kadının gözlerindeki çözülmesi güç ifade, başka zamanda olsa Pia’nın aldığı karardan kuşku duymasına yol açardı ancak şimdi bununla kaybedecek zamanı yoktu. Kriminal Şube Komiseri Sven Jansen yanlarına geldi. Hep birlikte aşağıya inerlerken Pia iki zanlının eşzamanlı sorgularından ne beklediğini ve kendisinin hangi yolları kullanacağını anlattı. Park yerinde ayrıldılar.

O sırada Bodenstein, Pia’yı kolundan tuttu.

“Çok iyiydin,” dedi yalnızca. “Ve... Teşekkür ederim.”

Bodenstein ve Nicola Engel, Jansen'le birlikte Terlinden'in kapısının önüne ulaştıklarına dair Pia'dan telefon gelene dek hiç konuşmadan otomobilin içinde beklediler. Sonra otomobilden indiler, Pia'nın Terlinden'in ziline dokunduğu saniyede onlar da Lauterbach'ın kapısının ziline bastılar. Gregor Lauterbach çok geçmeden kapıyı açtı. Sırtındaki bornozun göğüs cebinin üstünde uluslararası büyük bir otel zincirinin logosu parlamaktaydı.

“Ne istiyorsunuz?” dedi, şişmiş gözleriyle onları süzerek. “Her şeyi anlattım size.”

“Biz sorularımızı birkaç kez sorarız,” dedi Bodenstein kibarca. “Karıınız ev yok mu?”

“Hayır. Bir kongre için Münih'e gitti. Neden sordunuz?”

“Öylesine.”

Nicola Engel cep telefonunu hâlâ kulağına tutmaktaydı, derken Bodenstein'a bakıp başını salladı. Pia ve Sven de o anda Terlinden villasının holüne girmiş bulunmaktaydılar. Aralarında anlaştıkları üzere, eğitim müdürüne ilk soruyu Bodenstein soracaktı.

“Bay Lauterbach,” diye başladı başkomiser. “Konumuz yine, komşunuzla birlikte Schwarzen Ross'un önündeki park yerinde Amelie'yi beklediğiniz gece.”

Lauterbach başını salladı, tedirgindi. Gözü Nicola Engel'e kaydı. Kadının telefonla görüşüyor olmasından rahatsız gibiydi.

“Orada Nadja von Bredow'u gördünüz.”

Lauterbach yine başını salladı.

“Gerçekten emin misiniz?”

“Evet, eminim.”

“Gördüğünüz kişinin Bayan von Bredow olduğunu nereden anladınız?”

“Yani... yani bilmiyorum. Onu tanıyorum çünkü.”

Nicola Engel’in cep telefonunu Bodenstein’a uzattığını görünce asabi bir ifadeyle yutkundu.

Bodenstein, Sven Jansen’in onlara yazdığı kısa mesajı hızla okudu. Claudius Terlinden –Lauterbach’ın aksine– o cumartesi gecesi Schwarzen Ross’un önündeki park yerinde belirli bir kişiyi görmediğini söylüyordu. Ona göre lokantaya girip çıkan pek çok insan olmuştu. Ayrıca otobüs durağında oturan bir karaltı görmüştü ancak bunun kim olduğunu seçememişti.

“Demek öyle.” Bodenstein derin bir soluk aldı. “Bay Terlinden’le keşke aranızda anlaşsaydınız. Çünkü o sizin aksinize park yerinde kimseyi görmediğini söylüyor.”

Lauterbach kıpkırmızı kesildi. Bir süre bir şeyler kekeledi ama sonra Nadja von Bredow’u gördüğünde ısrar etti, dahası bunun üstüne yemin bile etmek istedi.

“Nadja von Bredow o akşam Hamburg’daydı,” diye bakanın sözünü kesti Bodenstein. Amelie’nin kaybolmasında bu adamın parmağı vardı, Bodenstein buna neredeyse kesin gözüyle bakıyordu. Ancak aynı anda kuşkuya kapıldı. Ya Nadja von Bredow yalan söylüyorsa? Yoksa ikisi bir olup potansiyel tehlikeyi ortadan kaldırmışlar mıydı? Ya da yalan söyleyen Claudius Terlinden miydi? Düşünceler beyninin içine hücum edince, Bodenstein çok önemli bir noktayı gözden kaçırdığından emin oldu. Nicola Engel’le göz göze geldiler, amirinin bakışlarında merak vardı. Hay lanet şeytan, sorusunu unutmuştu işte! Kadın, Bodenstein’ın duraksamasını fark etmiş olmalıydı ki hemen söze girdi.

“Yalan söylüyorsunuz, Bay Lauterbach,” dedi Nicola Engel soğuk bir sesle. “Neden? Park yerindeki kişinin Nadja von Bredow olduğunu nereden çıkarıyorsunuz?”

“Avukatım gelmeden artık tek bir kelime etmeyeceğim.” Lauterbach’ın sinirleri altüst olmuştu, benzi bir kızarıyor, bir so-luyordu.

“Bu sizin yasal hakkınız.” Doktor Nicola Engel başını salladı. “Avukatınızı Hofheim’a çağırın. Çünkü sizi götürüyoruz.”

“Beni canınızın istediği gibi tutuklayamazsınız,” diye çıkıştı Lauterbach. “Benim dokunulmazlığım var.”

Bodenstein’in cep telefonu çaldı. Arayan Kathrin Fachinger’di. Kadının sesi bayılmak üzereymiş gibi çıkıyordu.

“... ne yapacağımı bilemiyorum! Adamın elinde ansızın bir silah belirdi ve kafasına ateş etti! Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Burada herkes aklını oynattı!”

“Kathrin, sakın olun!” Nicola Engel, Lauterbach’a tutuklama emrini gösterirken Bodenstein arkasını döndü. “Şu an neredesiniz?”

Fonda çılgınlıklar ve patırtılar duyuluyordu.

“Jörg Richter’i tutuklayacaktık.” Kathrin Fachinger’in sesi tit-riyordu. Olayların gitgide büyüdüğü ortam kontrolünden çıkmıştı. “Baba evine gitmiş, tutuklama emrini gösteriyorduk. Babası bir anda gidip bir çekmece açtı, bir tabanca çıkardı, başına dayadı ve tetiği çekti! Şimdi tabanca annesinin elinde, kadın oğlunu götürmemizi engellemeye çalışıyor! Ben ne yapayım şimdi?”

Genç meslektaşının sesindeki panik, Bodenstein’a kendi kar-maşasını unutturmuştu. Beyni bir anda çalışmaya başladı.

“Siz şimdi hiçbir şey yapmıyorsunuz, Kathrin,” dedi. “Birkaç dakikaya kadar oradayım.”

*

Altenhain’ın ana caddesi kapatılmıştı. Richterlerin bakkal dükkânı önünde sinyal ışıkları yanan iki ambulans duruyordu, birkaç devriye

aracı yola enlemesine park etmişti. Meraklılar güvenlik şeridinin arkasına hücum etmişlerdi. Bodenstein, Kathrin Fachinger'i avluda buldu. Dükkânın arkasında bulunan evin önündeki merdiven basamaklarına oturmuştu, yüzü kireç gibiydi, yerinden kıpırdayamıyordu. Bodenstein, yaralı olup olmadığını anlamak için meslektaşının omzuna bir an elini koydu. Evin içinde kıyamet kopuyordu. Bir doktor ve sağlık ekipleri, holdeki kan gölünün ortasında yatan Lutz Richter'e müdahale ediyor, bir başka doktor Richter'in karısıyla ilgileniyordu.

"Neler oldu?" diye Bodenstein sordu. "Silah nerede?"

"Burada." Devriye polislerinden biri ona bir naylon torba uzattı. "Gaz tabancası. Adam hâlâ yaşıyor, kadın şokta."

"Jörg Richter nerede?"

"Hofheim'a götürülüyor."

Bodenstein gözünü çevrede gezdirdi. Kapalı bir kapının vitraylı camından sağlık ekiplerinin turuncu ve beyaz üniformalarını bulanık da olsa seçebildi. Kapıyı açtı, evin salonunun manzarası karşısında bir an donup kaldı. Oda tavana kadar doluydu, duvarlarda av ganimetleri ve kılıçlar, tarihi tüfekler, miğferler ve silahlar başta olmak üzere bir sürü askerî mühimmat asılıydı. Büfede, kapakları açık dolapta, orta sehpa ve odaya dağılmış olan diğer sehpalarda yığın yığın bakır kaplar, şarap sürahileri ve de bir sürü ıvır zıvır duruyordu. Bodenstein'in gördükleri karşısında nutku tutuldu. Pelüş kaplı koltuklardan birine Margot Richter çökmüştü. Yüzü taş kesilmişti, koluna serum bağlanmıştı. Yanında duran kadın sağlık görevlisi, infüzyon torbasını tutuyordu.

"Konuşabiliyor mu?" diye sordu Bodenstein. Doktor başını salladı.

“Bayan Richter.” Onca pılı pırtı arasında kolay olmasa da Bodenstein kadının önünde çömelmişti. “Ne oldu burada? Kocanız bunu neden yaptı?”

“Siz benim oğlumu tutuklayamazsınız,” diye mırıldandı kadın. Tüm enerjiler ve kötülükler sıksa bedenini çoktan terk etmiş, gözleri çukura kaçmıştı. “O bir şey yapmadı ki!”

“Kim yaptı o zaman?”

“Hepsi kocamın suçu.” Kadının bakışları sağa sola kaydı, bir an için Bodenstein’a takıldı, sonra yine uzaklara daldı. “Jörg aslında kızı oradan çıkarmak istiyordu ama kocam orada bırakmasını, böylesinin daha iyi olacağını söyledi. Kocam bunun üzerine oraya gitti, tankın üstüne bir beton levha yerleştirdi, üstüne de toprak döktü.”

“Bunu neden yaptı?”

“Artık huzur bulmak için. Yoksa Laura çocukların yaşamlarını mahvedecekti. Zaten bir şey olmamıştı, eğlenmişlerdi yalnızca.”

Bodenstein kulaklarına inanamadı.

“Küçük fahişe arkadaşlarından davacı olacaktı, polise gidecekti. Oysa hepsi onun suçuydu. Çocukları bütün gece baştan çıkarmıştı.” Kadın geçmişle şimdi arasında gidip geliyordu. “Her şey yoluna girmişti ama Jörg geçmişte olanları herkese anlatmadan edemedi! Aptal şey!”

“Oğlunuz vicdanının sesini dinlemiş,” dedi Bodenstein soğuk bir sesle ve ayağa kalktı. Kadına karşı hissettiği acıma duygusundan eser kalmamıştı. “Hiçbir şey yoluna girmemişti... aksine! Oğlunuzun yaptığı hoş görülecek türden bir şey değil! Tecavüz ve cinayete yardım ve yataklık etme ağır cezalık suçtur!”

“Pıh!” Margot Richter küçümseyen bir el hareketi yapıp başını iki yana salladı. “Eski hikâyeyi düşünen bile kalmamıştı,” dedi dokunaklı bir sesle. “Ama sonra Tobias yine ortaya çıkınca baş-

ları derde girdi. Çenelerini tutabilselerdi hiçbir şey olmayacaktı! İradesiz zavallılar!”

*

Pia, cumartesi akşamı bulunduğu yerle ilgili verdiği bilginin doğrulandığını söyleyince Nadja von Bredow kayıtsızca başını sallamakla yetindi.

“Çok iyi.” Hemen saatine göz attı. “O halde gidebilirim sanırım.”

“Hayır, henüz değil.” Pia başını hayır anlamında salladı. “Birkaç sorumuz daha var.”

“Acele edin o zaman.” Nadja, Pia’yı can sıkıntısıyla süzdü, sanki kendini tutmasa esneyecekmiş gibi bakıyordu. Duruşunda heyecandan eser yoktu. Pia, onun rol yaptığına inanmaktan kendini alamadı. Kusursuz güzellikteki Nadja von Bredow yapay kimliğinin ardına gizlenmiş olan gerçek Nathalie nasıl biriydi acaba? Ya da öyle biri kalmış mıydı?

“Jörg Richter’den, Tobias’ı o akşam davet edip olabildiğince uzun süre yanında tutmasını neden istediniz?”

“Tobi için kaygılanıyordum,” dedi Nadja duraksamadan. “Samanlıkta uğradığı saldırıyı ciddiye almamıştı. Onun güvende olmasını istemiştim.”

“Gerçekten mi?” Pia dosyayı açtı, Ostermann’ın Amelie’nin günlüğünden yaptığı çeviriyi arayıp buldu. “Amelie’nin günlüğüne düştüğü son notta hakkınızda ne yazdığını duymak ister misiniz?”

“Herhalde hemen okuyacaksınız.” Nadja gözlerini kaydırды, uzun bacaklarını üst üste attı.

“Doğru.” Pia gülümsedi. “...O sarışının az önce Tobi’nin üstüne atlaması bana çok tuhaf geldi. Bana ne bakıştı o öyle! Beni ele ge-

çirse yutacakmış gibi kıskançlıkla bakıyordu! Nadja ismini telaffuz ettiğimde Thies'i bir paniktir aldı. Bu kadında bir şey var..."

Pia başını kaldırdı.

"Amelie'nin Tobias'la yakınlık kurması işinize gelmedi," dedi. "Jörg Richter'i bekçi olarak kullandınız ve Amelie'nin ortadan kalkmasını sağladınız."

"Saçma!" Nadja'nın yüzündeki kayıtsız gülümseme kaybolmuştu. Gözleri şimdi öfkeyle âdeta ateş saçıyordu. Pia, Jörg'ün ifadesini anımsadı, Nadja'nın genç kızlığında bile insanı ürküten bir yanı olduğunu, Nadja'nın kimseye aldırmadığını söylemişti.

"Onu kıskandınız." Pia, Amelie'nin günlüğünü baştan sona biliyordu. "Amelie'nin zaman zaman onun evine geldiğini Tobias size belki anlatmıştı. Bence Tobias ile Amelie arasında bir yakınlık doğar diye korktunuz. Dürüst olun Bayan von Bredow, Amelie, Stefanie Schneeberger'e çok benziyor. Stefanie, Tobias'ın büyük aşkıydı."

Nadja von Bredow hafifçe öne doğru eğildi.

"Siz büyük aşktan ne anlarsınız?" diye fısıldadı, sesine dramatik bir tını katıp gözlerini iri iri açarak. Sanki yönetmenden bir talimat almış gibiydi. "Tobias'ı onu tanıdığım ilk günden beri seviyorum. On yıl boyunca onu bekledim. Hapisten çıktıktan sonra hayatta tutunabilmek için benim desteğime ve sevgime ihtiyacı vardı."

"Bence kendinizi kandırıyorsunuz. Sevginiz belli ki karşılıklı değil," diye dokundurdu Pia. Sözlerinin boşa gitmediğini anlayınca keyiflendi. "Ona yirmi dört saat bile güvenemediğinize göre!"

Nadja von Bredow dudaklarını sırdı. Güzel yüzünü bir salise buruşturdu, sonra hemen toparlandı.

"Tobias'la aramızda olan sizi ilgilendirmez!" dedi şiddetle. "Cumartesi gecesiyle ilgili saçma sapan şeyler sorup durmanız ne demek oluyor? Orada değildim ve kızın nerede olduğunu bilmiyorum. O kadar. Bitti."

“Büyük aşkınız şimdi nerede sahi?” diye kurcalamayı sürdürdü Pia.

“Hiçbir fikrim yok.” Ateş saçan yeşil gözlerini Pia’nın kılere dikmişti. “Onu seviyorum ancak onun bakıcısı değilim. Evet, gidebilir miyim?”

Pia, umutsuzluğa kapılmak üzereydi. Nadja von Bredow’un Amelie’nin kaybolmasıyla bir bağlantısı bulunduğunu kanıtlamıyordu.

“Bayan Fröhlich’in evine polis kılığında girdiniz,” dedi Bodenstein arkadan. “Bunun adı yetki gaspıdır. Thies’in Amelie’ye verdiği resimleri çaldınız. Ardından da başka resimlerin ortaya çıkmasını önlemek için serayı kundakladınız.”

Nadja von Bredow dönüp Bodenstein’a bakmadı.

“İtiraf ediyorum, Amelie’nin odasındaki resimleri bulabilmek için set aksesuarları olan polis kimliği ve peruktan yararlandım. Ancak yangını ben çıkarmadım.”

“Resimleri ne yaptınız?”

“Küçük parçalara kesip kâğıt öğütücüsünden geçirdim.”

“Doğru tabii. Çünkü resimler katil olduğunuzu ortaya çıkaracaktı.” Pia resimlerin renkli çıktılarını dosyadan alıp masanın üstüne koydu.

“Aksine.” Nadja von Bredow arkasına yaslanıp buz gibi bir ifadeyle gülümsedi. “Resimler benim suçsuzluğumu kanıtlıyor. Thies gerçekten muhteşem bir gözlemci. Ama siz öyle değilsiniz.”

“Neden?”

“Sizin gözünüzde yeşil yeşildir. Kısa saçlı, kısa saçlıdır. Stefanie’nin başına vuran kişiye dikkatlice bakın. O kişiyi, Laura’ya tecavüz edilirken onları seyreden kişiyle kıyaslayın.” Nadja öne doğru eğildi, resimlere kısa bir süre baktı ve figürlerden birini gösterdi. “Bakın, burada. Stefanie’nin yanındaki kişinin saç rengi koyu, bu

açıkça belli. Şimdi Laura'nın olduğu resme bakın – o kişinin saçları çok daha açık renk ve kıvrıkcık. Size şunu da söylemeliyim, o gece Altenhain'da hemen herkesin üstünde bu yeşil kermes derneği tişörtü vardı. Doğru hatırlıyorsam üstünde de bir özdeyiş yazılıydı.”

Bodenstein iki resmi karşılaştırdı.

“Haklısınız,” dedi. “Bu durumda öteki kişi kim?”

“Lauterbach,” dedi Nadja von Bredow ve böylece Bodenstein'in asıl savını desteklemiş oldu. “Ben çiftlikte, samanlığın arka tarafında Stefanie'yi bekliyordum, çünkü Pamuk Prenses rolüyle ilgili onunla mutlaka konuşmak istiyordum. Aslında rol onun umurunda bile değildi, sırf Lauterbach'a saklanmadan yakın olabilmek için kabul etmişti.”

“Bir dakika,” diye Bodenstein onun konuşmasını böldü. “Bay Lauterbach bize Stefanie'yle yalnızca bir kez cinsel ilişkiye girdiğini anlattı. Yani o akşam.”

“Yalan söylemiş.” Nadja öfkeyle soludu. “İkisinin bütün yaz boyunca ilişkisi vardı, oysa kız görünürde Tobias'la birlikteydi. Lauterbach, Stefanie için çıldırıyordu, kız da bu duruma bayılıyordu. Yani Stefanie, Sartoriusların evinden çıkarken ben samanlıktaydım. Tam Stefanie'ye bir şey söyleyecekken Lauterbach çıkageldi. Samanlığa gizlendim, onların da samanlığa girip samanların arasında seviştiklerini görünce gözlerime inanmadım. Benim en çok bir metre ötemdeydiler. Kaçıp gitme şansım yoktu, yarım saat boyunca onları seyretmek zorunda kaldım. Bir de hakkımda verip veritirdiklerini duydum.”

“O kadar sinirlendiniz ki sonrasında Stefanie'yi başına vurarak öldürdünüz,” dedi Bodenstein.

“Yoo, hayır. Hiç sesimi çıkarmadım. Lauterbach birden, kızı düzerken anahtarlarını düşürdüğünü fark etti. Dört ayak üstünde telaşla her yerde anahtarlarını aradı, az kalsın ağlayacaktı. Stefanie

onun o hâlini görünce onunla dalga geçti. İşte o zaman Lauterbach'ın akli başından gitti." Nadja von Bredow nefretle güldü. "Adam karısından deli gibi korkardı, sonuçta para kadındaydı, oturdukları ev de onundu. Lauterbach ise öğrencilerinin karşısında büyük adam rolünü oynayan zavallı, azgın küçük bir öğretmendi. Evde hiç sözü geçmezdi."

Bodenstein elinde olmadan yutkundu. Bunlar ona tanıdık geliyordu. Para Cosima'daydı ve evde onun pek sözü geçmezdi. O sabah bunu anladığında Cosima'yı öldürmeyi öyle çok istemişti ki!

"Sonra Stefanie kızmaya başladı. Daha romantik şeyler beklemişken, o muhteşem sevgilisinin gerçekte korkak bir saftirik olduğunu görmüştü. Aramaya yardımcı olması için karısını çağırmayı önerdi. Bu tabii ki şakaydı ancak Lauterbach şakadan anlayacak durumda değildi artık. Stefanie kontrol kendinde sandığı için adamı durmadan kışkırttı, ilişkilerini herkese yayacağını söyledi, ta ki Lauterbach zıvanadan çıkıncaya kadar! Stefanie samanlıktan çıkıp gitmek istediği sırada adam onu sıkıca tuttu. Boğuşmaya başladılar, kız ona tükürdü, o da onu tokatladı. Stefanie bunun üzerine kudurdu ve Lauterbach onun gerçekten de karısının karşısına dikileceğini anladı. Eline ilk geçirdiği nesneyi kıza indirdi. Üç kez."

Pia başını salladı. Stefanie'nin mumyasında üç kafatası kırığı saptanmıştı. Ancak bu Nadja'nın masum olduğunun kanıtı değildi, çünkü kendi yaptıklarını anlatıyor da olabilirdi.

"Lauterbach sonra tabanı yanmış it gibi kaçmaya başladı. Ha unutmadan, üstünde yeşil tişört vardı. O havalı kot gömleğini düzüşürken çıkarmıştı. Anahtar destesini buldum. Ben samanlıktan çıkarken Thies, Stefanie'nin yanında yerde oturuyordu. Ona, 'Sen o değerli Pamuk Prenses'ini gözetirsin artık' dedim ve uzaklaştım. Krikoyu Lauterbachların çöp konteynerine attım. Aynen böyle oldu."

“Yani Tobias’ın Laura’yı da, Stefanie’yi de öldürmediğini biliyordunuz,” dedi Pia. “Onu madem çok seviyordunuz, hapse girmesine nasıl göz yumabildiniz?”

Nadja von Bredow hemen yanıt vermedi. Kaskatı oturuyor, parmaklarıyla resim çıktıklarından biriyle oynuyordu.

“O günlerde Tobias’a deli gibi öfkeliydim,” dedi sonra alçak sesle. “Yıllarca kim bilir kaç kızla neler yaptığını, neler konuştuğunu, onlara ne kadar âşık olduğunu ya da aşkının bittiğini dinlemek zorunda kalmıştım. Kızları nasıl yatağa atacağına ya da onlardan nasıl kurtulacağına dair benden öğütler alırdı. Onun *en sevdiği* kız arkadaşıydım, hah!”

Acı bir kahkaha attı.

“Kadın olarak gözünde yerim yoktu. Hayatında olmamı doğal karşılıyordu. Sonra Laura’yla sevgili oldular. Sinemaya, yüzmeye ya da partilere gittiklerinde Laura beni yanlarında istemiyordu. Ben dış kapının mandalıydım ve Tobi bunun farkında bile değildi!”

Nadja von Bredow dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, gözleri yaşlarla doldu. Şimdi ansızın yine kasabanın en yakışıklı gencinin ağlama duvarı, asla onu kazanma şansı bulunmayan, kıskançlıkla kıvranan o yüreği kırılgan küçük kıza dönüşüvermişti. O günlerden sonra elde ettiği göz kamaştırıcı başarılarla karşın genç kızlığında yaşadığı düş kırıklıklarının yüreğinde bıraktığı izleri sanki yaşam boyu içinde taşıyacakmış gibi duruyordu.

“Derken o sevimsiz Stefanie çıkageldi.” Nadja von Bredow’un sesi cılızdı, fotoğraflardan birini şimdi lime lime yapan parmakları, içinde neler olup bittiğini gösteriyordu. “Kız zorla grubumuza girdi, Tobi’yi ele geçirdi. Bir anda her şey değişmişti. Sonra bir de Lauterbach’ın aklını başından aldı ve öğretmenimizin bana söz verdiği Pamuk Prenses rolünü de kaptı. Tobi’yle zaten artık konuş-

mak olanaksızdı. Kimseyi gözü görmüyordu, varsa yoksa Stefanie, Stefanie, Stefanie'ydi!"

Nadja yüzünü kinle buruşturdu, başını hızla iki yana salladı.

"Hiçbirimiz, polisin Tobi'yi gerçekten içeriye tıkacak kadar aptal olabileceğini aklımıza getirmemiştik. Birkaç hafta tutuklu kalacağını, bunu da hak ettiğini düşünmüştüm. Ancak dava açılacağını kavradığımda bir şey söylemek için geç kalınmıştı zaten. Hepimiz çok fazlayalan söylemiş ve çok şeyi gizlemiştik. Ama Tobi'yi asla yüzüstü bırakmadım. Ona düzenli olarak mektup yazdım ve onu bekledim. Bütün hatalarımızı düzeltmeye, evet onun için her şeyi yapmaya hazırdım. Ve de Altenhain'a dönmesini engellemek istiyordum. Ama o öylesine inat etti ki!"

"Onu engellemek *istemediniz*," dedi Bodenstein, "onu engellemeye *zorunluydunuz*. Çünkü bu acıklı oyunda sizin oynadığınız rol ortaya çıkabilirdi. İşte buna izin veremezsiniz. Bu yüzden sadık arkadaş rolünü oynadınız ona."

Nadja von Bredow buz gibi bir ifadeyle gülümsedi ancak sesini çıkarmadı.

"Tobias babasının yanına gitmeyi seçti," diye devam etti Bodenstein. "Onu durduramadınız. Derken ortaya Amelie Fröhlich çıktı. Kız, talihsiz bir şekilde Stefanie Schneeberger'i andırıyordu."

"O aptal böcek hiç kendisini ilgilendirmeyen şeylere burnunu soktu," dedi Nadja dişlerini gıcırdatarak. "Tobi'yle ikimiz dünyanın herhangi bir yerinde yeni bir yaşama başlayabilirdik. Benim yeterince param var. Gün gelir, Altenhain belleklerimizde yalnızca kötü bir anı olarak kalırdı."

"Ona gerçeği asla anlatmazdınız." Pia başını iki yana salladı. "Bir ilişkiye başlamak için ne kadar muhteşem bir temel!"

Nadja, Pia'nın yüzüne bile bakmadı.

“Amelie’yi bir tehdit olarak algıladınız,” dedi Bodenstein. “Bunun üzerine Lauterbach’a o isimsiz elektronik postaları ve mektupları yazdınız. Çünkü onun kendini korumak için bir şeye kalkışabileceğinden korktunuz.”

Nadja von Bredow omuzlarını silkti.

“Bununla korkunç bir şeye neden oldunuz.”

“Tobias’ın canının yeniden yanmasının önüne geçmek istiyordum,” dedi Nadja. “Zaten yeterince acı çekmişti, hem ben...”

“Zırvalamayın!” diye sözünü kesti Bodenstein. Masanın yanına geldi, Nadja başını kaldırdığında onun yüzünü görebilecek şekilde karşısına oturdu. “Sizin geçmişte neler yaptığınızı, daha doğrusu yapmadığınızı Tobias’ın öğrenmesini engellemenin peşindeydiniz! Siz tek başınıza onu yargılanmaktan ve hapse girmekten kurtarabilirdiniz ama yapmadınız. Gururunuz kırıldığı için çocukça bir kıskançlık yüzünden yapmadınız bunu. Ailesinin kasabada aşağılanmasına ve dağılmasına seyirci kaldınız, büyük aşkınız günün birinde yalnızca size ait olsun diye sırf bencilliğinizden bir insanın yaşamından on yıl çaldınız. Uzun zamandır böylesine alçakça bir gerekçeye rastlamamıştım!”

“Siz bunu anlayamazsınız!” dedi Nadja von Bredow mutsuz bir ifadeyle. “Sürekli reddedilmenin ne demek olduğunu bilemezsiniz!”

“Sizi şimdi yine reddetti değil mi?” Bodenstein yakıcı bir ifadeyle kadının yüzünü süzüyor, kinden kendine acımaya, oradan da öfke dolu inada kadar uzanan mimiklerini belleğine yazıyordu. “Tobias size borçlu olduğunu düşünse de bu yetmedi. Sizi eskiden olduğu gibi bugün de sevmiyor. Öyle ya, birilerinin ömür boyu rakiplerinizi öldürmesini de bekleyemezsiniz!”

Nadja von Bredow başkomisere kin dolu gözlerle baktı. Sorgu odasında bir an için ölüm sessizliği oldu.

“Tobias Sartorius’a ne yaptınız?” diye sordu Bodenstein.

“O, hak ettiğini buldu,” dedi Nadja von Bredow. “Benim oluyorsa, kimsenin olmasın.”

★

“Bu kadın gerçekten akıl hastası,” dedi Pia şaşkına dönmüş bir halde. O sırada birkaç polis koluna girmiş, Nadja von Bredow’u götürüyordu. Kadın serbest bırakılmayacağını anlayınca bağırıp çağırmış, ortalığı birbirine katmıştı. Bodenstein tutuklama emri çıkarabilmek için zanlının kaçma tehlikesi bulunduğunu öne sürmüştü, çünkü Nadja von Bredow’un dünyanın dört bir yerinde evleri ve daireleri bulunuyordu.

“Kadın, psikopat,” dedi Bodenstein. “Hiç kuşku yok. Onun için yaptığı her şeye karşın Tobias Sartorius’un onu hâlâ sevmediği kafasına dank edince, adamı öldürdü.”

“Tobias’ın öldüğüne mi inanıyorsun?”

“Kaygım bu yönde.” Gregor Lauterbach bir polis memuru eşliğinde içeri girince Bodenstein oturduğu sandalyeden kalktı. Birkaç saniye sonra da Lauterbach’ın avukatı göründü.

“Müvekkilimle görüşmek istiyorum,” dedi Avukat Anders.

“Bunu sonra yaparsınız,” dedi Bodenstein ve plastik sandalyeye külçe gibi yığılmış olan Lauterbach’ı süzdü. “Evet, Bay Lauterbach. Şimdi gerçekleri konuşalım. Nadja von Bredow az önce hakkınızda ağır suçlamalarda bulundu. 6 Eylül 1997 gecesi Sartoriusların samanlığında Stefanie Schneeberger’i başına krikoyla vurarak öldürmüşsünüz, çünkü Stefanie’nin ilişkinizi karınıza anlatmasından korkmuşsunuz. Stefanie sizi bunu yapmakla tehdit etmiş. Bu konuda ne diyorsunuz?”

“Hiçbir şey demiyor,” dedi avukatı Lauterbach’ın yerine.

“Thies Terlinden’in işlediğiniz cinayete tanıklık ettiğinden kuşkulanıp susması için delikanlıya baskı yapmışsınız.”

Pia’nın cep telefonu çaldı. Pia önce ekrana baktı, sonra masadan birkaç metre uzaklaştı. Arayan Henning’di. Doktor Lauterbach’ın Thies’e yıllardır yazdığı ilaçların analizini tamamlamıştı. “Psikiyatrist bir arkadaşımla görüştüm,” dedi Henning. “Kendisi otizm uzmanıdır. Reçeteyi ona faksladım, adam şok geçiriyordu. Bu ilaçların bir Asperger Sendromu hastasında tamamen ters tepki yaratacağını belirtti.”

“Ne gibi?” diye Pia sordu. Tek kulağını tıkamıştı, çünkü amiri sesini iyice yükseltmiş, hem Lauterbach’a hem de sanki mahkeme salonunda gazeteci ordusunun içine düşmüş gibi sürekli “Yorum yok!” diye araya giren avukata her yönden saldırıyordu.

“Benzodiazepinler; nöroleptikler ve sedatifler gibi merkezî sinir sistemi üzerinde etki yapan başka ilaçlarla birlikte kullanılırlarsa, bu maddeler arasındaki etkileşim artarmış. Sizin reçetede ki nöroleptikler aslında sanrı ve halüsinasyonların da eşlik ettiği akut psikotik bozukluklarda kullanılırmış. Sedatifler sakinleştirme amacıyla, benzodiazepinler ise korkuyu ortadan kaldırmak için verilmiş. Benzodiazepinlerin, sizin için ilginç olduğunu düşündüğüm bir etkileri varmış: Amnestik bozukluğa yol açıyormuş. Yani maddenin etkisi devam ettiği sürece hastada bellek boşluğu görülürmüş. Şu kesin ki bir otistiğe uzun süreli bu maddeleri yazan bir doktorun diploması elinden alınmalıymış. Çünkü en hafifinden bakıldığında bile hastaya ağır bedensel zarar vermiş.”

“Arkadaşın bir bilirkişi raporu yazabilir mi?”

“Evet, kesinlikle.”

Pia bunun ne demek olduğunu kavrayınca kalbi heyecandan gümbürdemeye başladı. Doktor Lauterbach, Thies’i kontrol altında tutabilmek için, onun bedenini on bir yıl boyunca bilinç bozuklu-

ğuna yol açan ilaçlarla doldurmuştu. Gencin ailesi, yazılan ilaçların oğullarına yarar sağlayacağını düşünmüştü mutlaka. Daniela Lauterbach'ın bunu neden yaptığı ortadaydı. Kocasını korumak istiyordu. Gelgelelim bir gün Amelie ortaya çıkmış ve Thies ilaçlarını almamaya başlamıştı.

O sırada Bodenstein kapıyı açtı. Lauterbach yüzünü avuçlarının arasına gömmüş, küçük bir çocuk gibi hıçkırırken avukatı hışımla evrak çantasını masadan aldı. Odaya bir polis memuru girdi, ağlayan Gregor Lauterbach'ı dışarı çıkardı.

“İtiraf etti.” Bodenstein son derece rahatlamış görünüyordu. “Stefanie Schneeberger'i başına vurarak öldürmüş, bunu ani heyecanla mı yoksa tasarlayarak mı yaptı, bu şimdilik önemli değil. Tobias kesin olarak masum.”

“Ben bunu baştan beri biliyordum,” dedi Pia. “Ancak Amelie ile Thies'in nerede olduklarını hâlâ bilmiyoruz. Bu ikisini kimin ortadan kaldırdığını artık anladım. Biz yanlış iz peşindeymişiz.”

★

Hava soğuk, hem de çok soğuktu. Buz gibi ve uğultuyla esen rüzgâr önüne kattığı her şeyi savuruyordu. Kar taneleri ince iğneler gibi yüzüne batıyordu. Artık hiçbir şey göremiyordu, çevresi bembeyazdı. Gözleri sürekli akıyordu, kör gibi olmuştu. Ayaklarını, burnunu, kulaklarını ve parmak uçlarını artık duyumsamıyor, tipide yönünü iyice kaybetmemek için yol kenarındaki bir reflektörden diğerine sendeliyordu. Zaman duygusunu çoktan yitirmişti, yoldan tesadüfen geçmesini beklediği kar küreme makinesinden de umudunu kesmişti. Yürümeyi neden sürdürüyordu ki? Nereye gitmeye çalışıyordu? İncecik spor ayakkabılar içinde buz kalıplarına dönüşmüş ayaklarını karın içinden çekip çıkarmayı başaramıyordu, bu beyaz

cehennemde adım adım mücadele etmek insanüstü güç gerektiriyordu. Yine düştü ve dört ayak üstünde karlara kapandı. Gözünden akan yaşlar yüzünde donuyordu. Tobias kendini öne doğru bıraktı ve yerde öylece kaldı. Bedeninin her zerresi acı içindeydi. Nadja'nın ocak demiriyle vurduğu sol kolu tamamen uyuşmuştu. Nadja cinnet geçirir gibi üstüne saldırmış, ona vurmuş, tekmelemiş, kontrolsüz bir öfkeyle yüzüne gözüne tükürmüştü. Sonra koşarak kulübeden çıkmış, otomobiline binip gitmişti. Tobias'ı İsviçre Alpleri'nin neresi olduğunu bilmediği bir yerinde öylece bırakmıştı. Tobias yerde saatlerce cırılçıplak yatmış, şoka girmiş gibi hareket bile edememişti. Hem çok korkmuş hem de Nadja'nın geri dönüp onu buradan götürmesini umut etmişti. Ancak gelen giden olmamıştı.

Ne olmuştu böyle? Masmavi gökyüzünün altında, karlar arasında şahane bir gün geçirmişlerdi. Birlikte yemek pişirip yemişler, sonra ihtirasla sevişmişlerdi. Nadja durduk yerde zıvanadan çıkmıştı. Ama neden? Onun arkadaşı, en eski, en yakın, onu asla yarı yolda bırakmayacak dostu değil miydi? Yaşananlar beyninde yıldırım gibi yanıp söndü. "Amelie," diye mırıldandı buz kesmiş dudaklarından. Amelie için kaygılanıyordu ve onun adını anmıştı, Nadja işte o zaman sinirden kendini kaybetmişti. Tobias yumruklarını şakaklarına bastırıp kendini düşünmeye zorladı. Bulanık beyni, o güne kadar göremediği kopuk parçaları birleştirmeye başlamıştı. Nadja eskiden beri ona âşıkta ama o bunun farkında değildi. Maceralarını bütün ayrıntılarıyla ona anlatması Nadja'nın kim bilir canını ne kadar acıtmış olmalıydı? Ama Nadja hiç açık vermemiş, iyi bir dostun yaptığı gibi öğütlerde bulunmuş, ona yol göstermişti. Tobias başını kaldırdı, sersem gibiydi. Fırtına hafiflemişti. İçinden karda öylece yatmak gelse de bu dürtüye direndi ve kaskatı olmuş dizlerinin üstünde soluk soluğa doğruldu. Gözlerini ovuşturdu. Evet, doğrudu! Aşağıdaki vadide ışık vardı! Kendini yürümeye zorladı.

Nadja onun sevgililerini kıskanmıştı, tabii Laura ve Stefanie'yi de. Geçenlerde ormanın kenarında Nadja ona, "Amelie'yi beğeniyor musun," diye sormuş, o da art niyetsiz "Evet" diye yanıt vermişti. Ancak Nadja gibi ünlü bir oyuncunun on yedi yaşındaki kızı kıskanacağı nereden aklına gelebilirdi ki? Yoksa Nadja, Amelie'ye bir şey mi yapmıştı? Aman Tanrım! Duyduğu çaresizliğin gücüyle ayaklandı, vadiye doğru inmeye başladı. Nadja şimdi ondan bir gün ve bir gece öndeydi. Eğer Amelie'nin başına bir şey gelirse, tek sorumlusu kendiydi, çünkü Nadja'ya Thies'in resimlerinden ve Amelie'nin ona yardım etmek istediğinden söz etmişti. Durdu, ağzını açtı ve öylesine canavarca bir çığlıkla haykırdı ki sesi dağlarda yankılandı. Ses telleri sızlayıp sesi kısılana kadar bağırdıkça bağırdı.

*

Yer yarılmış, Doktor Daniela Lauterbach içine girmişti sanki. Muayenehane çalışanları onun Münih'te kongrede olduğunu söylemişlerdi ancak araştırmalar sonucu doktorun oraya hiç gitmediği anlaşılmıştı. Cep telefonu kapalıydı, otomobili bulunamıyordu. Çıldırarak işten bile değildi! Psikiyatri kliniğinde görüştükleri kişiler, Thies'i Doktor Lauterbach'ın gelip almış olabileceğini belirtmişlerdi. Doktor Lauterbach, hastaneleriyle çalışan bir hekimdi, servise girmesi kimsenin dikkatini çekmezdi. O cumartesi gecesi icapçı değildi. Telefonla göreve çağrılmış gibi yaparak Schwarzen Ross'un önünde pusuya yatmıştı. Amelie'yi tanıyordu, kız böylece hiç duraksamadan onun otomobiline binmiş olmalıydı. Daniela Lauterbach, kuşkuvarı Tobias'ın üstüne çekmek için de Tobias'ı gece eve getirirken Amelie'nin cep telefonunu onun pantolon cebine sokmuştu. Her şey mükemmel planlanmıştı, üstelik bazı rastlantılar da ona destek olmuştu. Amelie Fröhlich ve Thies Terlinden'i canlı bulma olasılığı giderek azalıyordu.

Bodenstein ve Pia akşamın onunda toplantı odasında oturmuş, televizyonda Doktor Daniela Lauterbach'ın arandığına ve Nadja von Bredow'un tutuklandığına dair haberi dinliyorlardı. Şubenin önünde hâlâ bir basın ordusu ve iki televizyon kamerası Nadja von Bredow'la ilgili haber alabilmek için bekliyordu.

“Ben artık eve gideyim.” Pia esneyerek gerindi. “Seni bir yere bırakayım mı?”

“Hayır, hayır. Sen git,” dedi Bodenstein. “Görev araçlarından birini alırım.”

“Biraz daha iyi misin?”

“Evet, biraz daha.” Bodenstein omuz silkti. “Toparlanacağım. Bir şekilde.”

Pia ona şöyle bir baktıktan sonra ceketini ve çantasını alıp dışarı çıktı. Bodenstein yerinden kalktı ve televizyonu kapattı. Cosima'yla o tatsız karşılaşmalarını günün stresli gelişmeleri sayesinde düşünmemeyi başarmıştı. Ancak o berbat olay şimdi yine gözlerinin önünde canlanmıştı. Nasıl olup da kontrolünü bu kadar kaybedebilmişti? Floresan lambayı söndürdü, koridorda ağır adımlarla yürüyerek odasına gitti. Baba evindeki konuk odası da bar da onu çekmiyordu şimdi. Geceyi çalışma masasının üstünde de geçiremezdi. İçeri girip kapıyı kapattı, dışarıdan yansıyan ışıklarla hafifçe aydınlanmış olan odanın ortasında durdu, kararsızdı. Erkek olarak da polis olarak da başarısızın biriydi. Cosima, otuz beş yaşında bir adamı ona tercih etmişti; onları bulamadığı için Amelie, Thies ve Tobias büyük olasılıkla ölmüşlerdi. Geçmişi enkaz altındaydı, geleceği ise çok parlak görünmüyordu.

Aşağıya doğru eğilip kolunu uzattığında parmaklarıyla suya dokunabiliyordu. Sular Amelie'nin sandığından daha hızlı yükseliyordu, belli ki bir yerlerde bir gider yoktu. Suyun, üstünde bulundukları rafın seviyesine yükselmesi çok sürmezdi. Sular tepedeki pencereden dışarı akacağı için boğulmasalar bile donarak öleceklerdi. Çünkü içerisi deli gibi soğuktu. Ayrıca Thies'in durumu çok ağırlaşmıştı. Titriyor, terliyor, ateşler içinde yanıyor. Kolunu çoğunlukla Amelie'ye doluyordu, uyuyor gibiydi, uyandığı zaman konuşuyordu. Söyledikleri şeyler öylesine korkunç ve ürperticiydi ki Amelie kendini tutmasa ağlayacaktı.

Amelie'nin beynindeki siyah perde sanki bir anda kalkmış gibiydi, onu bu dehlize getiren olayları şimdi bütün ayrıntılarıyla açıkça hatırlıyordu. Daniela Lauterbach denen kadın bisküvilere ve suya zehir katmış olmalıydı, onları yiyip içtikten sonra her defasında derin uykuya dalmıştı. Ama şimdi her şey gözünün önündeydi. Daniela Lauterbach onu telefonla aramış ve park yerinde beklemişti. Çok cana yakın ve üzgündü, Thies'in durumunun kötü olduğunu, kendisiyle gelip onu ziyaret etmesini istemişti. Amelie bir an bile düşünmeden doktorun otomobiline binmiş ve bu mahzende uyanmıştı. Genç kız daha önce kaldığı yıkılmak üzere boş bekleyen evlerde, evsizlerin barındığı yurtlarda ve Berlin sokaklarında bu dünyada ne kadar kötülük ve pislik varsa hepsini gördüğünü sanıyordu, oysa insanların ne kadar zalimleşebileceklerinden zerre kadar haberinin olmadığını şimdi anlıyordu. Ona can sıkıcı ve ıssız gelen o sevimli Altenhain kasabasında, masumiyet maskeleri ardında gizlenmiş acımasız ve vahşi canavarlar yaşıyordu. Eğer bu mahzenden canlı olarak kurtulursa, yaşamı boyunca bir daha kimseye güvenmeyecekti. Bir insan bir başkasına nasıl böylesine korkunç şeyler yapabilirdi? Sevimli ve güler yüzlü komşu kadının oğullarına yaptıklarını Thies'in ailesi nasıl anlayamamıştı? Gerçek suçlular ellerini kollarını sallayıp dolaşırken genç bir adamın

suçsuz yere on yıl boyunca hapiste yatmasına bütün kasaba halkı nasıl sessizce seyirci kalabilmişti? Thies karanlıkta geçirdikleri o uzun saatlerde Altenhain'daki dehşet verici olaylarla ilgili bildiği bir sürü şeyi ona anlatmıştı. Doktor Lauterbach'ın elinden gelse Thies'i öldürmek isteyeceğine Amelie şimdi hiç şaşırmıyordu. Bunu düşündüğü anda içini sarsıcı bir duygu kapladı, şimdi işte tam da bu gerçekleşiyordu. Doktor Lauterbach aptal bir kadın değildi. Onları kimsenin bulmaması –ya da iş işten geçtikten sonra bulmaları– için mutlaka gerekeni yapmıştı.

★

Bodenstein çenesini avucunun içine almış, boş konyak kadehine bakıyordu. Daniela Lauterbach'la ilgili nasıl olup da bu kadar yanılabilmişti? Kocas, korkuya kapılarak Stefanie'yi öldürmüş ancak kadın onun bu suçunu acımasız bir soğukkanlılıkla örtbas etmişti. Thies Terlinden'i yıllarca tehdit etmiş, ilaçlarla uyuşturmuş ve sindirmişti. Tobias Sartorius'un hapsi, ailesinin de cehennemi boylamasına göz yummuştu. Bodenstein birinin armağan ettiği, bir yılı aşkın süredir açılmadan dolabında duran Rémy Martin şişesine uzandı. Bu tür içkilerden nefret ederdi ancak şimdi alkole ihtiyacı vardı. Gün boyu ağzına tek lokma atmamış, bol bol kahve içmişti. On beş dakika içinde içtiği üçüncü kadehi tek dikişte boşalttı, sonra yüzünü buruşturdu. Konyağın midesinde yarattığı ferahlatıcı yanma hissi bütün damarlarına yayılarak onu rahatlatmıştı. Gözü, telefonun yanındaki çerçeveli fotoğrafa kaydı. Yıllardır yaptığı gibi Cosima ona oradan gülümsüyordu. Cosima'ya yine öfkelenildi; sabahleyin yolunu beklemiş, korkunç şeyler söyleyip kötü şeyler yapması için onu tahrik etmişti. Bodenstein kendine hâkim olamadığı için çok pişmandı. Her şeyi yıkıp döken Cosima olsa da kendini yine de suçlu hissediyordu. Kendine çok kızdığı bir diğer konu, mükemmel

bir evlilikleri olduğuna sıkı sıkıya inanmış olmasıydı. Erkek olarak Cosima'ya yetmediği için genç biriyle aldatılıyordu. Karısı onunla yaşamaktan sıkılmış, kendi gibi maceraperest birini bulmuştu. Bu düşünce kendine olan saygısını sandığından çok daha fazla sarstı. Dördüncü konyağını devirdiği sırada kapıya vuruldu.

“Evet?”

Nicola Engel başını kapıdan içeri uzattı.

“Rahatsız ediyor muyum?”

“Hayır, gel.” Bodenstein başparmağı ve işaret parmağıyla burununu ovaladı.

Nicola Engel içeri girdi, kapıyı kapadı ve Bodenstein'a doğru yaklaştı.

“Az önce haber aldım, Lauterbach'ın dokunulmazlığı kaldırılmış. Mahkemeden onun ve Bayan von Bredow için tutuklama kararı çıktı.” Doktor Engel, Bodenstein'ın çalışma masasının önünde durmuş, onu süzüyordu. “Tanrım, bu ne hâl böyle? Bu vaka seni bu kadar mı sarstı?”

Şimdi ne demeliydi? Ustalıkla bir yanıt veremeyecek kadar yorgundu. Nicola'nın niyetini hâlâ tam kestiremiyordu. Gerçekten insani bir ilgiyle mi soruyordu, yoksa hatalarını ve başarısızlıklarını kullanıp onun ipini çekmek, K11'in şefliği görevine son verdirmek için mi uğraşıyordu?

“Beni koşullar sarstı,” dedi Bodenstein sonunda. “Behnke, Hasse, bir de Pia ve benimle ilgili o aptal dedikodu.”

“Öyle bir şey yok, değil mi?”

“Tabii ki yok.” Bodenstein arkasına yaslandı ve yüzünü buruşturdu, ensesi ağrıyordu

Nicola Engel'in gözü konyağa takıldı.

“Bir kadehin daha var mı?”

“Dolapta. Sol altta.”

Nicola Engel arkasını döndü, dolabı açtı, bir kadeh aldı, sonra Bodenstein'in masasının önündeki misafir sandalyelerinden birine oturdu. Bodenstein, Doktor Engel'in kadehine bir parmak konyak koydu; kendi kadehini ağzına kadar doldurdu. Nicola Engel kaşlarını kaldırdı ancak sesini çıkarmadı. Bodenstein kadehini Doktor Engel'inkiyle tokuşturdu, sonra tek dikişte yuttu.

"Asıl sorun ne?" diye sordu Nicola Engel. Keskin bir gözlemciydi, ayrıca Bodenstein'i iyi tanırdı. Hem de uzun zamandır. Bodenstein, Cosima'yla tanışıp çok geçmeden de onunla evlenmeden önce iki yıl birlikte olmuşlardı. Bodenstein'in onu kandıracak hâli yoktu. Yakında nasılsa –en geç ev adresi değiştiğinde– herkes öğrenecekti.

"Cosima başkasıyla birlikte," dedi Bodenstein, sesine olabildiğince umursamaz bir tını katmaya uğraşarak. "Uzun zamandır kuşkulanıyordum. Birkaç gün önce itiraf etti."

"Ooo." Nicole Engel'in sesi sevinmiş gibi çıkmamıştı. Gelgelelim *üzüldüm* de diyememişti. Bodenstein üstünde durmadı. Yine şişeye uzanıp kadehini doldurdu. Nicola sessizce onu izliyordu. Bodenstein yine içti. Alkolün boş mide üzerindeki etkisini hissedince insanların bazı koşullarda neden alkolik olduklarını anlayabildiğini düşündü. Önce Cosima uzaklara gitti, onunla birlikte Amelie, Thies ve Daniela Lauterbach aklından silinmeye başladılar.

"Ben iyi bir polis değilim," dedi. "İyi bir amir de değilim. Benim işimi yapacak başka birini arasan iyi olur."

"Asla," dedi Nicola kararlı bir sesle. "Gerçi geçen sene burada göreve başladığımda niyetim buydu, itiraf ediyorum. Ancak çalışma şeklini ve ekibini nasıl yönettiğini bir yıl boyunca gözlemledim. Keşke senin gibi birkaç adamım daha olsaydı."

Bodenstein hiçbir karşılık vermedi, kadehini yeniden doldurmak için uzandı ancak şişe boşalmıştı. Şişeyi sertçe çöp sepetine

attı, ardından Cosima'nın fotoğrafını aynı yere savurdu. Başını kaldırdığında Nicola'nın soran bakışlarıyla karşılaştı.

“Bence bugünlük iş yeter,” dedi Nicola saate bakarak. “Vakit gece yarısına yaklaşıyor. Gel, seni eve bırakayım.”

“Benim artık evim yok,” dedi Bodenstein. “Yine babamlarda kalıyorum. Ne komik, değil mi?”

“Otelden iyidir. Hadi ama gel. Kalk oradan.”

Bodenstein kımıldamadı bile. Israrla Nicola'nın yüzüne bakıyordu. Yirmi yedi yıl önce üniversite arkadaşlarından birinin verdiği partide ilk kez karşılaşmalarını anımsamıştı. Bodenstein birkaç delikanlıyla birlikte gece boyu ufacık mutfakta ayakta durmuş, bira içmişti. Partideki kızları görmemişti bile, çünkü gençlik aşkı Inka'nın ona yaşattığı düş kırıklığının yarası yeni bir ilişkiyi aklına getiremeyecek kadar tazeydi henüz. Tuvalet kapısının önünde Nicola'yla karşılaşmışlardı. Nicola onu tepeden tırnağa süzmüş, sonra ona doğrudan doğruya öylesine beklenmedik bir şey söylemişti ki Bodenstein ev sahibiyle bile vedalaşmadan onunla birlikte partiyi terk etmişti. Bodenstein o gün de şimdi olduğu gibi içkili ve yaralıydı. Bir anda bedenini tarifsiz bir ateş sardı, kor halindeki lav gibi belden aşağısını tutuşturdu.

“Senden hoşlandım,” dedi Bodenstein, Nicola'nın geçmişteki sözlerini boğuk bir sesle tekrarlayarak. “Canın seks yapmak ister mi?”

Nicola ona şaşkınlıkla baktı, sonra dudakları hafif bir gülümsemeyle büküldü.

“Neden olmasın?” İlk konuşmalarını Bodenstein gibi o da unutmamıştı. “Ama önce tuvalete gitmeliyim.”

24 Kasım 2008, Pazartesi

“Bu gömlek ile kravat dün de üstündeydi,” dedi Pia, henüz boş olan toplantı odasına giren Bodenstein’i merakla süzerek. “Hem sen tıraş da olmamışsın.”

“Senin gözlem yeteneğinin gerçekten üstüne yok,” dedi Bodenstein cansız bir sesle ve kahve makinesinin yanına gitti. “Evden ani bir şekilde ayrıldığım için maalesef bütün gardırobumu yanıma alamadım.”

“Ya, ya.” Pia sıırttı. “Bence sen siperde bile olsan her gün yeni kıyafetler giyecek bir adamsın. Yoksa öğüdümü mü dinledin?”

“Lütfen uygunsuz sonuçlar çıkarmayalım.” Bodenstein, içinden ne geçtiğinin anlaşılmadığı bir ifade takınarak kahvesine biraz süt ekledi. Pia ona yanıt vereceği sırada kapıda Ostermann belidi.

“Bugün bana hangi kötü haberleri getirdiniz, Sayın Kriminal Başkomiserim?” diye sordu Bodenstein. Ostermann önce amirine, sonra Pia’ya şaşkınlıkla baktı. Pia omuz silkmekle yetindi.

“Tobias Sartorius dün gece babasını aramış. İsviçre’de bir hastanede yatıyor,” dedi Ostermann. “Amelie, Thies ve Bayan Lauterbach’dan henüz bir haber yok.”

Derken Kathrin Fachinger, ardından da Nicola Engel ve Sven Jansen toplantı salonuna girdiler.

“Günaydın,” dedi Nicola Engel. “Size söz verdiğim takviyeyi getirdim. KK Jansen geçici olarak K11 ekibinden çalışacak, Bodenstein. Siz kabul ederseniz tabii.”

“Evet, ediyorum.” Bodenstein, hırsızlık masasından gelen, bir gün önce de Pia’yla birlikte Terlinden’e giden meslektaşını başıyla selamlayıp masaya geçti. Diğerleri onun hareketini tekrarladılar, yalnızca Nicola Engel toplantıya katılamayacağı için özür dileyerek kapıya yöneldi. Tam çıkacağı sırada arkasını dönerek Bodenstein’a baktı. “Çok kısa baş başa görüşebilir miyiz?”

Bodenstein ayağa kalktı, Doktor Engel’in peşi sıra koridora çıktı, kapıyı arkasından kapadı.

“Behnke görevden el çektirilmesine karşı ihtiyati tedbir kararı çıkartmış ve hastalık raporu almış,” dedi Nicola Engel sesini alçaltarak. “Avukatı, Anders avukatlık bürosundan biriymiş. Maddi gücü buna nasıl yeter ki?”

“Anders böyle işleri para almadan yapmaya da bayılır,” dedi Bodenstein. “Yeter ki manşetlerde yer alsın.”

“İyi, bekleyip görelim o zaman.” Nicola Engel, Bodenstein’ı süzdü. “Az önce bir şey daha duydum. Aslında sana daha uygun bir zamanda söylemek isterdim ama birileri kulağına fısıldamadan önce davranayım istedim...”

Bodenstein, Doktor Engel’e dikkatle baktı. Şimdi, görevden el çektirilmesinden başlayıp Nicola Engel’in K11’in yöneticiliğini üstleneceğine kadar her şey gelebilirdi. Elindeki kartları kimseye göstermemek Nicola’nın tipik kişilik özelliklerinden biriydi.

“Terfi ettin, tebrikler,” dedi Nicola Engel, Bodenstein’ı şaşırarak. “Birinci Dereceden Kriminal Şube Başkomiseri Oliver von Bodenstein. Ayrıca maaş derecen de yükselecek. Ne diyorsun?”

Nicola merakla gülümsüyordu.

“Şimdi yatakta yükseldiğim duygusuna mı kapılmalıyım?” dedi Bodenstein.

Kriminal Şube Başkanı sırttı ancak sonra ciddileşti.

“Dün gecedен pişman mısınız?” diye sordu.

Bodenstein başını yan yatırdı.

“Böyle olduğunu söyleyemem,” dedi. “Ya sen?”

“Ben de söyleyemem... Ki ısıtılmış şeylerden hiç hoşlanmama karşın.”

Bodenstein sırttı, Nicola Engel gitmek üzere döndü.

“Şey, Sayın Kriminal Şube Başkanı...” dedi Bodenstein.

Nicola Engel durdu.

“Belki... arada bir tekrarlayabiliriz?”

Bunun üzerine Nicola Engel de sırttı.

“Bu konuyu düşüneneğim, Sayın Başkomiser. Görüşürüz!”

Nicola Engel gözden kayboluncaya kadar Bodenstein arkasından baktı, sonra elini kapı tokmağının üstüne koydu. İçini hiç beklemediği bir anda acı veren bir mutluluk hissi sarmıştı. Hayır, intikamını aldığı, Cosima'yı onun ölesiye nefret ettiği amiriyle aldattığı için değildi bu duygu; mutluluğun nedeni kendini şimdi yaşamında hiç olmadığı kadar özgür hissetmesiydi. Haftalardır yaşadığı kırılganlıktan, kendine acıyıp döktüğü gözyaşlarından sonra, dün gece geleceği baş döndürücü bir netlikte gözlerinin önüne serilmiş, ona hiç ummadığı olasılıklar sunmuştu. Hayır, Cosima'yla birlikteyken kendini asla bir kısaç içinde hissetmemişti ama şimdi evliliğinin sona ermesiyle birlikte her şeyin bitmediğini görmüştü. Hatta aksine. Elliye merdiven dayamış her insana yeni bir şans sunulmazdı.

Amelie'nin bacakları soğuktan kaskatı olmuştu ancak yine de bütün bedeni ter içindeydi. Genç kız bütün gücüyle Thies'in başını su üstünde tutmaya çalışıyordu. En üst rafı artık kırk santim kadar aşan suyun kaldırma gücü sayesinde, Thies'in bedenini oturma pozisyonuna çevirmeyi başarmıştı. Şanslarına raf duvara sağlam bir şekilde vidalanmıştı, aksi halde çoktan devrilmiş olurdu. Amelie kesik kesik soluyarak uyuşmuş olan kaslarını gevşetmeye çalıştı. Sağ koluyla Thies'e sarılmıştı, sol eliyle tavana değmeye çalışıyordu. Hava alabilecekleri yarım metreleri kalmıştı, sonrası yoktu.

"Thies!" diye fısıldadı Amelie, onu hafifçe sarsarak. "Uyansana Thies!"

Thies tepki vermedi. Genç kız onu daha fazla yukarı doğru çekemeyecekti, gücü buna yetmezdi. Birkaç saat sonra Thies'in başı sulara gömülmüş olurdu. Amelie vazgeçmenin eşiğine geldi. Öyle soğuktu ki! Hem boğulmaktan çılgın gibi korkuyordu. Ak-lına durmadan *Titanik*'ten sahneler geliyordu. Filmi en az altı kez izlemiş, Leonardo DiCaprio levhanın üzerinden denizin derinlerine gömüldüğünde salya sümük ağlamıştı. Atlas Okyanusu şu lanet olası sudan daha soğuk olamazdı herhalde!

Amelie dudakları titreyerek Thies'in adını seslendi, ona yalvardı, sarstı, kolunu çimdikledi. Thies uyanmalıydı artık!

"Ölmek istemiyorum," diye hıçkırdı ve başını bitkin bir ifadeyle duvara yasladı. "Ölmek istemiyorum, lanet olsun!"

Soğuk, hareketlerini de düşüncelerini de felce uğratmıştı. Büyük bir gayretle bacaklarını suyun içinde hareket ettirdi ancak an geldi, bunu da beceremediğini hissetti. Hayır, uyumamalıydı! Eğer Thies'i bırakırsa, o da kendi de boğulurlardı.

Asistanı, Bodenstein ve Pia Kirchhoff'u odasına almıştı. Claudius Terlinden çalışma masasının üstündeki evraklardan başını gönül-süzce kaldırdı.

“Oğlumu buldunuz mu?” Yerinden bile kalkmadı, isteksizliğini gizlemek için uğraşmadı. Pia ona yaklaşıncı, dıştan bakıldığında etkilenmemiş gibi dursa da son günlerde yaşanan olayların Terlinden’de bazı izler bıraktığını fark etti. Adamın yüzü solmuş, gözlerinin altında koyu gölgeler belirmişti. Dertlerini unutmak için gündelik işlere mi sığınıyordu acaba?

“Hayır,” dedi Bodenstein üzülerək. “Maalesef. Ancak onu klinikten kimin kaçırdığını biliyoruz.”

Claudius soran gözlerle ona baktı.

“Gregor Lauterbach, Stefanie Schneeberger’i öldürdüğünü itiraf etti,” diye konuşmasını sürdürdü Bodenstein. “Karısı, kocasını ve onun kariyerini korumak adına bu olayı örtbas etmiş. Thies’in cinayete tanıklık ettiğini biliyormuş. Oğlunuzu yıllarca ağır bir şekilde tehdit etmiş ve onu asla ihtiyacı olmayan psikiyatrik ilaçlara boğmuş. Daniela Lauterbach, Amelie Fröhlich’in ve oğlunuzun, kocası ve kendi için tehdit oluşturmaya başladıklarını görünce harekete geçmek zorunda kalmış. Doktorun Amelie ve Thies’e bir şey yapmış olmasından endişe ediyoruz.”

Terlinden, Bodenstein’a dik dik baktı. Yüzü taş kesilmişti.

“Peki siz, Stefanie’yi kimin öldürdüğünü düşünüyordunuz?” diye sordu Pia.

Claudius Terlinden gözlüğünü çıkardı, yüzünü ovaladı, sonra derin bir soluk aldı.

“Ben gerçekten Tobias’ın yaptığına inanıyordum,” dedi bir süre sonra. “Gregor’u kızla birlikteyken gözetledi ve kıskançlıktan kendini kaybetti diye düşünüyordum. Oğlumun birilerini gözetlediğini anlamıştım ancak konuşmadığı için ne gördüğünü hiç öğrenemedim.

Şimdi bazı şeyleri çözüyorum. Demek Daniela bu yüzden Thies'le çok ilgiliydi. Ve Thies bu yüzden ondan çok korkardı."

"Daniela Lauterbach, Thies'e, birine tek söz ederse, onu akıl hastanesine yatıracağı tehdidinde bulunuyormuş," dedi Pia. "Ancak Thies'in Stefanie'nin cesedini seranın bodrumuna sakladığını muhtemelen o bile bilmiyordu. Bunu Amelie'den öğrenmiş olmalı. Doktor Lauterbach serayı bu nedenle kundakladı. Onun ortadan kaldırmak istediği resimler değil, Pamuk Prenses'in mumyasıydı."

"Aman Tanrım!" Terlinden koltuğundan kalkarak pencerenin önüne gitti, gözünü uzaklara dikti. Bu adam ne büyük riskler içinde yaşadığının bilincinde miydi acaba? Onun arkasında duran Bodenstein ve Pia göz göze geldiler. Terlinden, sayısız suçtan hesap verecekti, Gregor Lauterbach'ın kendini kurtarmak adına korkaklığından ortaya attığı ve boyutları epeyce büyük olan rüşvet skandalı bunlardan yalnızca biriydi. Terlinden'in bu gelişmeden henüz haberi yoktu ancak susma ve örtbas etme politikasıyla omzuna ne büyük suçlar yüklediğini herhalde artık kavramaya başlıyordu.

"Arkadaşlarımız, oğlunu tutuklayınca Lutz Richter dün canına kıymak istedi," diye sessizliği bozdu Bodenstein. "Kendisi on bir yıl önce gerçekleri örtbas etmek için bir tür milis teşkilatı kurmuş. Richter'in oğlu ve arkadaşları Laura'yı Eschborn Havaalanı arazi-sindeki boş tankın içine attıklarında kız yaşıyormuş. Richter bunu bilerek tankın üstünü beton blok ve toprakla örtmüştü."

"Tobias hapisten çıkınca Richter bu işi yine ele alarak, Tobias'a düzenlenen saldırıyı organize etmiş," dedi Pia. "Bunu siz mi sağladınız?"

Terlinden döndü.

"Hayır. Dahası böyle bir şey yapmalarını kesinkes yasaklamıştım," dedi boğuk sesle.

“Manfred Wagner, Tobias’ın annesini köprüden itti,” diye devam etti Pia. “Siz o zamanlar oğlunuz Lars’a susması için baskı yapmasaydınız, bütün bunlar yaşanmayacaktı. Oğlunuz belki hâlâ hayatta olurdu, Sartorius ailesi perişan olmazdı, Wagnerler bu olayla bir şekilde baş etmeyi öğrenirlerdi. Bu ailelerin çektikleri bütün acıların tek sorumlusu olduğunuzun farkında mısınız? Sizin korkaklığınız yüzünden cehennemin ortasına düşen kendi ailenizden söz etmiyorum bile!”

“Neden ben?” Terlinden afallamış gibi başını iki yana salladı. “Ben yalnızca uğranacak zararları sınırlamaya çalıştım!”

Pia duyduklarına inanamıyordu. Claudius Terlinden belli ki yaptıkları için haklı gerekçeler uydurmuştu ve yıllardır kendini bile kandırıyordu.

“Sizin sınırlamaya çalıştığınız daha kötü bir zarar ne olabilirdi acaba?” diye alaylı bir tonda sordu Pia.

“Kasabada birlik beraberlik çökmek üzereydi,” dedi Terlinden. “Benim ailem onlarca yıldır, daha doğrusu yüzyıllardır bu kasabada büyük sorumluluklar almıştır. Benim onların çizdiği yolda yürümem gerekiyordu! Çocuklar bir hata yapmışlardı, hepsi içkiliydi, kız da onları tahrik etmişti.”

Ürkek bir sesle konuşmaya başlamış olan Terlinden şimdi anlattıklarının doğruluğundan emin, âdeta kükrüyordu.

“Tobias’ın Stefanie’yi öldürdüğüne inanmıştım. Yani her koşulda hapse girecekti. Bir yerine iki suçtan yargılanması neyi değiştirecekti? Dört arkadaşını bu olaya karıştırmamış olmasının karşılığında ben de onun ailesini destekledim.”

“Artık yeter ama!” diye adamın sözünü kesti Bodenstein. “Sizin tek derdiniz, oğlunuz Lars’ı bu işe karıştırmamaktır! Çünkü sizin için mesele temiz adınızı basının diline düşürmemektir ve Lars cinayetlerle anılmaya başladığı an bunun önüne geçemeyecektiniz.

Gençler ve kasabalılar umurunuzda bile değildi. Sartorius ailesine karşı ne kadar kayıtsız olduğunuz Goldener Hahn'a rakip olarak Schwarzen Ross'u açmanızdan ve Sartoriusların aşçısını işletmeci olarak oraya yerleştirmenizden anlaşıyor."

"Bunun dışında koşulları gaddarca suistimal ettiniz," diye sözü aldı Pia. "Albert Schneeberger size şirketini satmayı asla düşünmüyordu ancak düştüğü korkunç durumdan yararlanıp ona öylesine ağır baskılar uyguladınız ki adam kabul etti. Sonrasında sözleşmeye aykırı olarak çalışanları işten atıp şirketi yok ettiniz. Yaşanan o felaketten kârlı çıkan tek kişi sizsiniz, hem de her bakımdan!"

Claudius Terlinden alt dudağını uzatıp Pia'ya düşmanca baktı.

"Ne var ki şimdi her şey ummadığınız kadar farklı gelişti." Pia, adamın bakışlarına aldırmamıştı. "Altenhainlilar yeni talimatınızı beklemeden kendileri harekete geçtiler. Derken Amelie ortaya çıktı ve kendi koşullarıyla sürdürdüğü araştırmalarla farkında olmadan kasabanın yarısını hamle yapmaya zorladı. Tobias'ın dönüşüyle birlikte büyüyen huzursuzlukları durdurabilecek gücünüz uzun zamandır kalmamıştı."

Terlinden'in yüzü karardı. Pia kollarını göğsünde kavuşturdu ve adamın öfkeli bakışlarına gözünü bile kırpmadan aynı karşılığı verdi. Adamın yarasına en ince yerinden dokunmuştu.

"Amelie ve Thies ölürlerse," dedi Pia tehditkâr bir sesle, "bunun tek sorumlusu siz olacaksınız!"

"Nerede olabilirler?" diye araya girdi Bodenstein. "Doktor Lauterbach nerede?"

Claudius Terlinden, birbirine geçirdiği dişlerinin arasından, "Bilmiyorum," diye tısladı. "Lanet olsun, gerçekten bilmiyorum!"

Taunus Dağları'nın üstüne çökmüş olan kara bulutlar yağacak karın habercisiydi. Son yirmi dört saat içinde hava sıcaklığı neredeyse on derece düşmüştü. Kar bu kez kolay kolay kalkmayacaktı. Pia, oradaki birkaç yayanın sinirli bakışlarına aldırmadan Königstein yaya bölgesinden otomobiliyle geçti. Üst katında Doktor Daniela Lauterbach'ın muayenehanesinin bulunduğu kuyumcunun önüne park etti. Yukarı çıktılar, burada orta yaşlarda bir sekreter sabırla çalan telefonlara bakıyor, o güne randevuları bulunan kızgın hastaları sakinleştirmeye çalışarak görevini büyük bir sorumlulukla yerine getiriyordu.

“Doktor Lauterbach burada değil,” diye Bodenstein'in sorusunu yanıtladı sekreter kadın. “Kendisine telefonla ulaşamıyorum.”

“Münih'teki kongrede de değil.”

“Orada değil, çünkü kongre hafta sonuydu.” Telefon yeniden çalınca kadın çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. “Aslında bugün dönmüş olacaktı. Durumu görüyorsunuz işte!”

“Biz kaçtığını tahmin ediyoruz,” dedi Bodenstein. “Muhtemelen iki kişinin kaybolmasından sorumlu ve peşinde olduğumuzu biliyor.”

Sekreter kadın gözlerini iri iri açarak başını hayır anlamında salladı.

“Ama bu imkânsız!” diye karşı çıktı. “Ben on iki yıldır doktor hanımla çalışıyorum. O kimseye zarar veremez. Yani... yani ben onu tanıyorum.”

“Doktor Lauterbach'ı en son ne zaman gördünüz ya da kendisiyle en son ne zaman konuştunuz? Son günlerde her zamankinden farklı davrandı mı ya da sık sık bir yerlere gittiği oldu mu?” Bodenstein kadının kolalı beyaz gömleğinin göğüs cebinin üstündeki isme göz attı. “Bayan Wiesmeier, lütfen düşünün! Patronunuz belki iyi niyetten bir hata yapmış olabilir. Daha kötü bir şey meydana gelmeden ona yardımcı olabilirsiniz.”

Adıyla anılmak ve Bodenstein'in sesindeki ısrar etkisini göstermişti. Waltraud Wiesmeier alnını buruşturarak, derin derin düşündü.

"Doktor Lauterbach geçtiğimiz hafta, Bayan Scheithauer'in villasını müşterilere göstermek üzere verdiği bütün randevuları iptal etmişti," dedi kadın bir süre sonra. "Oysa o dökük eve bir müşteri bulabilmek için aylarca uğraşmıştı. Sonunda ilgilenen biri çıkmıştı ve bu adam perşembe günü Düsseldorf'tan özel olarak eve bakmaya gelecekti. Ancak onu ve iki emlakçıyı arayarak randevuları iptal etmem istendi. Bu tuhaftı."

"Bu ev neyin nesidir?"

"Grünen Weg'de, Woogtal vadisine bakan eski bir villa. Bayan Scheithauer uzun yıllardır hastamızdı. Hiç varisi yoktu, nisan ayında öldüğünde servetini bir vakfa, villayı da Doktor Lauterbach'a bırakmıştı." Sekreter biraz mahcup gülümsedi. "Sanırım tersi olsa patronumun daha çok hoşuna gidecekti."

*

Pia, Ölmülweg yolundan Grünen Weg'e saparken dinlediği araç radyosundan haber spikeri, "... Eğitim Bakanlığı'ndan bir sözcü bu sabah düzenlenen basın toplantısında Eğitim Müdürü Gregor Lauterbach'ın kişisel nedenlerden dolayı görevinden istifa ettiğini açıkladı..." diyordu. Yeni binaların önünden ağır ağır ilerleyerek bir çıkmaz sokağa saptı. Sokak büyük bir ferforje kapıyla sonlanıyordu.

"Hükümet tarafından şu ana kadar resmî bir açıklama yapılmadı. Hükümet sözcüsü..."

"Burası olmalı!" Bodenstein, Pia aracı durdurur durdurmaz kemerini çözdü ve arabadan indi. Avlu kapısı zincir ve çok yeni görünen bir asma kilitle kapatılmıştı, villanın yalnızca çatısı görünüyordu. Pia kapının parmaklıklarını sarstı, sağa sola bakındı.

Duvarlar iki metre yüksekliğindeydi, üstlerinde demir çubuklar vardı.

“Çilingir ve takviye ekip isteyeceğim.” Bodenstein cep telefonunu çıkardı. Eğer Daniela Lauterbach bu villanın içindeyse mücadele etmeden teslim olmazdı. Bu arada Pia evin bulunduğu geniş araziye dolaşmaya başlamıştı. Dikkatini tek çeken önünü dikenli otların bürüdüğü kapalı küçük bir kapı oldu. Birkaç dakika sonra çilingir gelmiş, Königstein karakolundan iki devriye aracı sokağın başına park etmişti. Polis memurları eve doğru yürüdüler.

“Bu villa birkaç yıldır boş duruyor,” dedi memurlardan biri. “Bayan Scheithauer, Kronberg’deki Rosenhof çiftliğinde yaşıyordu. Doksanını epeyce geçmişti, nisan ayında vefat etti.”

“Bu koca araziyi doktoruna bırakmış,” dedi Pia. “Bazı insanlar neden çok şanslıdır acaba?”

Çilingir görevini yapmıştı ve gitmek üzereydi. Bodenstein us-tadan bir süre daha kalmasını istedi. Aşağı doğru inen çakıl taşı döşeli yolda ilerledikleri sırada kar yağışı yeniden başladı. Karşı taraftaki kale enkazı bulutların arasında kaybolup gitmişti, sanki çevrelerinde dünya durmuş gibiydi. Bir devriye aracı daha önlerine geçti ve avlu kapısının önünde durdu. Evin kapısı da kilitliydi, çilingir yine devreye girdi.

“Duydunuz mu?” dedi Pia, kulaklarını dikerek.

Bodenstein dikkat kesildi, gelgelelim villanın önündeki yüksek çam ağaçlarının arasından esen rüzgârın uğultusundan başka bir şey duymadı. Sonra başını hayır anlamında iki yana salladı. Kapı açıldı, Bodenstein loş ve kocaman bir hole adım attı. İçerideki küf kokusundan burada kimsenin yaşamadığı belli oluyordu.

“Burada kimse yok,” dedi Bodenstein, düş kırıklığına uğramış bir ifadeyle. Pia onun yanından geçip elektrik düğmesine bastı. Düğmeden ani bir patlama sesi yükselip her yere kıvılcımlar ya-

yılınca Königstein karakolundan gelen iki polis hemen silahlarına sarıldı. Bodenstein'ın yüreği bir ağzına gelmişti.

“Kısa devre yaptı, sorun yok,” dedi Pia. “Özür dilerim.”

Hep birlikte ilerlediler ve odadan odaya dolaştılar. Möblelerin üstüne beyaz çarşaflar örtülmüş, yüksek pencerelerin panjurları kapatılmıştı. Bodenstein holün hemen solundaki salonu boydan boya yürüdü. Parke zemin ayaklarının altında gıcırdıyordu. Başkomiser, güvelerden delik deşik olmuş rutubet içindeki perdeleri yana çekti ancak odaya hiç ışık girmedi.

“Bir hışırtı var,” dedi Pia, kapının önünde durarak. “Bir sussanıza!”

Polisler sustu. Evet, şimdi Bodenstein da duymuştu. Bodrumdan su şırıltısı geliyordu. Salondan çıktı, Pia'nın peşi sıra kıvrımlı merdivenin altındaki kapının önüne gitti.

“Cebinde bir el feneri olan var mı?” diye sordu Pia, kapıyı zorlayarak. Gelgelelim kapı değil açılmak, bir milimetre bile aralanmıyordu. Polislerden biri Pia'ya bir fener uzattı.

“Kilitli değil, ama yine de açılmıyor.” Pia eğilip feneri yere doğru tuttu. “Baksanıza buraya! Birisi kapı aralığını silikonla doldurmuş. Neden acaba?”

Königsteinli polis memuru dizlerini yere dayayıp silikonu çakıyla kazıdı. Pia da kapıyı açılincaya kadar sarstı. Şarıltı sesi artmıştı. Beş altı kadar gölge hızla önünden geçip evin karanlığında kayboldu.

“Fare!” Bodenstein kendini geriye doğru hızla attı ve polis memurlarından birine öyle bir çarptı ki adam az kalsın yere yuvarlanacaktı.

“Fare yüzünden ağzımı burnumu dağıtmanız gerekmez,” diye söylendi polis. “Bir de ayağımın üstünden inseniz iyi olacak.”

Pia onları dinlemiyordu artık. Akli şimdi bambaşka bir yerdeydi.

“Bodrum kapısı neden silikonla izole edilmiş acaba?” dedi yüksek sesle. Cep fenerini basamaklara tutarak merdiveni iniyordu. On basamak sonra kalakaldı.

“Hay lanet olsun!” diye küfretti. Bileklerine kadar buz gibi suya gömülmüştü. “Su borusu patlamış! Demek onun için kısa devre yaptı. Elektrik kutusu herhalde aşağıda.”

“Hemen sular idaresini arıyorum,” dedi Königsteinli polislerden biri. “Ana vanayı kapatsınlar.”

“İtfaiyeye de haber verin.” Bodenstein kuşku dolu gözlerle başka fare olup olmadığına bakıyordu. “Gel Pia. Daniela Lauterbach burada değil.”

Pia onu dinlemedi. Kafasının içinde bütün alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Ev boştu, Daniela Lauterbach’a aitti ve kadın geçen hafta evi satın almak isteyen müşterilere verdiği randevuları iptal etmişti. Ve bunu, eve bizzat saklanmak için yapmamıştı! Ayakkabıları ve pantolonu nasılsa ıslandığına göre, Pia basamakları inmeye devam etti. İçine girdiği su çalkalanıyordu. Soğuktan irkildi.

“Sen ne yapıyorsun orada?” diye arkasından seslendi Bodenstein. “Çıksana sudan!”

Pia eğildi, elindeki feneri karanlığa doğru tuttu. Su, bodrum tavanının iki karış altına kadar yükselmişti. Bir basamak daha indi, tek eliyle tırabzanlara tutundu. Şimdi beline kadar suya gömülmüştü.

“Amelie!” diye seslendi, dişleri birbirine vururken. “Amelie? Orada mısın?”

Soluğunu tutup güçlükle sessizliğe kulak verdi. Gözleri soğuktan yaşlarla dolmuştu. Ansızın donakaldı. Cereyana tutulmuş gibiydi, bütün bedeni sarsılıyordu.

“İmdat!” diye bir ses geldi, su şırıltıları arasından. “İmdat! Buradayız!”

Pia giriş holünde sigara içiyor, sabırsızca bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Islak ayakkabıları ile giysilerini heyecandan hissedemez olmuştu. Sular altında kalmış olan bodrum katı boşaltılırken Bodenstein kar yağışına karşın evin önünde beklemeyi seçmişti çünkü fare ordusuyla aynı çatı altında bulunmaya dayanamamıştı. Sular idaresi ana vanayı kapatmıştı. Königstein gönüllü itfaiyesi erleri ellerine geçirebildikleri bütün hortumlarla bodrumdaki suları tahliye edip ormana dönmüş bahçeye boşaltıyorlardı. Jeneratör yardımıyla aşağıya elektrik de verilmişti. Üç ambulans gelmiş, polis araziyi kordon altına almıştı.

“Suyun akabileceği bütün boşluklar tıkanmış ve silikonla izole edilmiş,” dedi itfaiye şefi. “İnanılır gibi değil.”

Ama gerçektir işte. Bunu kimin yaptığı konusunda Pia ve Bodenstein’in kuşkusu yoktu.

“İçeri girebiliriz!” dedi, itfaiye erlerinden biri. Adamın ve arkadışının üstünde bellerine kadar çektikleri su geçirmez pantolonlar vardı.

“Ben de geliyorum!” Pia sigarasını parkeye savurup üstüne bastı.

“Hayır, gitme!” dedi Bodenstein, kapının önünden seslenerek. “Öleceksin bak!”

“Bari lastik çizmeler giyin!” İtfaiye şefi arkasına dönmüştü. “Durun, size çizme getireyim.”

Pia, beş dakika sonra üç itfaiyeciyle birlikte bodrumda hâlâ diz boyunda olan suyun içinde ilerlemeye çalışıyordu. El fenerlerinin ışığında kapılar art arda açılıyordu, derken aradıkları kapıya ulaşırlar. Pia anahtarı çevirdi, kapıyı itti ve kapı şiddetli bir gıcırtila içeriye doğru açıldı. Pia’nın kalbi yerinden çıkacak gibi atarken, fenerin ışık huzmesi solgun ve kirli bir yüzü aydınlatınca komiser

kadının sevinçten dizlerinin bağı çözüldü. Amelie Fröhlich ışıktan kamaşan gözlerini kırıştırdı. Pia, çukurdaki bu odaya inen iki basamak üstünde sendeledi, kollarını açtı ve hıçkırarak ağlayan kızı kucakladı.

“Sakin ol,” diye mırıldandı, kızın keçeleşmiş saçlarını okşarken. “Artık her şey geçti, Amelie. Korkman gerekmiyor.”

“Ama... ama Thies,” diyebildi Amelie. “Sanırım... sanırım öldü o!”

★

Bölge Kriminal Müfettişliği’nin bütün çalışanları çok rahatlamıştı. Amelie Fröhlich, Königstein’daki eski villanın bodrumunda geçirdiği on günü ciddi bir yara almadan atlatmıştı. Çok bitkindi, vücudu susuz kalmış ve kilo vermişti ancak bu korkunç olaydan fiziksel anlamda yaralar taşımayacaktı. Thies’le birlikte hastaneye kaldırılmışlardı. Terlindenlerin oğlunun durumu iyi görünmüyordu. Sağlık sorunlarının yanı sıra ağır yoksunluk belirtileri gösteriyordu. Bodenstein ve Pia, K11’deki toplantıdan sonra Bad Soden’deki hastaneye gitmişler, orada Hartmut Sartorius ve oğlu Tobias’la karşılaşınca çok şaşırmışlardı.

“Eski eşim komadan uyandı,” dedi Sartorius. “Kısa da olsa az önce onunla görüşebildik. İçinde bulunduğu koşullar nispetinde iyi sayılır.”

“Ne kadar güzel bir haber.” Pia gülümsedi. Gözü, birkaç yıl yaşlanmış gibi duran Tobias’a kaydı. Hasta görünüyordu, gözlerinin altı halka halkaydı.

“Nerelerdeydiniz?” dedi Bodenstein, Tobias Sartorius’a dönerek. “Sizi çok merak ettik.”

“Nadja onu İsviçre’de bir dağ kulübesine bırakıp gitmiş,” dedi Hartmut Sartorius oğlunun yerine yanıt vererek. “Oğlum karların içinden yürüyerek bir sonraki kasabaya ulaşmış.”

Yaşlı adam elini Tobias’ın koluna koydu.

“Nadja’yı bu kadar yanlıs tanıdığıma hâlâ inanamıyorum.”

“Bayan von Bredow’u tutukladık,” dedi Bodenstein. “Ayrıca Gregor Lauterbach, Stefanie Schneeberger’i öldürdüğünü itiraf etti. Önümüzdeki günlerde yargılamanın yenilenmesi için başvuruda bulunacağız. Beraat edeceksiniz.”

Tobias Sartorius omuzlarını silktiler, umurunda değil gibiydi. Sonradan verilen beraat kararı ne kaybettiği on yılı ne de dağılan ailesini geri getirecekti.

“Üç arkadaş onu yer altı tankına attıkları sırada Laura yaşıyor-muş,” diye devam etti Bodenstein. “Sonra vicdan azabına kapılıp kızı oradan çıkarmak istemişler, gelgelelim Lutz Richter tankın üstünü beton kapak ve toprakla örterek bunu engellemiş. Bununla kalmayıp Altenhain’da bir tür milis teşkilatı kurarak herkesin susmasını sağlamış.”

Tobias hiç tepki vermedi ancak babasının benzi attı.

“Lutz mu?”

“Evet.” Bodenstein başını salladı. “Oğlunuzun samanlıkta uğradığı saldırıyı da Richter düzenlemiş. Evinizin duvarlarına yazılan yazıların ve aldığınız imzasız mektupların ardında da Richter ve karısı var. Gerçeğin ortaya çıkmaması için ne gerekiyorsa yapmış-lar. Richter, oğlunu tutukladığımız sırada kendi kafasına ateş etti. Şimdi komada ama yaşayacak ve hesap verecek.”

“Peki Nadja?” diye fısıldadı Hartmut Sartorius. “O bütün bun-ları biliyor muymuş?”

“Elbette,” dedi Bodenstein. “Lauterbach, Stefanie’yi öldürdüğü sırada o da oradaymış. İkinci cinayet işlenmeden önce arkadaşla-

rına Laura'yı tanka atmalarını emretmiş. İstese Tobias'ın hüküm giymesini engelleyebilirmiş ama susmuş. On bir yıl boyunca. Tobias hapisten çıkınca onun Altenhain'a dönmesi engellemek için elinden geleni yapmış.”

“Neden ama?” Tobias'ın sesi boğuktu. “Ben bunu anlayamıyorum. Bana sürekli yazdı, beni bekledi ve...”

Sustu, başını iki yana salladı.

“Nadja size âşıktı,” dedi Pia. “Ancak siz onu sürekli reddettiniz. Laura ve Stefanie'nin ortadan kalkması çok işine geldi. Sizin gerçekten hüküm giyebileceğinizi belki hesaba katamadı. Ancak siz mahkûm olunca sizi beklemeye ve sizi bu yolla kazanmaya karar verdi. Derken Amelie ortaya çıktı. Nadja onu rakip ama bunun da ötesinde tehdit olarak gördü, çünkü Amelie'nin bir şeyleri ortaya çıkardığı anlaşılıyordu. Nadja bunun üzerine polis kılığına girdi, Fröhlichlerin evinde Thies'in resimlerini aradı.”

“Evet, haberim var. Ancak bulamadı,” dedi Tobias.

“Bulmaz olur mu, buldu,” dedi Bodenstein. “Resimleri hemen imha etti, aksi halde Nadja'nın size yalan söylediğini hemen anlardınız.”

Tobias şaşkına dönmüştü, Bodenstein'a bakakaldı. Nadja'nın yalanlarının ve sahtekârlığının boyutlarını fark edince güçlüğüle yutkundu. Bu kadarını kaldıramazdı.

“Altenhain'da gerçeği herkes biliyordu,” dedi Pia. “Claudius Terlinden, oğlu Lars'ı ve kendi adını korumak için sustu. Vicdanı rahatsız olduğu için size ve ailenize parasal destek verdi ve...”

“Neden yalnızca bu değil,” diye Tobias onun sözünü kesti, babasına bir bakış fırlatarak. Donuk yüzüne hayat gelmişti. “Ama şimdi her şey kafama dank etmeye başladı. Onun derdi yalnızca iktidar ve...”

“Ve?”

Tobias konuşmadan başını iki yana salladı.

Hartmut Sartorius sendeledi. Komşuları ve eski dostları hakkında duyduğu gerçekler onu yıkmıştı. Bütün bir kasaba susmuş, yalan söylemişti. Onun kurduğu her şey, evliliği, ailesi, yaşamı göçüp giderken herkes bencillikten olanlara seyirci kalmıştı. Yaşlı adam duvardaki plastik sandalyelerden birine çöktü, yüzünü avuçlarının arasına aldı. Tobias onun yanına oturdu, kolunu babasının omzuna doladı.

“Ancak iyi haberlerimiz de var.” Bodenstein, Pia’yla hastaneye gelme nedenlerini şimdi anımsayabilmişti. “Amelie Fröhlich’in ve Thies Terlinden’in yanına gidiyorduk. İkisini bugün öğle saatlerinde Königstein’daki bir villanın bodrumunda bulduk. Doktor Lauterbach onları kaçırıp oraya saklamış.”

“Amelie yaşıyor mu?” Tobias elektrik çarpmış gibi yerinde doğruldu. “Durumu iyi mi?”

Tobias bir an duraksadı ancak sonra ayağa kalktı. Babası da başını kaldırıp hafifçe gülümsedi. Ancak yüzündeki tebessüm saniyeler içinde söndü, yüzü kin ve hiddetle gerildi. Yerinden fırladı, Pia’yı şaşırtan bir çeviklikle hastanenin giriş holüne henüz adımını atmış olan adama doğru koşmaya başladı.

Pia, Tobias’ın “Hayır, baba! Hayır!” diye bağırarak sesini duyduktan sonra gelen adamın Claudius Terlinden olduğunu anlayabildi. Terlinden’in yanında karısı ve Fröhlich çifti vardı. Belli ki çocuklarını görmeye gelmişlerdi. Hartmut Sartorius, Terlinden’i boynundan yakalamış, boğazını sıkıyordu. Christine Terlinden, Arne ve Barbara Fröhlich donup kalmışlardı.

“Seni domuz!” diye Sartorius kinle tısladı. “Seni kalleş, pis domuz! Ailemi yok ettin sen!”

Claudius Terlinden kıpkırmızı kesilmişti, çaresizlik içinde çırpınarak Sartorius’u kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bodenstein

durumu kavrayınca harekete geçti, Pia da müdahale etmek istedi ancak Tobias onu sertçe yana itti. Pia, Barbara Fröhlich'e çarptı, dengesini kaybederek yere yuvarlandı. Çevredeki insanlar durmuş, olanları şaşkınlıkla seyrediyorlardı. O sırada Tobias babasına ulaşmıştı. Tam onun kolundan tutacağı sırada Claudius Terlinden yaşlı adamın elinden kurtulmayı başardı. Ölüm korkusunun verdiği insanüstü güçle Sartorius'u üstünden itti. Bu arada Pia doğruldu ve Hartmut Sartorius'un aldığı ağır darbeyle sendelemesini ve geriye doğru kaykılarak açık duran yangın kapısının üstüne düşmesini sanki ağır çekim gibi izledi. Tobias çığlık atarak babasının üstüne kapandı. Her yer bir anda kan içinde kalmıştı. Korkudan donup kalmış olan Pia şimdi ayılmıştı. Barbara Fröhlich'in boynundaki şalını çekip aldı, bir anda yerde biriken kana aldırmadan Sartorius'un yanına çömeldi, açık mavi renkteki paşmina şalı şiddetli kanamayı durdurabilme umuduyla Sartorius'un başının arkasında açılan yaraya bastırdı. Hırıltılı sesler çıkaran yaşlı adamın bacakları nöbet geçirir gibi seğiriyordu.

“Doktor çağırın! Çabuk!” diye bağırdı Bodenstein. “Lanet olsun, doktor yok mu burada!”

Claudius Terlinden ellerini boynuna bastırmış boğulur gibi öksürerek yana doğru süründü. Gözleri yuvalarından fırlamıştı.

“İsteyerek yapmadım,” diye kekeledi. “İsteyerek... isteyerek yapmadım. Kaza... kazaydı.”

Pia, ayak seslerini de bağrıışmaları da sanki uzaklardan geliyormuş gibi duyuyordu. Kot pantolonu, ceket, elleri kan içinde kalmıştı. Bir an beyaz ayakkabılar ve beyaz pantolon paçaları görür gibi oldu.

“Çekilin!” diye bağırdı birisi. Pia yana kaydı, başını kaldırdı ve Bodenstein'la göz göze geldi. Artık çok geçti. Hartmut Sartorius ölmüştü.

“Hiçbir şey yapamadım.” Pia yaşadığı şokla başını iki yana sallıyordu. “Her şey yıldırım hızıyla oldu.”

Hâlâ bütün bedeni titriyor, kan içindeki eline Bodenstein’in tutuşturduğu kolayı kavrayamıyordu.

“Suçlama kendini,” dedi Bodenstein.

“Suçluyorum ama! Tobias nerede?”

“Az önce buradaydı.” Bodenstein merakla çevresine bakındı. Giriş holü güvenlik çemberine alınmış olmasına karşın içerisi insan kaynıyordu. Yüzleri gerilmiş şaşkınlık içindeki polisler, beyaz tulumlar giymiş Olay Müdahale ekipleri Hartmut Sartorius’un cese-dinin yerden kaldırılıp çinkodan bir tabuta konulmasını izliyordu. Tobias’ın babası için yapılabilecek bir şey kalmamıştı. Claudius Terlinden’den aldığı darbeye kapıya çok sert çarpmış, kafatası dağılmıştı. Yaşlı adamı kimse kurtaramamıştı.

“Buradan sakın kalkma.” Bodenstein elini Pia’nın omzuna koydu, sonra doğruldu. “Ben Tobias’ı bulup onunla ilgileneceğim.”

Pia başını salladı ve gözlerini kandan yapış yapış olmuş ellerine dikti. Bedenini doğrulttu, derin derin soluk alıp verdi. Kalp atışları düzene girmeye başlayınca kafasını toplayabilmişti. Gözü, bir sandalyeye yığılıp kalmış, öylece boşluğa bakan Claudius Terlinden’e kaydı. Adamın önünde duran kadın polis belli ki tutanak hazırlamaya çalışıyordu. Hartmut Sartorius’un ölümü bir kazaydı, bundan kimsenin kuşkusu yoktu. Terlinden, öldürme amacı gütmekten nefsi müdafaada bulunmuştu ancak omuzlarına nasıl bir yük bindiğini şimdi anlar gibiydi. Genç bir kadın doktor Pia’nın önünde çömeldi.

“Size bir sakinleştirici vermemi ister misiniz?” diye sordu ilgiyle.

“Hayır, ben iyiyim,” dedi Pia. “Ama elimi yıkayabileceğim bir yer var mı?”

“Tabii ki. Gelin benimle.”

Pia doktorun peşi sıra giderken dizleri titriyordu. Hem yürüyor hem de gözleriyle Tobias Sartorius’u arıyordu, gelgelelim genç adam ortalıkta yoktu. Neredeye kaybolmuştu? O korkunç ana, babasının can çekişmesine nasıl katlanabilmişti acaba? Pia, kriz durumlarında bile olaylarla arasına mesafe koymayı, serinkanlılığını korumayı bilen biriydi, ne var ki Tobias Sartorius’un kaderi onu derinden sarsmıştı. Bu adam, insanoğlunun kaybedebileceği ne varsa hepsini tek tek yitirmişti.

★

“Tobi!” Amelie yatağında doğrulmuş, inanamayan gözlerle gülümseyordu. O korkunç günlerde ve gecelerde Tobias’ı sık sık düşünmüş, hayalinde onunla sürekli konuşmuştu, onu yeniden görebileceği anı gözünde canlandırıp durmuştu. Deniz mavisi gözlerindeki sıcaklığı anımsamak onu çıldırmaktan korumuştur ve şimdi Tobias canlı canlı karşısındaydı işte. Amelie’nin yüreği yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. “Beni ziyarete gelmene çok sevindim! Ben o kadar çok...”

O da loş olduğu için Tobias’ın darmadağın yüz ifadesini geç fark edebildi ve gülümsemesi kayboldu. Tobias hastane odasından içeri girip kapıyı kapattı, ağır adımlarla yatağa doğru ilerledi ve Amelie’nin ayakucunda durdu. Tobias korkunç görünüyordu, yüzü kireç gibiydi, gözleri kan çanağına dönmüştü. Amelie, feci bir şey olduğunu hemen anladı.

“Ne oldu?” diye alçak sesle sordu.

“Babam öldü,” diye fısıldadı Tobias, sesi boğuktu. “Az önce... aşağıda... girişte oldu. Terlinden bize doğru geliyordu... onun üzerine babam... sonra o...”

Sustu. Soluğu kesik kesikti. Yumruğunu ağzına bastırdı, belli ki ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

“Aman Tanrım.” Amelie ona dehşetle baktı. “Ama nasıl... yani diyorum ki, neden...”

Tobias’ın yüzü buruştu, iki büklüm eğildi, dudakları titremeye başladı.

“Babam o... O domuza saldırdı.” Sesi artık çıkmıyor gibiydi. “O da babamı cam kapıya fırlattı...”

Tobias devam edemedi. Gözyaşları çökmüş yüzünden oluk oluk iniyordu. Amelie yorganı üstünden atıp kollarını Tobias’a doğru uzattı. Genç adam yatağın kenarına yığılıp kalmıştı, Amelie’nin onu kendine doğru çekmesine direnmedi. Yüzünü kızın boynuna gömdü, sarsılarak ağlamaya başladı. Amelie onu sıkıca tutuyordu şimdi. Tobias’ın bu dünyada derdini açabileceği ondan başka kimsesi kalmadığını kavrayınca boğazına bir şey düğümlendi.

*

Tobias Sartorius kimselere görünmeden hastaneden çıkıp gitmişti. Bodenstein onun baba evine bir devriye aracı göndermişti ancak Tobias orada da yoktu. Claudius Terlinden karısıyla birlikte evine dönmüştü. Sartorius’un ölümünden sorumlu tutulması söz konusu değildi, olay bir kaza, trajik bir sonla noktalanmış kötü bir rastlantıydı. Bodenstein saatine göz attı. Günlerden pazartesi olduğuna göre Cosima o gün annesindeydi. Rothkirchlerin evinde düzenlenen briç akşamları onlarca yıldır süren güvenilir bir ritüeldi. Komiser şubeye dönmeden önce birkaç kıyafet almak üzere eve uğrarsa karısıyla karşılaşmayacağından emin olabilirdi. Üstü başı kirliydi, ter içinde kalmıştı, şöyle uzun uzun düşünmeye ihtiyacı vardı.

Eve girdiğinde holdeki küçük lamba dışında ışıkların yanmadığını görünce rahatladı. Köpekleri onu büyük bir heyecanla karşıladı. Bodenstein onu okşarken çevresine bakındı. Her şey normal ve acı verecek kadar tanıdıktı ancak Bodenstein burasının artık onun evi olmadığını bilincindeydi. Duygusallaşmak istemiyordu, hemen yatak odasına çıkan merdivene yöneldi. Odanın ışığını yakınca irkildi, Cosima pencerenin önündeki koltukta oturmaktaydı. Bodenstein'ın kalp atışları ansızın hızlanmıştı.

“Neden karanlıkta oturuyorsun?” dedi Bodenstein, aklına daha başka bir şey gelmediği için.

“Rahatça düşünmek istemiştım.” Cosima ışıktan kamaşan gözlerini kırptırdı, ayağa kalktı, sanki kocasına karşı kendini korumak istercesine koltuğun arkasına geçti.

“Bu sabah kontrolümü kaybettiğim için özür dilerim,” dedi Bodenstein biraz duraksadıktan sonra. “Her şey... bana her şey çok ağır gelmişti.”

“Sorun değil. Hepsi benim suçum,” dedi Cosima. Sessizce baktılar, sonra bu durumdan ikisi de rahatsız oldu.

“Birkaç giysi almak için gelmişim,” dedi Bodenstein yatak odasından çıkarken. İnsanın yirmi beş yıl boyunca sevdiği birine karşı şimdi ansızın hiçbir şey hissetmemesi nasıl olabiliyordu? Bu kendini kandırma, bir tür ruhsal korunma mekanizması mıydı, yoksa Cosima'ya karşı olan duygularının çoktan alışkanlığa dönüştüğünün bir kanıtı mıydı? Birkaç aydır süregelen ufak tefek tartışmalarında her defasında sevgisinden bir şeyler eksilmişti. Bodenstein kendi soğukkanlılığına şaşırdı. Koridordaki gömme dolabı açtı, içindeki bavullara dalgın dalgın baktı. Cosima'ya dünyanın dört bir köşesine eşlik etmiş olan bavullardan hiçbirini almak istemiyordu. Bu yüzden Cosima'nın havaleli bulduğu için kullanmadığı, üzerleri tozlanmış ancak henüz yepyeni olan iki sert kapaklı bavulu seçti. Sophia'nın odasının önünden geçerken durdu. Küçük kızını göre-

bilecek kadar vakti olmalıydı. Bavulları yere bırakarak odaya girdi, içeriyi yalnızca yatağın yanında yanan küçük bir ampul aydınlatıyordu. Sophia başparmağını ağzına sokmuş, yanında oyuncak hayvanlarıyla mışıl mışıl uyuyordu. Bodenstein minik kızına bakıp iç geçirdi. Yatağın üzerine doğru eğildi, elini uzatıp onun sıcacık yanağını hafifçe okşadı.

“Özür dilerim, tatlım,” diye fısıldadı. “Ama senin hatırın için bile hiçbir şey olmamış gibi davranamam.”

*

Kadın polisin o kan gölünün ortasına diz çöküşünü Tobias yaşamı boyunca unutmayacaktı. Birisi o en son sözü söylemeden önce babasının öldüğünü hissetmişti. Hiçbir şey duymadan ve hissetmeden orada öylece taş kesilmişti, doktorlar, sağlık görevlileri ve polisler onu kenara itmişti. Duyduğu onca korkunç haberden sonra duyguları tükenmişti sanki. Tıpkı içi suyla dolmuş bir gemide olduğu gibi, batmayı önlemek için su geçirmez son bölmeler kapanmıştı âdeta.

Tobias hastaneden çıkmış ve koşarak uzaklaşmıştı. Kimse onu durdurmaya çalışmamıştı. Meşe ormanını boydan boya geçmiş, bedenini saran soğuk darmadağın olmuş düşüncelerini toplamasına yardım etmişti. Nadja, Jörg, Felix ve babası. Onu hepsi terk etmiş, arkasından bıçaklamış ya da düş kırıklığına uğratmıştı, artık gideceği kimsesi kalmamıştı. Boz rengi çaresizliğine, öfkenin kırmızı lekeleri karışmıştı. Attığı her adımla birlikte yaşamını mahveden insanlara duyduğu kin artmış ve onu soluksuz bırakmıştı. Tobias öfkeden soluk alamayacak duruma geldikçe durup beklemişti. Ona ve ailesine yapılanlar için kalbi intikam çığlıkları atıyordu. Artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı, hiçbir şeyi. Kafasının içinde uçuşan parçalar ansızın bir bütüne tamamlanmıştı. Bir anda

kavramıştı; Claudius Terlinden ve Daniela Lauterbach'ın sırlarını babasının ölümünden sonra bilen tek kişi artık oydu. Bu ikilinin sırrını örtbas etmek için babasının onlara destek olduğu yirmi yıl önceki olayları anımsayınca yumruklarını sıkıttı.

Tobias o zamanlar yedi ya da sekiz yaşlarındaydı. O akşam, sıklıkla yaptığı gibi lokantanın arka odasında kalıyordu. Annesi orada olmadığı için kimse onu yatırmayı akıl edememişti. Uyuyakaldığı kanepenin üstünde uyandığında saat herhalde gece yarısıydı. Tobias kalkarak gizlice kapının yanına gitmiş, anlam veremediği bir konuşmaya kulak kabartmıştı. Lokantanın barında Claudius Terlinden ve yemeğini neredeyse her akşam Goldenen Hahn'da yiyen yaşlı hukukçu Fuchsberger'den başka kimseler kalmamıştı. Tobias çok sarhoş adam gördüğü için, o pek saygıdeğer noter Herbert Fuchsberger'in küfelik durumda olduğunu anlamakta zorlanmamıştı.

“Ne var bunda yani?” demişti Claudius Terlinden ve Tobias'ın babasına noterin kadehini doldurması için işaret etmişti. “Kardeşimin umurunda değil, adam zaten öldü.”

“Başım büyük derde girer,” diye gevelemişti Fuchsberger. “Ya duyulursa?”

“Nasıl duyulacak? Willi'nin vasiyetini değiştirdiğini kimse bilmiyor ki!”

“Hayır, hayır, hayır! Yapamam,” diye Fuchsberger sızlanmıştı.

“Miktarı yükseltiyorum,” diye karşılık vermişti Terlinden. “Yok, ikiye katlıyorum. Yüz bin. Nasıl, değmez mi?”

Tobias, Terlinden'in babasına göz kırptığını görmüştü. Israrlar böylece uzayıp gitmiş, sonunda yaşlı adam razı olmuştu.

“Tamam,” demişti noter. “Ancak sen burada duracaksın. Birinin seni ofisimde görmesini istemem.”

Bunun üzerine Tobias'ın babası noter Fuchsberger'i peşine takarak gitmiş, Claudius Terlinden barda oturmayı sürdürmüştü.

Tobias yıllar sonra babasının çalışma odasında sigorta kartını ararken kasada bir vasiyetname bulmamış olsaydı, o geceki konuşmayı hiçbir zaman çözemeyecekti. Wilhelm Terlinden'in vasiyetnamesinin neden babasının kasasında durduğuna şaşırmişti ancak ilk otomobilinin işlemlerinin bir an önce tamamlanması o sırada çok daha önemliydi. Tobias onca yıldır bu konu üzerinde düşünmemiş, aklına gelse de bastırmış, sonunda unutmuştu. Gelgelelim babasının ölümüyle birlikte yaşadığı şok sanki beyninde gizli bir bölmenin kapısını açmış gibi, her şey gözünün önüne gelmişti.

“Nereye gidiyoruz?”

Amelie'nin sesi, Tobias'ı karanlık düşüncelerinden sıyırdı.

Kıza baktı, onun elini tuttu ve bir anda yüreğinin ısındığını duyumsadı. Amelie'nin siyah gözleri onun için endişeyle doluydu. Yüzündeki o metal parçaları ve tuhaf saç modeli olmayınca çok güzel bir kızdı. Hatta Stefanie'den bile güzeldi. Tobias görülecek bir hesabı olduğunu söylediğinde Amelie onunla birlikte hastaneyi terk etmek için bir saniye bile duraksamamıştı. Amelie'nin hırçın ve ters tavırları yalnızca bir maskeydi, Tobias bunu kilisedeki ilk karşılaşmalarında hemen anlamıştı. Genç adam uğradığı her düş kırıklığında, her sırtından bıçaklandığında Amelie'nin özverili dürüstlüğünden ve çıkarcılıktan uzak yaklaşımından çok etkilenmişti.

“Eve uğrayıp hemen çıkacağım, sonra Claudius Terlinden'le görüşeceğim,” dedi Tobias. “Ama sen otomobilde bekleyeceksin. Başına bir şey daha gelmesine izin veremem.”

“Ben seni o domuzla tek başına bırakır mıyım?” diye karşı çıktı Amelie. “Birlikte olursak sana bir şey yapamaz.”

Tobias gülümsemeden edemedi. Bu kız üstüne üstlük bir de cesurdu. Birazcık umutlanır gibi oldu; sanki bir mum ışığı, sislerin ve karanlıkların arasından kendine yol arar gibiydi. Belki bütün bunlar geçtikten sonra bir geleceği olabilirdi.

Cosima yerinden kıpırdamamıştı. Hâlâ koltuğun arkasında duruyor, Bodenstein'in gardırobunda ne bulduysa bavullara doldurmasını izliyordu.

"Burası senin evin," dedi Cosima bir süre sonra. "Senin taşınman gerekmez."

"Ama taşınacağım." Bodenstein karısına bakmıyordu. "Burası bizim evimizdi. Artık burada yaşamak istemiyorum. Babamların çiftliğin eski konuk evindeki daireye taşınacağım, orası epeydir boş. En iyi çözüm bu. Sen bir yerlere gittiğinde de annemler ya da Quentin'le Marie-Louise Sophia'ya bakarlar."

"Bu ne acele böyle," dedi Cosima iğneleyici bir sesle. "Yani bitirdin."

Bodenstein iç geçirdi.

"Hayır, ben değil," dedi. "Bunu sen yaptın. Ben her zaman olduğu gibi yalnızca senin kararını kabul ediyorum ve yeni koşullara ayak uydurmaya çalışıyorum. Sen seçimini başka bir adamdan yana yaptın, bana söyleyecek söz kalmıyor. Amacım, bunlar olmamış gibi yaşamıma devam etmek."

Bodenstein bir an, Nicola'yla geçirdiği geceden Cosima'ya söz etmeyi düşündü. Kocasının eski sevgiliyle çalışmaya başladığını öğrendikten sonra Cosima'nın kullandığı bazı sivri ifadeler aklına gelmişti. Ancak yaşadıklarını anlatmanın düzeysiz ve ucuz bir davranış olacağına karar verdi.

"Alexander'le birlikte çalışıyoruz," dedi Cosima. "Ben... seçimi ondan yana yapmadım."

Bodenstein gömleklerini bavula doldurmaya devam etti.

"Belki sana benden çok daha uygundur." Sonra başını kaldırdı. "Neden Cosima? Bu kadar mı macera özlemiştin?"

“Hayır, konu o değil.” Cosima omuzlarını silktilti. “Bunun mantıklı bir açıklaması yok. Mazereti de yok. Alex yanlış bir zamanda karşıma çıktı, hepsi bu. Sana Mallorca’da çok kızmıştım.”

“Kızdın ve hemen adamla yatağa atladın.” Bodenstein başını iki yana sallayarak bavullardan birini kapadı. Ayağa kalktı. “Aferin sana.”

“Oliver, lütfen her şeyi mahvetme.” Cosima’nın sesinde yalvarma vardı. “Bir hata yaptım, biliyorum. Çok özür dilerim. Ama seninle ikimizi bağlayan o kadar çok şey var ki.”

“Ayıran çok daha fazla şey var,” dedi Bodenstein. “Sana bir daha asla güvenemem, Cosima. Güvenmeden yaşayamam, yaşamak da istemem.”

Komiser, Cosima’ya aldırmadan banyoya geçti. Kapıyı arkasından kapadı, soyundu ve duşa girdi. Kasılmış olan kasları sıcak suyun altında gevşedi, gerginliği azalır gibi oldu. Düşünceleri bir gece öncesine ve bundan sonra yaşayacağı gecelere kaydı. Bundan böyle artık uykusuz geceler geçirmeyecek, Cosima dünyanın öbür ucunda ne yapıyordur, iyi midir değil midir, başı dertte midir, kaza geçirmiş olabilir mi ya da herifin biriyle yatağa girmiş midir diye üzölmeyecekti. Bunları düşününce içinin sızlamadığını, aksine rahatladığını hissedince şaşırdı. Artık Cosima’nın kurallarına göre yaşamak zorunda değildi. Kararını o an verdi, kendininkiler dışında artık kimsenin kurallarına göre yaşamayacaktı, asla!

★

Geç kalmış olmamak için dua ediyordu. Otomobil içinde on beş dakika kadar beklemişlerdi, derken siyah Mercedes göründü ve Terlinden tesislerinin dış kapısının önünde durdu. Demir kapı yana doğru kaydı. Mercedes’ın fren lambaları söndü, araç hareket etti ve gözden kayboldu.

“Hadi, çabuk!” diye tısladı Tobias. Otomobilden inip koştular, demir kapı kapanmak üzereyken son anda içeri girmeyi başardılar. Bekçi kulübesi boştu. Geceleri araziye yalnızca kameralar denetliyordu. Şirkette işletme güvenliği bulunmuyordu, Tobias bunu Terlinden’in yanında çalışan arkadaşı Michael’den öğrenmişti. Daha doğrusu çalışmış olan, diye düzeltti Tobias içinden. Çünkü Michael şimdi Jörg, Felix ve Nadja gibi hapisteydi.

Kar henüz başlamıştı. Terlinden’in Mercedes’inin bırakmış olduğu lastik izlerini hiç konuşmadan takip ediyorlardı. Tobias adımlarını biraz yavaşlattı. Amelie’nin avucunun içinde tuttuğu eli buz gibiydi. Genç kız esir kaldığı süre içinde oldukça zayıflamıştı ve böylesi bir eylem için aslında hiç gücü yoktu. Gelgelelim Tobias’a eşlik etmekte ısrarcı davranmıştı. Büyük fabrika binalarının önünden konuşmadan geçtiler. Köşeye saptıkları sırada yönetim binasının en üst katında ışık yandı. Siyah Mercedes binanın önündeki turuncu renkli gece aydınlatmasının altında duruyordu. Tobias ve Amelie, ışıklandırılmamış olan park alanından hızlıca geçerek bina girişine ulaştılar.

“Kapı açık,” dedi Amelie usulca.

“Bana sorarsan burada bekle,” dedi Tobias, kıza bakarak.

Amelie’nin gözleri, incelmış solgun yüzünde kocaman kalmıştı. Kız başını şiddetle iki yana salladı.

“Asla olmaz. Ben de geliyorum.”

“İyi madem.” Tobias derin bir iç geçirdi, sonra kıza kısaca ancak sımsıkı sarıldı. “Teşekkür ederim, Amelie. Her şey için teşekkürler.”

“Saçmalayıp durma,” dedi kız aksi bir yüzle. “İçeri girelim.”

Tobias hafifçe gülümseyip başını salladı. Geniş giriş holünü boydan boya yürüyüp asansörün önünden geçtiler ve kilitli olmayan kapıdan merdivenlere ulaştılar. Claudius Terlinden anlaşılan hırsızdan korkmuyordu. Dördüncü katta soluğu kesilen Amelie bir an için tırabzanlara yaslandı, ciğerlerinin açılmasını bekledi. Tobias

cam kapıyı iterek açtı. Durdu, zemine yakın bir çizgiden küçük lambalarla hafifçe aydınlatılan loş koridora kulak verdi. Sonra koridordan el ele usulca geçtiler. Tobias, kalp atışlarının heyecandan sırtına vurduğunu duyumsadı. Koridorun ön cephesindeki kapısı aralık odadan Claudius Terlinden'in sesini duyunca hareket etmedi.

“... acele edin. Kar yağışı artarsa uçak belki hiç kalkamaz.”

Tobias ve Amelie bir an göz göze geldiler. Terlinden telefonla konuşuyordu. Muhtemelen zamanında yetişmişlerdi, çünkü konuşmalara bakılırsa, Terlinden uçağa binip bir yerlere kaçmaya hazırlanıyordu. İki genç yürümeye devam etti. Derken kulaklarına ikinci bir ses çalındı. Amelie bu sesi duyunca korkuyla irkildi ve Tobias'ın elini iyice sıktı.

“Neyin var senin?” diye soruyordu Doktor Daniela Lauterbach. “Neden ortalıkta boş boş duruyorsun?”

Kapı tamamen açıldı, koridora içeriden ışık yayıldı. Tobias, arkasındaki ofis kapılarından birini açmayı son anda başarmıştı. Amelie'yi odaya itti sonra kendi de girdi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

“Hay lanet olsun, bu kadının ne işi var burada?” diye şaşkınlıkla fısıldadı Amelie. “Thies'le ikimizi öldürmek istedi! Terlinden bunu biliyor!”

Tobias gergin bir ifadeyle başını salladı. Şimdi hararetle Terlinden ile Lauterbach'ı nasıl durduracağını düşünüyordu. Bu ikisinin kaçıp sonsuza kadar ortadan yok olmalarının önüne geçmeliydi. Tobias tek başına olsa, ikisinden de hesap sorardı. Ancak Amelie'yi asla tehlikeye atamazdı! Gözü çalışma masasına takıldı.

“Şunun altına saklan,” dedi kıza sesini alçaltarak. Amelie karşı çıkmak istedi ancak Tobias ısrar etti. Kızın masanın altına girmesini bekledi, sonra telefon ahizesini kaldırıp kulağına bastırdı. Dışarıdan gelen hafif ışıktaki telefonu görmesi bile olanaksızdı. Hat alabileceğini düşündüğü tuşlardan birine bastı. Ve gerçekten de

çevir sesi duyuldu! Tobias titreyen parmaklarla polis imdat numarasını çevirdi.

★

Kapağı açık kasanın önünde durmuş, bir eliyle dalgın dalgın ağrıyan boynunu ovalıyor ve gözlerini önüne dikmiş bakıyordu. Az önce hastanede yaşanan talihsiz olaydan beri altüsttü. Kalbinin teklemediğini, arada bir atmaya ara verdiğini sanıyordu. Bunun, bir süre oksijensiz kalmış olmasıyla ilgisi var mıydı acaba? Sartorius vahşice üstüne saldırmış ve ondan umulmadık bir güçle, gözünün önünde ateş saçan noktalar belirinceye kadar boğazını sıkıyordu. Terlinden birkaç saniye için gerçekten sonunun geldiğine inanmıştı. O güne kadar hiçbir saldırıya uğramamıştı, “Ölüm korkusu” kavramı onun için içi boş bir lafı yalnızca. Ancak ölümle burun buruna gelmenin ne demek olduğunu artık çok iyi biliyordu. O çıldırmış adamın elinden kurtulmayı nasıl başardığını anımsamıyordu, gelgelelim Sartorius yerde, bir kan gölünün içinde yatıyordu. Korkunçtu, tek kelimeyle korkunçtu! Claudius Terlinden şoku hâlâ atlatamadığının bilincindeydi.

Gözü Daniela’ya kaydı; kadın onun çalışma masasının altına girip diz çökmüş, daha önce açtığı bilgisayar kasasını ciddi bir ifadeyle vidalayarak kapatıyordu. Bilgisayar kasasından çıkarıp bir başkasıyla değiştirdiği sabit belleği bavullardan birine yerleştirmişti bile. Terlinden bu işlemi gereksiz görmüş ancak Daniela ısrar etmişti. Terlinden, bilgisayarında polisin işine yarayacak bir bilgi olmadığını düşünüyordu. Hiçbir şey planladığı gibi yürümemişti. Lars’ın Laura Wagner cinayetine karıştığını örtbas etmeye kalkışmanın çok yanlış bir karar olduğunu Terlinden sonunda kendine itiraf etmek zorunda kalmıştı. Oğlunun göz önünden uzaklaşmasının nelere yol açabileceğini yeterince düşünüp taşınmamıştı. Bu

önemsizmiş gibi görünen karar, peşinden düzinelerce başka kararı sürüklemişti. Terlinden kendini içinden çıkılmaz yalanların ortasında bulmuştu ve bir hasar zincirleme olarak diğerine yol açmıştı. Ah o aptal kasabalılar kendi başlarına harekete geçecekleri yerde sözünü dinlemiş olsalardı! O zaman hiçbir şey olmazdı! Tobias Sartorius'un dönüşüyle birlikte meydana gelen önemsiz çatlak, kasabalılar yüzünden muazzam bir deliğe, gitgide büyüyen kapkara bir uçuruma dönüşmüştü. Cehennemi andıran bu girdap bütün yaşamını, ona güven veren bütün ritüellerini, neyi varsa her şeyi sürükleyip götürmüştü.

"Neyin var senin? Neden ortalıkta boş boş duruyorsun?"

Daniela'nın sesi, Terlinden'i düşüncelerinden sıyırdı. Doktor, sızlanarak masanın altından çıktı ve onu küçümseyen bir ifadeyle süzdü. Claudius Terlinden, eliyle hâlâ boğazını tuttuğunu fark edip döndü. Daniela, her şeyin bir gün ortaya çıkacağını hesaba katmış olmalıydı. Yaptığı kaçış planı kusursuzdu ve en ince ayrıntısına kadar düşünülmüştü. Oysa Terlinden hazırlıksız yakalanmıştı. Yeni Zelanda! Ne yapacaktı orada? Yaşamının merkezi burasıydı; bu kasaba, bu bina, bu odaydı! En kötü koşullarda birkaç yıl hapis yatacak bile olsa Almanya'dan ayrılmak istemiyordu. Yabancı bir ülkede başka bir kimlikle var olmak onu rahatsız ediyor, korkutuyordu. Burada önemli biriydi, onu tanıyor ve sayıyorlardı. Mutlaka her şey geçerdi. Yeni Zelanda'da bir hiç, isimsiz bir göçmen olacaktı ve sonsuza kadar öyle kalacaktı.

Gözlerini geniş odada gezdirdi. Yani bütün bunları şimdi son kez mi görüyordu? Evine bir daha giremeyecek, annesi ile babasının, büyükannesi ile büyükbabasının mezarlarını bir daha ziyaret edemeyecek, Taunus Havzası'nın o çok alıştığı manzarasını bir daha seyredemeyecek miydi? Bunları düşünmeye bile dayanamadı, gözleri yaşlarla doldu. Atalarının yarattığı eseri daha büyük başarılarla taşımak için onca yıl savaştıktan sonra her şeyi nasıl bırakıp gidecekti?

“Yahu Claudius, hadi ama!” Daniela’nın sesi sertti. “Kar giderek şiddetleniyor! Hadi çıkalım!”

Terlinden, yanında götürmeyeceği evrakları kasanın içine doğru itti. O sırada eli, tabancının bulunduğu kutuya dokundu.

Gitmek istemiyorum, diye düşündü. *Canıma kıyarım, daha iyi.*

Donup kaldı. Bu düşünce aklına nereden girmişti? İntiharı tek çıkış yolu olarak gören korkak insanları hiçbir zaman anlamamıştı oysa. Gelgelelim ölüm onun yüzüne bakarak sırtıttığından beri her şey değişmişti.

“Binada bizden başka birileri var mı?” diye sordu Daniela.

“Hayır,” dedi Terlinden kısık sesle, silahın bulunduğu kutuyu kasadan çıkarırken.

“Ama dış hat meşgul.” Daniela, Terlinden’in masasının ortasında duran telefonun üstüne eğildi. “23 numaralı hat üzerinden.”

“Muhasebenin telefonu. Ama orada kimse yok.”

“İçeri girdikten sonra dış kapıyı kilitlemiş miydin?”

“Hayır.” Terlinden kendine geldi, kutuyu açtı ve gözünü Baretta’ya dikti.

✱

Opel-Zoo üstünde bulunan restoran hıncahınç doluydu. İçerisi loş, sıcak ve gürültülüydü, böyle olması aslında Pia’nın işine gelmişti. Christoph’la ikisi hemen pencere yanındaki bir masaya oturmuşlar, yemeklerini yiyorlardı. Gelgelelim Pia ne o gün imar müdürlüğünde konuşulanlarla ne Kronberg’in ışıklarıyla ne de uzaklardan ısıll ısıll yanan Frankfurt Skyline Plaza’yla ilgileniyordu. Önündeki tabakta mükemmel pişmiş, mis gibi kokan bir ızgara biftek duruyordu ancak midesine âdeta bir taş oturmuştu.

Pia, hastaneden çıktıktan sonra doğrudan eve gitmiş, üstündeki giysileri çamaşır makinesine doldurduktan sonra termosifondaki sıcak bu bitinceye kadar duş almıştı. Kendini hâlâ kirli ve kan içinde hissediyordu. Pia, ceset görmeye alışkın bir kadındı, gelgelelim bir insanın kollarında ölmesi onu hâlâ sarsıyordu. Üstelik bu insan tanıdığı, iki dakika önce konuştuğu ve derinden acıdığı biriye... Pia ürperdiğini duyumsadı.

“Eve gidelim, ister misin?” diye sordu Christoph aynı anda. Koyu gözlerindeki kaygı, Pia’yı daha da sarstı. Ağlamamak için kendini güçlkle tutuyordu şimdi. Tobias neredeydi acaba? Ya kendine bir şey yaparsa?

“Yok, iyiyim ben.” Pia gülümsemeye çalıştı ancak tabağındaki hafif kanlı biftek midesini bulandırmıştı. Tabağı itti. “Bugün eğlenceli bir sofraya arkadaş olamadığım için özür dilerim. Kendimi nasıl suçluyorum, bir bilsen.”

“Seni anlayabiliyorum. Ancak ne yapabilirdin?” Christoph eğildi, elini uzatıp Pia’nın yanağına dokundu. “Her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar olduğunu kendin söyledin.”

“Öyleydi tabii. Saçmalık benimki. Hiçbir şey yapamazdım, hiçbir şey. Ama yine de...” Pia derin bir iç geçirdi. “Böyle anlarda mesleğimden ölesiye nefret ediyorum.”

“Yapma ama sevgilim. Eve gidelim, bir kırmızı şarap açarız ve...”

Pia’nın telefonu çalınca Christoph sustu. Pia’nın acil nöbet günüydü.

“O ‘ve’den sonra ne gelecekti şimdi çok merak ettim.” Pia hafifçe sırıttı, Christoph da anlamlı anlamlı kaşlarını kaldırdı. Pia telefonunu çıkarıp açtı.

“Tobias Sartorius adında biri yedi dakika önce arayıp yardım istedi,” dedi merkezden arayan polis memuru. “Terlinden şirketinin Altenhain’daki yönetim binasındaymış, ayrıca Bayan Lauterbach diye biri de oradaymış. Bir devriye aracı yolladım...”

“Lanet olsun!” diye memurun sözünü kesti Pia. Kafasının içi karmakarışık oldu. Daniela Lauterbach, Claudius Terlinden’in yanında ne arıyordu? Tobias oraya neden gitmişti? İntikam mı almaya çalışıyordu? Amacı ne olursa olsun, onca yaşananandan sonra Tobias Sartorius saatli bir bombaydı artık. Pia yerinden fırladı. “Çocuklara çabuk haber ver lütfen. Sirensiz ve ışıksız gitsinler. Beni ve Bodenstein’i mutlaka beklesinler!”

“Ne olmuş?” diye sordu Christoph. Pia ona durumu kısaca özetlerken Bodenstein’in numarasını çevirdi. Amirinin sesini birkaç saniye sonra duyunca rahatladı. O sırada Christoph, komşu hayvanat bahçesinin müdürü olarak yakından tanıdığı restoran sahibine işaret etti, hesabı daha sonra uğrayıp ödeyecekti.

“Seni ben bırakacağım!” dedi Pia’ya. “Ceketlerimizi üç saniye içinde getiririm.”

Pia başını salladı, hemen kapının önüne çıktı ve sabırsızca beklemeye başladı. Tipi iyice bastırmıştı. Tobias neden yardım istemişti? Başına bir şey mi gelmişti? Geç kalmamak için içinden dua etti.

*

“Lanet olsun,” diye çaresiz bir öfkeyle fısıldadı Tobias. Claudius Terlinden ve Daniela Lauterbach ofisten çıkmış, elleri kolları bavullar ve evrak çantalarıyla dolu olarak asansöre doğru yürüyorlardı. Onları durdurabilmek için Tobias ne yapabilirdi? Polislerin gelmesi ne kadar sürerdi? Lanet olsun, lanet olsun! Çalışma masasının altında onu gözetleyen Amelie’ye döndü.

“Sen burada kalıyorsun,” dedi heyecandan kısılmış sesiyle.

“Sen nereye?”

“Polis gelene kadar onları lafa tutmam gerek.”

“Hayır, bunu yapma Tobi!” Amelie saklandığı yerden çıkmıştı. Dışarıdan vuran loş ışıktaki gözleri kocaman görünüyordu. “Lütfen Tobi, bırak gitsinler! Korkuyorum!”

“Yaptıkları bunca şeyden sonra kaçmalarına izin veremem! Beni anla!” dedi Tobias sertçe. “Buradan ayrılmayacaksın Amelie! Söz ver bana!”

Kız yutkundu, kollarını gövdesine doladı ve hafifçe başını salladı. Tobias derin bir soluk aldıktan sonra kapı kolunu tuttu.

“Tobi!”

“Evet?”

Genç adamın yanına gelip avucuyla onun yanağına dokundu.

“Kendine dikkat et,” diye fısıldadı. Gözünden bir yaş damlası yanağına indi. Tobias gözlerini ona dikti. İçinden bir salise için kızın kollarına alıp onu öpmek ve yanından ayrılmamak geçti. Ancak onu buraya getiren öç alma duygusu ağır bastı. Terlinden’i ve Daniela Lauterbach’ı elinden kaçıramazdı. Asla!

“Hemen döneceğim,” diye mırıldandı Tobias. Kararını değiştirmekten çekindiği için hemen koridora çıkıp koşmaya başladı. Asansör aşağıya doğru inişe geçmişti bile. Tobias bunun üzerine yangın çıkışı kapısını hızla açıp koşarak merdivenlere ulaştı ve basamakları üçer, dörder atlayarak inmeye başladı. Giriş holüne ulaştığı sırada Terlinden ile Lauterbach asansörden henüz çıkıyorlardı.

“Durun!” diye bağırdı Tobias. Sesi holde yankılandı. Terlinden ile Lauterbach elektrik çarpmış gibi arkalarına döndüler, Tobias’a bakakaldılar. Terlinden elindeki bavulları atarcasına bıraktı. Tobias bütün bedeninin titrediğini hissetti. İçinden ikisinin de üstüne atlamak ve onları yumruklamak gelse de, kendine hâkim olması ve soğukkanlılığını koruması gerektiğini biliyordu.

“Tobias!” İlk toparlanan Claudius Terlinden olmuştu. “Ben... ben... olanlardan dolayı çok üzgünüm. Bana gerçekten inanmalısın, böyle olsun istemedim...”

“Susun!” diye kükredi Tobias ve ikiliden gözünü ayırmadan çevrelerinde yarım daire çizdi. “Boktan yalanlarınıza artık doydum! Her şeyin sorumlusu sizsiniz! Siz ve bu... bu sinsi cadı!”

Parmağını Daniela Lauterbach’a doğrultmuştu.

“İkiniz de anlayışlı, duyarlı kişileri oynadınız, oysa gerçeği baştan beri biliyordunuz! Bile bile hapse girmeme göz yumdunuz! Şimdi de tüymek istiyorsunuz, ha? Benden sonra kime ne olursa olsun, öyle mi? Ama buna izin vermeyeceğim. Polis çağırdım, ne-redeyse burada olur.”

Terlinden ve Lauterbach’ın bir an göz göze gelmeleri Tobias’ın gözünden kaçmadı.

“Hakkınızda ne biliyorsam polise anlatacağım. Neler var neler! Babam öldü, bu konuda sesini çıkaramaz artık ama sizin yıllar önce yaptıklarınızı ben de biliyorum!”

“Sakinleş artık,” dedi Daniela Lauterbach, herkesi kandırdığı her zamanki sevimli gülümsemesini takınarak. “Sen neden söz ediyorsun?”

“İlk kocanızdan söz ediyorum.” Tobias yaklaşarak kadının tam önünde durdu. Soğuk kahverengi gözler ona dik dik bakıyordu. “Wilhelm’den söz ediyorum, Willi Amca’dan, Claudius’un ağabeyinden ve onun vasiyetnamesinden!”

“Yaa.” Daniela Lauterbach gözünü hiç kırpmadan gülümsüyordu. “Polisin bununla ilgileneceğini neden düşünüyorsun peki?”

“Çünkü ortadaki vasiyetname gerçek değildi de, ondan,” dedi Tobias. “Aslını noter Fuchsberger, Claudius onu sarhoş edip adama yüz bin mark vaat ettikten sonra babama teslim etmişti.”

Daniela Lauterbach’ın yüzündeki gülümseme dondu.

“İlk kocanız ölüm döşeğindeydi ancak sizin onu kendi kardeşiyle aldattığınızı anlayınca vasiyetnamesini ölümünden iki hafta önce değiştirerek ikinizi de mirasından mahrum etmişti. Mirası-

nın tamamını şoförünün kızına bıraktı, çünkü 1976 Mayıs'ında Claudius'dan hamile kaldığınızı ve çocuğu onun emriyle aldığınızı ölümünden kısa bir süre önce öğrenmişti.”

“Bu saçmalığı sana baban mı anlattı?” diye araya girdi Claudius Terlinden.

“Hayır.” Tobias, gözünü Daniela Lauterbach'dan ayırmıyordu. “Bunu yapmasına hiç gerek kalmadı. Noter Fuchsberger vasiyetnameyi imha etmesi için babama vermişti ancak babam bu istenileni yapmadı. Vasiyetnameyi sakladı, hem de bugüne kadar.”

Tobias şimdi Claudius Terlinden'e bakıyordu.

“Siz işte bu yüzden babamın Altenhain'dan gitmemesi için ne gerekiyorsa yaptınız, değil mi? Çünkü babam her şeyi biliyordu. Aslında şirket de ev de sizin değil. Her şey ilk kocasının isteği doğrultusunda yapılsaydı, Daniela Lauterbach da o eve ve paraya konamayacaktı. Vasiyetnameye göre servetin tamamı Wilhelm Terlinden'in eski şoförü Kurt Cramer'in kızının.” Tobias burnundan soluyordu. “Ne yazık ki babam vasiyetnameyi ortaya çıkaracak cesareti hiçbir zaman gösteremedi. Aslında yazık...”

“Evet, gerçekten yazık,” dedi Daniela Lauterbach. “Bak aklıma bir şey geldi.”

Terlinden ve Doktor Lauterbach, sırtları merdiven boşluğuna dönük olduğu için kapının arasından çıkan Amelie'yi görememişler ancak Tobias'ın dikkatinin bir an için dağıldığını fark etmişlerdi. Daniela, Terlinden'in kolunun altındaki kutuya atıldı ve Tobias bir anda tabancanın kendine doğrultulduğunu gördü.

“Bana anımsatmamış olsaydın, o iğrenç geceyi neredeyse unutmuştum. Hatırlıyorsun, değil mi Claudius, Wilhelm nasıl ansızın yatak odasının kapısında belirmiş, işte bu tabancayı üzerimize doğrultmuştu...” Daniela Lauterbach, Tobias'a gülümsedi. “Aklıma bunu getirdiğin için teşekkürler, aptal şey seni.”

Daniela Lauterbach bir saniye bile duraksamadan tetiği çekti. Sessizlik, kulakları sağır eden bir gürültüyle sarsıldı. Tobias, göğsünün patladığı hissine kapıldı. İnanmayan gözlerle doktora baktı ancak kadın çoktan arkasını dönmüştü bile. Amelie'nin tiz çıkılıklarla adını haykırdığını duydu, Tobias bir şey söylemek istedi ancak soluğu yetmedi. Bacakları büküldü. Bedeni granit zemine çarptığında bunu artık algılayamıyordu. Çevresindeki her şey kap-kara ve ölüm sessizliğindeydi.

*

Dış kapısı sımsıkı kapatılmış olan Terlinden tesislerine nasıl gireceklerini düşündükleri sırada kapının karşı tarafından uzun farları yakılmış koyu renkli bir limuzinin hızla yaklaştığını fark ettiler. Demir kapı sessizce yana doğru açıldı.

“Bu, o!” diye seslendi Pia, meslektaşlarına işaret ederek. Mercedes'in direksiyonuna geçmiş olan Terlinden, iki devriye aracı yolunu an-sızın kesince sert bir fren yapmak zorunda kaldı.

“Terlinden araçta yalnız,” dedi Bodenstein. Pia, silahını çekerek amirinin yanına geldi ve Terlinden'e camını indirmesi için işaret etti. Elleri silahlı iki polis memuru daha aracın çevresini sararak Pia'nın talebini tekrarladılar.

“Benden ne istiyorsunuz?” diye sordu Terlinden. Dimdik oturmuş, direksiyonu iki eliyle sımsıkı kavramıştı. Havanın buz gibi olmasına karşın yüzü ter içindeydi.

“İnin, bütün kapıları ve bagajı açın,” diye emretti Bodenstein. “Tobias Sartorius nerede?”

“Ben nereden bileyim?”

“Bayan Lauterbach nerede? Hadi inin bakalım!”

Terlinden yerinden kımıldamıyordu. İri iri açtığı gözlerinden korku okunuyordu.

“İnmeyecek!” Ses, aracın renkli bir camla ayrılmış arka bölümüne gizlenmiş birinden geliyordu. Bodenstein biraz eğilince, arka koltukta Daniela Lauterbach’ı ve Terlinden’in kafasına arkadan dayadığı tabancayı fark etti.

“Yolu derhal açın, yoksa adamı vuracağım,” diye tehdit savurdu kadın. Bodenstein, ter içinde kaldığını hissetti. Daniela Lauterbach’ın kararlılığından bir an bile kuşku duymadı. Kadının elinde bir silah vardı ve kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı – bu, çok tehlikeli bir kombinasyondur! Mercedes’in kapıları araç birkaç metre yol aldıktan sonra kendiliğinden içeriden kilitleniyordu, bu nedenle ne Bodenstein’in ne de diğer polislerin kapıyı dışarıdan açıp kadını etkisiz duruma getirmelerine olanak vardı.

“Sanırım ciddi,” diye fısıldadı Terlinden boğuk bir sesle. Alt dudağı titriyordu, şok geçirmekte olduğu anlaşılıyordu. Bodenstein telaşla ne yapması gerektiğini düşündü. Kaçmalarına imkân yoktu. Böyle bir havada S sınıfı Mercedes bile kış lastikleriyle en çok yüz yirmi kilometre hız yapabiliirdi.

“Sizi bırakıyorum, gidebilirsiniz,” dedi Bodenstein sonunda. “Ama bana önce Tobias’ın nerede olduğunu söyleyeceksiniz.”

“Herhalde cennette babasının yanındadır,” diye yanıt verdi Daniela Lauterbach, Terlinden’in yerine, ardından soğuk bir kahkaha attı.

*

Bodenstein ve bir devriye aracı, sanayi bölgesinden çıkıp B8 karayoluna giren siyah Mercedes’in peşine düşerlerken Pia telsizle fabrikaya polis takviyesi ve ambulans istedi. Terlinden sağa sapa-

rak dört şeritli yola girmiş, otoyol yönünde ilerlemeye başlamıştı. Bad Soden'e yaklaştıkları sırada polis ekiplerine iki devriye aracı daha eklendi, birkaç kilometre sonra üç devriye aracı daha geldi. Şanslarına mesai trafiği saatini atlatmışlardı. Yollar kapalıyken olay kolayca büyüyebilirdi. Daniela Lauterbach'ın seyir halindeyken şoförünün kafasına ateş etmesini beklemiyorlardı. Bodenstein dikiz aynasından baktı. Bu arada peşlerindeki görev araçlarının sayısı on ikiye ulaşmıştı, hepsi sirenlerini ve mavi ışıklarını yakmışlar, üç şeridi birden trafiğe kapatmışlardı.

Siyah Mercedes, Eschborn kavşağına yaklaşırken sağ şeritte kalınca Pia, "Şehre giriyorlar," dedi. Bütün görev araçlarında sigara içilmesinin yasak olduğuna aldırmadan bir sigara yaktı. Telsizden iç içe geçmiş telaşlı konuşmalar duyuluyordu. Frankfurt'taki ekiplere haber verilmişti, Terlinden gerçekten kent merkezine girecek olursa yolları boşaltacaklardı.

"Kadının hedefi belki havaalanıdır," dedi Bodenstein.

"Umarım öyle olmasın," dedi Pia. Akıllı, Tobias Sartorius'dan gelecek haberdeydi. Bodenstein, gözünü bir an yana kaydırıp arkadaşının gerginlikten kireç gibi olmuş yüzüne baktı. Ne gündü ama! Thies ve Amelie'nin bulunmasıyla birlikte uzun zamandır üstlerinde olan baskıdan kurtulmuşlardı ki olaylar bir anda tırmanmıştı. Nicola'nın yatağında uyandığı gün gerçekten o gün müydü?

"Şehre giriyorlar!" diye aynı anda telsize konuştu Pia. Çünkü Terlinden A5 otoyoluna sapmak yerine hızla Westkreuz kavşağına dalmıştı. "Bunların niyeti ne?"

"Bizi kalabalıkta atlatmak istiyorlar," dedi Bodenstein. En yüksek ayarda çalışan silecekler ön camı sıyrıp duruyorlardı. Kar, şiddetli bir yağmura dönüşmüştü ve Terlinden hız limitini çoktan aşmıştı. Kırmızı ışıklarda durmayacağı kesindi, ya bir yayaya çarparsa ne yaparlardı?

“Fuarın önünden geçiyor ve sağa Friedrich Ebert Parkı’na doğru sapıyor,” diye telsize geçiyordu Pia. “En az seksen basıyor, aman Tanrım yolları boşaltın!”

Bodenstein dikkatini toplamak zorundaydı. Yağmurdan ıslanmış yerlere, yol kenarındaki araçların kırmızı fren lambaları ve devriye araçlarının mavi ışıkları yansımıştı. Polis araçları bütün yan sokakların tümünü kapatmıştı.

“Sanırım bana yakında bir gözlük gerekecek,” diye mırıldandı Bodenstein ve üçüncü kırmızı lambayı geçmekte olan Terlinden’i gözden kaybetmemek için gaza bastı. Lauterbach’ın amacı neydi? Nereye gidiyordu?

“Hiç aklına geldi mi, bunlar belki..” diye Pia söze başlamışken feci bir çığlık attı: “Sap! Sağa! Adam sapıyor!”

Terlinden, hızını hiç düşürmeden, tabii sinyal bile vermeden apansızın Republik Meydanı’ndan Mainzer Caddesi’ne girmişti. Bodenstein da direksiyonu sağa kırdı, bunun üzerine Opel kaydı ve tramvayla çarpışmaktan kıl payı kurtuldular.

“Lanet olsun, neredeyse tramvayın altında kalıyorduk,” diye tısladı Bodenstein. “Herif nerede? Göremiyorum!”

“Solda! Solda!” Pia heyecandan caddenin adını unutmuştu, oysa tam karşılarında duran eski emniyet müdürlüğünde uzun yıllar çalışmıştı. Parmağını Bodenstein’ın yüzünün önünde oynatıp durdu. “Şuradan girdi, şuradan!”

“Nereden?” diye telsizden bir ses yükseldi. “Neredeler şimdi?”

“Otto Caddesi’ne saptılar,” dedi Bodenstein. “Evet, gördüm. Yok değilmiş. Lanet olsun!”

“Diğerleri dosdoğru gara devam etsinler!” diye telsize bağırdı Pia. “Bizi atlatmaya çalışıyorlar!”

Pia öne doğru eğildi.

“Sağ mı sol mu?” dedi Bodenstein, garın kuzey çıkışında bulunan Post Caddesi’ne geldiklerinde. Sağdan çıkan bir araç üstlerine doğru fırlayınca sert bir fren yapmak zorunda kaldı. Ağır küfürler sıralayarak yeniden gaza yüklendi ve iç sesini dinleyerek sola saptı.

“Amanın,” dedi Pia, gözünü yoldan ayırmadan. “Böyle sözler bildiğinden haberim yoktu.”

“Benim çocuklarım var,” dedi Bodenstein hızını düşürerek. “Otomobili bir yerlerde görebiliyor musun?”

“Çevremizde yüzlerce araç var,” diye yakındı Pia. Camı indirmiş, gözlerini karanlığa dikmişlerdi. Biraz ötede devriye araçları durmuş, mavi ışıklarını yakmışlardı. Yoldan geçenler bardaktan boşanırcasına yağın yağmura aldırmadan caddeye dizilmiş, merakla çevrelerine bakıyorlardı.

“İşte!” diye bağırdı Pia. Bodenstein elinde olmadan irkildi. “Oradalar! Park yerinden çıkıyorlar!”

Gerçekten de öyleydi! Siyah Mercedes birkaç saniye sonra yeniden önlerindeydi ve Baseler Caddesi’nde hızını öylesine yükseltmişti ki Bodenstein atlatılmamak için çok uğraşmak zorunda kaldı. Baseler Meydanı’ndan geçerek Friedensbrücke Köprüsü’ne ulaştıkları sırada Bodenstein bildiği bütün duaları içinden okuyordu. Pia, durmaksızın yer bilgisi vermekteydi. Mercedes saatte yüz yirmi kilometre hızla Kennedyallee Bulvarı’ndan geçerken peşinden devriye aracı konvoyu geliyordu. Polisler bu arada Terlinden’in önüne geçmiş olsalar da Mercedes’in önünü kesmiyorlardı.

“Gerçekten havaalanına gidiyorlar,” dedi Pia, Niederräder Rennbahn yakınına geldiklerinde. Pia bunu tam söylediği sırada Terlinden aracını üç şeritli yol üzerinde enlemesine sağdan sola geçirdi, kaldırım taşına çarptı ve tramvay rayları üzerinde bir süre kaydı. Pia konuşurken bile, Terlinden’in yön değiştirme hızına yetiştirmiyordu. Devriye araçları havaalanı yolunda ilerledikleri için

dönememişlerdi. Mercedes'in arkasından ayrılmayan Pia ve Bodenstein, Terlinden'in Isenburger Schneise Bulvarı'na girerken yaptığı çılgın manevrasını dehşetle izlediler. Terlinden dümdüz yolda gaze bastıkça basıyor, Bodenstein da ecel terleri dökerek ister istemez hızını artırıyordu. Gelgelelim Mercedes'in bir anda fren lambaları yandı, koskoca araç yoldan çıkıp karşı şeride girdi. Bodenstein frenlere çok sert yüklenince, onun aracı da kaymaya başladı. Yoksa Lauterbach seyir halindeyken Terlinden'i vurmuş muydu?

"Arka lastik patladı!" diye bağırdı Pia, durumu hemen kavramıştı. "Artık uzaklaşamazlar!"

Gerçekten de Terlinden o çılgın kaçıştan sonra sol sinyalinin yaktı ve Oberschweinstiege yönüne saptı. Araç ormanlık yolda kırk kilometre hızla yalpalayarak ilerliyordu. Tren raylarını geçtikten sonra birkaç yüz metre ilerideki ormanlık park alanında durdu. Bodenstein da durdu, Pia araçtan atlayarak devriye araçlarındaki meslektaşlarına Mercedes'in çevresinde bir daire oluşturmalarını işaret etti ve yeniden otomobile bindi. Bodenstein, telsizden araçlardan inilmemesi talimatını verdi. Daniela Lauterbach silahlıydı, Bodenstein gereksiz riske girip arkadaşlarının yaşamını tehlikeye atmak istemiyordu. Ayrıca birazdan komando timi orada olacaktı. Sonra Mercedes'in kapısı birden açıldı. Bodenstein soluğunu tuttu, oturduğu yerde doğruldu. Terlinden araçtan indi. Hafifçe sendeledikten sonra açık olan kapıya tutundu, çevresine bakındı. Sonra ellerini havaya kaldırdı. Farların ışığında hareketsizce duruyordu.

"Ne oldu?" diye telsizden boğuk bir ses yükseldi.

"Durdu ve araçtan indi," dedi Bodenstein. "Şimdi biz de iniyoruz."

Komiser, Pia'ya başıyla işaret etti, ikisi birlikte otomobilden inip Terlinden'e doğru yürüdüler. Pia silahını Mercedes'e doğrultmuştu, en ufak bir harekette tetiği çekecekti.

“Ateş etmenizi gerektirecek bir şey yok,” dedi Claudius Terlinden kollarını indirerek. Pia, Mercedes’in arka kapısını açıp içeri bakarken sinirleri yay gibi gerilmişti. Ancak bu gerginlik yerini bir anda sınırsız bir düş kırıklığına bıraktı. Arka koltuk boştu.

★

“Ofisimde bir anda karşıma dikilerek beni elindeki tabancayla tehdit etti.” Claudius Terlinden kesik kesik konuşuyordu. Ekip araçlarından birinin içindeki dar masanın kenarına büzülerek oturmuştu, yüzü bembeyazdı. Şok geçiriyor gibiydi.

“Devam,” dedi Bodenstein.

Terlinden elini yüzünde gezdirmek isteyince bileklerinin kelepçeli olduğunu anımsadı. Nikel alerjisine rağmen, diye içinden alay etti Pia ve adama ona acımadığını gösteren gözlerle baktı.

“O... o beni kasayı açmaya zorladı,” dedi Terlinden sesi titreyerek. “Olanları tam anımsayamıyorum. Aşağıdaki hole inince Tobias çıkageldi. Yanında kızla. Tobias...”

“Hangi kızla?” diye sözünü kesti Pia.

“Şu... şu... adını anımsayamıyorum.”

“Amelie mi?”

“Evet. Evet. Sanırım adı oydu.”

“Tamam. Devam edin.”

“Daniela bir an bile duraksamadan Tobias’a ateş etti. Sonra da beni otomobile binmeye zorladı.”

“Amelie’ye ne oldu?”

“Bilmiyorum.” Terlinden omuzlarını kaldırdı. “Artık hiçbir şey bilmiyorum. Yalnızca otomobili sürdüm, hep ileri. Bana emrettiği gibi.”

“Gara geldiğinizde kadın indi,” dedi Bodenstein.

“Evet. Bana, şimdi sağa! Şimdi sola, diye bağırdı. Ne dediyse aynen yaptım.”

“Anlayabiliyorum.” Bodenstein başını salladı, sonra öne doğru eğildi ve sesi sertleşti. “Ancak anlayamadığım bir şey var: Neden siz de garda inmediniz? O tehlikeli kovalamacaya neden meydan verdiniz? Kaza yapmamız an meselesiydi, farkında mısınız?”

Pia alt dudağını ısıyor ve Terlinden’den gözünü ayırmıyordu. Bodenstein meslektaşına doğru döndüğü sırada Claudius Terlinden bir hata yaptı. Bu, şok geçiren bir insanın yapamayacağı bir hareketti: Terlinden saatine bakmıştı!

“Makine gibi yalan söylüyorsunuz!” diye öfkeyle saldırıya geçti Pia. “Bunların hepsi planlıydı! Tek amacınız zaman kazanmak! Lauterbach nereye gitti?”

Terlinden, oynadığı rolü birkaç dakika daha korumaya çalıştı. Ne var ki Pia bastırıyordu.

“Haklısınız,” diye itiraf etti sonunda Terlinden. “Birlikte kaçacaktık. Uçak saat 23.45’te. Acele ederseniz, belki onu yakalarsınız.”

“Nereye? Nereye uçacaktınız?” Pia, adamı omzundan yakalayıp sarsmamak için kendini güçlkle tutuyordu. “Hadi, açın artık şu ağzınızı! Kadın birini vurdu! Bunun adına cinayet denir. Gerçekleri dökülmezseniz, onun akıbetine uğrayacaksınız, size yemin ederim! Hadi, çabuk! Daniela Lauterbach hangi uçağa binecek? Ve hangi isimle?”

“São Paulo uçağına,” diye Terlinden fısıldadı. “Consuela la Roca adıyla.”

“Ben havaalanına gidiyorum,” dedi Bodenstein. Dışarıya çıkmış, ekip aracının yanına gelmişti. “Sen Terlinden’le devam et.”

Pia başını salladı. Altenhain’a giden arkadaşlarından henüz haber alamamış olması sinirlerini iyice germişti. Amelie’ye ne olmuştu? Lauterbach yoksa kızı da mı vurmuştu? Pia, devriye polislerinden birinden Amelie’nin durumuyla ilgilenmesini istedikten sonra VW minibüse bindi.

“Bunu nasıl yapabildiniz?” diye sordu Pia. “Daniela Lauterbach, öz oğlunuz Thies’i yıllarca uyuşturucuya boğduğu yetmiyormuş gibi, az kalsın öldürüyordu da!”

Terlinden bir an gözlerini kapadı.

“Anlayamazsınız,” dedi yorgun bir sesle ve başını çevirdi.

“Anlatın da anlayayım,” dedi Pia sertçe. “Daniela Lauterbach’ın Thies’e neden bu kadar zarar verdiğini ve serayı kundakladığını bana açıklayın.”

Claudius Terlinden gözlerini açıp Pia’ya dikti. Birkaç dakika öylece geçti.

“Abim onu ilk kez eve getirdiği gün Daniela’ya âşık olmuşum,” dedi sonra. “Bir pazar günüydü. 14 Haziran 1976. İlk görüşte aşktı. Birbirlerine hiç uymadıkları halde Daniela bundan bir yıl sonra abimle evlendi. Bu evlilikte ikisi de çok mutsuz oldular. Daniela mesleğinde çok başarılıydı, abim onun gölgesinde kalmıştı. Karısını sık sık, hatta evde çalışanların önünde bile dövüyordu. Daniela 1977 yazında bir düşük yaptı, bir yıl sonra bir tane daha, ardından bir düşük daha. Abim bir varis istiyor, öfkesine kapılıp suçu Daniela’ya atıyordu. Karım ikiz erkek doğurunca kıyamet koptu.”

Pia, Terlinden’in sözünü kesmeden sessizce dinliyordu.

“Daniela muhtemelen boşanırdı ancak abim birkaç yıl sonra kansere yakalandı. Hastalık ilerlemişti. Kocasını bu durumdayken terk etmek istemedi. Abim 1985 Mayıs’ında öldü.”

“İkiniz için de denk gelmiş,” dedi Pia iğneleyici bir ifadeyle. “Bu anlattıklarınız, bu kadın Amelie ile Thies’i kaçırıp bodruma kapattığı halde kaçması için ona yardım etmenizi açıklamaz. İki genci bir rastlantı sonucunda bulmuş olmasaydık, ikisi de boğulup ölecekti. Çünkü Bayan Lauterbach bodruma su basmış.”

“Ne diyorsunuz siz öyle?” Claudius Terlinden şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Pia birden, Daniela Lauterbach’ın yaptıklarını Terlinden’in gerçekten bilmiyor olabileceğini düşündü. Az önce hastaneye oğlunu ziyarete gelmişti ancak o trajik olaydan sonra muhtemelen Thies’le görüşememişti. Ayrıca Thies babasına zaten pek bir şey anlatamazdı. Pia bunun üzerine, Daniela Lauterbach’ın Amelie ile Thies’i öldürmek için kurduğu sinsi planı Claudius Terlinden’e ayrıntılarıyla anlattı.

“Bu doğru olamaz,” dedi Terlinden gittikçe artan bir şaşkınlıkla.

“Ama doğru. Daniela Lauterbach, kocasının Stefanie Schneeberger’i öldürmesine tanık olduğu için Thies’i öldürmek istiyordu. Amelie’nin ölmesi gerekiyordu, çünkü kız bu sırrı Thies’ten öğrenmişti.”

“Aman Tanrım!” Terlinden yüzünü avuçlarının arasına aldı.

“Gerçekten onunla kaçmaya kalkıştıysanız, bence siz büyük aşkınızın gerçek yüzünü görememişsiniz.” Pia başını iki yana salladı.

Terlinden hareketsizce önüne bakıyordu.

“Ben ahmağın tekiyim. Her şey benim suçum! Evi Albert Schneeberger’e ben teklif etmiştim.”

“Schneeberger’in bunlarla ilgisi ne?”

“Stefanie, Thies’in aklını başından almıştı. Oğlum o kız için çıldırıyordu, sonra bir yerde kızın Gregor’la... şey... biliyorsunuz zaten. Thies öfke nöbeti geçirip Gregor’a saldırdı, bunun üzerine çocuğu psikiyatriye yatırmak zorunda kaldık. O korkunç olaylardan bir hafta önce eve dönmüştü, akli başındaydı. İlaçlar mucizevi

bir etki yaratmıştı. Thies ondan sonra da Gregor'un Stefanie'yi öldürmesine tanık oldu.”

Pia soluksuz kaldı, ağzını şaşkınlıktan açmamak için kendini zorladı.

“Gregor kaçmak istemişti ancak bir anda Thies'i karşısında bulmuştu. Thies, her zaman yaptığı gibi hiç konuşmadan öylece Gregor'un önünde durmuş, gözlerini ona dikmişti. Gregor panik içinde eve koşup bebekler gibi ağlamıştı.” Terlinden'in sesinde küçümseyen bir tını vardı şimdi. “Daniela bana telefon etti, Sartoriusların samanlığında buluştuk. Thies kızın cansız bedeninin yanına oturmuştu. O an için en doğru çözümün cesedi bir yere saklamak olduğunu düşündüm, aklıma seranın bodrumundaki sığınaktan başka bir seçenek gelmedi. Gelgelelim Thies'i kızın başından yollamak olanaksızdı. Stefanie'nin elini sıkıca kavramıştı. Bunun üzerine Daniela'nın aklına bir fikir geldi; Thies'e, Stefanie'yi gözetmesini söyledi. Bu tehlikesiz bir iş değildi ama tuttu. On bir yıl boyunca. Şu Amelie denen kız ortaya çıkıncaya kadar. Meraklı küçük şeytan her şeyi berbat etti.”

Terlinden de Daniela Lauterbach da Stefanie ve Laura'yla ilgili gerçeği bunca yıldır bilmiş ancak susmuşlardı. İnsan böyle bir bilgiyle nasıl yaşayabilirdi?

“Peki,” dedi Pia, “kız ile oğlunuzu kimin kaçırdığını düşünüyordunuz?”

“Nadja,” dedi Terlinden boğuk bir sesle. “Gregor'un Stefanie'yi öldürdüğü gece Nadja'yı samanlıkta görmüş ancak bundan kimseye söz etmemiştim.”

Derin bir iç geçirdi.

“Daha sonra Nadja'yla bu konuyu görüştüm,” diye konuşmasını sürdürdü. “Çok akli başında davrandı, ben de onu televizyondan eski bir arkadaşıma yolladım. Karşılığında bu olaydan kimseye söz etmeyeceğine söz verdi. Hep düşlediği gibi Altenhain'ı terk ederek

olağanüstü bir kariyer yaptı. Böylece ortalık sükûnete ermişti. Her şey yolundaydı.” Terlinden gözlerini ovuşturdu. “Herkes oyunun kurallarına uysaydı hiçbir şey olmayacaktı.”

“İnsanlar satranç figürleri değildir,” diye sertçe karşı çıktı Pia.

“Öyleler,” diye belirtti Terlinden. “İnsanların çoğu, o küçük yaşamlarının sorumluluğunu üstlenecek ve kendilerinin beceremediği kararları verecek biri çıkarsa mutlu ve memnun olurlar. Birinin bütünün kontrolünü elinden tutması, ihtiyaç durumunda harekete geçmesi gerekiyor. O birisi benim işte.” Terlinden’in yüzünde gururlu bir gülümseme belirdi.

“Yanlış,” dedi Pia, artık bütün parçaları birleştirmişti. “O kişi siz değil, Daniela Lauterbach’tı. Siz onun satranç oyununun gönlünce ileri geri hareket ettirdiği piyonuydunuz.”

Terlinden’in gülümsemesi kaybolmuştu.

“Dua edin, amirim havaalanında Lauterbach’a yetişsin. Aksi halde manşetlere düşen ve ömrünün kalan kısmını hapiste geçiren siz olacaksınız.”

✱

“İnanılır gibi değil!” Ostermann başını iki yana sallıyor ve Pia’ya bakıyordu. “Eğer doğru anlıyorsam, Altenhain’in yarısı hukuken Tobias’ın annesine ait.”

“Aynen.” Pia başını evet anlamında salladı. Önlerindeki masada Wilhelm Julius Terlinden’in 25 Nisan 1985 tarihinde yazıp notere onaylattığı vasiyetnamesi duruyordu. Wilhelm Julius Terlinden, bu vasiyetnameye göre kızlık soyadı Kroner olan karısı Daniela Terlinden ile erkek kardeşi Claudius Paul Terlinden’i mirasından mahrum ediyordu. Tobias Sartorius’un yanında getirmiş olduğu bu belgeyi, Amelie ambulansa binmeden önce kalın bir zarf içinde bir polis memuruna teslim etmişti. Tobias Sartorius şanssızlık içinde

büyük bir şans yaşamıştı, çünkü Daniela Lauterbach'ın ona ateş ettiği silah, zayıf bir delme gücüne sahip olduğundan öldürücü etki yaratamamıştı. Tobias buna karşın çok kan kaybetmişti ve acilen ameliyata alınmasına karşın hayati tehlikeyi atlatamamıştı.

“Wilhelm Terlinden'in vasiyetnamesinin neden Hartmut Sartorius'da olduğuna anlam veremiyorum,” dedi Pia. “Vasiyet-name adamın ölümünden birkaç hafta önce düzenlenmiş.”

“Karısı ile kardeşinin onu yıllardır aldattıklarını belki o zaman öğrenmiştir.”

“Hımm.” Pia esnememek için kendini zor tuttu. Zaman duygu-sunu tamamen yitirmişti, çok yorgun olmasına karşın zihni açıktı. Tobias ve ailesi çok ağır entrikaların, para ve güç hırsının kurbanı olmuşlardı. Ancak Hartmut Sartorius'un sakladığı bu vasiyetname sayesinde Tobias ve annesini hiç değilse maddi açıdan iyi sayılacak bir son bekliyordu.

“Hadi, yürü evine git artık,” dedi Ostermann Pia'ya. “Bu ıvır zıvırlar yarına kadar bekleyebilir.”

“Hartmut Sartorius bu vasiyetnameyi neden hiç devreye sokmamış?” diye sordu Pia.

“Belki sonuçlarından çekinmiştir ya da o da boka bulaşmıştır. Öyle ya, bu vasiyetnameye bir şekilde ulaşmış, bunun yasal yollardan olmadığı kesin,” dedi Ostermann. “Ayrıca böyle küçük kasabalarda başka yasalar geçerlidir. Ben bunu bilirim.”

“Nedenmiş o?”

Ostermann sırtarak ayağa kalktı.

“Sabaha karşı üç buçukta benim yaşam hikâyemi dinleme niyetinde değilsindir umarım.”

“Üç buçuk mu? Aman Tanrım...” Pia esneyerek gerindi. “Frank'ın karısının adamı terk ettiğini biliyor muydun? Ya da Hasse'nın eğitim müdürüyle arkadaş olduğunu?”

“Birincisini duymuştum, ikinciden haberim yoktu,” dedi Ostermann ve bilgisayarını kapattı. “Neden sordun?”

“Bilmem.” Pia dalgın dalgın omuz silkti. “İş arkadaşlarımızla eşlerimizden çok daha fazla zaman geçiriyoruz ama birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Bu neden böyledir?”

Cep telefonu, Christoph için ayarladığı tonda çalmaya başladı. Christoph park yerinde onu bekliyordu. Pia iç geçirerek yerinden kalkıp çantasını aldı.

“Bu durum insanı zorluyor.”

“Felsefeye başlama şimdi,” dedi Ostermann, çıkmak üzere kapının önündeyken. “Hakkımda ne merak ediyorsan yarın sana hepsini anlatırım.”

Pia yorgun bir ifadeyle sırttı.

“Gerçekten hepsini mi?”

“Elbette.” Ostermann elektrik düğmesine dokundu. “Benim gizlim saklım yok.”

*

Hofheim ile Unterliederbach arası yakın olmasına karşın, Pia’nın yolda yorgunluktan gözleri kapanmıştı. Christoph’un avlu kapısını açmak üzere araçtan indiğini bile fark etmedi. Ancak sevgilisi hafifçe omuzundan silkeleyip yanağına bir öpücük kondurunca şaşkınlıkla gözlerini açtı.

“Seni eve kucağımda taşıyayım mı?” diye sordu Christoph.

“Yok, yürümeyi tercih ederim.” Pia hem geriniyor hem de sırtıyordu. “Sonra belin tutulur, ben de haftaya yem çuvallarını omuzlamak sorunda kalırım.”

Pia otomobilden indi, sendeleyerek evin kapısına doğru ilerledi. Köpekler bir ağızdan havlamaya başladılar ve okşanmadan

susmadılar. Pia ceketini ve çizmelerini çıkardıktan sonra aklına imar müdürlüğündeki görüşme geldi.

“Sahi sonuç nedir?” diye Pia sordu.

Christoph mutfağın ışığını yaktı.

“Ne yazık ki iyi değil,” dedi Christoph ciddi bir ifadeyle. “Zamanında ne eve ne de samanlığa imar izni verilmiş. Araziden geçen şehirlerarası elektrik şebekeleri nedeniyle izinlerin sonradan çıkarılması olanaksız görünüyor.”

“Bu olamaz!” Pia ayağının altındaki zemin çekiliyor gibi oldu. Burası onun eviydi, yuvasıydı! Onca hayvanla nereye sığabilirdi? Christoph’a korkuyla baktı. “Peki ne olacak? Ne olacak şimdi?”

Christoph yaklaştı, onu kollarının arasına aldı.

“Yıkım emrini geri çekmediler. Dava açarak biraz erteleyebiliriz ancak ne zamana kadar! Ayrıca bir sorun daha var.”

“Hayır, olamaz,” diye Pia mırıldandı, ağlamak üzereydi. “Neymiş o?”

“Aslında Hessen eyaletinin arazi üzerinde istismak hakkı bulunuyor, çünkü buraya çevre yolu inşa edilecekmiş,” dedi Christoph.

“Bir de bu çıktı! Desene malım elimden gidiyor!” Pia, Christoph’un kollarından uzaklaşıp masaya oturdu. Köpeklerden biri ona burnuyla dokununca, Pia da onu dalgın dalgın okşadı. “Bütün param uçtu!”

“Hayır, yok öyle bir şey, dinle.” Christoph, Pia’nın karşısına oturup elini tuttu. “Bir de iyi haberim var. Sen arazinin metrekaresine üç euro ödemişsin. Devlet sana beş euro veriyor.”

Pia başını kaldırdı; inanamıyordu.

“Sen nereden biliyorsun?”

“Eh, çevrem geniş. Bugün aramadığım kimse kalmadı.” Christoph gülümsedi. “Araştırırken ilginç bir şey öğrendim.”

Bu kez Pia da gülümsedi.

“Eğer seni tanıyorsam, yeni bir çiftlik bile bulmuşsundur.”

“Haklısın, beni iyi tanımışsın,” dedi Christoph gülümseyerek ancak hemen ciddileşti. “Eskiden bizim hayvanat bahçesindeki hayvanlarımıza bakan veteriner, Taunus’daki at kliniğini satışa çıkarmıştı. Geçenlerde oraya uğramıştım, yeni hayvanlarımız için bir karantina arıyorduk, biliyorsun. Çiftlik bu iş için uygun değil ancak seninle ikimiz ve hayvanlar için tam bir cennet. Bugün gidip anahtarı aldım. İstersen yarın gidip bakarsınız, ha?”

Pia, Christoph’un kahverengi gözlerine baktı. Yüreği sıcacık bir mutlulukla ısındı. Her ne olursa olsun, evini yıksalar ve o Birkenhof Çiftliği’ni terk etmek zorunda kalsa bile yalnız değildi. Christoph, Henning’in hiçbir zaman olmadığı kadar yanındaydı. Onu hiçbir zaman yarı yolda bırakmazdı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Pia elini ona doğru uzatarak. “Teşekkür ederim, aşkım. Sen inanılmaz birisin.”

Christoph, Pia’nın elini tutup yanağına götürdü.

“Ben bunların hepsini yanına taşınabilmek için yapıyorum,” dedi gülümseyerek. “Benden kolay kolay kurtulamayacağını umarım anlamışsındır.”

Pia, mutluluktan kendinden geçmişti.

“Umarım hiçbir zaman kurtulmam,” diye gülümseyerek fısıldadı.

26 Kasım 2008, Salı

Bodenstein hastaneden çıkarken saat sabahın beşiydi. Tobias'ın yatağının başında onun narkozdan uyanmasını bekleyen Amelie'nin hali Bodenstein'i çok duygulandırmıştı. Başkomiser, paltosunun yakasını kaldırdı ve görev aracına doğru yürüdü. Daniela Lauterbach'ı tutuklamayı son anda başarmıştı. Kadın, Güney Amerika'ya değil, Avustralya'ya giden uçaktaydı. Bodenstein düşünceli düşünceli hastane binasının çevresini yürüdü. Kar yeni yağmış, tabanlarının altında gıcırıyordu. Eschborn Havaalanı'nda Laura Wagner'in iskeletinin bulunduğu günden beri sanki aylar geçmiş gibiydi. Eskiden soruşturduğu vakalara soğukkanlılıkla ve tümüyle dışarıdan bakarak hiç tanımadığı yaşamlara ışık tutarken bu kez kendini olaylara bizzat karışmış gibi hissediyordu. Yaşama bakışında bir şey değişmişti ve bundan sonra asla eskisi gibi hissetmeyeceğini biliyordu. Otomobilin önüne gelince durdu. Sanki yaşamın sakin ve monoton bir nehrinden bir şelalenin içine kaymıştı ve çalkantılı bambaşka sularda yepyeni bir yöne doğru akıyor gibiydi. Bu düşünce ürkütücü olduğu kadar heyecan vericiydi de.

Bodenstein otomobile bindi, motoru çalıştırdı, sileceklerin karları, ön camın kenarlarına yığmasını bekledi. Cosima'ya dün ayrılırken söz vermişti; araya bir iş girmezse ona kahvaltıya gidecekti ve her şeyi tartışmadan konuşacaklardı. Cosima'ya karşı öfke duymadığını, koşulları onunla soğukkanlılıkla tartışabilecek duruma geldiğini şaşkınlıkla fark etti. Bodenstein otomobili park yerinden çıkardı, Limespange kavşağı üzerinden Kelkheim yönüne girdiği sırada

cep telefonu çaldı. Hastanede çekmemiş olan telefonunu cebinden çıkardı, mektup işaretinin üstüne bastı. Saat 3.21'de birisi aramış ve geri aranmak istemişti ancak numarayı tanımıyordu. Ekranda beliren numaranın üstüne bastı, telefon çalmaya başladı.

“Alo?” tanımadığı uyku bir kadın sesiydi bu.

“Ben Bodenstein,” dedi başkomiser. “Erken saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim ancak telefonuma aranmak üzere not bırakmışsınız. Ben de acil olduğunu düşündüm.”

“Ah... evet, selam,” dedi kadın. “Kız kardeşimle Thies'i hastanede ziyaret ettik, sizi aradığımda eve henüz dönmüştük. Size teşekkür etmek istemiştin.”

Bodenstein, hattın diğer ucundaki kişinin kim olduğunu anlayınca yüreği heyecanla hopladı.

“Ne için teşekkür ediyorsunuz?” diye sordu.

“Thies'in yaşamını kurtardınız,” dedi Heidi Brückner. “Hatta kız kardeşiminkini bile. Eniştemi ve Lauterbach'ı tutuklamanızı televizyondan izledim.”

“Hımm. Evet.”

“Neyse.” Kadının sesinde şimdi mahcup bir tını belirmişti. “Size söyleyeceklerim bunlardı. Çok... çok yıpratıcı günler geçirdiniz, sanırım uykunuz vardır ve...”

“Hayır, hayır,” diye atıldı Bodenstein. “İnanın cin gibiyim. Ancak saatlerdir ağzıma lokma koymadım, şimdi bir yerlere kahvaltı etmeye gidecektim.”

Kısa bir sessizlik oldu, Bodenstein konuşmanın kesildiği korkusuna kapıldı.

“Aslında ben de kahvaltı edebilirdim,” dedi sonra Heidi Brückner. Bodenstein kadının gülümsemesini görür gibi oldu ve o da gülümsedi.

“Bir yerde birlikte kahve içsek, ne dersiniz?” diye önerdi komiser, sesinin rahat çıkmış olması için içinden dua ederek. Oysa çok gerilmişti, kalp atışlarının parmaklarının ucuna kadar hissettiği

duygusuna kapıldı. Bir an, sanki yasak bir şey yapıyormuş gibi geldi. Hoş bir kadınla buluşmayalı kim bilir kaç yıl olmuştu?

“Şahane olur,” dedi Heidi Brückner. “Ancak ne yazık ki eve girdim artık. Schotten’deyim.”

“Hamburg’da olmanızdan iyidir.” Bodenstein sırtarak kadının yanıtını bekledi. “Ama şu an bir kahve için Hamburg’a bile gidebilirim.”

“O halde Vogelsberg’e uğrayın,” dedi kadın. Bodenstein hızını düşürdü, çünkü önünden kar küreme makinesi ilerlemekteydi. Bir kilometre sonra Kelkheim’a, Cosima’ya giden B8 karayolu sapağı vardı.

“Ama bu pek açıklayıcı değil,” dedi Bodenstein, oysa kadının verdiği karttan onun açık adresini bulabilirdi. “Bütün Vogelsberg’de kapı kapı sizi aramayayım.”

“Haklısınız, bu saatte biraz zahmetli bir iş olurdu.” Heidi Brückner güldü. “Schlossgasse 19. Eski şehrin tam göbeğinde.”

“Tamamdır, bulurum,” dedi Bodenstein.

“Harika o zaman. Görüşmek üzere. Lütfen aracınızı dikkatli kullanın.”

“Peki. Birazdan görüşürüz.” Bodenstein telefonu kapattıktan sonra derin bir iç geçirdi. Doğru mu yapıyordu acaba? Ofiste yığınla evrak, evde de Cosima onu bekliyordu. Kar makinesi hâlâ önündeydi. Kelkheim sapağı sağındaydı şimdi.

İşin acelesi yoktu. Hele Cosima’yla yapacakları ayrılık konuşmasının hiç acelesi yoktu. Bodenstein derin bir soluk aldıktan sonra sinyalini verdi. Sola, otoyola sapacaktı.

Teşekkür

İlk fikirden kitabın tamamlanmasına kadar uzun ve heyecanlı bir yoldan geçilir. Kocam Harald'a anlayışı; kız kardeşlerim Claudia Cohen ve Camilla Altvater'e, yeğenim Caroline Cohen'e; Simone Schreiber, Anne Pfenninger, Vanessa Müller-Raidt ve Susanne Hecker'e kitabın çeşitli aşamalarında yaptıkları kontrol okumaları ve yararlı fikirleriyle verdikleri destekler için teşekkür ederim. Christa Tharbor ve Iska Peller'e olağanüstü işbirlikleri için çok teşekkür ederim.

Çok özel teşekkürümü, adli tıpla ilgili konularda benden desteğini esirgemeyen Frankfurt Üniversitesi Adli Tıp Kurumu Müdürü Profesör Doktor Hansjürgen Bratzke'ye sunmak istiyorum.

Ayrıca, masalarını sıklıkla Bodenstein'a, Pia'ya ve ekipteki diğer memurlara devretme nezaketini gösteren Hofheim Bölge Kriminal Müfettişliği K11 ekibine teşekkürü borç bilirim. Komiser Peter Öhm, Başkomiser Bernd Beer, Başkomiser Jochen Adler ve özellikle Başkomiser Andrea Schulze'nin destekleri olmasaydı, kriminal polisin çalışmalarını kitaplarımda böylesine gerçekçi yansıtamazdım.

Ayrıca Altenhain sakinlerine teşekkür ediyorum; umarım kasabalarını olay yerine dönüştürdüğüm için bana kırılmazlar. Şunu kesin olarak söyleyebilirim ki, bütün karakterler ve olaylar benim hayal gücümün ürünüdür.

Editörlerim Marion Vazquez ve Kristine Kress'e en özel teşekkürlerimi iletmek isterim. Marion'a beni bu kitap için yüreklendirdiği ve çalışmama baştan sona eşlik ettiği için; Kristine Kress'e, kitaba son ince ayarını kazandırdığı için çok şey borçluyum.

Son olarak kitaplarımı seven ve yazmaya devam etmem için beni yüreklendiren şahane okurlarıma ve bütün kitapevleri çalışanlarına yürekten teşekkür ederim.

Nele Neuhaus, Kasım 2009

